

ТАКАШИ
МАЦУОКА

ОБЛАК ВРАБЧЕТА

ПРОЗОРЕЦ

Новият
„Шогун” —
блестящ роман
в традициите
на Джеймс Клавел

ТАКАШИ МАЦУОКА ОБЛАК ВРАБЧЕТА

Превод: Боряна Семкова-Вулова

chitanka.info

Започва новата 1861 година. След двувековна изолация Япония е принудена да отвори вратите си за Запада, което предизвиква сблъсък на култури и поколения. Когато чужди кораби заплашват да разрушат замъка на шогуна, малка група американски мисионери разпространяват словото на своя Бог. На заснежения пейзаж, опръскан с кръв, ужасът се смесва с чудото, разкриват се тайни, любовта се дуелира с отмъщението, както Западът и Изтокът, плътта и духът, миналото и бъдещето се изправят едни срещу други.

Такаши Мацуока ни заслепява с изключително красноречие, блестящо въображение и безупречен разказ. Великолепният му нов роман „Облак врабчета“, едновременно стремително историческо приключение и романтична любовна история, ни отвежда отвъд епичната традиция на „Шоун“ на Джеймс Клавел във величественото царство на самураи и гейши, ниндзи и дзенбудистки свещеници, американски мисионери и убийци.

*На Харуко, Уейсин и Джена
Нека винаги ми служат за пример с тяхната смелост,
мъдрост и милосърдие.*

СПИСЪК НА ГЕРОИТЕ В КНИГАТА

Генджи — велик владетел на Акаока; водач на рода Окумичи

Шигеру — чичо на владетеля Генджи

Кудо — началник на сигурността на владетеля Генджи

Сайки — управляващ двора на владетеля Генджи

Хиде, Шимода, Таро — самураи от рода Окумичи

Хейко — гейша, любовница на Генджи

Ханако — прислужница на рода Окумичи

Владетелят Киори — починалият дядо на Генджи

Сохаку — настоятел на манастира Мушиндо (и командир на конницата на рода Окумичи)

Джимбо — монах дзенбудист (бивш християнски мисионер)

Зефаная Кромуел, Емили Гибсън, Матю Старк — християнски мисионери

Каваками — началник на тайната полиция на шогуна

Мукай — помощник на Каваками

Кума — нинджа убиец, на служба при Каваками

I
НОВОГОДИШНИЯТ ДЕН
1 ЯНУАРИ 1861 Г.

1

„ВИТЛЕЕМСКА ЗВЕЗДА“

Когато пресичате непозната река далеч от вашите владения, наблюдавайте доколко е спокойна повърхността и следете прозрачността на водата. Обърнете внимание на поведението на конете. Внимавайте да не попаднете в засада. На познат брод близо до вкъщи се загледайте внимателно в сенките на отсрещния бряг и наблюдавайте движението на високата трева. Заслушайте се в дишането на най-близкия до вас спътник. Пазете се от самотния убиец.

Судзуме-но-кумо
(1491)

Хейко се преструваше, че още спи, продължаваше да диша дълбоко и бавно, мускулите ѝ отпочиваха, но не бяха отпуснати, устните ѝ бяха затворени леко, сякаш ей сега ще се разтворят, очите ѝ бяха спокойни под неподвижните клепки, обърнати навътре, към спокойното място в сърцевината на нейното същество. Тя по-скоро предугади, отколкото почувства, че той е буден до нея.

Надяваше се, че когато се обърне да я погледне, ще види:

Косата ѝ: мрак в беззвездна нощ, разпилял се по синьото копринено спално бельо.

Лицето ѝ: бледо като пролетен сняг, осветено със светлина, открадната от Луната.

Тялото ѝ: обещаващи извивки под завивката, също от коприна, украсена с фина бродерия на двойка бели жерави, чиито шии бяха поруменели, обзети от завладялото ги безумство, докато танцуваха и се състезаваха във въздуха на фона на златно поле.

Изпитваше увереност в беззвездната нощ. Косата ѝ — тъмна, лъскава, прекрасна — бе едно от най-добрите ѝ качества.

Изразът „като пролетен сняг“ беше твърде далеч от действителността, дори поетичният образ да бе плод на щедро, метафорично сравнение. В детството си бе живяла в рибарско село в провинция Тоса. Прекараните толкова отдавна щастливи часове на слънце никога нямаше да могат да бъдат напълно забравени, защото бяха напръскали бузите ѝ леко с лунички. А пролетният сняг е чисто бял. Е, това се компенсираше от лунната светлина. Той настояваше на това определение. Коя беше тя, че да изразява несъгласие с него?

Надяваше се, че я гледа. Заспала изглеждаше елегантна, дори когато спеше наистина. А когато се преструваше, както сега, въздействието върху мъжете обикновено бе опустошително. Какво ще направи той? Дали ще повдигне завивката, внимателно, дискретно, за да погледне невинната ѝ голота? Или ще се усмихне, ще се наведе и ще я събуди с нежна ласка? А може да ѝ се наслаждава, търпелив както винаги, и да чака очите ѝ сами да се отворят.

Изобщо не би правила подобни догадки, ако ставаше дума за друг мъж, дори нямаше да ѝ мине и една мисъл. Ала този бе различен. С него често се отдаваше на подобни фантазии. Дали защото той наистина се различаваше от всички останали, питаше се тя, или просто защото бе загубила най-глупашки ума си по този?

Генджи не оправда нито едно нейно предположение. Стана и отиде до прозореца, който гледаше към залива Йедо. Стоеше там гол в утринния мраз и се взираше много внимателно в онова, което го бе заинтригувало. От време на време потреперваше, но не понечваше да се облече. Хейко знаеше, че като млад е преминал строго обучение при монасите тендай на върха на планината Хией. Говореше се, че тези аскетични мистици са майстори в натрупването на топлина вътре в тялото и могат с часове да стоят голи под ледени водопади. Генджи се гордееше, че някога е бил техен ученик. Тя въздъхна и помръдна, все едно се раздвижва в съня си, за да потисне кикота, който едва не се изтръгна от нея. Очевидно Генджи не бе овладял техниката на тендай толкова добре, колкото би искал.

Въздишката ѝ — измамна, както тя добре си даваше сметка, не откъсна Генджи от наблюдението му. Без дори да хвърли поглед към нея, той взе стария португалски телескоп, разви го докрай и отново

съсредоточи вниманието си върху залива. Хейко си позволи да изпита разочарование. Беше се надявала... Какво се бе надявала? Надеждата, малка или голяма, беше мечта, нали така, нищо повече.

Представи си го как стои до прозореца. Виждаше го, без изобщо да го гледа. Генджи не би пропуснал да забележи нейната осведоменост, ако тя продължаваше с преструвката. Дори не бе напълно сигурна дали вече не я е забелязал. Това би обяснило защо не ѝ бе обърнал внимание по-рано, когато стана, и после, когато тя изпусна въздишка. Той я дразнеше нарочно. А може би не беше така. Трудно бе да се каже. Затова престана да мисли и просто извика образа му пред очите си.

Беше прекалено красив за мъж. По тази причина и понеже обикновено се държеше изключително небрежно и поведението му се различаваше от самурайското, изглеждаше фриволен, крехък, дори женствен. Външният му вид лъжеше. Когато беше без дрехи, видимите бразди на мускулатурата му свидетелстваха за сериозната му отдаденост на военните дела. Изкуството на войната беше близък другар на импулсивността в любовта. Тя усети, че ѝ става топло от спомените и въздъхна, този път без да иска. Вече бе почти невъзможно да се преструва, че спи. Позволи на очите си да се отворят. Погледна го и видя каквото си бе представляла. Онова, което се виждаше в отсрещния край на телескопа, трябва да бе пленително. Изцяло бе погълнало вниманието му.

След малко заговори със сънен глас:

— Господарю, ти трепериш.

Той продължи да наблюдава залива, но се усмихна и отвърна:

— Чиста лъжа. Недостъпен съм за студа.

Хейко се измъкна от леглото и облече долното кимоно на Генджи. Обви тялото си плътно с него, за да се затопли колкото е възможно, после коленичи и завърза хлабаво косата си с копринена панделка. Прислужницата ѝ Сачико щеше да се мъчи часове да възстанови сложната ѝ фризура на куртизанка. Засега това вършеше работа. Тя стана и тръгна към него със ситни стъпки, влачейки стъпала така, както трябваше да ходят елегантните жени, после, когато го доближи на около метър, се отпусна на колене и сведе глава. Задържа главата си приведена още известно време, не очакваше признание от него и не го получи. После се изправи, свали долното кимоно, загрятото

от топлината на тялото ѝ и ухаещо на нейния аромат, и обгърна с него раменете му.

Генджи изсумтя и се загърна с дрехата.

— Ето, виж.

Тя пое предложения телескоп и огледа залива. Предишната вечер имаше шест кораба на котва, всичките бойни кораби от Русия, Британия и Америка. Сега до тях се виждаше седми — тримачтова шхуна. Тя бе по-малка от военноморските съдове, нямаше техните гребни колела и високите черни димни тръби. От двете ѝ страни липсваха отвори за оръдия, на палубата също не се виждаха топове. До бойните кораби шхуната изглеждаше нищожна, но бе два пъти по-голяма от всеки японски кораб. Откъде бе пристигнала? От запад, от китайско пристанище? От юг, от карибските острови? От изток, от Америка?

Хейко каза:

— Когато си лягахме, търговския кораб го нямаше.

— Току-що пусна котва.

— Този ли чакаше?

— Може би.

Хейко се поклони и върна телескопа на Генджи. Той не бе споделил с нея какъв кораб очаква, а тя, разбира се, не бе го попитала. Най-вероятно самият Генджи не знаеше отговора на тези въпроси. Допускаше, че той чака да се изпълни предсказанието, а предсказанията бяха забележително несъвършени по своята същност. Независимо къде я водеха мислите, тя не откъсваше поглед от залива.

— Защо чужденците вдигаха толкова шум снощи?

— Празнуваха Нова година.

— До Нова година има шест седмици.

— Така е за нас. Първата нова луна след зимното слънцестоене, през петнайсетата година на император Комей. Но за тях Нова година настъпи. — Той каза на английски: — Първи януари хиляда осемстотин шейсет и първа. — После отново продължи на японски: — За тях времето върви по-бързо. Ето защо са толкова по-напред от нас. Това е тяхната Нова година, а ние оставаме още шест седмици в миналото. — Погледна я и се усмихна: — Засрамваш ме, Хейко. Не ти ли е студено?

— Аз съм просто жена, господарю. Там, където ти имаш мускули, аз имам тлъстина. Този недостатък ми осигурява топлина малко по-дълго време. — Тя напегна всичките си сили, за да не реагира на студения въздух. Да затопли кимоното с тялото си, после да му го даде беше умерено очарователен жест. Ако потрепереше, щеше да подчертае какво е направила и цялото изящество на жеста би се изгубило.

Генджи отново погледна корабите.

— С парни двигатели, които ги задвижват, независимо дали духа вятър, или морето е спокойно. Топове, които могат да предизвикат разрушения на мили от тях. Пушка за всеки войник. В продължение на триста години се заблуждавахме с култа към меча, а те правеха всичко възможно да станат по-ефективни. Дори езикът им е по-ефективен. Поради това — и мисленето им. Ние сме толкова неясни. Разчитаме много на подразбиращото се и неизреченото.

— Толкова ли е важна ефективността? — поинтересува се Хейко.

— Да, във време на война, а войната се задава.

— Това предсказание ли е?

— Не, просто здрав разум. Навсякъде, където отидат, чужденците грабят каквото могат. Живот, съкровища, земя. Завладяха по-добрата част от три четвърти от света от неговите законни управници, плячкосваха, убиваха, поробваха.

Хейко се обади:

— Колко различно от нашите велики владетели.

Генджи се разсмя весело.

— Наш дълг е да гарантираме, че плячкосването, убийствата и поробването в Япония са наше дело. Иначе как бихме могли да се наричаме велики владетели?

Хейко се поклони.

— Чувствам се сигурна, след като знам за тази силна защита. Мога ли да ти приготвя банята, господарю мой?

— Благодаря.

— За нас това е часът на дракона. А за тях какъв час е?

Генджи погледна швейцарския часовник на масата и отговори на английски:

— Седем часа и четири минути сутринта.

— Кога предпочиташ да се къпеш, господарю мой, в седем часа и четири минути сутринта или в часа на дракона?

Генджи отново се засмя с волния си и непринуден смях, после се поклони в знак на признание на чувството ѝ за хумор. Много от неговите клеветници коментираха, че се смеел прекалено често. Това е, твърдяха те, доказателство за критично отсъствие на сериозност в тези опасни времена. Може би това беше вярно. Хейко не можеше да прецени. Ала тя бе сигурна, че ѝ е приятно да го чува да се смее.

Отвърна на поклона му, отстъпи назад три крачки, после се обърна, за да се отдалечи. Беше гола в стаята на любовника си, но походката ѝ не би могла да е по-грациозна, дори да беше в пълно церемониално облекло в двореца на шогуна. Усещаше погледа му върху тялото си.

— Хейко — повика я той, — почакай малко.

Тя се усмихна. Беше я игнорирал толкова дълго, колкото бе способен да се сдържа. Сега той идваше при нея.

Негово преосвещенство Зефаная Кромуюел, покорен слуга на Светлината на правдивото слово на пророците на Христос, нашия Бог, погледна отвъд водата към град Йедо, пренаселения езически мравуняк на греха, където той бе изпратен да разпространява Божието слово сред невежите японци. Правдивото слово, преди тези пропаднали езичници да бъдат напълно съсипани от паписти, привърженици на епископалната църква, които бяха просто маскирани паписти, и калвинисти и лютерани — нищо друго, освен преследващи печалба търговци, скрили се зад името на Бога. Еретични отстъпници бяха стъпкали Правдивото слово в Китай. Негово преосвещенство Кромуюел беше твърдо решен те да не триумфират и в Япония. В предстоящата битка, при Армагедон, тези самураи биха били изключително силни, ако приемеха Христос и се превърнеха в истински Христови воители. Те не се страхуваха от смъртта, бяха родени за война и щяха да бъдат най-идеалните мъченици. Това бе бъдещето, ако изобщо имаше бъдеще. Настоящото не изглеждаше обещаващо. Това бе прокълнатата земя на проститутки, содомити и убийци. Ала него го поддържаше Правдивото слово и той щеше да триумфира. Бог ще бъде удовлетворен.

— Добро утро, Зефаная.

Гласът ѝ веднага стопи правдивия му гняв и той почувства, че у него се надига ужасяващата, вече позната топлина, която не подлежеше на контрол и изгаряше мозъка и слабините му. Не, не, повече няма да се поддава на тези дяволски фантазии.

— Добро утро, Емили — отвърна той. Когато я погледна, се стараеше да изглежда строг и безучастен. Емили Гибсън, верен последовател от паството му, негова ученичка и годеница. Опита се да не мисли колко свежо е тялото ѝ под дрехата, как се надига пищната ѝ гръд, колко мамеща е извивката на бедрата ѝ, колко дълги и безупречно оформени са краката ѝ, как проблясват глезените ѝ, когато полата ѝ се развяваше в движение. Опита се да не си представя онова, което още не бе видял. Гърдите ѝ, освободени от дрехата и отпуснати, напращели, формата и цвета на зърната ѝ. Коремът ѝ, който криеше плодната утроба, готова да поеме неговото напирашо семе. Хълмът, под който ставаше размножаването, толкова свещен за заповедите на Нашия господар Бог, толкова осквернен от дяволските чувствени съблазни, миризма и вкус. О, изкушенията и измамите на плътта, неистовият глад на плътта, бушуващите пламъци на безумието, което плътта подпалваше с възпламеняваща похот. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух.^[1] Той не си даде сметка, че говори на висок глас, докато не чу Емили да му отговаря.

— Амин.

Преподобният Кромюел почувства, че светът се отдалечава с шеметна скорост от него и отнася със себе си Божията милост и спасението, обещани от Исус Христос, единствения роден син на Бог. Трябваше да отблъсне всички мисли за плътта. Отново погледна отвъд водата към Йедо.

— Най-голямото ни предизвикателство. Безбройните грехове на ума и тялото. Безбожниците, които нямат чет и брой.

На лицето ѝ грейна онази нейна лека, замечтана усмивка.

— Сигурна съм, че ти ще се справиш със задачата, Зефаная. Ти си истински Божи човек.

Вълна срам заля преподобния Кромюел. Какво би си помислило това невинно и доверчиво дете, ако знаеше какъв скверен глад го измъчва всеки миг в нейно присъствие?

— Нека се молим за езичниците — и коленичи на палубата. Емили покорно коленичи до него. Прекалено близо, прекалено близо.

Той усещаше топлината на тялото ѝ и въпреки всички усилия, които положи, за да не забелязва, ноздрите му се изпълниха с естествения парфюм на нейната сексуалност.

— „Князете му посред него са рикащи лъвове — поде преподобният Кромуел, — съдиите му — вечерни вълци, които не оставят до сутринта нито една кост. Пророците му са човеци лекомислени, вероломни; свещениците му оскверняват светинята, тъпчат закона. Господ е праведен посред него, не върши неправда, всяка сутрин явява Своя съд неизменно; но беззаконникът не знае срам.“ — Черпейки увереност от познатите стихове на Правдивото слово, гласът му укрепваше и ставаше все по-силен и в собствените му уши вече звучеше като гласа на самия Господ. — „И тъй, чакайте Ме, казва Господ, до оня ден, когато ще се дигна за опустошение; защото е определено от Мене да събера народи, да свикам царства, за да излея върху тях Моето негодувание, всичката ярост на Моя гняв; защото от огъня на яростта Ми ще бъде погълната цялата земя.“^[2] — Той направи пауза, за да си поеме въздух. — Амин! — изкрещя той.

— Амин — повтори Емили с нежния си глас, сякаш напяваше люлчина песен.

Във високата кула за наблюдение на морето в замъка Йедо холандски астрономически телескоп с големината на главен топ на английски военен кораб бе монтиран на върха на сложен френски триножник с възможности за най-сложни движения. Телескопът бе подарък от холандското правителство за първия шогун Токугава — Иеясу, преди около двеста и петдесет години. Наполеон Бонапарт изпрати триножника на единайсетия шогун от династията — Йенари, по случай коронацията му като император на Франция. Така наречената империя просъществува едва десет години.

Когато часът на дракона отстъпи пред часа на змията, Каваками Еичи гледаше през огромния телескоп. Той бе насочен не към Космоса, а към дворците на великите владетели в района Цукиджи на по-малко от миля. Умът му обаче беше другаде. Размишлявайки върху историята на самия телескоп, той стигна до извода, че сегашният шогун — Йемочи, вероятно ще е последният Токугава, удостоен с тази висока чест. Въпросът, разбира се, беше кой ще е следващият? Като

ръководител на тайната полиция на шогуна задължение на Каваками беше да защитава режима. Като предан поданик на императора, сега вече лишен от власт, но надарен с неприкосновените пълномощия на боговете, негово задължение бе да пази страната. В по-добри времена тези две задължения бяха неразделни. Сега това не бе необходимо. Лоялността бе най-основната от самурайските ценности. Без лоялност нямаше нищо. За Каваками, който разглеждаше лоялността от всеки възможен ъгъл — да следи за лоялността бе в крайна сметка негов професия, — ставаше все по-ясно, че настъпва краят на дните на личната преданост. В бъдеще лоялността ще трябва да бъде кауза, принцип, идея, а не човек или фамилия. Сам по себе си фактът, че подобна нечувана мисъл му мина през ум, бе чудо — това бе знак и за коварното влияние на чужденците.

Той отмести телескопа от дворците към залива. Шест от седемте кораба на котва бяха бойни. Чужденците. Те промениха всичко. Първо пристигането на флотата на Черните кораби преди седем години под командването на арогантния американец Пери. Последваха унижителните договори с чужди държави, които им дадоха правото да влязат в Япония и ги освободиха от юрисдикцията на японското законодателство. Все едно те измъчват и насилват, неведнъж, а неколkokратно, а в същото време се налага да се усмихваш, покланяш и изразяваш благодарност. Ръката на Каваками се сви в юмрук, сякаш стискаше меча му. Колко пречистващо би било да ги обезглави всичките. Някой ден и това несъмнено ще стане. За нещастие нямаше да е днес. Замъкът Йедо бе най-укрепеното място в цяла Япония. Самото му съществуване помагаше съперничащите си родове да се въздържат от опити да изпробват силата на управлението на Токугава в продължение на три десетилетия. Всеки от тези кораби обаче би могъл да превърне величавата крепост в окървавен куп камъни за броени часове. Всичко се промени и онези, които ще оцелеят и ще благоденстват, също трябва да се променят. Начинът на мислене на чужденците, научен, логичен, безпристрастен, беше онова, което им позволяваше да произвеждат техните удивителни оръжия. Трябваше да има начин тяхното мислене да бъде използвано, без да се превърнат в демони — противни консуматори на мърша, каквито бяха чужденците.

— Господарю — гласът на неговия заместник Мукай се чу пред вратата.

— Влез.

Застанал на колене, Мукай приплъзна и отвори вратата, поклони се, влезе пак на колене и плъзна обратно вратата.

— Новопристигналият морски съд е „Витлеемска звезда“. Тръгнал е от Сан Франциско, на западния бряг на Америка, преди пет седмици и се е отбил в пристанището на Хонолулу, Хавайските острови, преди да продължи насам. В товара му няма експлозиви, нито огнестрелни оръжия, никой от пътниците му не е известен като агент на чуждо правителство, военен експерт или престъпник.

— Всички чужденци са престъпници — отвърна Каваками.

— Така е, господарю — съгласи се Мукай. — Искях да кажа само, че никой от тях няма криминално досие, доколкото показва нашата информация.

— Това е без значение. Американското правителство е много слабо в проследяването на хората си. Това е съвсем разбираемо, тъй като повечето от тях са неграмотни. Как може да се поддържа разумен архив, когато половината архивари не могат нито да четат, нито да пишат?

— Съвсем вярно.

— И какво още?

— Трима християнски мисионери с петстотин библии на английски език.

Мисионери. Виж, това разтревожи Каваками. Чужденците бяха изключително свирепи по въпроси, които те характеризираха като „религиозна свобода“. Това беше, разбира се, напълно абсурдна идея. В Япония хората от всяка провинция бяха последователи на религията, определена от техния велик владетел. Ако великият владетел принадлежеше към конкретна секта на будизма, тогава народът му също бе от тази секта. Ако той бе шинтоист, и те бяха шинтоисти. Ако беше и будист, и шинтоист, то и те бяха и от двете секти. Поданиците освен това имаха свободата да следват всяка друга религия, която изберат. Религията се интересуваше от друго царство, а шогунът и великите владетели не се интересуваха от никое друго царство освен от тяхното. Християнството беше съвсем различно. Предателството бе просто вградено в доктрината на чужденците. Един Бог за целия свят, Бог, който е поставен над боговете на Япония и над Небесния син, негово най-августейшо императорско величество император Комей.

Първият шогун Токугава — Иеясу, мъдро осъди християнството. Той изгони чуждоземните свещеници, разпъна на кръст хиляди покръстени, това стана преди повече от двеста години. Християнството все още бе официално забранено. Но този закон повече не можеше да бъде налаган със сила. Японските мечове не можеха да се опълчат на пушките на чужденците. И така „религиозната свобода“ означаваше, че всеки човек може да практикува избраната от него религия, с изключение на всички останали. Освен насърчаването на анархията, което бе достатъчно лошо, това даваше на чужденците достатъчен претекст за намеса на страната на техните братя по религия. Каваками беше убеден, че това е истинската причина за „религиозната свобода“.

— Кой ще приеме мисионерите?

— Великият владетел на Акаока.

Каваками затвори очи, пое дълбоко дъх и се съсредоточи. Великият владетел на Акаока. Напоследък чуваше името му много често, отколкото би искал. Феодалното му владение беше малко, отдалечено и незначително. Две трети от великите владетели притежаваха по-богати земи. Сега обаче, както винаги във времена на несигурност, великият владетел на Акаока придоби известност, която изобщо не съответстваше на истинската му значимост. Нямаше значение дали е лукав стар воин и политик, като покойния владетел Киори, или е женствен дилетант като наследника му владетеля Генджи с момчешкото си поведение. От векове слухове ги въздигаха далеч над мястото, което заслужаваха. Слуховете за предполагаемата им дарба да правят предсказания.

— Трябваше да го арестуваме, когато регентът беше убит.

— Това беше акт на ксенофобски настроени радикали, а не на християнски симпатизанти — отвърна Мукай. — Той изобщо не беше замесен.

Каваками се намръщи.

— Започваш да говориш като чужденец.

Мукай осъзна грешката си и се поклони ниско.

— Прости ми, господарю. Не се изразих правилно.

— Ти цитира факти и доказателства, сякаш те са по-важни от онова, което е в сърцето на човек.

— Моите най-искрени извинения, господарю мой. — Лицето на Мукай все още бе притиснато към пода.

— Мислите са толкова важни, колкото и действията, Мукай.

— Да, господарю.

— Ако мъжете, особено великите владетели, не са отговорни за своите мисли, тогава как цивилизацията ще оцелее след клането на варварите?

— Да, господарю мой. — Мукай повдигна леко глава да погледне Каваками. — Да издам ли заповед за арестуването му?

Каваками се обърна отново към телескопа. Този път той се съсредоточи върху кораба, който Мукай бе нарекъл „Витлеемска звезда“. Благодарение на мощното увеличение, което му даваше холандският уред, видя на палубата забележително грозен мъж — дори за чужденец. Очите му бяха изпъкнали, сякаш вътре в ъгловатата му глава нещо оказваше огромен натиск и ги изтласкваше навън. Лицето му беше насечено от причинени от страдания бръчки, устата му бе изкривена вероятно в постоянна гримаса, раменете му се повдигаха и бяха извити от неимоверно напрежение. До него стоеше млада жена. Кожата ѝ изглеждаше изключително мека и гладка, без съмнение илюзия, създадена от техническите възможности на оптичното стъкло. Иначе тя беше звяр като всички тях. Мъжът каза нещо и коленичи на палубата. След малко жената коленичи до него. Двамата се отдадоха на някакъв християнски молитвен ритуал.

Вина заради собствените му мисли накара Каваками да реагира малко по-остро на едва забележимото чуждо влияние в думите на Мукай. Разбира се, не можеше и дума да става за арест. Акаока бе дребна провинция, но свирепостта на нейните верни самурайски корпуси бе легендарна от векове. Всеки опит за арест щеше да доведе до вълна от убийства, които можеха да замесят и други велики владетели, да предизвикат повсеместна гражданска война, която от своя страна би била твърде съблазнителна възможност за чуждо нахлуване. Ако трябваше да бъде елиминиран великият владетел на Акаока, това би трябвало да стане с не толкова директни средства. Средства, с които Каваками вече разполагаше.

— Не още — отговори Каваками. — Оставете го на мира засега и нека видим кого още можем да хванем в паяжината.

Оръжието беше в дясната му ръка, а ножът — в лявата, точно преди да отвори очи. Старк се събуди, в ушите му отекваха яростни викове. Бледата утринна светлина проникваше в каютата му и хвърляше леки, движещи се сенки. Пистолетът проследи очите му, докато те претърсваха помещението. Никой не се бе скрил там в очакване на смъртта. Все още беше сам. За момент си помисли, че отново сънува кошмар.

— И тъй, чакайте Ме, казва Господ, до оня ден, когато ще се дигна за опустошение...

Той позна гласа на Кромуюел, който идваше от палубата над каютата му. Въздъхна и отпусна оръжие. Свещеникът отново се бе заловил със задълженията си и бълваше адски огън от дробовете си.

Старк стана от койката. Сандъкът му бе отворен, готов за последни приготовления. След няколко часа щеше да стъпи на брега на непозната земя. Усети успокоителната тежест на големия пистолет в ръката си. Беше четирийсет и четвърти калибър, револвер „Колт“, армейски модел с шестинчова цев. Можеше да освободи близо килограм стомана и барут само за една секунда, поразявайки човешко тяло на шест метра от първи изстрел три пъти от пет опита, и от втори изстрел — другите два пъти. От три метра можеше да изпрати първия куршум между очите на човек, или в дясното, или в лявото му око, както предпочитате, два пъти от три опита. Третият път, ако човекът тичаше, Старк можеше да прониже гръбнака му точно в основата на врата и да отдели главата от раменете му.

Предпочиташе да носи колта винаги със себе си — в отворен кобур, ниско на дясното си бедро. Сега обаче не беше време да носи оръжието си открито. Нито пък нож с размерите на малък меч. Ножът се върна в калъфа и бе прибран в сандъка между двата пуловера, които Мери Ан му беше изплела. Загъна колта в стара кърпа за баня и го сложи до ножа. Покри ги със сгънати ризи, а върху дрехите подреди десет библии. В трюма на кораба имаше още петстотин. Как японците щяха да четат версията на крал Джеймс, знаеха само Бог и Кромуюел. За Старк нямаше значение. Неговите интереси към скрижалите започваха и свършваха с втори стих от Битие. „А Земята беше безвидна и пуста; тъмнина се разстилаше над бездната...“^[3] Съмняваше се, че изобщо

може да бъде повикан да проповядва. Кромуюел твърде много обичаше звука на собствения си глас.

Старк имаше още едно оръжие — компактен джобен пистолет „Смит енд Уесън“, трийсет и втори калибър. Беше достатъчно малък, за да го скрие под куртката си, и достатъчно лек, за да го държи в подсилен джоб на лявата предница на жилетката си, точно над колана. За да го извади, трябваше да бръкне по диагонал под куртката и жилетката. Пробва на няколко пъти, упражнява се, докато тялото запомни движенията и успя да ги усъвършенства и да постигне необходимата бързина. Нямаше представа доколко добър е трийсет и втори калибър, ако се наложеше да се справи с някого. Надяваше се да е по-добър от пистолета дваисет и втори калибър, който бе имал преди това. Трийсет и втори калибър можеше да изстреля пет куршума в човек, а ако човекът бе достатъчно едър, ядосан и уплашен, той нямаше да го остави на мира, кръв ще тече по лицето и гърдите му, трийсетсантиметровото лезвие на неговия нож ще бъде гладно за вътрешностите на противника, а с точен удар с празното оръжие по главата ще го довърши.

Старк облече жакета си, взе шапката и ръкавиците си и се изкачи по стълбите. Когато излезе на палубата, Кромуюел и годеницата му Емили Гибсън тъкмо бяха прошепнали: „Амин“, и се изправяха на крака.

— Добро утро, братко Матю — поздрави го Емили. Носеше просто памучно боне, евтино палто, издуто на места от памучните подплънки, а около врата си бе навила стар вълнен шал, с който прогонваше студа. Непокорна къдрица златиста коса се бе измъкнала от бонето до дясното ѝ ухо. Тя се протегна и я напъха обратно, сякаш бе нещо, от което трябваше да се срамува. Как беше онзи стих? Нещо като „не хвърляй перлите си пред свинята, за да не ги стъпче и да се нахвърли върху теб“^[4]. Странно. Караше го да се сеца за библейски стихове. Може би в края на краищата бе родена за съпруга на свещеник. Безпокойство изви за кратко едната ѝ вежда, преди тюркоазните ѝ очи отново да заблестят и да му се усмихне: — Да не би нашите молитви да те събудиха?

Старк отвърна:

— Какво по-добро от това да те събуди Божието слово?

— Амин, братко Матю — обади се Кромуюел. — Не е ли казано, не давай сън на очите си и дрямка на клепките си.

— Амин — хорово изрекоха Емили и Старк.

Кромуюел направи широк жест към земята.

— Ето я, братко Матю, Япония. Четирийсет милиона души са обречени на вечно проклятие, но и на милостта на Господ и нашите собствени самоотвержени усилия.

Старк забеляза, че докъдето му стигаше погледът, земята бе покрита с постройките. Повечето от тях бяха ниски и с окаян вид, не повече от триетажни. Градът бе огромен, но изглеждаше сякаш може да бъде пометен от силен вятър или да бъде изгорен от драсването на клечка кибрит. С изключение на дворецете по крайбрежието и бялата крепост с кули с черни покриви на около миля от брега.

— Готов ли си, братко Матю? — попита го Кромуюел.

Старк отвърна:

— Да, братко Зефаная, готов съм.

Сохаку, абат на манастира Мушиндо, седеше сам в своето ходжо, площ от три квадратни метра, където в усамотение медитираше местният дзен учител. Седеше, без да помръдне, в поза пълен лотос, клепките му бяха притворени, очите приличаха на тесни цепки, не виждаше, не чуваше, не чувстваше. Птичките чуруликаха на дърветата отвън. Лек бриз, който се надигна заедно със слънцето, премина през коридора. В кухнята монасите тракаха със съдовете, докато подготвяха следващото ядене. Не биваше да вдигат такъв шум. Сохаку усети, че се е отдал на мисли, и въздъхна. Е, този път продължи минута или две. Във всеки случай ставаше все по-добър. Стисна зъби, за да преодолее болката, вдигна десния си крак от лявото бедро с две ръце и го постави на пода пред себе си. Наведе се назад и вдигна левия си крак от дясното бедро, после го опъна до другия. Ох. Какво прекрасно удоволствие може да донесе обикновеното опъване на краката. Животът наистина бе дар и загадка. Откъм кухнята отново се чу тракането на съдове и някой се засмя. Изглежда беше Таро. Този недисциплиниран мързелив глупак.

С очи, изпълнени с мрачна решителност, Сохаку се изправи на крака и излезе от ходжо. Движенията му не бяха бавни, внимателни и

обмислени като на дзен монах, какъвто вече беше. Стъпките му бяха дълги, напористи, без да позволяват възможността за пауза или оттегляне, това бяха обичайните му стъпки още от времето преди да даде двеста и петдесетте обета за монашество, от времето, когато беше самураят Танака Хидетада, командир на кавалерия, васал под клетва на живот и смърт на Окумичи-но-ками Киори, последния велик владетел на Акаока.

— Идиоти! — Той прекрачи прага на кухнята. С влизането му тримата едри мъже в кафяви роби на дзен послушници незабавно паднаха на колене и притиснаха силно бръснатите си глави към пода. — Къде мислите, че се намирате? Какво си въобразявате, че правите? Нека бащите ви бъдат прокълнати като жени във всички следващи прераждания! — Никой от тримата мъже не помръдна, нито издаде звук. Останаха на място, снишени колкото е възможно повече. Сохаку знаеше, че ще останат така, докато им разреши да станат. Сърцето му се смекчи. В интерес на истината те бяха добри хора. Лоялни, смели, добре обучени. Да бъдат монаси бе трудно за всички тях.

— Таро.

Таро леко повдигна глава от пода и погледна Сохаку:

— Да!

— Занеси закуската на господаря Шигеру.

— Да!

— И внимавай. Не искам да изгубя още един човек, дори да е толкова безполезен, колкото си ти.

Когато се покланяше, Таро се усмихна. Ядът на Сохаку бе преминал.

— Да! Ще го изпълня незабавно.

Сохаку се оттегли, без да каже нищо повече. Таро и другите двама мъже — Муне и Йоши — се изправиха. Муне отбеляза:

— Напоследък настроението на господаря Хидетада постоянно е лошо.

— Имаш предвид преподобния абат Сохаку — отвърна Таро, докато сипваше супа в купата.

Йоши изсумтя:

— Настроението му ще е лошо, каквото и име да предпочете да използва. Десет часа медитация всеки ден. Никакви тренировки с меч,

копие или лък. Кой може да издържи на подобен режим, без да е в лошо настроение.

— Ние сме самураи от рода Окумичи — припомни му Таро, кълцайки маринована репичка на малки парченца. — Наше задължение е да се подчиняваме на господаря, каквото и да ни заповяда.

— Така е — съгласи се Муне, — но не е ли също наше задължение да го правим в добро настроение.

Йоши отново изсумтя, но взе метлата и започна да мете кухнята.

— „Когато стрелецът пропусне целта си — започна Таро, цитирайки Конфуций, — той трябва да потърси грешката в себе си.“ Не е наша работа да критикуваме висшестоящите. — Постави купата и маринованите зеленчуци на табла заедно с малко съдче с ориз. Когато Таро излезе от кухнята, Муне миеше съдовете, като внимаваше да не трака много с тях.

Беше хубава зимна утрин. Студът, който проникваше през тънката му роба, го ободряваше. Колко освежително би било да се гмурне в потока до храма и да застане под ледената вода на малкия му водопад. Подобни удоволствия му бяха забранени сега.

Сигурен беше, че това е временна забрана. Въпреки че сегашният велик владетел на Акаока не беше воин като дядо си, той все пак принадлежеше на рода Окумичи. Задаваше се война. Това бе ясно дори на обикновен човек като Таро. А когато се водеше война, мечовете на рода Окумичи бяха сред първите, които се обагряха с кръвта на враговете. Отдавна чакаха. Когато войната започнеше, те нямаше да бъдат повече монаси.

Таро стъпваше леко по малките камъчета на пътеката между голямата зала и жилищното крило. Когато камъчетата бяха влажни, те бяха измамно хлъзгави. Когато бяха сухи, при всяка стъпка издаваха звук от търкането си едно в друго. Преподобният Сохаку предложи едногодишно освобождаване от задълженията в конюшната на първия човек, който премине пътеката тихо на десет стъпки. Засега Таро беше най-добър, но беше твърде далеч от представата за безшумно. Необходима му бе много по-голяма практика.

Другите двацет монаси щяха да седят, медитирайки още трийсет минути, преди Муне да удари звънеца за първото ядене за деня. Деветнайсет монаси, това е. Беше забравил за Джиоджи, чийто

череп бе счупен вчера, докато изпълняваше задачата, възложена сега на Таро. Мина през градината и стигна до стената, която очертаваше периметъра на храмовата площ. Близко до стената имаше малка колиба. Той коленичи до вратата. Преди да се обади, той застана нащрек. Нямаше никакво желание да се присъедини към Джиоджи в погребалния огън.

— Господарю — проговори той. — Таро е. Донесох ти закуска.

— Летим във въздуха в огромни метални кораби — чу се отвътре глас. — В часа на тигъра сме тук. В часа на глигана сме в Хирошима. Пътуваме по въздуха като богове, но не сме доволни. Закъсняваме. Бихме искали да пристигнем по-рано.

— Влизам, господарю — Таро отстрани дървения прът, който залостваше вратата и я отвори. Непоносимото зловоние на пот, изпращения и урина веднага атакува ноздрите му и сви стомаха му във вибриращ възел. Той се изправи и се отдалечи колкото бе възможно по-бързо, без да размести храната на таблата. По обратния път с усилие успя да удържи жлъчния сок далеч от устата си. Трябваше да изчисти стаята, преди да сервира закуската. Това означаваше, че трябва да изчисти и нейния обитател. Нещо, което не можеше да свърши сам.

— В ръцете си държим малки рогове. Шепнем си един на друг през тях.

— Господарю, ще се върна скоро. Моля те, успокой се.

В интерес на истината гласът му бе спокоен въпреки безумието на думите му.

— Чуваме се ясно, въпреки че сме на хиляда мили един от друг.

Таро бързо се върна в кухнята.

— Вода, парцали — поръча той на Муне и на Йоши.

— В името на милостивия Буда на съчувствието — отговори Йоши, — моля те, кажи ми, че не е изцапал пак стаята си.

Таро му рече:

— Съблечи се по превръзка. Няма смисъл да цапаш дрехите си. — Той самият свали робата си, сгъна я прилежно и я постави на рафта.

Когато минаха през градината и отново видяха колибата, Таро се ужаси при мисълта, че е оставил вратата отворена. Щом забелязаха това, двамата му спътници спряха рязко.

— Не затвори ли вратата, преди да тръгнеш? — попита Муне.

— Трябва ни още помощ — нервно отбеляза Йоши.

Таро се задоволи да каже:

— Чакайте тук.

Доближи колибата много предпазливо. Не само бе забравил вратата отворена, но и вонята бе толкова отблъскваща, че той не бе погледнал вътре, преди да отиде да извика помощ. Беше невероятно техният повереник да се освободи от оковите, които го задържаха на едно място. След вчерашния инцидент с Джиоджи не само ръцете и краката на владетеля Шигеру бяха вързани към тялото, но и четири въжета бяха опънати до всяка от четирите стени. Шигеру не можеше да се движи на повече от стъпка в едната посока, тъй като в противен случай някое от въжетата ограничаваше действията му. Все пак това беше задължение на Таро.

Вонящите миризми бяха силни както преди, но сега той беше твърде разтревожен, за да ги забележи.

— Господарю?

Отговор не последва. Огледа помещението набързо, за да се предпази от евентуално нападение. Четирите въжета все още бяха свързани със стените, но не и с Шигеру. Таро притисна тялото си към външната стена отляво и погледна към дясната страна на колибата, после смени положението си и провери другата половина от малкото пространство. Колибата бе съвсем празна.

— Информирайте абата — поръча Таро на Йоши. — Нашият гост е напуснал жилището си.

Докато Йоши тичаше да обяви тревога, Таро и Муне стояха един до друг и оглеждаха несигурно близката околност.

— Може да е напуснал територията на храма и да е тръгнал обратно към Акаока — рече Муне. — А може да се крие навсякъде. Преди да се разболе, той умееше да се крие майсторски. Може да е в градината с дузина коне и кавалеристи и да не го виждаме.

— Той няма нито коне, нито кавалеристи с него — отвърна Таро.

— Не искам да кажа — започна да обяснява Муне, — че може, а че би могъл, а и ние изобщо нямаме представа къде е. Когато е сам, е способен лесно да се изплъзне от преследването.

Таро не успя да отговори, първо, заради изражението на ужас и удивление, изписано на лицето на Муне, когато той погледна не Таро, а

зад рамото му, и второ, както разбра по-късно, от камъка с размер на юмрук, който се стовари върху тила му.

Когато Таро се върна в съзнание, Сохаку се грижеше за раната на Муне, тъй като едното му око бе подутото и напълно затворено. С другото си око Муне погледна злобно Таро.

После му каза:

— Сгрешил си. Господарят Шигеру е бил в колибата.

— Как е възможно? Огледах добре, вътре нямаше никого.

— Не си погледнал нагоре — Сохаку провери превръзката на тила на Таро. — Ще живееш.

— Бил е прилепнал към стената над прага — обясни Муне. — Изскочил е навън, когато се обърна с гръб да говориш с мен.

— Това е непроситимо, господарю — Таро се опита да зарови лице в земята. Сохаку му попречи да го направи.

— Успокой се — рече Сохаку невъзмутимо. — Нека не забравяме изключителната му подготовка. В продължение на дваайсет години владетелят Шигеру е бил главен инструктор по бойни изкуства на нашия род. Не е срамно да бъдеш победен от него. Разбира се, това не е извинение за небрежността ти. Следващия път се увери, че е добре вързан, преди да го оставиш, и винаги заключвай вратата.

— Да, господарю.

— Вдигни глава. Усилваш кървенето, като я навеждаш. Освен това аз съм абат, а не господар.

— Да, преподобни абате — отвърна Таро. — Откриха ли господаря Шигеру?

— Да — Сохаку се усмихне без сянка от присмех. — В оръжейницата е.

— Той има оръжия?

— Той е самурай — обясни му Сохаку — и е в оръжейницата. Ти какво си мислеше? Да, има оръжия. Всъщност има всички оръжия. А ние нямаме никакви, като изключим предмети, които можем да пригодим за тази цел.

Йоши дотича, все още само по набедрена превръзка, но сега носеше триметров кол, току-що отсечен от бамбуковата горичка край храма.

— Не направи никакъв опит да избяга, господарю. Залостили сме вратата на оръжейницата, колкото е възможно по-здраво, с греди и

бурета с ориз. Ако той обаче наистина реши да избяга...

Сохаку кимна. В оръжейницата имаше три бурета барут. Шигеру можеше да взриви всяко препятствие. Всъщност, ако вземеше подобно решение, щеше да взриви цялата оръжейница заедно със себе си. Сохаку се изправи.

— Остани тук — поръча той на Йоши. — Погрижи се за другарите си. — Той самият тръгна през градината към оръжейницата. Там откри другите монаси въоръжени като Йоши с триметрови бамбукови колове. Те изобщо не бяха идеалното оръжие, с което да се противопоставят на мъжа с меч, който въпреки отслабващата го лудост беше несъмнено най-добрия в страната. Със задоволство отбеляза, че хората му се бяха построили както трябва. Тънка преграда от четирима наблюдатели край затворената задна част на постройката и три групи, всяка от петима мъже, отпред, където Шигеру би се появил, ако опиташе да избяга.

Сохаку отиде до предната врата, залостена, както Йоши му бе описал, с греди и тежки бурета с ориз. Отвътре дочуваше свистенето на стомана във въздуха. Шигеру тренираше, вероятно с мечове в двете ръце. Той бе един от малкото съвременни воители, достатъчно силни и обучени, за да следват стила с двата меча на легендарния Мусаши отпреди двеста години. Сохаку се поклони почтително пред вратата и каза:

— Господарю Шигеру. Аз съм Танака Хидетада, командирът на кавалерията. Мога ли да говоря с вас? — Той си помисли, че предишното му име ще предизвика по-малко объркване. Надяваше се също така да получи отговор. Двамата с Шигеру бяха другари по оръжие в продължение на двайсет години.

— Можеш да видиш въздуха — обади се гласът отвътре. — Пластове багри на хоризонта, гирлянди за залязващото слънце. Красиво, спиращо дъха.

Сохаку не разбра смисъла на думите му и отговори:

— Мога ли да ви помогна с нещо, господарю?

Единственият отговор отвътре бе свистенето на мечовете, които разсичаха въздуха.

Баркасът цепеше водата по посока на сложната плетеница от пристани, които образуваха пристанище Йедо. Леката мъгла над морето, образувана от пръските на пречупващата се вълна, докосна бузата на Емили с ледената си роса. „Астерн“, японски лихтер, маневрира и застана до „Витлеемска звезда“, готов да прехвърля товара от кораба на брега.

— Ето къде отиваме — посочи Зефаная, — в този дворец до брега. Господарят му го нарича „Спокоен жерав“.

Брат Матю отбеляза:

— Прилича повече на крепост, отколкото на дворец.

— Отлично наблюдение, братко Матю. Добре е да имаме предвид къде отиваме. Сред най-опасните езичници на земята. „Едни — с колесници, други — с коне, а ние с името на Господа, нашия Бог, се хвалим.“^[5]

— Амин — отговори брат Матю и Емили.

Емили се опита да не допуска очакванията ѝ да надхвърлят действителността. Тук щеше да се реши съдбата ѝ. А когато тя се разкриеше, дали щеше отговори на мечтите ѝ? Седеше до своя годеник, преподобния Зефаная Кромуюел, и даваше вид, че е постигнала душевен мир. „Той ме настанява на злачни пасбища и ме води на тихи води, подкрепя душата ми, насочва ме по пътя на правдата заради Своего име.“^[6] В пазвата ѝ сърцето ѝ биеше толкова силно и за нея беше изненада, че само тя го чува.

Обърна се към Зефаная и забеляза, че той я гледа. Бузите и веждите му както винаги бяха стегнати от праведно съсредоточаване, което караше очите му да изпъкват, устните му да се обръщат, а дълбоките бръчки по лицето му да се врежат още повече. Този свиреп и проникателен вид винаги я караше да усеща погледа му в най-тайните дълбини на съществуването си.

— „Името на Господа е яка кула — рече Зефаная, — побегне ли в нея праведник, в безопасност е.“^[7]

— Амин — отговори Емили. Зад себе си чу като ехо брат Матю също да казва „Амин“.

— Той няма да те подведе — продължи Зефаная, гласът му ставаше все по-силен, а лицето — по-червено, — нито ще те изостави!

— Амин — казаха Емили и брат Матю.

Ръката на Зефаная, която беше откъм нея, се вдигна, сякаш да я докосне, после той примигна и прибра изпъкналите си очи обратно в главата си. Ръката му падна върху собственото му бедро. Погледна през носа на кораба към приближаващия док. Библейски слова излязоха от гърлото му под формата на потиснат шепот:

— „Но където идеш ти, там ще дойда и аз, и дето живееш ти, там ще живея и аз; твоят народ ще бъде мой народ, и твоят Бог — мой Бог.“^[8]

— Амин — рече Емили.

В интерес на истината тя се страхуваше повече от това, което бе зад нея, отколкото от предстоящото. Какъвто и ужас да изпитваше от приближаването на неизвестното, той беше потискан и канализиран от очакването и отдавна се бе превърнал в надежда.

Япония. Никоя друга страна не би могла да е по-различна от нейната родина и все пак да принадлежи на зелената Земя на Господ. Религия, език, история — Япония и Америка нямаха нищо общо. Никога не бе виждала японец или японка, като се изключат музейните дагеротипи. А японците, беше й казал Зефаная, не са виждали чужденци в продължение на почти триста години. Станали са кръвосмесително затворени, твърдеше той, чувствата им били деформирани от изолацията, а ушите им — заглушени от демонични гонгове, очите им — замъглени от езически заблуди. Ние с тях ще погледнем към един и същи пейзаж и ще видим различни неща. Бъди готова за това, предупреди я той. Пази се от разочарование. Забрави всичко, което отдавна си смятала за даденост. Ще бъдеш пречистена, обеща й той, от всяка суета.

Тя не изпитваше страх, само предчувствия. Япония. Беше мечтала за нея толкова отдавна. Ако имаше място, където адовото проклятие можеше да бъде вдигнато от нея, това бе Япония. Нека миналото бъде наистина минало. Това бе най-страстната й молитва.

Докът приближаваше. Емили виждаше около двайсетина японци там, докери и чиновници. След минута щеше да види лицата им и те — нейното. Какво щяха да видят, когато я погледнат?

Кръвта препускаше във вените й.

^[1] От Йоана Свето Евангелие, глава 3:6, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

- [2] Книга на пророк Софония, глава 3:3,4,5,8, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑
- [3] Първа книга Мойсеева, Битие, 1:2, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑
- [4] Книга притчи Соломонови, 6:4, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑
- [5] Псалтир, 19:8, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑
- [6] Псалтир, 22:2. Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑
- [7] Книга притчи Соломонови, 18:11, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑
- [8] Книга Рут, 1:16, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

ЧУЖДЕНЦИТЕ

Някои твърдят, че между отделните варвари няма разлика, че те са едни и същи отвратителни същества, които ядат мърша. Това не е вярно. Португалците търгуват оръжие за жени. Холандците искат злато. Англичаните настояват за договори. По това може да се съди, че намеренията на португалците и холандците могат лесно да се проумеят и че англичаните са най-опасни. Следователно изучавайте англичаните внимателно и не се занимавайте с другите.

Судзуме-но-кумо
(1641)

Окумичи-но-ками Генджи, велик владетел на Акаока, се оглеждаше в огледалото. Оттам го гледаше анахронизъм, скриван от пласт след пласт старинно облекло, увенчано със сложна прическа, като отчасти косата бе вързана, отчасти — лакирана, на места главата бе обръсната, наситена с повече символизъм, отколкото централните изображения на богове от по-обикновените селски религии.

— Господарю. — Носачът на меча му коленичи до него. Той се поклони, повдигна късия меч на Генджи — уакидзаши, над главата си и му го подаде. Когато Генджи го затъкна в пояса си, носачът на меч изпълни същия ритуал с втория, по-дълъг меч — катана, главното оръжие на самурая в продължение на хиляда години. За това кратко излизане не беше необходим и един меч, да не говорим за два. Те обаче се изискваха от неговия статут.

Макар и натруфен, външният му вид беше същевременно изключително консервативен, прилягаше повече на възрастен мъж, отколкото на младеж на двайсет и четири години. Това впечатление се

създаваше, защото дрехите, които бе облякъл, бяха принадлежали на възрастен мъж — дядо му, покойния владетел Киори, който бе починал преди три седмици на седемдесет и девет години. Сиво-черното горно кимоно без каквато и да било украса излъчваше военна строгост. Черният жакет с твърди подплънки, облечен върху него, също беше обикновен, липсваше дори семейният герб, стилизирано врабче, което избягваше стрели от четири посоки.

Този пропуск не срещна благосклонността на Сайки, управителя на провинцията, когото наследи от дядо си.

— Господарю, има ли причина да бъдете инкогнито?

— Инкогнито? — Предположението учуди Генджи. — Ще изляза на улицата с официална процесия, заобиколен от група самураи, които ще носят герба с врабчето и стрелите. Мислиш ли наистина, че няма да ме познаят?

— Господарю, вие давате на враговете си извинение да се престорят, че не са ви познали, и така им давате свободата да ви обидят и да провокират криза.

— Ще откажа да бъда обиждан — отговори Генджи, — а ти ще предотвратиш провокацията.

— Възможно е да не ви позволят да откажете — настоя Сайки, — а аз да не успея да предотвратя провокацията.

Генджи се усмихна.

— В такъв случай съм сигурен ти ще ги убиеш всичките.

Кудо, началникът на сигурността, се поклони и влезе в стаята.

— Господарю, вашата гостенка ще напусне дома ви, след като вие потеглите. Няма ли да е благоразумно да бъде проследена?

— С каква цел? — попита Генджи. — Ние знаем къде живее.

— Просто предпазна мярка — настоя Кудо. — Докато ви няма, тя може да освободи охраната си и така да научим нещо ценно.

Генджи се усмихна. Познаваше Хейко по-малко от месец и вече знаеше, че тя никога не би освободила охраната си.

— Трябва да направим както предлага Кудо — рече Сайки. — Никога не сме проучвали миналото ѝ и предишните ѝ връзки щателно, както би трябвало да сторим. — Онова, което искаше да каже, но премълча, беше, че Генджи бе забранил да се правят подобни проучвания. — Малко елементарно проучване няма да навреди.

— Не се притеснявай — успокои го Генджи, — аз самият проучих Хейко внимателно и не открих нищо съмнително.

— Не от такова проучване имаме нужда — не отстъпваше Сайки с кисело изражение на лицето. Той намираше закачките, свързани със секса, за крайно отвратителни. По време на двеста и петдесетте изтощителни години на мирно съществуване много родове бяха рухнали, защото лидерите им бяха позволили вниманието им да бъде отвлечено от импулсите на похотливост. — Не знаем нищо съществено за нея. Не проявяваме благоразумие.

— Знаем, че е най-прочутата гейша в Йедо — отговори Генджи. — Какво още ни трябва да знаем? — Той вдигна ръката си, за да попречи на Сайки да отговори. — Проучил съм я психически в четирите измерения на време и пространство. Бъди спокоен, тя е напълно извън подозрение.

— Господарю — изражението на Сайки излъчваше упрек, — това не може да е предмет на шеги. Възможно е животът ви да е подложен на риск.

— Какво ви кара да мислите, че се шегувам? Сигурно си чул слуховете. Трябва ми само да погледна човека и вече знам каква е съдбата му. — Той забеляза между другото, че Кудо и Сайки се споглеждат, защото наистина бяха чули слуховете. След като хвърли последен недоволен поглед към огледалото, Генджи се обърна и излезе от стаята.

Двамата му съветници го последваха по коридора към външния двор. Двайсет самураи го очакваха, а помежду им бе паланкинът с четиримата носачи. Членовете на домакинството се бяха подредили до вратата, готови да се поклонят, когато той тръгне. Щяха да бъдат там и да се поклонят и когато той се върнеше. Това не беше нищо друго, освен хабене на човешка енергия. Излизаше само на няколко метра от дома си и щеше да се върне след минути. Въпреки това строгият старинен протокол за ранга изискваше всяко негово излизане и завръщане да бъдат удостоверявани със сериозна церемониалност. Той се обърна към Сайки:

— Не е чудно, че Япония толкова е изостанала от другите държави. Те имат наука и индустрия. Произвеждат оръдия, параходи, имат железници. За разлика от тях ние имаме свръхизлишък от лишени

от съдържание церемонии. Ние произвеждаме поклони, коленичения и още поклони.

— Господарю? — Лицето на Сайки бе помрачено от объркване.

— Мога да оседлая коня и да отида там сам, после да се върна за по-малко време, отколкото е било необходимо, за да се събере тази ненужна тълпа.

— Господарю! — Сайки и Кудо паднаха на колене на пода в преддверието. Сайки проплака: — Моля ви, дори не си помисляйте подобно нещо.

Кудо допълни:

— Имате врагове както сред поддръжниците, така и сред противниците на шогунa. Да излезете навън без придружители би било равносилно на самоубийство.

Генджи им направи знак да се изправят.

— Казах, че мога. Не съм казал, че ще го направя. — Той въздъхна и слезе по стълбите, за да obuе сандалите, които бяха приготвени долу за него. Направи пет стъпки до паланкина (който вече бе вдигнат на близо метър от земята от носачите, за да може той да влезе в него с минимално усилие), свали двата меча (който току-що бе препасал в колана си) и ги сложи в паланкина, изу сандалите (а носачът на сандалите се поклони, преди да ги постави в нишата за сандали под входа на паланкина) и се настани вътре. Погледна Сайки и каза: — Виждаш ли какво имам предвид, когато говоря за лишена от съдържание церемония?

Сайки се поклони:

— Господарю, мой пропуск е, но не разбирам. Ще трябва да проуча въпроса.

Генджи изпусна гневна въздишка.

— Нека продължаваме тогава, преди слънцето да е залязло.

— Моят господар отново се шегува — рече Сайки. — Слънцето едва изгря. — Той пристъпи напред, поклони се и затвори вратата на паланкина. Носачите се изправиха. Процесията потегли.

През предния прозорец Генджи виждаше осем самураи в двойна колона. Ако си направеше труда да погледне назад, щеше да види още дванайсет. Двама вървяха отляво, двама, включително Сайки, отдясно. Двайсет и четирима мъже, дваайсет и осем с носачите, бяха готови да дадат живота си, за да запазят неговия. Подобна бойна

самоотверженост съпътстваше всяко действие на великия владетел, независимо колко обикновено и незначително беше, придружено с драматизъм в излишък. Нищо чудно, че миналото на Япония беше толкова кърваво, а бъдещето ѝ — изпълнено с опасности.

Разсъжденията на Генджи се отнесоха в друга посока, когато зърна сложна фризура сред приведените глави на хората от домакинството. Беше направена от същата лъскава коса, която съвсем неотдавна украсяваше възглавницата му, като ноцта, която се разпилява по небето. Беше облякла кимоно, което той никога не бе виждал преди. Знаеше, че сега го е облякла с единствената цел да се сбогува с него. На него бяха изобразени десетки розови рози, подхвърляни от бялата пяна върху море в наситено синьо. Бялото ѝ палто беше в същия десен, но без допълнителни цветове. Десенът се образуваше от три различни копиринени материи за белите рози върху бялата пяна и бялото море. Беше запомнящ се, дързък и особено опасен. Розите на Хейко бяха от сорта, наричан понякога „Американска прелест“. Всеки яростно настроен срещу чужденците самурай от реакционните родове се обиждаше на всичко, което идваше от чужбина. Със същата простовата арогантност, която им позволяваше да се наричат „добродетелни хора“, беше напълно възможно един от тях да реши да я убие просто заради десена на дрехата ѝ. Срещу подобна атака единствената ѝ защита беше смелостта, славата ѝ и невероятната ѝ красота.

— Спрете — нареди Генджи.

Сайки незабавно предаде заповедта:

— Спрете! — Водещата група самураи бе излязла от портата на двора и спря на улицата. Паланкинът на Генджи беше от вътрешната страна на портата. Останалата охрана беше все още зад него, в двора. Сайки направи гримаса. — Тази позиция е подходяща да ви нападнат из засада, господарю. Нямаме нито защита вътре, нито свобода на действие навън.

Генджи отвори плъзгащата се врата.

— Имам пълно доверие в способността ти да ме отбраняваш непрекъснато, при всякакви обстоятелства. — Хейко все още стоеше в дълбок поклон, както всички останали. — Госпожа Майонака-но-Хейко — обърна се той към нея с пълното ѝ име на гейша. Среднощно равновесие.

— Господарю Генджи — отвърна тя и се поклони още по-ниско.

Как беше възможно, запита се той, гласът ѝ да бъде толкова тих и същевременно така ясен? Ако беше толкова немощен, колкото изглеждаше, той не би могъл да я чуе. Илюзията беше лъжовна. Всичко у нея бе лъжовно.

— Много провокиращо кимоно.

Тя се надигна, усмихна се и разпери леко ръце. Широките ръкави на кимоното ѝ се разтвориха като криле на птица, която всеки миг ще полети.

— Не съм сигурна, че разбирам какво казва господарят Генджи — каза тя. — Тези цветове са толкова обикновени, че съм близо до визуалното клише. Несъмнено само най-безнадеждните идиоти могат да бъдат провокирани от него.

Генджи се разсмя. Дори суровият непреклонен Сайки не успя да потисне мимолетния кикот, макар че умело го замаскира като кашлица. Генджи отвърна:

— Именно най-безнадеждните идиоти са онези, които ме безпокоят. Но може би вие сте права. Възможно е традиционните цветове да ги заблудят и да не видят чуждоземните рози.

— Чуждоземни? — Очите ѝ се разшириха в измамно неразбиращ поглед, а главата ѝ се наклони. — Казаха ми, че рози розови, бели и червени, цъфтят всяка пролет във вътрешната градина на прочутия замък „Облак врабчета“ — отбеляза тя многозначително. — Казаха ми, въпреки че аз самата никога не съм била канена там, за да го видя със собствените си очи.

Генджи се поклони, но не твърде ниско. Протоколът забраняваше великият владетел да се покланя ниско на човек, който стои по-долу от него, което на практика означаваше, че се отнася до всеки, с изключение на членовете на императорското семейство в Киото и фамилията на шогуна в големия замък, чиито кули се издигаха над Йедо. На лицето му се изписа усмивка, когато той каза:

— Сигурен съм, че това недоглеждане ще бъде поправено много скоро.

— Аз не съм толкова сигурна — отговори тя, — но съм настроена оптимистично заради вашата увереност. Във всеки случай, този замък не е ли един от най-древните в Япония?

— Да — потвърди Генджи, в рамките на добродушната си шега с нея. — Така е.

— Тогава как е възможно тези рози да са чуждестранни? По презумпция онова, което цъфти в древен японски замък, трябва да е японско, нали, господарю Генджи?

— Очевидно не съм имал основание да се тревожа за вас, госпожо Хейко — отвърна Генджи. — Вашата логика несъмнено ще парира всяка критика.

Хората от домакинството все още стояха в дълбок поклон. Пред портата минувачите, които бяха паднали на колене при появата на процесията на великия владетел, останаха на колене с глави, притиснати към земята. Правеха го не толкова от уважение, колкото от страх. Самурай можеше да заколи всеки обикновен човек, който според самурая не бе демонстрирал съответната покорност, което, общо взето, означаваше да остане ничком, докато самураят и неговият господар преминат.

— Продължете! — заповяда Сайки. Когато процесията най-сетне се отдалечи, Сайки хвърли поглед към Кудо, който бе останал по-назад.

Генджи забеляза размяната на погледи, знаеше точно какво означават те. Дватамата не се подчиняваха на заповедта му да оставят Хейко на мира. Когато няколко минути по-късно тя напуснеше дома му, щеше да я придружава прислужницата ѝ, а зад тях на дискретно разстояние щеше да върви Кудо, специалистът по проследяване сред високопоставените му съветници. Сега нямаше възможност да предотврати проследяването. Нямаше също така причина да се тревожи. Събитията все още не бяха взели такъв обрат, който да предизвиква тревога, че телохранителите му ще убият любовницата му. Ситуацията щеше да се влоши съвсем скоро. Щеше да се тревожи за това тогава.

— Сайки.

— Господарю.

— Какви транспортни средства очакват гостите ни?

— Рикши, господарю.

Генджи не каза нищо повече. Рикши. Сайки знаеше, че ще им е по-удобно в карети, но въпреки това бе поръчал рикши. Този ясен сигнал за васалското му неодобрение не разтревожи Генджи. Той проявяваше разбиране към дилемата му.

Сайки бе свързан с него по силата на честта, историята и традицията. Ала кодексът, създаден от историята и традицията, кодексът, от който произтичаше честта, беше подложен на риск от действията, които сега предприемаше самият Генджи. Чужденците заплашваха йерархичния ред на господари и васали, върху който бе изградено тяхното общество. Докато по-решителните владетели се стремяха да ги прогонят, неговият господар тръгна да се сприятелява с тях. И не просто с чужденците, а и с християнските мисионери, политически най-провокативните и на практика най-безполезните.

Генджи знаеше, че Сайки не е единствен сред обвързаните с традицията васали, който се съмнява в преценката му. Всъщност от тримата генерали, които наследи от дядо си — Сайки, Кудо и Сохаку, — нямаше нито един, чиято вяност да му е гарантирана. Предаността влизаше в неவிждани преди конфликти. Когато обаче стане невъзможно да се примиряват с лоялността, дали ще последват Генджи, или ще се обърнат срещу него?

Въпреки че можеше да се ръководи от ясновидските си способности, пътят пред него бе изпълнен с несигурност.

Десетина парцаливо облечени японски докери чакаха пристигането на своя баркас. В основата на пристана трима мъже в позискано облекло седяха на маса. Старк виждаше, че и тримата са запасали по два меча в поясите си. Изглежда, това бяха самураи, както му бе казал Зефаная, военната каста, която управляваше Япония. Всички японци зачитаха техните принципи, без да дават какъвто и да било израз на чувствата си.

— Нека Господ ви пази от небето — говореше капитан Маккейн, — защото със сигурност го няма никъде на тези брегове. — Шкиперът на „Витлеемска звезда“ отиде с тях да уреди провизиите за кораба. За разлика от пътниците си, той беше посещавал Япония и преди и мнението му за страната и нейните жители не бе високо.

— Бог е навсякъде — обади се Кромуюел — и във всичко. Той наблюдава всичко, без изключение.

Маккейн изсумтя. Беззвучното слово проясняваше мислите му. Той стъпи на пристана, в ръка държеше въжето на баркаса, което хвърли на един от чакащите японски докери. Той се наведе ниско,

докато го поемаше. Двамата не размениха нито дума, тъй като Маккейн не говореше японски, а никой от японските докери не знаеше английски.

— „Звездата“ ще отпътува за Хонконг след две седмици — рече Маккейн. — Ако не се върнете на борда дотогава, ще трябва да чакате шест седмици, преди да минем тук на път за Хаваите.

— Тогава ще се видим след шест седмици — отвърна Кромуюел, — за да ви пожелаем приятен път. А ние ще останем тук, за да вършим Божието дело до края на живота си.

Маккейн отново изсумтя и гордо се запъти към складовете.

— Всичко бе уредено предварително — обясни Кромуюел на Емили и Старк. — Бяха дадени разрешителни. Тук сме изправени пред всякакви формалности. Братко Матю, ако вие правите компания на сестра Емили и наблюдавате багажа, аз ще се оправя със служителите на шогуна.

— Да, разбира се, братко Зефаная — отвърна Старк.

Кромуюел забърза към масата на тримата служители. Старк предложи ръката си на Емили. Тя се облегна на нея и прекрачи от лодката на пристана.

Очевидният факт, че всички работници са японци, не даваше на Старк възможност да се отпусне. Те можеха да свършат задачата, защото ги караха, защото се страхуваха да не я изпълнят или защото им плащаха да я свършат. Всеки един от тях можеше да бъде такъв човек. Той нямаше намерение да умира, щом стъпи на брега, да бъде спрял, преди да е започнал.

— Очевидно си запленил от вида на японците, братко Матю — отбеляза Емили. — Смяташ ли, че изглеждат твърде необичайно?

— Не бих казал — отрече Старк. — Просто се възхищавах на ефективността им. Свалиха багажа ни от баркаса за четвърт от времето, което ни отне, за да го натоварим.

Последваха багажа си и стигнаха до масата, където седяха тримата служители. Кромуюел бе погълнат от доста разгорещен спор с тях.

— Не, не, не — говореше той. — Разбирате ли? Не, не, не.

Очевидно служителят в средата им беше началник. Лицето му запазваше вежливото му изражение, но тонът му се повиши, докато казваше:

— Трябва да. Да, да. Разбира?

— Настояват да претърсят багажа ви за контрабандна стока — обясни им Кромуел. — Това е конкретно забранено от договора.

— Не така — възрази служителят. — Няма влезе в Япония.

— И какво лошо, ако ни претърсят? — попита Емили. — Не носим контрабандна стока.

— Нямам основание — упорстваше Кромуел. — Ако се подчиним на произвола им, няма да има край. Мисията ни ще се провали, преди да е започнала.

До масата дотича един самурай. Той се поклони на началника и му каза нещо на японски. В тона му се усещаше напрежение. Тримата служители скочиха на крака. След като размениха няколко реплики набързо, двама от служителите хукнаха заедно със самурая, който бе донесъл съобщението.

Неотстъпчивото изражение бе изчезнало от лицето на служителя, който остана при тях. Той изглеждаше развълнуван и много разтревожен.

— Моля, почака — рече им той с поклон, изведнъж бе станал учтив.

Междувременно самураи, които очевидно са били в готовност, се изсипаха от оръжейницата на дока и заеха позиции на пристана. Доста от тях носеха освен мечове и огнестрелни оръжия. Старк разпозна в тях старинни мускети. Стари, но все още способни да убиват от разстояние в ръцете на умели стрелци. В този случай разстоянието нямаше да е проблем. Докато те се подреждаха в редици, пристигна друга група самураи, около двайсет, които бяха облечени в униформи с различен цвят и модел. Новопристигналите излязоха на пристана и се спряха на по-малко от пет стъпки от предния ред на хората на шогуна. Отношението им не беше приятелско.

— Направете път! — обяви Сайки. — Как смееете да пречите на преминаването на великия владетел на Акаока.

— Изобщо не сме информирани, че какъвто и да било велик владетел ще ни удостои с присъствието си. — Сайки разпозна в говорещия Иши, дебелия и нахален командир на пристанищната полиция на шогуна. Ако се стигнеше до насилие, негова щеше да е

първата глава, която Сайки щеше да вземе. — Следователно нямаме пълномощията да допуснем подобно присъствие.

— Невъзпитано същество! — Сайки направи стъпка напред, дясната му ръка бе на дръжката на меч. — Слез на своето ниво!

Без да бъде дадена каквато и да било заповед, половината от самураите на Акаока се подредиха в бойна линия до своя командир, с ръце на дръжките на мечовете. Въпреки че мъжете с цветовете на шогуна бяха четири пъти повече, те изобщо нямаха такава добра организация. Бойците с мускетите бяха отзад, където техните оръжия не можеха да влязат в действие, без да унищожат собствените си другари. Това би било така, в случай че бяха готови да стрелят, а те не бяха. Хората с мечовете на предния ред също не бяха готови за стълкновение. Когато Сайки пристъпи напред, те се олюляха назад, сякаш вече бяха понесли удар.

— Не е необходимо нашият господар да информира пристанищните плъхове! — Сайки беше обзет от гняв. Още една оскърбителна забележка от Иши и той щеше да посече дебелака срещу себе си на място. — Отстранете се от пътя ни, в противен случай ще ви помогнем ние.

Вътре в паланкина Генджи слушаше с мрачно любопитство. Беше дошъл на пристанището да посрещне гости. Никой не би допуснал, че ще има затруднения. Ала ето че сега бе на ръба на битка на живот и смърт, само защото искаше да стигне до пристана. Достатъчно. Той отвори вратата на паланкина, при което се чу звукът от удряне на дърво в дърво.

— Какъв е проблемът?

— Господарю, моля те, не се излагай на опасност. — Един от телохранителите коленичи до паланкина. — Наблизо има бойци с мускети.

— Глупости — сръза го Генджи. — Кой ще иска да ме застреля? — Той излезе навън. Щом краката му докоснаха земята, сандалите му бързо бяха поставени под тях.

На задния ред на хората на шогуна, Кума, маскиран като боец с мускет, видя как Генджи излезе навън. Забеляза също, че на облеклото на Генджи нямаше отличителен герб. Това бе възможност, която бе предупреден да очаква. Тъй като Генджи нямаше герб, можеше да се каже, че той е бил заподозрян като измамник, замесен в заговор срещу

току-що пристигналите мисионери. Никой нямаше да повярва на това, нито бе планирано да повярва. Въпреки това беше прекрасно извинение. Кума отстъпи, така че да е извън полезрението на своите другари с мускети, вдигна мускета си и се прицели в средата на дясната ключица на Генджи. Както беше инструктиран, той щеше да му причини рана, която да го извади от строя, но да не бъде смъртоносна.

Сайки се втурна да попречи на Генджи да излезе по-напред.

— Господарю, моля ви, върнете се. На около десет стъпки има трийсет бойци с мускети.

— Това е много смешно. — Генджи отмина Сайки и излезе пред първия ред на собствените си хора. — Кой е началникът тук?

Кума натисна спусъка.

Мускетът не произведе изстрел. Кума го погледна. Трябваше да внимава повече, докато тичаше от склада към пристана. Беше грабнал нечие празно оръжие вместо своето, което бе заредено.

— Хей, вие, там, какво мислите, че правите? — капитанът на артилерията отиде до него. — Никой не е заповядвал да вдигате мускетите. — Той погледна гневно Кума. — Не те познавам. Как е името ти и откога си в това отделение?

Преди Кума да отговори, Иши каза:

— Господарю Генджи — и падна на колене. Неговите хора, включително Кума и гневният капитан на артилерията, бяха принудени да последват примера му.

— Значи ме позна? — попита Генджи.

— Да, господарю Генджи. Ако знаех, че идвате, щях да се подготвя за вашето пристигане.

— Благодаря ти — отвърна Генджи. — Може ли да посрещна гостите си, или първо трябва да отида някъде другаде, за да си осигуря разрешение.

— Отстранете се от пътя на господаря Генджи — нареди Иши на хората си. Те бързо се отместиха встрани, без да са напълно изправени, и отново се отпуснаха на колене. — Простете ми, господарю Генджи. Не можех да пусна вашите мъже да минат, без да съм сигурен, че наистина сте сред тях. Напоследък има много заговори и шогунът е силно обезпокоен, че се готвят заговори срещу чужденците.

— Идиот! — Сайки все още бе на ръба да избухне. — Да не би да допускаш, че бих застрашил интересите на своя господар?

— Сигурен съм, че не го допуска — опита се да го успокои Генджи. — Така ли е?

— Да, разбира се, господарю Генджи — започна да се оправдава Иши. — Аз просто...

— Ето — обърна се Генджи към Сайки — всичко е уредено. А сега можем ли да продължим? — Той тръгна по пристана, запътвайки се към мисионерите.

Сайки го наблюдаваше как се движи, а сърцето му се изпълваше с възхищение. При положение, че имаше сто потенциални убийци зад гърба си, той се отдалечи толкова небрежно, сякаш се разхождаше в градина във вътрешния двор на замъка си. Генджи бе млад и неопитен и може би му липсваше политическа преценка. Нямаше обаче съмнение за силата на кръвта на Окумичи, която течеше във вените му. Ръката на Сайки се отдели от дръжката на меч. След като хвърли още един поглед към Иши, той последва господаря си.

Емили не си даваше сметка, че е спряла да диша, докато не си пое въздух, защото усети, че се задушава.

Преди миг кървавата битка изглеждаше неизбежна. После някой слезе от паланкина, каза няколко думи тихо и напрежението се разреа незабавно. Емили наблюдаваше с огромно любопитство как сега този някой върви към тях.

Беше млад мъж с поразителна външност, изразителни тъмни вежди и очи, които се подчертаваха от бледата кожа. Очите му бяха по-скоро продълговати, отколкото кръгли. Ако бяха разположени на лицето на човек от Запада, биха били обект по-скоро на любопитство, отколкото на възхищение. В овала на лицето му на представител от Изтока обаче те бяха идеалният завършек на високите арки на веждите му, на финия нос, на леко вдигнатите скули и на загатнатата усмивка, която поддържаше устните му извити в лека дъга. Подобно на другите самураи той носеше жакет с твърди криловидни подплънки на раменете, а косата му беше в същата сложна прическа, при която части от главата са избръснати, и както всички останали бе запасал два меча

в пояса си. Въпреки наличието на мечове поведението му изобщо не пораждаше асоциацията за войнственост.

Когато доближи, чиновникът, който създаваше проблеми на Зефаная, коленичи и прилепи главата си към дървената настилка на пристана. Младият мъж каза няколко думи на японски. След това чиновникът бързо скочи на крака.

— Генджи господарю, дошъл, той — изрече чиновникът, а нервността му влоши още повече английския му език. — Вие, той, тръгва, моля.

— Господарю Генджи? — попита Кромуел. Когато младежът се поклони в знак на потвърждение, Кромуел представи себе си и спътниците си. — Зефаная Кромуел. Емили Гибсън. Матю Старк. — „Господ да ни е на помощ, помисли си той. Това женствено същество се оказа великият владетел на Акаока, наш защитник в тази дива страна.“

Сега се приближи втори самурай. Този бе по-зрял и с доста страховит вид. Генджи каза тихо няколко думи. Страховитият се поклони и описа кръг с вдигната ръка.

Генджи се обърна към чиновника. Чиновникът се поклони на тримата мисионери с думите:

— Господар Генджи казва „добре дошли“ в Япония.

— Благодаря, господарю Генджи — отвърна Кромуел. — Наша е високата чест да бъдем тук.

Откъм мястото, където пристанът се свързваше със земята, се дочу тропот. Зададоха се три малки двуколесни карети, теглени не от коне, а от по един човек.

— Те още имат роби тук — отбеляза Старк.

— Мислех си, че нямат — отговори Кромуел, — но, изглежда, съм грешал.

— Колко ужасно — намеси се Емили. — Човешки същества да бъдат използвани като впрегатен добитък.

— Така е в робските държави — допълни Старк — и дори по-лошо.

— Няма да е задълго, братко Матю — успокои го Кромуел. — Стивън Дъглас чака да встъпи в длъжност като президент на Съединените щати и е обещал да отмени робството.

— Може да не е Дъглас, братко Зефаная. Може да е Брекинридж, Бел или дори Линкълн. Току-що миналите избори бяха изпълнени с несигурност.

— Следващият кораб ще донесе новините. Но те нямат значение. Който и да е президентът, с робството в нашата страна е свършено.

Генджи слушаше разговора им. Тук-там разбираше по някоя дума. Човешки. Съединените щати. Обещал. Не беше съвсем сигурен. Беше практикувал разговорен английски с домашните си учители като дете. Но езикът от устата на родени американци беше нещо съвсем друго.

Рикшите спряха пред мисионерите. Генджи им направи знак да се качат в тях. За негова изненада и тримата категорично отказаха. Най-грозният от тримата, техният ръководител Кромуел, даде дълго обяснение на началника на пристанището.

— Казва, че религията не им позволява да се возят на рикши. — Началникът нервно изтри потта от веждата си с носна кърпичка.

Генджи се обърна към Сайки.

— Знаеше ли това?

— Разбира се, че не, господарю. Кой би си помислил, че рикшите имат нещо общо с религията?

Генджи попита началника:

— С какво рикшите накърняват религиозните им вярвания?

— Той използва много думи и аз не го разбирам — отвърна началникът. — Простете ми, господарю Генджи, но обичайната ми работа е да се оправям с товара. Речникът ми е ограничен главно до търговски термини, такси, цени и други подобни. Религиозните вярвания са далеч от моите познания.

Генджи кимна.

— Много добре. Ще трябва да вървят пеша. Натоварете багажа в рикшите. Платили сме за тях. Можем все пак да ги използваме. — Той даде знак на мисионерите да продължат пеша.

— Добре — съгласи се Кромуел, — спечелихме първата си победа. Трябва да покажем на нашия домакин колко твърдо отстояваме християнската нравственост. „И че вие сте Мои овци, овци на Моето паство; вие сте човеци, пък Аз съм ваш Бог, казва Господ Бог.“^[1]

— Амин — изрекоха Емили и Старк.

Амин. Генджи разпозна тази дума. Ушите му дотолкова не бяха привикнали към езика, че той пропусна молитвата преди това.

Сайки се приближи към него, както вървяха. Говореше тихо, сякаш мисионерите щяха да разберат думите му, ако го чуеха:

— Господарю, не можем да позволим на тази жена да ни следва.

— Защо не? Тя ми се струва в чудесно здраве.

— Тревожи ме видът ѝ, а не здравето ѝ. Разгледахте ли я добре?

— Откровено. Опитах се да го избегна. Тя е изключително невдъхновяваща.

— Това е меко казано, господарю. Облечена е като парцалана, има размерите на впрегатно животно, цветовете на косата, очите и кожата са шокиращи, а чертите на лицето ѝ са прекомерно едри и гротескни.

— Ние ще вървим с нея, няма да се женим за нея.

— Смешното може да реже така дълбоко, както острието, и да е също толкова фатално. В тези сложни времена съюзите са крехки, решителността е слаба. Не бива да поемате ненужни рискове.

Генджи погледна отново жената. Двамата мъже, Кромуюел и Старк, вървяха галантно от двете ѝ страни, сякаш беше любима красавица. Преструвката им беше възхитителна. Без съмнение сигурно не беше срещал жена, която да е толкова трудно да гледаш. Сайки беше прав. Смешнотворността ѝ, която щеше да ги опетни, можеше да бъде изключително опасна.

— Почакай. — Те бяха стигнали до паланкина. — Ами ако тя пътува на мое място?

Сайки се намръщи. Ако Генджи вървеше пеша, щеше да е по-уязвим на евентуален опит за убийство. Ако не го стореше, жената щеше да се забелязва повече сред самураите на Окумичи и цяло Йедо щеше да я види. Нямахше по-добра възможност, само по-лоши. Щеше да бъде по-лесно Генджи да бъде защитаван, отколкото да се живее със смешното.

— Да, това ще бъде най-доброто решение.

Докато Генджи и помощникът му разговаряха, Емили погледна към малката войска самураи на техния домакин. Всички я гледаха, лицата им регистрираха различна степен на страдание. Тя бързо отмести поглед, сърцето ѝ запрепуска лудо. Може би страданието не бе причинено от нея, а от Зефаная или брат Матю, или от трудностите,

които тяхното пристигане предизвика. Не биваше да допуска да храни надежди само за да бъдат разбити. Започна да се самоубеждава да не стига до никакви изводи. Още бе рано. Но, о, възможно ли беше? Да, възможно бе. Възможно.

Кромуел каза:

— Емили, според мен господарят Генджи ти предлага да използваш паланкина му.

— Как бих могла да приема, Зефаная? Несъмнено е четири пъти по-грешно да бъдеш носен във въздуха от четирима роби, отколкото да бъдеш теглен от един.

Кромуел отново погледна носачите.

— Съмнявам се, че те са роби. Всеки мъж носи меч в пояса си. Никой не би позволил на въоръжен роб да бъде толкова близо до господаря си.

Емили си даде сметка, че Зефаная е прав. Мъжете бяха въоръжени и се държаха гордо като самураи. Вероятно беше голяма чест да служиш като носач на господаря. Тя забеляза, че мъжете също я гледаха, изпълнени с ужас. Въпреки че се държеше предпазливо, тя усети радост да обзема сърцето ѝ.

— Освен това, Зефаная, няма да се чувствам удобно да ме носят, а ти да вървиш пеш. Това ще е непристойно и неприсъщо на жена.

Генджи се усмихна.

— Очевидно и паланкините предизвикват религиозен проблем.

— Да, господарю — съгласи се Сайки, но вниманието му бе насочено изцяло към неговите хора. — Контролирайте се! Мислите ви са изписани на лицето ви.

Емили разбра, че онзи със свирепия вид говори за нея, защото всички самураи си придадоха вежливо изражение и избягваха да гледат към нея.

— Не мога да споря с теб, Емили. Но при дадените обстоятелства може би е най-добре да се съгласиш с Божията воля. Трябва да се приспособяваме колкото е възможно, доколкото ни позволява моралът, към обичаите в тази страна.

— Както желает, Зефаная. — Емили направи реверанс на владетеля Генджи и покорно пристъпи в паланкина, където незабавно попадна в затруднено положение. Входът бе много малък. Трябваше да направи поредица движения, които не бяха присъщи на една дама, ако

искаше да влезе в него. А след като се напъхаше в плътната кутия, дебело подплатеното ѝ палто и обемната риза и пола щяха да изпълнят цялото пространство, незаето от тялото ѝ. Почти нямаше да има въздух за дишане.

Зефанаия предложи:

— Нека взема палтото ти, Емили. Паланкинът ще те пази от студа.

Емили притисна палтото си собственически към гърдите си.

— Предпочитам да съм с него, благодаря. — То беше още един защитен слой между тялото ѝ и света. Колкото повече слоеве, толкова по-добре.

— Тя не знае как да се качи — отбеляза Сайки. — Интелигентността ѝ съответства на външния ѝ вид.

— И как да разбере? — попита Генджи. — Никога преди не го е правила.

Той се поклони вежливо и отиде при паланкина. Свали мечовете и ги сложи настрани. После се сви и когато влезе, се обърна, така че след като завърши движението, беше седнал. За да излезе, извади навън краката си, след това и тялото си. Направи всяко движение преднамерено бавно, за да може Емили да види всичко добре. Когато се изправи, спокойно пъхна мечовете в пояса си. След като завърши демонстрацията, той се поклони отново и подкани с жест Емили да се качи в паланкина.

— Благодаря ви, господарю Генджи. — Емили наистина изпитваше благодарност. Беше ѝ спестил възможността да изнесе позорен спектакъл. Последва примера му и се качи в паланкина безпрепятствено.

— Ще можете ли да носите толкова огромно същество? — обърна се един самурай към носачите.

— Хиде! — извика Сайки. — Ще работиш един месец в конюшната. Има ли други злостни шегобийци? — Повече забележки не бяха направени. Носачите вдигнаха паланкина без видимо усилие. Групата напусна пристанището и навлезе по улиците на Йедо.

Сан Франциско бе най-големият град, който Старк бе виждал. В тамошната мисия беше чувал фантастични истории за Япония от

мъже, които казваха, че са пътували дотам на борда на фрегати, търговски съдове и китобойни кораби. Те му бяха разказвали за странни обичаи, странни гледки и дори странна храна. Най-голямата фантасмагория, която беше чул, бе, че населението наброява милиони, дори само в един град — в столицата на шогуната Йедо. Старк бе слушал, без да вярва на очите си. В крайна сметка информаторите му бяха пияници, скитници, бегълци. В мисията на „Правдивото слово“ не идваха други. Ала дори и най-налудничавите твърдения, които бе чул, не го бяха подготвили за шока от действителната многолюдност на тълпата на Йедо.

Навсякъде имаше хора. На улиците, в магазините, по прозорците на апартаментите на горните етажи. Въпреки че часът бе ранен, тълпата бе такава, че придвижването изглеждаше невъзможно. Животът изпълваше очите и ушите му.

— Братко Матю, добре ли си?

— Да, братко Зефаная. Поразен съм от видяното, но съм добре. — Може би всъщност не беше толкова добре. Беше израсъл и възмъжал в откритите простори на Тексас и територия Аризона. Там намери дома си. Там се чувстваше волен. Градовете не му допадаха. Дори Сан Франциско го караше да се задушава. А в сравнение с този, Сан Франциско беше град призрак.

Пред тях хората разчистваха пътя и без изключение падаха ничком на земята като прерийна трева, прекършена от северния вятър. Един мъж на бял кон, елегантно облечен и придружаван от трима прислужници, бързо слезе от коня и се хвърли в краката на процесията, без да се притеснява от мръсотията, която изцапа пищното му копринено облекло.

Старк попита:

— С какво владетелят Генджи е заслужил подобно уважение у хората?

— Родил се е, нищо повече. — Зефаная потвърди неодобрението си, като се намръщи. — Представителите на военната каста имат свободата да съсекат всеки, който не им покаже съответното уважение.

Даймио, каквото беше местното наименование за велик владетел като господаря Генджи, имаше правото да езекутира семейство, дори цяло село, ако само един човек не бе го удостоил с внимание.

— Не мога да повярвам, че съществува такова варварство — обади се Емили от паланкина, край който вървяха Старк и Кромуел.

— Ето защо сме тук — отвърна Кромуел. — „Той спаси бедните от меча, от устата им и от ръката на силните.“

Мисионерите отново казаха „Амин“. Генджи вървеше на няколко крачки пред паланкина. Слушаше внимателно, доколкото можеше, но отново пропусна думите на молитвата. Очевидно християнските свещеници можеха да бъдат толкова кратки, все едно казват мантрите на будистите на Чистата земя или на последователите на сектата „Лотус Сутра“.

Изведнъж Сайки се хвърли върху Генджи и изкрещя:

— Опасност!

В същия момент прозвуча изстрел.

— Ако имате някакви въпроси, обърнете се към владетеля Каваками — каза Кума.

Капитанът на артилерията пребледня от страх при споменаването на началника на тайната полиция. Той се обърна рязко и се отдалечи. Докато Генджи и Сайки отиваха да посрещнат мисионерите на пристана, Кума се върна в оръжейния склад. Свали собственото си оръжие и го постави в черен платнен калъф, който праметна на гърба си. После излезе, без да се бави нито миг повече.

Знаеше, че има само един път между пристанището и двореца на рода Окумичи в района Цукиджи, достатъчно голям, за да приюти свитата на Генджи. Когато оглеждаше пътя предишната вечер, той избра сграда, която се издигаше на един от завоите на пътя, тясна двуетажна постройка, притисната сред други подобни в безразборната пренаселеност, характерна за жилищата на обикновените хора в Йедо. Сега той отиде в нея и се покатери на покрива ѝ от една алея отзад. Никой не го видя. Ако някой го бе зърнал, нямаше да повярва на собствените си очи. Кума се катереше право нагоре по стената като паяк.

Разположението бе идеално. Оттам Кума можеше да наблюдава целта си, как тя приближава, скъсява разстоянието и свежда до минимум всяка корекция на прицела, която би могла да се наложи. Освен това заради завоя процесията щеше да бъде принудена да забави

ход, а всяко забавяне на движението улесняваше прицелването му. Той провери мускета си. Този път трябваше да е сигурен, че ще дръпне спусъка на заредено оръжие.

Часът на коня настъпи, преди Генджи да се появи в началото на улицата. Гражданите, които срещаше по пътя си, се отпускаха на колене и се просваха на земята, докато минаваше великият владетел. Това улесняваше Кума още повече. Опря първите два-три сантиметра от дулото на мускета на края на покрива. Така отдолу от него нямаше да се вижда почти нищо, дори и най-прилежният наблюдател вероятно не би го забелязал. Ето го Генджи, който вървеше безгрижно сред водещата група телохранители. Кума се прицели в главата с елегантна прическа. Колко просто можеше да бъде. Ала моментът за изстрела, който да го извади временно от строя или да го обезобрази, премина. Онзи идиот, пристанищният полицаи Иши, призна идентичността на Генджи. Сега всяко нещо, близо до опит за убийство на Генджи, би насочило твърде очевидно към замъка Йедо.

Кума взе на прицел целта, застана неподвижно и стреля.

— Господарю!

— Не съм засегнат — успокой го Генджи.

Сайки посочи близкия покрив.

— Ето там! Хиде! Шимода! Залове го жив!

Останалите мъже с извадени мечове образуваха кръг с телата и остриетата на оръжията си около Генджи. Градските жители изчезнаха, бяха потърсили прикритие при първия знак за насилие.

— Мисионерите! — сети се Генджи. Той изтича до паланкина. Куршумът бе образувал дупка в затворения десен прозорец. Тялото на пътника трябваше да бъде от другата страна, в центъра на траекторията на куршума. Генджи отвори вратата, като очакваше да види чужденката, Емили, окървавена и мъртва.

Ала не беше така. Опитвайки се да намери поносимо положение в тясното и непознато пространство, Емили се бе проснала на пода. Подплатата бе изпаднала отпред на палтото ѝ, там, където куршумът го бе разкъсал. Така я бе отминал, без да я засегне.

— Господарю! — Един от телохранителите се провикна от другата страна на паланкина. Кромуюел лежеше на земята, кръв се

лееше от раната в долната част на корема, ударен от същия куршум, който бе преминал през паланкина.

— Не можем да се мотаем повече тук — подкани ги Сайки. — Движение!

Носачите вдигнаха паланкина. Четирима мъже взеха отпуснатото тяло на Кромуюел и го поставиха на раменете си. Мечовете проблеснаха на утринната светлина и те побягнаха бързо към двореца в Цукиджи.

Когато Хейко напусна двореца малко след като Генджи тръгна за пристанището, Кудо я последва. Задачата бе твърде важна, за да я остави на някой не така опитен и способен. Това не бе проява на високо самомнение от страна на Кудо. Той бе най-способният от самураите на Окумичи, когато става дума за проследяване. Така че тази работа бе точно за него. Без съмнение.

Хейко и прислужницата ѝ се отдалечаваха от Цукиджи и вървяха бавно към вътрешността. Подобно на всички жени от „Плаващия свят“, тя имаше специално разрешение да живее в отделения с шлюзове район на Йошивара. Ако отиваше натам, тя щеше да вземе „водно такси“ по река Сумида. Тя обаче отиваше в извънградската си вила в гората на Гинза, в източната част на Йедо. Това второ жилище не беше съвсем законно. При прилагането на разпоредбите на „Плаващия свят“, особено когато ставаше дума за най-известните и красиви куртизанки, се усещаше известна разпуснатост. Без съмнение Майонака-но-Хейко беше най-прочутата от сегашното попълнение. Никой не би отрекъл, че тя е най-красивата. В този смисъл тя беше най-подходящата компаньонка за владетеля Генджи. Сайки, а и Кудо се тревожеха, че не знаят нищо за нея извън факта, че е публична гейша, а това, както всекиму бе известно, осигуряваше доста изискана репутация.

Първоначалните му проучвания, прекратени заради забраната на владетеля Генджи, разкриха единствено, че договорът ѝ се държи от банкера Отани. Този мъж бе добре известен като подставено лице. По правило комбинацията от подкупи и заплахи би била достатъчна да осигури информация от Отани, може би дори за личността на тайния господар на Хейко. Не и в този случай. Отани твърдо отказа с аргумента, че неговият живот и оцеляването на семейството му зависят

от мълчанието му. Дори да се допуснеше, че той преиграва, това предполагаше, че господарят му имаше власт равна или дори по-голяма от тази на велик владетел като Генджи. Сред оцелелите в битката при Секигахара преди двеста и шейсет години само шейсет бяха истински велики. Хейко бе приятелка на влиятелен мъж. Или негов инструмент. Без да е известно какъв е случаят, Генджи бе подложен на риск при всяка любовна среща. Кудо бе твърдо решен да открие истината. Ако не успееше, беше готов да я убие като предпазна мярка. Не днес, но своевременно. Задаваше се гражданска война. Несигурността трябваше да бъде ограничена, за да се подобрят шансовете на рода за оцеляване.

Кудо наблюдаваше как Хейко се спря да разговаря с поредния магазинер. Как беше възможно човек да е тръгнал за някъде и да се бави толкова по пътя? Той се отклони от главната улица и мина направо през една тясна пресечка. Щеше да я изпревари и да я гледа как приближава. Ако забележеше, че някой я следи, подозрението й щеше да се вижда по-лесно от необичайна гледна точка. Това само по себе си би потвърдило нейната измамност, тъй като гейша без скрити мотиви никога не би подозряла, че е под наблюдение.

Когато Кудо зави зад ъгъла, видя двама мъже да носят боклук от задния вход на магазин. Видяха го и се вцепениха от страх. Товарът им падна на земята, те го последваха, заровиха лица в мръсотията и останаха неподвижни. Застанали на четири крака, те отстъпиха от пътя му и се стараеха да останат колкото е възможно по-незабележими.

„Ета.“ Лицето на Кудо се сгърчи в гримаса на отвращение. Ръката му се отмести на дръжката на меч. „Ета.“ Мръсни отрепки, чиято съдба беше да изпълняват най-елементарните и отвратителни задачи. Дори самият факт, че си бяха позволили да попаднат пред погледа на човек с ранга на Кудо, им гарантираше незабавна смърт. Ала ако той ги убиеше, това щеше да предизвика суматоха, да привлече внимание и да попречи на изпълнението на неговата цел. Той остави меч си в ножницата и бързо ги отмина. Самата мисъл за тях го накара да се чувства нечист.

Кудо отново се върна на главната улица, набрал хиляда стъпки преднина от мястото, където предния път бе видял Хейко. Да, ето я там, все още губеше времето си със същия магазинер.

Няколко бърбещи жени за момент скриха обекта на наблюдение на Кудо от погледа му. Когато преминаха, вече не се виждаше нито Хейко, нито прислужницата ѝ. Той хукна към магазина, където тя последно бе се забавлявала. Там я нямаше.

Как се бе случило това? В един миг той я гледаше. В следващия бе изчезнала. Гейшите не се движеха по този начин. Това бе характерно за нинджите.

Кудо се обърна, за да се върне обратно в двореца Цукиджи, по-неспокоен от всякога. И едва не се сблъска с Хейко.

— Кудо-сама — възкликна Хейко. — Какво съвпадение. Да не би и вие да пазарувате копринени шалове?

— Не, не — отвърна Кудо, който трескаво търсеше обяснение. Когато го хванеха натясно изненадващо, не можеше да даде всичко от себе си. — Отивам в храма в Хамачо. За да направя жертвоприношение за предците, паднали в битки.

— Колко похвално — рече Хейко. — В сравнение с това моят интерес към шаловете е повърхностен и безполезен.

— Не, моля ви, мадам Хейко. За вас шаловете са толкова важни, колкото мечовете — за самурая. — Идиотизмът на думите му накара Кудо да се сгърчи вътрешно от страх. Колкото повече говореше, толкова по-глупав щеше да изглежда. — Е, аз трябва да продължа.

— Няма ли да се забавите още малко и да пиете чай с мен, Кудо-сама?

— Нищо не би ми донесло по-голямо удоволствие, мадам Хейко, но задълженията ми изискват да се върна бързо. Трябва да отида бързо до храма и после — обратно до двореца. — След като се поклони набързо, Кудо се запъти отривисто на запад по посока към Хамачо. Ако беше внимавал, вместо да си представя, че Хейко е нинджа, щеше да си спести дългия път пеш. Когато се обърна, я видя, че тя още стои в поклон към него. Тъй като тя го гледаше, той трябваше да продължи по пътя още известно време, преди да го изгубят от поглед и да може да се върне.

По обратния път към Цукиджи той скърцаше със зъби и се ругаеше сам себе си.

[1] Книга на пророк Иезекиия, 34:31, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

3

„СПОКОЕН ЖЕРАВ“

Мъгла покрива гората отпред и морето отзад. В същото време отдалеченият връх на планината Тоса изглежда толкова жив, като пролетно небе. Отпред сред дърветата и сенките се крият точни стрелци. Отзад във водата се крият убийци, хванали се за плаващо дърво. Каква е ползата, че надалеч се вижда всичко?

Судзуме-но-кумо
(1701)

Кромуел се събуди от сън и започна да сънува. Над себе си видя надвесено лицето на Емили, златните ѝ къдрици се приближаваха към него. Тя изглеждаше сякаш е безплътна, както и той. Тогава корабокрушението сън ли беше? Намираха се под водата. „Витлеемска звезда“ потъна и те двамата се удавиха. Той се опита да потърси товар, останал след корабокрушението, но погледът му не се откъсваше от Емили.

— „Звездата“ е непокътната — рече Емили. — Тя е на котва в залива Йедо.

Значи в този сън тя четеше мислите му. Светът извън съня би бил по-добро място, ако умовете на всички бяха отворени книги. Тогава нямаше да има нужда от преструвки и срам. Грехът, покаянието и спасението щяха да изживяват изведнъж, в един и същи момент.

— Успокой се, Зефаная — рече Емили. — Няма нужда да мислиш за нищо.

Да. Тя беше права. Опита се да докосне косата ѝ, но нямаше ръка, за да я повдигне. Кромуел усещаше как олеква. Как бе възможно това, след като вече бе безплътен? Мислите му се губеха.

Емили пребледня.

— Мъртъв ли е?

— В унес е, бълнува — отвърна Старк.

Бяха донесли Кромуел в крилото за гости на двореца. Бе проснат на ложе от дебели възглавници, подредени по пода. Японец на средна възраст, за когото се предполагаше, че е лекар, прегледа Кромуел, намаза раната му с мехлем със силна миризма и я превърза. Преди да тръгне, лекарят повика три млади жени до ложето. Показа им мехлема и превръзката, даде им кратки указания, после се поклони на Емили и Старк и си тръгна. Младите жени се оттеглиха в ъгъла на стаята и останаха там на колене, спокойни и безмълвни.

Емили седеше от дясната страна на Кромуел на възглавница с размер един квадратен метър. Старк бе разположен от лявата му страна на подобна възглавница. И на двамата не им беше удобно на пода. Не бяха свикнали да седят така — поза, в която японските им домакини бяха добре тренирани. Старк можеше да стои на колене, но за кратко. Той променяше положението си често. За Емили бе още по-трудно да заеме съответната поза с краката си заради дългата пола и обемното палто. Накрая седна на една страна и опъна краката си настрани, стараяйки се да ги прикрие с полата. Обикновено седеше така на пикник в детството си — не бе много подходящо за държавата, където се намираще, но успя да се нагласи само така.

— Не носим с нас нищо друго, освен Христовото слово — рече Емили. Тя изтри потта от челото на Кромуел със студена, влажна кърпа. — Защо някой би искал да ни навреди?

— Не знам, сестро Емили. — Старк бе видял проблясването на метал на покрива миг преди убиецът да стреля. Хвърли се на земята, преди изстрелът да стигне до ушите му. Ако не беше го направил, куршумът щеше да пронизе него, а не Кромуел. Предпазливостта на Старк се бе превърнала в нещастие за свещеника. След като пропусна Старк, куршумът се заби от едната страна на паланкина и излезе от другата. Би трябвало да засегне Емили, но това не бе станало. Вместо това, след като излезе, той направи дупка в корема на Кромуел. Понякога мъжете с рана в корема се мъчеха седмици, преди да умрат.

— Изглежда спокоен — рече Емили. — Веждите му не са смръщени и се усмихва, докато спи.

— Да, сестро Емили, изглежда много спокоен. — Колкото повече Старк мислеше за това, толкова по-вероятно му изглеждаше той да е бил целта на убиеца. Дадени са били пари. Наемникът се е качил на покрива, за да убие човек, когото не е виждал през живота си. Напълно различните езици не са били бариера за общуване. Старк не се съмняваше, че парите купуваха смъртта в Япония така лесно, както в Америка.

Протегна краката си за малко, за да не му изтръпнат. Всеки път, когато се раздвижеше, четиримата самураи, крило бяха стража, заставаха нащрек. Бяха коленичили в коридора пред стаята. Не беше ясно дали са там да защитават мисионерите, или да ги държат в плен. От стрелбата насам обаче те го наблюдаваха отблизо. Старк нямаше представа защо.

— Превръзките трябва да се сменят често — каза доктор Одзава. — Дадох му лекарство, което ще намали кървенето, но не може да го спре напълно. Засегнати са големите артерии. Самият куршум е заседнал в основата на гръбнака. Не може да бъде отстранен.

— Колко дълго? — попита Генджи.

Лекарят поклати глава.

— Часове, ако има късмет. Дни, ако няма. — Той се поклони и излезе.

— Колко неблагоприятно — отбеляза Генджи. — Трябва да бъде уведомен американският консул. Харис. Много неприятна личност.

— Господарю, този куршум беше предназначен за вас — намеси се Сайки.

— Съмнявам се. Моите врагове не биха изпратили такъв лош стрелец. Как е възможно да се е целел в мен, а да е ударил паланкин на три метра по-далеч?

Влезе прислужница с кана прясно приготвен чай. Сайки нетърпеливо я отпрати, но Генджи прие още една чаша. Топлата напитка премахна и последния остатък от зимен студ.

— Разгледах паланкина — продължи Сайки. — Ако сте били вътре, както всички са очаквали, щяхте да бъдете убит на място. Само варварската поза е спасила живота на чужденката.

— Да, знам, сам го видях. — Генджи се усмихна на прислужницата. Тя се изчерви, изпълнена с неудобство от вниманието му, и се поклони дълбоко, чак до пода. „Очарователна е, помисли Генджи, и доста красива, макар че бе малко възрастна, за да не е женена. Двайсет и две-три, предположи той. Как се казваше? Ханako.“ Помисли си за хората от охраната. Кой от тях имаше нужда от жена и беше на подходяща възраст да оцени тази прислужница? — Обаче не бях в паланкина. Бях навън, на открито.

— Това е моята теория — настоя Сайки. — Убиец, който ви познава, не би помислил, че ще ходите пеш. Кой велик владетел ходи пеш, докато в същото време чужденката я носят? Освен това гербът на вашия род не се виждаше никъде. Това също е нечувано. Така че той очаква да бъдете там, където трябва да сте, и е насочил натам куршума си.

— Пресилени разсъждения — не отстъпваше Генджи.

На вратата се появиха Хиде и Шимода, които дишаха тежко. Това бяха хората от стражата, които Сайки бе изпратил след убиеца.

— Простете ни, господарю — рече Хиде. — Нямахме и следа от него.

Шимода допълни:

— Никой не е видял нищо. Сякаш се е изпарил.

— Нинджа — досети се Сайки. — Проклети страхливци. Трябва да минат до един под острието на меча — до последната жена и дете.

— Сградата принадлежи на бакалин на име Фуджита — обясни Хиде. — Обикновен човек. Не е свързан с престъпници, нито с определен род, няма дългове, нито дъщери във връзка с „Плаващия свят“. Едва ли е замесен. Разбира се, той е ужасен от очакваното възмездие. Без да го искат от него, той настоява да осигури всички провизии за нашите новогодишни тържества.

Генджи се засмя.

— Тогава ще фалира и ще бъде принуден да изпрати всичките си дъщери в „Плаващия свят“.

— Едва ли ще успее, господарю — отвърна Хиде с усмивка. — Видях дъщерите му.

Сайки удари с ръка по пода.

— Хиде! Не забравяй мястото си.

— Да, господарю! — Наказаният самурай притисна главата си към пода.

— Не е необходимо да си толкова суров — сгълча го Генджи. — Този предобед ни донесе изпитания. Хиде, на колко години си?

— Господарю? — Въпросът свари Хиде неподготвен. — Двайсет и девет, господарю.

— И как така не си женен на тази напреднала възраст?

— Хм, господарю, аз...

— Говори — нареди Сайки — и престани да губиш времето на нашия господар. — Що се отнасяше до него, досега всичко бе губене на време. В каква фриivolност се замесваше сега Генджи? Играеше някаква глупава игра при положение, че животът му бе в опасност и бе заплашено самото съществуване на рода.

— Така и не ми се предостави възможност, господарю — рече Хиде.

Сайки допълни:

— Истината е, че Хиде обича много жените, виното и комара. Дълговете му са толкова големи, че никоя жена от добро семейство не би поела товара на брак с него. — Сайки даде информацията, за да приключат по-бързо с темата. Тогава може би щяха да се върнат на неотложните въпроси. Изключително подозрителният чужденец Старк например.

— На колко възлиза дългът ти? — попита Генджи.

Хиде се поколеба, преди да отговори.

— На шейсет рио, господарю. — Това бе огромна сума за човек на неговото положение. Годишната му заплата беше десет рио.

— Разпуснат идиот — наруга го Сайки.

— Да, господарю. — Хиде притисна главата си отново към пода, искрено разкаян.

— Ще бъдеш освободен от дълговете си — каза му Генджи. — Погрижи се да не натрупваш нови. Всъщност сега, след като си платежоспособен, съветвам те веднага да си намериш жена. Някой с опит в домакинството, за да може да те поддържа платежоспособен и да ти покаже пътя към домашното блаженство.

— Господарю — Хиде остана във възможно най-дълбокия поклон. Щедростта на владетеля Генджи го изуми.

— Всъщност аз ще ти потърся — продължи Генджи. — Ще ми се довериш ли?

— Да, господарю. Благодаря ви.

— Ханакото — обърна се към нея Генджи, — отведи тези мъже в друга стая, където ще могат да се възстановят от преживяното. Остани при тях, за да ги обслужваш.

— Да — отговори Ханакото. Поклони се грациозно и изведе Хиде и Шимода от стаята.

Когато те излязоха, Сайки направи дълбок церемониален поклон пред Генджи в знак на уважение. Най-сетне бе разбрал какво става. В разгара на кризата, която можеше да му коства живота, владетелят Генджи не преставаше да мисли за хората, за които носеше отговорност. Неговата прислужница Ханакото беше сираче. Въпреки добрите ѝ маниери и женската ѝ обаятелност тя по всяка вероятност нямаше да може да си намери достоен партньор. Не можеше да предложи никакви фамилни връзки, както и зестра. Хиде, отличен самурай в много отношения, се нуждаеше от тежестта на отговорността, за да постигне пълна зрялост. Оставен на самия себе си, той щеше да продължава да пропилява живота и парите си за безсмислени развлечения. Накрая щеше да се превърне в безполезен пияница, подобно на много самураи от други родове в упадък и не малко от техния род. Владетелят Генджи бе решил проблема със замах. От очите на коравия воин потекоха сълзи.

— Какво става, Сайки? Да не съм умрял или да съм се превърнал в божество?

— Господарю — успя да каже само Сайки, толкова развълнуван, че не можеше да говори повече, дори не беше в състояние да вдигне главата си от пода. За пореден път не бе дооценил богатството на характера на господаря си.

Генджи взе чашата си за чай. Другата прислужница, Мичико, се поклони и отново я напълни. Вече бе омъжена и Генджи ѝ се усмихна, но в следващия миг я забрави. Изпи чая си и търпеливо зачака Сайки да дойде на себе си. Самураите бяха странни същества. От тях се очакваше да издържат на най-зверските изтезания, без да издадат звук. Ала те плачеха, без да се притесняват, когато станеха свидетели на нещо, което не бе по-сериозно от уреждането на брак.

След известно време Сайки вдигна глава и избърса грубо сълзите си с един замах на ръкава на кимоното си.

— Господарю, трябва да обмислите възможността мисионерите да са участници в заговора срещу вас.

— Ако изобщо има заговор.

— Онзи с името Старк предусети изстрела от оръжието на убиеца. Видях го да търси прикритие, преди да извикам. Това означава, че присъствието на човека на покрива му е било известно.

— Или означава, че е много наблюдателен — поклати глава Генджи. — Добре е да бъдем нащрек за измяна. Но също не е хубаво във всичко да се вижда измяна. Не бива да позволяваме на въображението ни да ни разсейва от реалната опасност. Старк току-що е пристигнал от Америка. В Япония има достатъчно убийци. Кой би си затруднил живота да води убиец отвън?

— Може би някой, който иска да прикрие дори най-малък намек за самоличността си с допълнителни заблуждаващи действия — рече Сайки. — Някой, когото по принцип не бихте заподозрели.

Генджи въздъхна.

— Много добре. Можеш да проучиш въпроса допълнително. Моля те обаче, не безпокой много Старк. Той е наш гост.

Сайки се поклони.

— Да, господарю.

Генджи допълни:

— Нека видим сега как са.

Докато вървяха по коридора, Сайки се сети да попита за бакалина, чиято сграда бе използвал убиецът.

— Какво ще правим с предложението на Фуджита?

— Предай му благодарностите ни и му кажи, че ще му позволим да ни снабди за новогодишните празници.

— Да, господарю — отговори Сайки. Бе достатъчно щедро от негова страна, за да освободи бакалина от страха, но не прекалено щедро, за да е пагубно. Мъдро решение. Сайки последва господаря си, изпълнен с още по-голямо доверие.

Холандският астрономически телескоп отведе погледа на Каваками към покривите над процесията на Генджи. Въпреки че

местоположението му пречеше да види улицата, по която тя вървеше, той разбираше къде е антуражът му по поведението на хората на един участък, който не бе закрит от сградите. Когато се хвърлиха на земята, това означаваше, че господарят приближава. А щом се изправеха и подновяваха дейността си — вече бе отминал.

С огромно учудване Каваками видя Мондземон, богатия banker, който бързо слезе от прочутия си бял кон и се хвърли в мръсотията като всеки друг селянин въпреки фините си дрехи. Мнозина от великите владетели бяха длъжници на Мондземон. Самият шогун дължеше на непоносимия дребен мъж огромни суми. И ето го там, заровил лице в земята при преминаването на длъжниците си. Парите бяха едно, привилегията да носиш два меча и правото да ги използваш свободно — друго. Независимо в каква степен и колко бързо се променяше светът, Каваками бе сигурен в едно. Силата да купуваш никога нямаше да е толкова голяма, колкото силата да убиваш.

На Каваками му се стори, че чува единичен изстрел отдалеч. Когато погледна през телескопа, видя, че Мондземон е вдигнал главата си от земята, а на селското му лице е изписан страх. Белият кон до него се вдигна на задните си крака от обзелата го паника. Само бързата реакция на един от слугите му го спаси да не бъде стъпкан до смърт.

Нещо се бе случило. Трябваше да чака, за да разбере какво. Отстъпи встрани от телескопа.

— Ще бъда в градинската вила — обърна се той към помощника си, Мукай. — Не искам да ме безпокоиш, освен ако не става дума за нещо важно.

Каваками отиде сам във вилата. Не беше нещо повече от обикновен подслон в една от по-малките градини на огромния замък. Въпреки това му носеше най-голямото удоволствие в живота.

Самота.

Беше рядкост за място като Йедо, пълно с почти два милиона души, както и за човек като Каваками, самият той велик владетел, обикновено заобиколен с малка тълпа съпровождащи лица от всякакъв ранг и вид. Всъщност основният му мотив да стане главен шпионин на шогуна беше, че му даваше възможност да бъде сам. Когато имаше нужда да се разтовари от задушавания товар на социалните задължения, той винаги можеше да се позове на необходимостта от конфиденциалност и да изчезне. Първоначално се възползваше, за да

може да се отърве от съпругата и от наложниците си и да посещава различните си любовници. По-късно това му позволи да избягва и любовниците. В крайна сметка той се увлече по задачата свободно да пъха носа си в частния живот на другите. Сега вече наистина почти нямаше време за съпругите, наложниците, любовниците или каквито и да било други фриволни занимания, на които се наслаждаваше преди време.

Сега най-ценно бе времето, през което чакаше. Рядък интервал, когато можеше да е сам с малкия огън, кипящата вода, аромата на чай, чувството от паренето на горещата чаша върху дланите му. Ала днес водата едва бе започнала да кипи, когато откъм вратата се чу познат глас.

— Господарю, аз съм.

— Влез — отвърна Каваками.

Вратата се приплъзна и се отвори.

Хейко напусна двореца веднага след Генджи. Съпровождаше я прислужницата ѝ Сачико. Великите владетели не можеха да отидат никъде без войска от телохранители. Най-страховитите мъже в страната обаче нерядко бяха страхливи. Те сееха смърт, така както щастливото дете пръска край себе си смеха. Ала по същия начин по закона на Буда за кармата, от която не можеш да избягаш, те приемаха и смъртта. За разлика от мощните военачалници, куртизанките не се страхуваха от нищо. На практика слабостта беше онова, което изкусно въплъщаваха заради чувството за изключителна уязвимост, породено от красотата, любезността и младостта им. Така можеха да стигнат където искат, без да се страхуват. Това също бе според будисткия закон.

— Мадам Хейко — прошепна Сачико, — следят ни.

— Не обръщай внимание — отговори Хейко. Пресякоха алея, по която от двете страни се издигаха вишни. През пролетта те щяха да са пълни с цвят, така както ги изобразяваха в картините и стихотворенията през вековете. Сега дърветата бяха почернели и голи. Но нима не бяха пак така красиви? Тя застана на едно място, за да се порадва пак на едно голо клонче, на което се спря погледът ѝ. Задържалият се тук-там утринен сняг почти се беше разтопил и бе оставил след себе си ледени водни капки. Няколко снежинки се бяха

задържали в сенчестата извивка на клончето. След малко щеше да продължи пътя си. Слънчевата светлина щеше да прогони и тази сянка. Преди да пристигне там, накъдето се беше запътила, снежинките щяха да изчезнат. Тази мисъл стегна гърдите ѝ. Нежелани сълзи напълниха очите ѝ. Наму Амида Буцу, Наму Амида Буцу, Наму Амида Буцу. Поклон пред Състрадателния Буда, който спасява всички страдащи. Хейко пое дълбоко въздух и преглътна сълзите си. Наистина беше ужасно да си влюбен.

— Не бива да се бавим — припомни ѝ Сачико. — Очакват ви в часа на змията.

— Никога не бих си определила среща толкова рано — отвърна Хейко. — Много е неприятно да започваш деня, бързайки.

— Така е — съгласи се Сачико. — Какво би могла да стори една жена? Казват ѝ и тя се подчинява. — Сачико бе деветнайсетгодишна, на същата възраст като Хейко, но се държеше все едно е по-възрастна. В значителна степен това беше работата ѝ. Като поемаше всички практически задължения, тя освободи Хейко от прозаичните товари на всекидневието.

Двете жени отново тръгнаха. Следваше ги Кудо. Той си въобразяваше, че много го бива в проследяването. Хейко не можеше да разбере на какво се дължеше високото му самомнение. Подобно на повечето самураи Кудо беше нетърпелив. Цялото му обучение го беше научило да се стреми към решаващия момент, който определяше живота или смъртта. Мигновен смъртоносен удар с меч. Кръвта и животът изтичат в земята. Почти нямаше значение кой бе победеният и кой победителят. Решаващият момент. Единствено това имаше значение. За него беше изключително мъчително да следи две жени, които се разхождаха безцелно и често спираха да се възхищават на някое дърво или да разглеждат стока, или просто да отпочинат. Разбира се, Хейко правеше всичко възможно, за да забави стъпка и да спира по-често от обичайното, а също да завързва протяжни разговори. Когато стигнаха до главния търговски район на Цукиджи, Кудо започна да се суети като плъх в капан.

— Сега — даде сигнал Хейко. Няколко жени в съседство преминаха край тях и временно ги скриха от Кудо. Тя се възползва и влезе в магазин от другата страна на улицата, а през това време Сачико просто клекна и посвети цялото си внимание на кошница сушени

сепии. Тя наблюдаваше от алеята, когато Кудо пристигна запъхтян. Огледа се френетично насам-натам, без дори да забележи прислужницата на Хейко в краката си. Когато се обърна с гръб, Хейко отново пресече улицата и застана зад него. Направи се на изненадана, когато той мина край нея.

— Кудо-сама, какво съвпадение! Да не би също да пазарувате копирени шалове? — По време на краткия им разговор Хейко трябваше да се пребори със себе си, за да не избухне в смях. Когато Кудо си тръгна и гневно се запъти към Хамачо, Хейко нае рикша. Часът на дракона узряваше за часа на змията. Вече нямаше време да стигне пеш.

Каваками Еичи, велик владетел на Хино, председателстващ инспектор на Канцеларията по вътрешните разпоредби на шогуната, очакваше посетителя си в малката къща. Беше си наложил маската на авторитетната достолепност, съответстваща на значимостта и титлите му.

Която се изпари, щом вратата се отвори. Въобразяваше си, че е подготвен, но всъщност не беше. Никога не беше подготвен. Би трябвало досега да го е разбрал. У нея имаше нещо неуловимо. Когато не бе пред погледа му, подробностите от лицето и формата му се замъгляваха, сякаш нито умът, нито очите имаха силата да поддържат жив спомена за образа на подобна вцепеняваща красота.

Той я погледна и затаи дъх, последва въздишка.

За да си върне известна илюзия за самообладание, той й направи забележка.

— Закъсняваш, Хейко.

— Приемете извиненията ми, господарю Каваками. — Хейко се поклони и съвсем не принудено изложи на показ изящната извивка на шията си. Отново чу как Каваками накъсано си поема дъх. Постара се да запази лицето си безизразно. — Следиха ме. Прецених, че е благоразумно да не разбира, че е разкрит.

— Несъмнено не си допуснала да те проследи дотук?

— Не, господарю. — Тя се усмихна при спомена за случилото се. — Позволих му да се сблъска с мен. След това нямаше как да ме следи повече.

— Добре свършена работа — отбеляза Каваками. — Пак ли беше Кудо?

— Да. — Хейко свали чайника от огъня. Каваками бе оставил водата да ври твърде дълго. Ако сега го излееше върху чая, всички тънкости на вкуса щяха да се изгубят. Трябваше да го изстуди до подходящата температура.

— Той е най-добрият специалист за тази задача — рече Каваками. — Може би си предизвикала въпроси в ума на господаря Генджи.

— Едва ли. Сигурна съм, че Кудо действа по собствена инициатива. Владетелят Генджи не е подозрителен.

— Всички владетели са подозрителни — настоя Каваками. — Подозрението е неразделна част от оцеляването.

— Мисля си — продължи Хейко, наклонявайки глава под ъгъл, което се стори на Каваками очарователно, — че ако той може да вижда бъдещето, тогава не се нуждае от предпазни мерки. Знае какво ще се случи и кога. Подозрението става съвсем безсмислено.

Каваками изсумтя.

— Нелепо. Семейството му залага на тази нелепа претенция от поколения. Ако някога някой от тях е могъл да вижда бъдещето, родът Окумичи щеше да е най-изтъкнатият в империята. А не родът Токугава, и тогава Генджи би бил шогун вместо собственик на блатна провинция като Акаока.

— Несъмнено имате право, господарю.

— Не ми изглеждаш убедена. Откри ли някакво доказателство за този прословут митичен подарък?

— Не, господарю. Поне не пряко.

— Не пряко. — Каваками направи гримаса, сякаш изговорените думи бяха кисели.

— Веднъж, когато Кудо и Сайки обсъждаха владетеля Генджи, чух да споменават „Судзуме-но-кумо“.

— Судзуме-но-кумо е името на главния замък на имението Акаока.

— Да, господарю, но те не говорех за замъка. Ставаше дума за таен текст.

Каваками се затрудняваше да следи доклада на Хейко. Колкото повече я гледаше, толкова повече изпитваше желание да пие саке

вместо чай. Ала часът и обстоятелствата правеха идеята изключително неразумна. Изобщо беше неразумна. Социалната дистанция между господаря и слугата трябваше да бъде запазена. Той усети в себе си нарастващо раздразнение. Дали защото не можеше да прави каквото искаше с Хейко? Несъмнено не. Той беше самурай с древен произход. Първичните желания не го контролираха. А какво тогава? Проблемът да знае повече, отколкото знаеха другите. Това беше. Каваками бе човекът, който виждаше, който знаеше благодарение на информацията, получавана от докладите на мрежа от хиляда шпиони. В съзнанието на народа обаче Генджи бе надарен да вижда дори по-далеч от Каваками. Смяташе се, че има дарбата за пророчество.

— Не е необичайно родовете да имат така наречените тайни учения — обясни й Каваками. — Обикновено това са книги със стратегия, а нерядко са просто плагиати на „Изкуството на войната“ на Сун Цу.

— За този текст се твърди, че съдържа пророчествата на всеки владетел на Акаока от времето на Хиронобу преди шестстотин години.

— Подобни слухове отдавна обграждат рода Окумичи. Казват, че на всеки трийсет-четирийсет години се ражда по един пророк.

— Да, господарю. Така казват. — Хейко се поклони. — С ваше разрешение. — Тя изсипа горещата вода в каната за чай. Във въздуха се разнесе аромат.

— Ти вярваш ли на това? — Гневът, който изпълни Каваками, го накара да поеме чая твърде бързо. Той го преглътна, без да позволява на болката да се появява на лицето му. Горещата течност опари гърлото му.

— Просто смятам, че след като се говорят такива неща, може би истината е някъде по средата. Може да не е непременно пророчество, господарю.

— Нищо не може да е така само защото е казано. Ако вярвам на всичко, което чувам, ще трябва да ексекутирам половината население на Йедо и да хвърля в затвора останалите.

Тези думи бяха толкова близо до остроумието, колкото Каваками можеше да се доближи. Хейко се изкикоти от вежливост, прикривайки устните с ръкава на кимоното си. Направи мним игрив поклон с дълбок реверанс.

— Без мен, надявам се.

— Не, разбира се — потвърди Каваками, донякъде успокоен. — За Майонака-но-Хейко могат да се чуят единствено похвали.

Хейко отново се изкикоти.

— За жалост нищо не е така, само защото е казано, че е така.

— Ще се опитам да го запомня. — Каваками се усмихна широко, благодарен, че чува толкова скоро да бъде цитиран така игриво от толкова грациозна и чаровна жена.

Хейко никога не спираше да се възхищава колко е лесно да пречупиш мъжете. Единственото, което бе необходимо, бе да демонстрираш малко глуповатост. Те чуваха кикотенето, виждаха усмивките, вдишваха нежните аромати от гънките на копринените дрехи и никога не забелязваха твърдия блясък в очите зад момичешки пърхащите клепки. Това важеше дори за Каваками, който бе познавач на човешката душа и характер. Той бе човекът, създал Майонака-но-Хейко. Ала и той бе уязвим като другите. Всички други, с изключение на Генджи.

— За дядото на владетеля Генджи, покойния владетел Киори, също се твърдеше, че познава бъдещето. — Каваками прие още чай от Хейко. Този път отпи по-внимателно. — Ала той почина внезапно преди три седмици, вероятно стана жертва на отравяне. А не би ли трябвало да предвиди това нещастие и да избегне фаталната доза?

— Може би не всичко може да се предвиди, господарю.

— Удобно извинение — отбеляза Каваками, който отново се разгорещи. — Това поддържа мита жив. Всичко е лишена от съдържание пропаганда, дело на рода Окумичи. Ние, японците, сме безнадеждно суеверни и доверчиви. Родът Окумичи умно се възползва от това. Заради тези детски приказки за пророчеството им се придава значимост, която те не заслужават.

— Сигурно ли е, че отрова е причинила смъртта на владетеля Киори?

— Ако ме питаш дали аз съм го наредил, отговорът е не.

Хейко се отпусна на пода в дълбок поклон.

— Не бих дръзнала да съм толкова безцеремонна, господарю Каваками. — Тонът и поведението ѝ бяха напълно сериозни. — Простете ми, че създадох грешно впечатление. — Мъжът бе шут, но опасен и умен. В стремежа си да разбере с каква информация за Генджи разполага той, тя бе стигнала твърде далеч. Ако не внимаваше

повече, той можеше да разбере, че интересът ѝ надхвърля обикновените задължения.

— О, стани, стани — енергично я подкани Каваками. — Не съм се обидил. Ти си моят доверен васал. — Жените, разбира се, не можеха да имат такъв статут. Ала това бяха само думи. Нищо не му костваше да ги каже.

— Почитате ме повече, отколкото заслужавам.

— Глупости. Трябва да знаеш какво правя, за да действаш в съответствие с мен. Вярно е, че не обичах господаря Киори, но на него не му липсваха врагове. Дружелюбността му към чужденците, особено към американците, ядосваше мнозина. А още повече бяха разгневените от интереса му към християнството. Не се радваше на ентузиазизирана подкрепа дори в рода си. Ти самата ми докладва, че Сайки и Танака, двама от най-верните му старши васали, са се възпротивили силно на присъствието на мисионери в имението. Танака дори толкова се разстрои, че подаде оставка и се оттегли в манастира Мушиндо преди шест месеца.

— Да, господарю, така е. Прие будистката вяра и монашеско име Сохаку.

— Религиозният фанатизъм може да е по-смъртоносен от политическото разнообразие. Танака или Сохаку, ако предпочиташ така, е най-вероятният убиец според мен.

— Колко трагично — рече Хейко, — да бъдеш убит на преклонна възраст от приближен.

— Приближените са най-опасни — Каваками погледна Хейко изпитателно, за да разбере реакцията ѝ, — защото ние твърде често забравяме да сме нащрек с тях. Ти например делиш леглото с владетеля Генджи, но във всеки момент можеш да прережеш гърлото му. Не е ли така?

Хейко се поклони, внимаваше усмивката ѝ да е точно правилната усмивка — отстъпчива, без да е язвителна.

— Да, това е така.

— Нали няма да имаш проблем да преодолееш чувствата си към него?

Хейко се разсмя весело.

— Играете си с мен, господарю Каваками. Аз съм в леглото му, защото вие ме пъхнахте там, а не заради никакви предполагаеми

чувства към него.

Каваками се намръщи.

— Внимавай, Хейко. Когато си с него, тази истина трябва да остане скрита дори за теб. Трябва да го обичаш всеотдайно, дори безнадеждно или той ще разбере каква си и ще станеш безполезна за мен.

Хейко се поклони до земята.

— Да, господарю. Слушам и се подчинявам.

— Добре. Ами чичото на владетеля Генджи? Откри ли къде е?

— Не още. Откакто владетелят Шигеру напусна замъка, не е бил забелязван на никое друго господарско място за живеене в имението Акаока. Възможно е да е избягал от собствения си род.

Каквато и да бе причината, това бе добра новина. Чичото бе много по-опасен от племенника си. Шигеру беше фанатичен практик на древното самурайско изкуство. Можеше да убива със или без оръжие и го правеше. Широко известно бе, че е участвал в петдесет и девет дуела и ги е спечелил всичките, а това бе с един по-малко от поставения преди две столетия рекорд от легендарния Миямото Мусаши. Шейсетият и шейсет и първият дуел бяха определени за последния ден на старата година и първия ден от новата, но най-вероятно нямаше никога да се състоят. Шигеру бе изчезнал.

— Разкажи ми какво си научила.

Хейко незабавно се разприказва. Ако се замислеше прекалено много над онова, което казваше, нямаше да е способна да продължи. Част от информацията бе дошла при нея от няколко различни източници. Според нея тя сглобяваше историята точно, но се надяваше от все сърце да не е права.

Малкият будистки храм на територията на замъка Судзуме-но-кумо беше изграден в отдавнашната тринайсета година от управлението на император Го-ханадзоно. За разлика от всички други, не беше посветен на определена секта. Това бе така, защото владетелят Уакамацу го бе построил, за да изкупи греха си за разрушаването на над трийсет манастира Джодо, Ничирен, Тендай и Шингон и унищожаването на пет хиляди монаси заедно с техните семейства и поддръжници. Тежковъоръжените вярващи бяха пренебрегнали

командата на господаря си да прекратят религиозните си междуособици и политическите машинации.

Шигеру познаваше храма в големи подробности. От детството му насам той присъстваше неизменно в най-ужасяващите му сънища. Знаейки, че тези сънища са пълни с предзнаменования, и без да разбира никое от тях, той прекара години в изучаване на историята на храма с надеждата да намери напътствия в минали събития и персонажи. Това обаче не се случваше.

Сега, вече твърде късно, той разбра. Това бе начинът, по който предзнаменованията се разкриваха винаги пред него. Твърде късно. Той коленичи на слабата светлина на единствената лампа и запали сто и петата ароматизирана пръчка. С реверанс я постави на погребалния олтар на баща си, Киори, покойния владетел на Акаока.

— Съжалявам, татко. Моля те, прости ми.

Той изрече едни и същи думи за сто и пети път. После запали сто и шестата пръчка. Пламъците от прекомерното изобилие от горящи аромати изпълниха храма със задушлив дим. Той не обърна внимание на парещата болка в очите и дробовете си.

Казваха, че кръговете на Ада са шестнайсет на брой. Той обаче знаеше друго. Сто и осем бяха огорченията, които човек си причиняваше чрез безкрайната си алчност, омраза и невежество. Сто и осем бяха покаянията, които довеждаха изгубените души до светлината на Буда. Сто и осем живота щеше да изживее Шигеру в сто и осем кръга на Ада заради невъобразимите си престъпления. Когато запали сто и осем ароматизирани пръчки, ще започне.

— Съжалявам, татко. Моля те, прости ми.

Ала той нямаше да получи прошка, знаеше го. Духът на господаря Киори може би щеше да му прости за собственото си убийство, но не и за останалите. Никой нямаше да му прости.

— Съжалявам, татко. Моля те, прости ми.

Шигеру бе изненадан и учуден. По някакъв начин успяваше да продължава да брои. Въпреки чудовищните видения, които му пречеха да спи и изпълваха главата му с такова напрежение, че очакваше черепът му да експлодира всеки момент, а също обезсмисляха самото му съществуване, той продължаваше да брои. Това беше сто и осмата ароматизирана пръчка.

— Съжалявам, татко. Моля те, прости ми.

Той притисна челото си към пода. Непрекъснат глух шум от безкрили машини за летене изпълваше ушите му. Зад затворените му клепачи огромни фенери, които горяха без огън, го заслепяваха. Гърлото му се задушаваше от дразнещия вкус на цветния, видим въздух.

Сигурен бе в това — бе напълно луд.

Един представител от всяко поколение Окумичи беше прокълнат с дарбата да вижда бъдещето. В предишното поколение това бе баща му. В следващото бе Генджи. В неговото, нещастieto се бе стоварило върху самия Шигеру. Онзи, който „виждаше“, неизменно страдаше, защото пророчеството невинаги ставаше понятно. Що се отнася до него, така и не се стигаше до разтълкуване на видението, само до страдание. Събитието се случваше и той нямаше представа какво ще е то, докато не преминеше от бъдещето в миналото. А след страданието идваше още страдание.

Ако го тормозеха само пророчески сънища, животът щеше да е поносим. Ала после започваха виденията при пробуждане. Самурай, истински обучен в бойни изкуства, можеше да издържа повече, но безмилостният поток на съзнанието, неосвободен дори от съня, можеше да се издържа само донякъде.

Небето се подпали и падна на земята, изгаряйки пищащи деца. Червеи на метални насекоми пълзяха из Йедо и тъпчеха търбусите си с човешка плът и издишваха отровен въздух, изпълнен със зловонието от труповете на плячката им. Милиони мъртви риби плуваха в отровените сребърни води на Вътрешно море.

Видяното с ума му надминаваше това, което виждаха очите му. Винаги. Нямаше миг покой.

Шигеру се спря на входа на храма. Поклони се пред телата на двете убити монахини и изобщо не му направи впечатление, че стъпи в двете локви, образувани от стичащата се от тях кръв, които се сливаха. Пълната луна се бе изкачила високо над замъка, когато по-рано той бе прекосил двора. Сега, когато се връщаше към семейното жилище, той забеляза, че нощта все още е осветена от лунната светлина, но самото кълбо не се виждаше, защото се бе скрило зад стените на замъка.

Леглото на жена му бе празно, завивката бе отхвърлена набързо настрани. Провери в стаите на децата. Тях също ги нямаше. Ето това

не бе предсказал. Мрачна усмивка изкриви лицето му. Къде ли бяха? Имаше само една възможност.

Отиде в личната си оръжейница и се облече.

Метален шлем с пискюл от червена конска опашка и дървени рога.

Лакирана маска за лицето, която защитава бузите и челюстта.

„Нодова“ да прикрива гърлото му и две „соде“ със същата цел за раменете. „Донака“, „кусадзури“ и „хаитате“, изработени от стоманени плочки, достатъчно здрави, за да издържат на малките мускетни гюлета, опасваха гръдния му кош, слабините и бедрата. Освен двата меча, с които никога не се разделяше, в пояса си напъха английски пистолет кремъклия с пет куршума.

Шигеру бе командвал тази нощна стража. Без проблем изведе коня си от конюшната. Никой не се усъмни в появата му. Когато нареди вратата да се отвори, тя бе отворена и той бързо напусна замъка с коня си.

Домът на неговия тъст Йоритада бе в планините, източно на кратко разстояние от замъка. Когато Шигеру стигна там, той завари Йоритада и десетима от неговите васали да го чакат пред стените. Бяха облечени както него — в пълно снаряжение. Шестима самураи държаха мускети на прицел.

— Не се приближавай — предупреди Йоритада — или ще бъдеш застрелян.

— Дойдох при жена си и децата си — рече Шигеру. — Изведи ги и ще си отида с мир.

— Умеко повече не е твоя жена — отсече Йоритада. — Тя се върна у дома и поиска защитата ми за себе си и за децата си.

Шигеру се разсмя, сякаш тъстът му беше казал нещо много смешно.

— Защита? От какво?

— Шигеру — обърна се към него Йоритада със спокоен и изпълнен с тъга глас, — умът и духът ти не са добре. Виждам това от много седмици. Тази вечер Умеко дойде при мен обляна в сълзи. Каза, че си започнал непрекъснато да шепнеш, денем и нощем, за кървавите мъчения на Ада. Децата треперят в твое присъствие. Моля те, поискай напътствия от владетеля Киори. Баща ти е мъдър човек. Той ще ти помогне.

— Няма да помогне на никого — отвърна Шигеру, който наблюдаваше изкъсо за възможност. — Тази вечер владетелят Киори бе отровен.

— Какво! — Йоритада направи крачка напред, изумен от новината на Шигеру. По същия начин реагираха и останалите самураи. Сега. Това бе решаващият момент.

Шигеру пришпори коня си, зареди пистолетите и ги измъкна възможно най-бързо. Не беше добър стрелец и не улучи никого. Намерението му беше единствено да отклони вниманието на хората на Йоритада.

Успя да изпълни замисъла си. Само двама от хората с мускетите бяха близо до целта. Две гюлета удариха коня му и животното падна.

Шигеру скочи от седлото, приземи се на крака и хукна, като обезглави тъста си с първия удар на катаната си. Порейки въздуха и всичко по пътя си с катаната в дясната си ръка и пронизвайки с тантото в лявата, Шигеру уби или рани смъртно всеки, който му се изпречеше, преди прахът от падането на коня му да се е уталожил на земята.

Зад портата тъщата му, Садако, чакаше с четири жени от нейната свита. Всяка държеше „нагината“ — пика с дълго острие, предпочитано оръжие от жените самураи.

— Прокълнат демон! — Садако сякаш изплюваше думите. — Предупредих Умеко да не се омъжва за теб.

— Трябвало е да те послуша — отвърна Шигеру.

Откри Умеко и децата в чаената къща във вътрешния двор. Когато се облегна на вратата, катана с детски размер се заби в оризовата хартия, която покриваше дървената рамка. Острието разреза по дължина лявата му вежда и той едва не загуби едното си око.

— Влез и ще умреш! — заяви отвътре смел детски глас, в който не се усещаше и нотка на страх. Това бе най-малкото им дете, техният шестгодишен син, Нобуйоши. Шигеру можеше да си представи сцената вътре. Нобуйоши охраняваше вратата, бе изпънал едната си ръка с катана в нея, върхът ѝ бе на равнището на очите му. Зад него стояха Умеко и дъщерите им — Еми и Сачи.

Шигеру използва върха на своята катана, за да отвори вратата. Нобуйоши го видя и зяпна от изненада. Детето бързо отстъпи. Подобрата стратегия беше да остане на позиция, тъй като малкият праг ограничаваше свободата на движение на Шигеру, когато той влезе. Ала

той не можеше да обвинява детето. Даваше си сметка, че изглежда страховито. От главата до петите беше прогизнал с кръвта на осемнайсетте души, които уби или рани. Деветнайсет, ако броеше и себе си. Кръв течеше от раната на врата му, там, където го бе ударила тъщата му. Ако беше го засегнала два-три сантиметра по-надолу, щеше да го убие.

Сърцето на Шигеру се изпълни с гордост, когато погледна сина си. През краткия си живот бе научил добре уроците си. Държеше меч в подходящия ъгъл, в съответната поза. Стойката му бе балансирана, позволяваше движение във всяка посока. А което бе най-важното, беше застанал така, че собственият му живот стоеше между нападателя и майка му с двете му сестри.

— Браво, Нобуйоши. — Шигеру бе изричал тези думи много пъти преди това, след трудни практически уроци с меч, копие и лък. Нобуйоши не каза нищо. Вниманието му бе изцяло съсредоточено върху Шигеру. Синът му търсеше възможност, оглеждаше се за решителния миг. Заслужаваше да умре като самурай, какъвто беше. Шигеру си позволи да се спъне, когато пристъпи вътре в тясното пространство.

— Аааййй! — С гръмогласен вик в израз на пълна отдаденост, Нобуйоши нанесе стремителен удар там, където бойното снаряжение беше оставило гърлото на Шигеру незащитено. Синът му направи това, което бе длъжен да стори всеки самурай. Хвърли се в атака, без да помисли за себе си. В този момент, когато нямаше ограничения, Шигеру нанесе удара с такава мълниеносна бързина, че тялото на Нобуйоши продължи напред, а главата му падна на пода зад него.

Еми и Сачи изкрещяха и се притиснаха една към друга, сълзи се стекоха по детските им бузи.

— Защо, татко, защо? — попита Еми.

Умеко държеше кинжал в лявата си ръка. В дясната стискаше малък пистолет. Вдигна го и стреля. Куршумът се удари в стоманата на шлема му и отскочи. Умеко пусна пистолета и остана само с кинжала.

— Спасявам ви от грехове в бъдещето — каза тя. С две бързи движения тя преряза гърлата на дъщерите си. Кръвта блисна по бледата коприна на нощните им кимона. Умеко погледна Шигеру право в очите: — Нека Състрадателният Буда те отведе в безопасност в

Чистата земя — бяха последните ѝ думи, преди да забие острието в собственото си гърло.

Шигеру седна на пода на чаената къща, сред кървавите руини на живота си, във всяка ръка държеше по един меч. Наблюдаваше тесния праг. Скоро щеше да чуе звука от копита на коне, които носят на гърба си войските от замъка. Започна да се смее. Все още беше прокълнат. Ала бе освободил съпругата и децата си. Те ще останат недокоснати от настъпващия ужас, който обещаваха пророческите му сънища и видения.

II

КРАСИВИ МЕЧТАТЕЛИ

ДЕСЕТИМА МЪРТВИ МЪЖЕ

*Разкъсват те съмнения. Властелин е
хаосът. Не знаеш, нищо от днес за утре.
Вслушай се в сърцето си и намери посоката. Бие
като барабан. Реве като буйни води през зимата.
Накрая звукът и тишината стават неразличими.*

Слушай.

Слушай.

Слушай.

Кръв, а не вода.

Твоята кръв.

Судзуме-но-кумо
(1860)

Очакванията на Емили за сватбената ѝ нощ бяха изпълнени с надежда и ужас. Ужасът произтичаше главно от физическото отвращение, което изпитваше към Зефаная; надеждите ѝ почиваха на също толкова голямата и несъмнена антипатия, която той демонстрираше към нея. Ако някое от тези качества отсъстваше, тя изобщо не би обмисляла предложението му. Свързано с обещанието да напуснат Америка, това го правеше неустойчив поклонник. Връзката им като съпруг и съпруга не би могла да бъде така свършено лишена от интимност. Беше неразумно да се очаква пълна липса на брутално животинско съвкупление, обслужващо брака. За щастие, най-вероятно то щеше да бъде сведено до минимум. Преживяваната от време на време агония бе ниска цена за възможността, която той предлагаше.

Сега и надеждата, и ужасът си бяха отишли, прогонени от куршума на убиец. Когато Зефаная умре, Емили щеше да остане сама, а сама не бе възможно да пребивава в Япония. Без защитата на баща, брат или съпруг, жената нямаше почтено място в чужда страна. Щеше да бъде принудена да се върне в Америка. Или може би имаше

алтернатива? Не беше ли възможно да продължи мисията с брат Матю?

Тя го стрелна тайно с поглед. Беше се загледал навън в градината. Нито лицето, нито позата, нито поведението му издаваше за какво мисли. Както винаги, той бе за нея загадка.

Беше влязъл в живота им за пръв път преди четири месеца. Това стана в мисията на „Правдивото слово“. Тя сервираше супа на бедните и бездомните, когато забеляза мъж на входа на трапезарията.

Дрехите му на конник преследвач бяха мръсни. Черната шапка на главата му изглеждаше така, сякаш някога може да е била бяла. Косата се спускаше по гърба и раменете му все едно бе див индианец. Лицето му бе мрачно, с изпити бузи и тъмни кръгове под очите. Щръкналата прораснала брада бе назъбена отдолу, сякаш я бе рязал с нож. Очевидно изпаднал в нужда, той приличаше на всеки друг от десетките несретници, за които тя се грижеше всеки ден. Само дето той не се блъскаше яростно на опашката за храна, не се нахвърляше на яденето като прегладнял човек и не посвещаваше цялото си внимание върху съдържанието на чинията, която тя му подаваше. Все едно самото спокойствие бе застанало на прага. Движеха се само очите му. Те бавно оглеждаха мъжете, насядали по масите и подредили се на опашка. Ръцете му бяха отпуснати от двете страни на тялото, но все пак по-скоро в готовност, отколкото инертни. В следващия момент тя забеляза издутината на дясното му бедро под спечения от мръсотия жакет.

Помоли сестра Сара да поеме черпака, с който разливаше супата, и отиде при странника.

Щом тя се приближи, той свали вежливо шапката си и кимна с глава:

— Мадам.

— Добре дошъл си да се присъединиш за вечеря, братко християнино. — Емили използва обичайното обръщение на последователите на „Правдивото слово“, с което се посрещаха всички новодошли. „Братко“, защото както казваше Зефаная, не са ли всички хора братя? „Християнино“, защото, въпреки че могат да не си дават сметка, не са ли всички хора, независимо дали са грешници, светци или езичници, християни по милостта и опрощението на Нашия повелител Господ?

— Задължен съм ви, мадам — рече странникът и отново сведе глава в кратък поклон. — Благодарен съм ви. — Изговаряше думите носово. Тексас, предположи тя, или някъде наоколо.

— Това място е благословено с покоя на Господ, братко християнино. — Тя протегна ръката си. — Насилието няма място тук.

Той я погледна и примигна няколко пъти, преди да схване думите й.

— Няма, мадам — отвърна той. Разкопча кожената каишка, която придържаше дъното на кобура към бедрото му, откачи го от кръста си и й го подаде с оръжието в него.

Тя едва не го изпусна.

— „А сега ви предавам, братя, на Бога и на словото на благодатта Му.“^[1] — Оръжието беше голямо и много тежко.

— Благодаря ти — рече той.

— Когато чуем думи от евангелието, казваме „амин“.

— Не познавам евангелието, мадам.

— А сега ви предавам, братя, на Бога и на словото на благодатта Му. Това са праведните думи. Деяния на светите Апостоли, глава двайсета, стих трийсет и втори.

— Амин — повтори странникът.

Тя се усмихна. Смирението му бе обещаващо. Несъмнено бе вършил лоши неща, вероятно с оръжието, което тя сега държеше. А може би с другото, което тя видя, че е затъкнато отляво на колана му. Все още никой не можеше да престъпи милостта и закрилата на Господ.

— И това — тя посочи другото оръжие с брадичка.

Той погледна към дръжката му, сякаш бе изненадан, че го вижда.

— Забравете го — за пръв път той се усмихна. — Имам го отскоро. — Приличаше по-скоро на малък меч, отколкото на голям нож. Остави го върху пистолета и кобура, които Емили държеше.

— По-добре харчете парите си за средства на мира — отбеляза Емили.

— Амин — рече странникът.

— Това са мои думи — обясни тя, — не евангелски.

— Все едно не съм го купил. — Той се усмихна отново със странна усмивка. Устните му се изкривиха, а очите му се присвиха.

— Откъде тогава си го взел, братко християнино? — Спечелил ги е на комар, помисли си Емили, или по-лошо, откраднал ги е. Даваше на непознатия възможност да си признае и така да направи първата стъпка към началото на новия си живот по милостта и благоволението на Бога.

— Нож с трийсетсантиметрово лезвие — обясни той. После, когато си даде сметка, че тя не разбра нищо, допълни: — Прощален подарък.

Много добре, за момента нямаше да има признание. Тя бе изпълнила дълга си, като му бе открила пътя. Попита го:

— Как се казваш?

— Матю — отвърна той.

— Аз съм сестра Емили, братко Матю. С радост те приветствам и те каня да вечеряш с нас със закрилата на Бог.

— Благодаря, сестра Емили — отвърна той.

Споменът за това по-обещаващо време предизвика така внезапно сълзи в очите ѝ, че тя не успя да им попречи да започнат да се стичат по бузите ѝ.

Старк се протегна над Кромуюел и подаде на Емили носната си кърпичка. Тя покри лицето си с нея и започна да плаче почти безмълвно, раменете ѝ трепереха от зле прикритите ридания. Беше изненадан, че е възможно от нея да блика такава емоция. Държанието ѝ с проповедника преди беше резервирано вежливо. Ако човек не знаеше, никога не би допуснал, че са сгодени. Това бе само едно доказателство колко малко знаеше за жените. Не че имаше някакво значение. Не че го интересуваше. Сърцето на Старк изпомпваше кръв в тялото му, това беше. В противен случай това щеше да е сърцето на мъртвец.

Старк я посъветва:

— Трябва да си отпочинеш, сестро Емили. Аз ще бдя над брат Зефаная.

Емили поклати глава. След няколко дълбоки вдишвания тя най-сетне бе способна да заговори.

— Благодаря ти, братко Матю, но не мога. Моето място е с него.

Старк чу шумолене от дреха в коридора. Някой идваше. Четиримата самураи отвън се поклониха ниско. Момент по-късно владетелят Генджи се появи на прага с командира на охраната си. Той погледна Емили и Старк, после каза няколко думи на самурая. Четиримата мъже се поклониха и изрекоха една-единствена сричка, която приличаше на „Хай!“, и бързо напуснаха. Старк забеляза, че всички около Генджи казват тази дума често. Предположи, че означава „да“. Едва ли хората щяха да казват толкова често „не“ на някой, който можеше да унищожи тях и всички техни близки заради най-малкия каприз.

Генджи се усмихна и ги поздрави с лек поклон. Преди да са успели да се изправят на крака, той бе седнал до тях на колене, очевидно се чувстваше съвсем удобно. Каза нещо и зачака. На Старк му се стори, че ги гледа така, сякаш очаква отговор.

Старк поклати глава.

— Съжалявам, господарю Генджи. Никой от нас не говори японски.

Изумен, Генджи се обърна към Сайки и каза:

— Той мисли, че му говоря на японски.

Сайки отвърна:

— Да не е пълен глупак? Не познава ли собствения си език?

— Очевидно не, след като казва това. Произношението ми сигурно е по-лошо, отколкото предполагах. Аз обаче го разбирам. Това може да донесе радост на човека. — Генджи отново премина на английски и попита Старк и Емили: — Моят английски не е добър, извинете.

Старк отново поклати глава. Единственото, което можеше да му дойде наум да каже, беше онова, което вече бе казал:

— Съжалявам — започна той.

После Емили го прекъсна.

— Вие говорите английски — обърна се тя към Генджи. Или поне се опитваше. Очите ѝ, все още влажни от сълзите, се разшириха от изненада.

— Да, благодаря ви — отговори Генджи. Той се усмихна като дете, което се е харесало на възрастен. — Съжалявам, че оскърбявам слуха ви. Езикът и устните ми изпитват затруднения с формата на вашите думи.

Емили чу поредица от странни срички в общия ритъм на английския език.

— Да-су, пла-а-гоу-даа-риа. Соо-за-ляа-аам, ее оох-суур-бя-фам слууу-ааа фий. Еси-куу иа ух-нии-тее миа ииз-пиитв-уа заа-тлут-нее-нияу са фой-маа-таа най ваа-сии-теу дзуу-мии.

Тя се опита да разграничи замъглените звуци един от друг. Ако можеше да различи поне няколко думи, щеше да придобие представа за какво говори той. Да ни би да използва думата „затруднения“? Реши, че не е лошо да повтори същата дума в отговора си.

Формулира го грижливо и каза:

— Всяка трудност може да се преодолее, ако хората са достатъчно последователни.

„А, ето как се произнасяла думата“, помисли си Генджи. „Затруднения“ с „уд“ с език опрян в небцето, а не с „ут“ и леко хриптене в гърлото.

— Със затруднения, но не невъзможно — отвърна Генджи. — Искреността и постоянството изминават дълъг път.

Произношението му бе странно и недодялано, но постоянните му усилия правеха думите все по-ясни, колкото повече тя се заслушваше. Той също възприемаше бързо. Този път „затруднения“ бе по-близо до звученето, което Емили придаваше на думата.

— Господарю Генджи, как, за Бога, сте научили нашия език?

— Дядо ми изискваше да го уча. Той смяташе, че ще ми бъде полезен. — Всъщност Киори му бе казал, че ще му е абсолютно необходим. В пророческите си сънища бе видял Генджи да разговаря с хора на английски.

— Един ден тези разговори — каза му Киори — ще спасят живота ти.

По това време Генджи бе седемгодишен. Беше му отговорил:

— Ако сънищата ти познават, защо трябва да се мъча да уча? Пророчеството казва, че ще говоря английски, затова като му дойде времето, ще го говоря.

Киори се разсмя високо.

— Когато му дойде времето, ще говориш, защото сега, днес, ще започнеш да го учиш.

Забраната, която шогунатът наложи над чуждестранното присъствие и влияние, по онова време все още бе в сила. Не беше

възможно за учители да се намерят хора, за които английският език бе роден. Затова обучението на Генджи бе почти изцяло ограничено до книгите. Думите на хартия бяха едно нещо. На езика и в слуха те бяха съвсем друго нещо.

Старк попита:

— Разбираш ли го?

— Да, с мъка. А ти не можеш ли, братко Матю?

— Ни най-малко, сестро Емили. — За Старк от устата на Генджи излизаше поредица от неразличими срички. Онова, което Емили чуваше като английски, беше много по-бавно, с изговаряне на малки групи, повече замъглени, отколкото разграничени. Тази разлика обаче изобщо не му помагаше да започне да разбира, независимо колко старателно слушаше.

Генджи говореше много бавно:

— Може би ако говоря много бавно?

Старк чу:

— Мо-е-зе-ее би-а-у аа-хо-о ху-уу-фо-ри — аа ммм-ноо-хоо паа-вноу-у-у? — Единственото, което можеше да направи, бе отново да поклати глава.

— Съжалявам, господарю Генджи. Моите уши не са толкова умни, колкото на сестра Емили.

— Аха — отвърна Генджи. Той се усмихна на Емили. — Парадоксално е, но ще трябва да превеждате моя английски на мистър Старк на английски, който той може да разбира.

— За мен ще е удоволствие — отговори Емили, — но съм сигурна, че това ще е временно. Въпрос на време е да свикнете с особеностите на говора си.

Генджи примигна.

— Малко забързахте речта си, мис Гибсън. Този път не успях да ви разбера.

— Извинете, господарю Генджи. Увлякох се заради ентусиазма си. — Тя обмисли как да формулира изречението си с по-прости думи. Ала когато погледна в кротките и добри очи на владетеля, тя се разколеба. Реши, че съзира в тях свръхчувствителна душа. Снизходителността не би му убягнала. Тя би го наранила. Още по-лошо, той ще бъде наранен. Емили повтори предишните си думи внимателно.

Сайки бе коленичил на прага наблизно. Той обаче бе достатъчно далеч, за да се намесва в разговора. В същото време беше на една голяма крачка разстояние, така че да може да застане между господаря си и чужденците и да обезглави Старк, ако се наложеше. Необходимостта не изглеждаше незабавна. Въпреки това Сайки бе в готовност. Независимо че жената изглеждаше безобидна, той наблюдаваше и нея.

Зад Сайки се бе струпала малка тълпа. Четиримата от охраната се бяха върнали и бяха донесли легло в западен стил. Заедно с тях бяха Хиде и Шимода, които носеха още мебели. Прислужницата Ханакo се появи със сребърен английски сервиз за чай върху табла. Всички гледаха изумени сцената пред себе си.

— Господарят Генджи разговаря на езика на чужденците — прошепна Хиде.

Сайки продължаваше да наблюдава. Без да се обръща, той каза спокойно:

— Продължавай да нарушаваш дисциплината, Хиде, и ще прекараш предстоящата си сватба в конюшната вместо в прегръдката на булката.

Сватба? Хиде искаше да се изсмее. Това нямаше да се случи никога. Техният господар бе направил случаен коментар, нищо повече. Само лишен от чувство за хумор стар глупак като Сайки можеше да вземе думите му на сериозно. Той се обърна да сподели учудването си с Шимода. Приятелят му се усмихваше с доста различна усмивка. До него стоеше Ханакo, чиито обикновено бледи бузи бяха поруменили, и тя гледаше в таблата. Долната челюст на Хиде се отпусна. Защо никога не разбираше какво се случва, преди да е станало твърде късно?

Сайки се придвижи напред на колене.

— Господарю, принадлежностите на чужденците.

— Внесете ги — нареди Генджи, а на Емили и Старк каза: — Нека застанем встрани, докато стаята бъде обзаведена по-удобно. — Забеляза, че и двамата имаха значително затруднение с изправянето. Трябваше да се наведат и да заемат уязвими позиции и да се оттласнат от пода с ръце, нещо като току-що проходили деца, които се учат как да се изправят. Старк успя пръв и побърза да помогне на Емили. Дали всички чужденци се отнасяха към жените си с такова уважение? Или това се отнасяше единствено до мисионерите? Във всеки случай, беше

възхитително мъж да се държи така галантно с жена, която дори не ставаше за гледане. Не беше трудно да си любезен с красива жена. Грозните изискваха значително по-голяма сила на волята.

Още преди да се е възобновило кръвообращението в краката на Старк, в стаята бяха инсталирани легло, столове и маси. Кромуюел остана в безсъзнание, когато го преместиха на леглото. Одејлата на пода бяха прогизнали и бяха почернели от кръвта, която продължаваше да тече и веднага изцапа чистото спално бельо под ранения мъж. Цветът на течността, както и миризмата, говореха на Старк, че куршумът е разкъсал червата на Кромуюел, както и стомаха му. Отрови и киселини от тези органи проникваха и в живата му плът.

— Да се оттеглим ли в съседната стая? — попита Генджи. — Тези прислужници ще се грижат за Кромуюел. Ще ни се обадят, ако настъпи промяна.

Емили поклати глава.

— Ако се събуди, може да се успокои, като ме види.

— Много добре. Нека тогава да седнем. — Генджи се настани на ръба на един стол. Точно както на пода, той използва позата си, за да държи гръбнака си изправен. Емили и Старк веднага се облегнаха на стола и оставиха той да поддържа гърбовете им. Това изглеждаше доста нездравословно, но Генджи беше човек с широки разбирания. Той също опита. След няколко секунди усети как вътрешните му органи сякаш се изместват от обичайното си местоположение. Погледна Кромуюел. Човекът можеше да поживее още час, може би два. Генджи не беше сигурен, че ще е в състояние да седи толкова дълго на тази чуждестранна мебел.

Старк също наблюдаваше Кромуюел, но не беше загрижен, че може да почине. Мислите му бяха отдадени на къщата, която мисията на „Правдивото слово“ установи в провинция Ямакава на северозапад от Йедо. Преди година там бяха отишли единайсет мисионери. Сред тях бе човек, когото Старк искаше много да види.

Старк, Емили и Генджи седяха до леглото на Кромуюел и го чакаха да умре.

— Нямаше възможност да застреляме Генджи на пристанището — обясняваше Кума. Не възнамеряваше да признае пред клиента си, че

е грабнал празен мускет. За наемника репутацията беше най-ценният му атрибут. Защо да я накърнява безпричинно?

— Трудно ми е да повярвам — настоя Каваками.

— Въпреки това беше точно така.

— Обясни отново защо застреля точно този мисионер.

Още една грешка, макар и не толкова важна. Онзи, в когото се целеше, неуприветливия, който вървеше редом с паланкина, бе отскочил точно в момента, когато Кума стреля. Сякаш мъжът бе погледнал към него, бе го видял и се бе навел. Това обаче бе малко вероятно. Дори трениран нинджа не би усетил толкова лесно присъствието на Кума. Трябва да се е спънал. Кума запази уверения израз на лицето си. Нямаше начин Каваками да разбере, че изстрелът му е бил напълно случаен.

Затова даде друго обяснение:

— Беше по-възрастният от двамата мъже. Предположих, че е ръководителят им. Загубата му би била по-болезнена за Генджи и за другите християнски симпатизанти. Мислех, че ще бъдеш доволен.

Каваками обмисли ситуацията. Не биваше да допуска Кума да взема критични решения сам. В същото време той беше най-ефективният, ако имаше свободата да действа при обещаващи обстоятелства.

— Не предприемай повече действия срещу Генджи. Ако изникне възможност да се атакуват мисионерите, направи го, но само докато се предполага, че се радват на пълната защита на рода Окумичи. — Приятно му бе да си представи подобно унижително събитие.

— Искате да кажете, докато са в двореца „Спокоен жерав“?

— Да.

— Това няма да е лесно.

Каваками постави десет златни рио на масата и ги побутна към Кума.

— Продължавай да следиш Хейко. Не съм сигурен, че си спомня каквото трябва да си спомня.

Кума се поклони, доизпи чая си и плъзна вратата. Беше минало по-лесно, отколкото бе очаквал. Обикновено Каваками задаваше много повече въпроси. Днес той изглеждаше разсеян. Нямаше значение. Кума бе по-богат с десет рио. И което бе по-важно, поръчано му бе да следи

Хейко. И без това щеше да го прави. А да получава пари за това бе благословия. Наму Амида Буцу.

Кума Мечката вървеше отривисто, но не прекалено енергично, към търговската част на Цукиджи. Всеки, който си направеше труда да го забележи, щеше да види пълен, оплешивяващ селянин на средна възраст с разсеяно щастливо изражение, характерно за онези, които не са твърде умни. Никой не би разпознал в този човек най-смъртоносния нинджа във Вътрешните провинции.

Така и никой не го разпозна. Поне не когато трябваше.

На Каваками му бе много трудно да обърне внимание на Кума. Не можеше да спре да мисли за доклада на Хейко. Такова опустошително клане. Баща и син убити в един и същ прокълнат час. Коренът и клончето бяха унищожени, и то не от омразата на врага, а от собствената лудост на единия. Възможно ли бе подобен ужас да е истина? Докато не получеше потвърждение от допълнителни източници, Каваками можеше единствено да се надява. Ако беше така, провалът на Кума да осакати Генджи беше благоприятно стечение на обстоятелствата. Много по-добре е родът Окумичи да рухне отвътре, отколкото да бъде разрушен отвън.

Каваками затвори очи и изпадна в дълбок размисъл. През четиринайсетата година на император Го-йозей, преди два века и половина, Рейги, владетел на Минато, последва Нагамаса, владетел на Акаока, в битката срещу войските на Токугава. Рейги бе повярвал в пророческата дарба на Нагамаса. Родът Токугава е прокълнат, твърдеше Нагамаса. Това показват виденията ми. Нагамаса умря — избавление от лошия гадател. Рейги, който беше на страната на Нагамаса, също умря. Както и съпругата му, наложниците му и всичките му деца, с изключение на едно, дъщеря, която се омъжи за представител на по-младите Токугава. Почитаемата му прапрабаба. В продължение на поколения от баба на майка и на дъщеря историята се разказваше и бабите, майките и дъщерите разказваха историята в детските стаи на своите внуци и синове.

Ако не беше Нагамаса, Каваками и предците му щяха да са владетели на Минато, наистина голяма провинция, вместо на Хино — по-голямо като репутация, отколкото като площ.

Сега продължаването на кръвната линия на Нагамаса зависеше от един човек.

Генджи.

Останал сам в пълна тишина, Каваками размишляваше как може в бъдеще да планира най-болезнената и унизителна стратегия, чрез която тази линия да бъде прекъсната.

Старк бе гост в двореца на японски даймио на новогодишния ден през 1861 година заради десетима мъртви мъже.

Вторият мъртъв мъж беше Джими Соу Фаст. Истинското му име бе Джеймс Софая. Той се наричаше Соу Фаст^[2], защото не му харесваше да му казват Софая и защото бе толкова бърз с картите, че никой не можеше да го залови как мами. Третата причина, поради която се наричаше Соу Фаст, беше заради това, че бе по-бърз с пистолета в сравнение със седем мъже. Това бяха седемте мъже, които бе застрелял, но никой от тях не бе сред десетимата, довели Старк в Япония.

Старк не знаеше нищо от това, докато Джими Соу Фаст не умря. Една от причините, поради които Джими Соу Фаст умря, беше, че Старк, за разлика от другите мъже, които Джими Соу Фаст бе мамил на карти, го видя да мами.

— Стой — спря го Старк. — Току-що взе в ръка най-долната карта, кучи сине. — По това време той беше на седемнайсет, избягал от сиропиталище в Охайо на първото си прекарване на добитък в Западен Тексас. Болеше го глава, боляха го топките, болеше го гърбът, боляха го ръцете, боляха го коленете, болеше го задникът, боляха го краката. Беше изгорял от слънцето и страдаше от махмурлук. Ала погледът му бе остър както винаги и той видя кучия син да прибира картата. Асо пика.

Джими Соу Фаст му хвърли леден поглед:

— Знаеш ли с кого говориш, момченце?

— Знам — рече Старк. — Говоря с крадец на карти, измамен кучи син. Остави това асо пика, нещастен лайнар, или ще ти пръсна главата. — Нощта, в която напусна сиропиталището, Старк бе направил същото с Илаяс Игън, нощния надзирател. В продължение на години Игън беше тормозил и се държеше жестоко към много от

момчетата, включително към Старк. След като бе смазал главата му, той нямаше да прави повече така. Илаяс Игън бе първият мъртъв мъж.

Джими Соу Фаст оправдаваше името си. Пистолетът му се оказа в ръката му, насочен срещу гърдите на Старк, преди Старк да е извадил своя от кобура. Щеше да превърне Старк в осмия мъртъв мъж, вместо да стане вторият мъртъв мъж на Старк, ако не беше преклонението му пред модерните изобретения.

Вместо револвер с барут, който се зарежда откъм дулото, каквито носеха всички по онова време, Джими Соу Фаст носеше пистолет „Волканик“, който имаше кръгъл въртящ се пълнител с шест куршума с възможност да се изстрелват един след друг, и със задно зареждане. Това бе една от причините да е мъртъв. Пистолетът „Волканик“ засече. Когато куршумът в пълнителя не се изстреля, Джими Соу Фаст се опита да зареди следващия, но затворът на пълнителя не помръдна. Докато го дърпаше и буташе, Старк измъкна своя стар пистолет с предно зареждане, притисна го към бузата на Джими Соу Фаст и натисна спусъка. Джими Соу Фаст бе извадил по-бързо оръжието си от Старк, но старият пистолет на Старк с предно зареждане стреля, докато пистолетът „Волканик“ на Джими Соу Фаст не успя.

Третият, четвъртият и петият мъртви мъже бяха стрелци, които си бяха въобразили, че ще вдигнат цената си на пазара на наемни убийци, ако елиминират човека, убил прочутия Джими Соу Фаст. Първият от тях би убил с лекота предишния Старк. Новият Старк обаче беше нещо друго. След като разбра кого е застрелял, той си даде сметка, че е направил нещо повече от това да пръсне мозъка на втория мъртъв мъж. Той самият се превърна в цел за всеки, който искаше да си създаде репутация, че действа светкавично с пистолета.

Най-доброто щеше да е да заличи спомена за смъртта на Джими Соу Фаст. Старк не бе в състояние да стори това, затова направи следващото най-добро нещо. Той се упражняваше да вади пистолета си, да се прицелва и да стреля. Упражняваше се да внимава за хитри очи, напрегнати рамене, неестествено дишане, прекалено силен или твърде слаб шум. Научи се да не се застоява твърде много на едно място. Свикна да носи второ оръжие в случай, че първото засече.

Когато третият мъртъв мъж го намери в Пекос, Старк беше вече по-бърз от Джими Соу Фаст. Пет каубои и две проститутки наблюдаваха как третият мъртъв мъж умира, преди да е успял да

извади оръжието си. Пет каубои и две проститутки са в състояние да разпространят слуха за случилото се за кратко време. Те могат също така да го преувеличат, както никой друг. По времето, когато Старк отиде в Дедууд, репутацията му вече бе толкова страховита, че четвъртият и петият мъртъв мъж се обединиха, за да се изправят срещу него дружно. Не им провървя в две неща. Първо, те започнаха да стрелят от двайсет фута^[3] разстояние, от което не можеха да улучат стадо добитък. Второ, случи се така, че Старк бе се упражнявал в стрелба от двайсет фута и откакто бе убил Джими Соу Фаст, всеки ден бе улучвал цел от такова разстояние.

След Дедууд повече никой нямаше желание да се изправи срещу Старк. Кой би имал шанс срещу мъж, който изваждаше оръжието побързо, отколкото можеше да го види човешкото око? Кой би могъл да натисне спусъка толкова бързо, че вторият човек да умре, преди първият да е започнал да кърви? Кой можеше да уцели око от сто крачки? Дедууд също даде своя принос, що се отнася до каубои и проститутки, които разказаха случката.

Дълго време след това Старк стреляше само по мишени. Репутацията му стана толкова авторитетна, че той започна да се крие зад нея. Старк Бързото оръжие бе висок един и деветдесет и шест, през дясното му око преминаваше белег от нож, бе зъл като бесен глиган, пиеше уиски и никога не ядеше, обичаше повече да бие жените, отколкото да ги люби, и ги любеше, след като ги бе пребил почти до смърт. Старк започна да казва, че името му е Матю и никой не го разпознаваше. Търсеха човек много по-едър и по-зъл.

Минаха две години, преди Старк да срещне шестия мъртъв мъж. Беше сводник в Ел Пасо, който не искаше да пуска момичетата. След него Старк не се сети за мъртвите мъже близо година. Дори спря да стреля по мишени. Беше щастлив и си въобразяваше, че оттук насетне винаги ще бъде щастлив. Грешеше. Сбогува се с Мери Ан и другите две момичета и отиде да търси мъртъвци седем, осем, девет и десет.

Намери седмия мъртвец, след като язди четири дни северно от мексиканската граница, в една прашна дупка с претенциозното име „Ла Сиудад де лос Анхелес“^[4]. Нямаше нищо общо с представата за град, а ако някакви ангели го бяха нарекли дом, тези божествени същества бяха изключително добре маскирани. Преди да умре, седмият мъж каза на Старк, че другите са препуснали на север с

планове да се качат на транстихоокеански кораб. Информира също Старк не защото мразеше бившите си другари или защото умираше от пулсираща дупка в стомаха, или защото искаше да изкупи вината си за всяка болка, която може да е причинил на невинни хора. Сподели онова, което знаеше, защото Старк го бе прострелял в двете колена, след като го улучи в стомаха и му бе обещал, че следващият изстрел ще е в слабините.

Осмият мъртъв мъж се бе опитал да избяга от бар в Сакраменто и Старк пусна един куршум 44-ти калибър отзад във врата и отнесе главата му.

Деветият мъртъв мъж хвана Старк неподготвен. Чакаше го зад вратата в хотелска стая в Сан Франциско. За Старк бе загадка, която не намери време да разреши, как двеста и трийсет килограмов мъж се бе скрил зад вратата. Изскочи и нанесе удар с нож, като едва не вкара почти цялото двайсетсантиметрово острие в гърба на Старк. Пистолетът на Старк 44-ти калибър изскочи от ръката му и затова той прибегна до 22-калибровия револвер и изстреля пет куршума в деветия мъртъв мъж. Той продължаваше да го напада, а ножът проблясваше пред погледа му. Старк размаха револвера като чук, имаше късмет и удари силно в слепоочието деветия мъртъв мъж.

Десетият мъртъв мъж беше единият от двама души. Той бе човекът, който взе кораб до Япония като мисионер на „Правдивото слово“ година по-рано. Ако не беше той, Старк щеше да бъде десетият мъртъв мъж.

Единият от тях трябваше да умре.

Монахът, когото наричаха Джимбо, се върна в манастира Мушиндо късно следобед. Сохаку чуваше щастливите гласове на децата доста преди да види когото и да било. Когато Джимбо си тръгваше, той винаги бе съпроводен от орляк деца от съседното село.

— Не си тръгвай, Джимбо!

— Да, не си отивай!

— Още е рано!

— За какво са ти тези билки? Няма да ги ядеш, нали?

— Баба ми каза, че можеш да вечеряш с нас, Джимбо. Не искаш ли? Не ти ли е омръзнала монашеската каша?

— Разкажи ни още една случка! Само една!

— Джимбо, разкажи ни как ангелите на Буда дошли от Чистата земя и ти показали Пътя!

— Джимбо! Джимбо! Джимбо! Джимбо!

Сохаку се усмихна. Последният глас бе на Горо, бавноразвиващия се син на местната селска идиотка. Бе едър, дори по-едър от Джимбо, който бе една глава по-висок и двайсет и пет килограма по-тежък от всеки друг мъж в провинция Ямакава. Преди Джимбо да дойде при тях, Горо стенеше, хленчеше, плачеше и крещеше, но не говореше. Сега в речника му имаше една дума и той я използваше постоянно.

— Джимбо! Джимбо!

— Спрете. — Джимбо бе стигнал портата. Той видя монасите въоръжени с бамбукови пръчки, да се разполагат около оръжейницата. Абат Сохаку бе седнал да медитира до барикадирания праг. — Прибирайте се вкъщи — разпореди се той на децата.

— Какво става?

— Нека видя, нека видя!

— Това е лудият, обзалагам се. Сигурно пак е откачил.

— Джимбо! Джимбо! Джимбо!

— Млъкни, глупако! Знаем му името.

— Прибирайте се — отново им нареди Джимбо — или в противен случай няма да дойда в селото.

— О, ако си тръгнем сега, ще изпуснем всичко интересно.

— Да, предишния път лудият хвърляше хора през стената!

Джимбо погледна строго децата.

— Няма да дойда в селото и вдругиден.

— О, добре. Хайде, да тръгваме.

— Но ще дойдеш утре?

— Обещавах ли?

— Обещавам — отвърна Джимбо.

Двете най-малки момиченца хванаха Горо за ръцете. Ако се бе възпротивил, нямаше да могат да го помръднат. Но Горо винаги се подчиняваше на жените. Възрастни жени, млади жени, малки момиченца. Изглежда, някои уроци — по твърдост или нежност, — които майка му бе му предала, се бяха настанили удобно в гънките на

мозъка му. Когато двете момиченца го затеглиха след себе си, той ги последва, без да оказва съпротива.

— Джимбо!

Остана на място и наблюдава, докато децата се изгубиха по тясната пътека към долината. Не се обърна, докато и последното не изчезна от погледа му. Дневната светлина избледня с часа на маймуната. Беше време да приготи вечерната си каша. Запъти се направо към кухнята. Не изпитваше любопитство към необичайната ситуация. Ако поискаше да разбере какво става, абатът щеше да му каже.

Грижовно и благодарно той изми билките, които бе събрал в планината. Не след дълго дългите зелени листа щяха да бъдат накълцани на малки парченца. Щяха да украсят кашата и да ѝ придадат празничен вкус и цвѳета на обикновено ястие. Откакто бе в манастира, бе загубил представа за месеците и дните. Сезоните се разпознаваха по-лесно. Сега бе зима. Коледа бе през зимата. Може би на днешния ден. Джимбо вече не беше християнин, но не виждаше нищо лошо в това да си спомни Коледа. Думите на Буда и Христос бяха съвсем различни, но доколко различни бяха посланията им? Не толкова различни, помисли си той.

— Джимбо, абатът иска да те види. — Таро надникна през прага. Беше облечен за път в жакет за езда вместо с монашеска роба. Двата меча бяха запасани в пояса му. Отвън конят тихо цвилеше.

Джимбо последва Таро в оръжейницата. Абатът даде знак на Джимбо да отиде при него, а на Таро поръча:

— Тръгвай. — Таро се поклони, скочи на коня си и препусна в галоп към портата. Падаше здрач. Под прикритието на тъмнината щеше да язди до вражеската територия на съседната провинция Йошино. Джимбо се помоли наум приятелят му да е в безопасност.

— Огромни метални зверове блъват пламъци — гласът на Шигеру се дочу откъм барикадираното здание. — Навсякъде се усеща миризмата на изгорена човешка плът.

Сохаку попита:

— Тези думи приличат ли ти на пророчество, Джимбо?

— Не знам как звучи пророчеството, преподобни абате.

— Мислех, че християнството е религия на пророчествата.

— Не знам. Не съм християнин.

— Но си бил — настоя Сохаку. — Вслушай се в думите му. Пророчески ли са?

— Понякога пророците са луди — отговори Джимбо, — но не всички луди са пророци.

Сохаку изсумтя.

— Нито съм луд, нито съм пророк. — Това е моят проблем.

Владетелят Генджи бе оставил недвусмислени инструкции. Когато чичо му започна да предсказва, трябваше да го повикат веднага. Откъде той изобщо знаеше, че чичо му ще започне да предсказва, също несъмнено бе въпрос на пророчество. Или на лудост. Колко по-прост би бил животът, ако васалът на владетеля виждаше вчера в миналото, днес в настоящето и утре в бъдещето. Покойният владетел Киори поне имаше достойнството да бъде дисциплиниран воин. Неговият внук и наследник прекарваше прекалено малко време според Сохаку в изучаване на пътя на самурая.

— Няма шогун — говореше Шигеру. — Няма мечове. Няма опашки на косите. Няма кимона.

— Реших, че това е пророчество — отсече Сохаку — и трябва да информирам владетеля Генджи. Таро ще стигне в Йедо след една нощ и един ден. Ще се върне с нашия господар след седем дни. Тогава ще се срещнеш с него.

— Питам се дали заслужавам подобна чест. Не съм непременно чужденецът от пророчеството на владетеля Киори.

Пророчеството, за което говореше Джимбо, беше онова, което казваше, че през новата година ще се появи чужденец, който ще държи ключа към оцеляването на рода Окумичи. Сохаку не залагаше особено на това пророчество. В края на краищата, ако владетелят Киори можеше да вижда бъдещето толкова ясно, защо не бе предотвратил собственото си убийство? От него обаче не се изискваше да вярва на каквито и да било пророчества. От него се изискваше да следва единствено разпорежданията на своя господар. А дори и това подлежеше на съмнение. Доколко — това Сохаку още не беше решил.

Сохаку каза:

— Ти си единственият чужденец, известен на нашия род. Новата година приближава. Кой друг би могъл да е? — Точно сега го интересуваше много повече Шигеру. Имаше възможност Сохаку да го изненада и да го залови. В противен случай щяха да изпаднат в много

лошо положение при пристигането на господаря Генджи. Предполагаше се, че са най-добрите кавалеристи от рода. Ала тук бяха притиснати в собствената им оръжейница от един душевноболен и бълнуващ човек, човек, когото им бе вменено да пазят.

— Ще приготвя храна за господаря Шигеру — Джимбо се поклони и тръгна обратно към кухнята. Беше научил вкусовете им забележително добре за кратко време. На Сохаку най-силно впечатление му направи как научи езика им. Американският консул Таунсенд Харис живееше в Япония повече от четири години и още не можеше да каже повече от няколко зле произнесени думи на японски. Сохаку видя това с очите си, когато придружи владетеля Киори на посещение в новата квартира на дипломата в Йедо. А Джимбо само след една година говореше почти като японец.

— Уродливост навсякъде. По рождение, поради нещастен случай, по замисъл.

Сохаку се бе вслушал в продължаващото вътре мърморене. Ако не успееше сега да залови Шигеру, щеше със сигурност да го направи през следващия ден или два. Дори лудите трябваше да спят.

Чудесата следваха едно след друго, чудеса на виденията, на тълкуванията, на силите.

Тръгна с Исус по водата.

Стоеше с Мойсей пред горящата, но неизгаряща къпина.

Полетя с архангел Гавраил над бойното поле на Армагедон.

Въодушевен от божествен устрем, се събуди на друго място и откри у себе си дарбата да разбира японски език. Когато женственият владетел отново заговори, Кромуюел бе благословен да го разбира.

— Да се оттеглим ли в съседната стая? — попита Генджи. — Тези прислужници ще се грижат за мистър Кромуюел. Ще ни се обадят, ако настъпи промяна.

Емили поклати глава.

— Ако се събуди, може да се успокои, като ме види.

— Много добре — отвърна Генджи. — Нека тогава да седнем.

Макар да бе привикнал към чудесата, Кромуюел се вцепени от онова, което чу. Не можеше да разбере кое го учуди повече. Че Емили, подобно на него, намира смисъл в странните чуждоземни срички или

че владетелят разбира английските думи, които излизат от устата ѝ. От всички велики знамения и чудеса не беше ли най-голямото развалянето на проклятието на вавилонската кула? Кромуюел отвори очи.

Емили му се усмихна. Защо по бузите ѝ се стичаха сълзи? Тя промълви:

— Зефаная.

Опита се да произнесе името ѝ. Ала вместо думи гореща течност изпълни устата му.

— О, Боже — простена Емили. Ръцете ѝ, стегнати в юмруци, се стрелнаха да закрият зяпналата ѝ уста. Ако Старк не я бе прихванал, тя щеше да падне назад.

— Повдигнете го — разпореди се Старк — или той ще се удави в собствената си кръв.

Генджи хвана Кромуюел с ръце и повдигна потръпващото му тяло от леглото. Там, където ръката му минаваше през гръдния кош на ранения мъж ръкавът на кимоното му почерня от бълващата от гърлото на ранения черна кръв.

— Господарю! — Сайки подскочи напред. — Моля ви, не го докосвайте! Мръсотията на чужденеца ще ви изцапа!

— Това е кръвта на неговия живот — отговори Генджи, — не различна от своята и моята.

Старк усети как тялото на Емили, вцепенило се от страх, се вцепенява още повече. Тя бе на път да изпадне в шок.

— Емили — обърна се той към нея. Постави главата ѝ на рамото си и я отдалечи от Кромуюел. Усети как тя се отпуска. Ръцете ѝ го обвиха. Зарови глава в гърдите му и се разплака. Старк излезе заедно с нея от стаята. Недалеч имаше малка градина. Щеше да я отведе там. — Ела. Не е възможно да се направи нищо повече.

В коридора, който водеше към градината, Старк и Емили се натъкнаха на двама мъже, които вървяха забързано към стаята, от която току-що бяха излезли. И двамата носеха по два самурайски меча, но главата на втория бе избръсната, а облеклото му бе грубо и просто. Изглежда, пристигаше отдалеч и бе бързал да стигне дотук. Прахът, примесен с пот, се бе превърнал в кал по лицето му.

— Не, братко Матю — възпротиви се Емили. — Не мога да оставя Зефаная сам.

— Брат Зефаная вече не е сам — убеждаваше я Старк. — Той е заедно с праведните в дома на Спасителя.

Сайки бе ужасен. Чужденецът бе изкашлял кървавите си вътрешности върху владетеля Генджи. Нещо по-лошо, той бе умрял в ръцете му. Шинтоистките свещеници трябваше да бъдат повикани незабавно, за да пречистят владетеля. После, веднага след изнасянето на тялото, стаята също трябваше да бъде пречистена. Чаршафите, леглото, мебелите, рогозките татами, всичко трябваше да бъде изнесено и изгорено. Това не интересуваше самия Сайки. За него всички религии бяха приказки. Някои хора обаче се поддаваха на стари суеверия.

— Господарю — каза Сайки, — не сте в състояние да помогнете на чужденеца. Моля ви, оставете другите да се занимават с тялото му.

— Той не е умрял — отвърна Генджи, — просто спи.

— Спи? Невъзможно. — Сайки се наведе по-близо. От тялото на чужденеца се надигаха ужасни миризми, от които му се повдигна. Ала в следващия миг видя гръдния му кош да се повдига и спада и чу слабото свистене на въздуха, който преминаваше през огромния му нос.

Генджи обърна Кромуюел към Ханакко и другата прислужница.

— Задръжте го седнал до завръщането на доктор Одзава. Ако отново започне да се задушава, направете необходимото, за да изчистите грълото му, включително с ръка, ако се налага.

— Да, господарю — отговориха двете прислужници. Те с мъка се бореха да не повърнат от гадната миризма, която се носеше от тялото на чужденеца. Да покажат неудоволствие от каквото и да било в присъствието на господаря си би било непросимо нарушение на етикета.

— Погледни колко е спокойно лицето му — обърна се Генджи към Сайки. — Той сънува целебни сънища. Смятам, че ще оцелее.

— Това би било чудо.

— Той е християнин. Неговата религия е религия на чудесата.

— Още не е умрял, господарю, но това едва ли означава, че ще оцелее. Той излъчва единствено зловонието на смъртта.

— Може би не. Съмнявам се, че се е къпал по пътя насам през морето. Вероятно това е източникът на зловонието.

На вратата чакаше самурай от граничната стража. Когато Генджи погледна към него, той се поклони.

— Господарю, ездач донесе спешно съобщение.

— Доведи го. — Той би предпочел да свали тези кървави дрехи и незабавно да се изкъпе. Ала трябваше да почака.

Въпреки грубото облекло и обръснатата глава пратеникът му бе познат. Името му бе Таро. Преди шест месеца той заедно с двайсетина от най-добрите кавалеристи на провинция Акаока бяха получили духовен сан заедно с техния бивш командир. Таро можеше да идва само от настоящото си местоположение в манастира Мушиндо, а идвайки оттам, той можеше да носи само едно съобщение. Не беше необходимо Генджи да го чуе, за да разбере какво е то.

— Господарю — започна Таро. Той спря за миг, за да си поеме дъх. — Капитан Танака... — Отново спря и се поклони в знак на извинение: — Тоест, абат Сохаку следва инструкциите.

Генджи кимна.

— Каква е ситуацията в провинцията?

— Голямо движение на войски в провинция Йошино, господарю. На няколко пъти бях принуден да напускам пътя, за да се крия.

— Бъди по-точен, Таро — строго го сгълча Сайки. — Нали си обучен като разузнавач?

— Да, господине — Таро направи бързи изчисления наум. — Петстотин души на коне с мускети и четири обсадни оръдия тръгнаха на юг по главния път към Вътрешно море. Три хиляди пешаци в три бригади пътуваха през нощта в същата посока.

— Много добре, Таро. Освежи се и бъди готов да тръгнеш обратно след час.

— Да, господарю.

Сайки подсвирна.

— Йошино е съюзник на Курокава. Тази провинция е отделена от вашата с най-тесния проток на Вътрешно море. Възможно е да заговорничат да се възползват от неотдавнашната смърт на дядо ви.

— Съмнявам се. Шогунът не би дал разрешение да бъде атакувана Акаока. Той е твърде притеснен за чужденците, за да рискува каквито и да било ненужни вътрешни безредици.

— Шогунът става само за посмешище — настоя Сайки. — Титлата му Велик генералисимус, завоевател на варварите, е по-авторитетна от самия него — четиринайсетгодишно момче, което има за съветници страхливци и идиоти.

— Може да му липсва силата на предшествениците му — отговори Генджи, — но никой владетел не би дръзнал така очевидно да подлага на риск авторитета си. Армията на шогуна все още е най-силната в Япония. А никой друг няма флот, за който си струва да се говори. — Той потъна в размисъл, после продължи: — Всъщност новините са добри. След като цялото внимание е насочено на запад, на север ще бъде по-безопасно да се пътува.

— Господарю, несъмнено вие не възнамерявате да отидете лично в манастира, нали?

— Трябва. „Абат Сохаку следва инструкциите“ означава, че се е случило нещо, изискващо персоналното ми внимание. Не се притеснявай, Сайки. Ще пътувам инкогнито. В противен случай бих привлякъл прекомерно голямо внимание. Затова тръгвам с Таро. — Генджи огледа стаята. — А също с Хиде и Шимода.

Двамата мъже се поклониха.

— Да, господарю. Благодарим ви. Ще се приготвим за пътуването.

— Лъкове, но не огнестрелни оръжия — нареди Генджи — и никакви доспехи. Обикновена ловна експедиция. Никакви гербове на облеклото.

— Да, господарю, разбираме и се подчиняваме. — Хиде и Шимода бързо напуснаха стаята.

Сайки се придвижи напред на колене и се поклати ниско.

— Господарю, моля те да размислиш. Преди час бе направен опит за покушение срещу вас. Вашият гост чужденец бе ранен сериозно. Вече цяло Йедо го е разбрало. Кой би избрал такъв момент, за да тръгне да ловува? Доста е неправдоподобно. Никой няма да повярва.

— Не съм съгласен. Репутацията ми на фриволен дилетант на практика изисква подобни действия.

Сайки се примоли:

— Господарю, поне ми позволете да ви придружа.

— Не мога. Самото ти присъствие ще ни прави да изглеждаме прекомерно сериозни. А аз искам точно обратното.

Един от самураите се разсмия при тези думи, но потисна смеха си, когато Сайки се обърна и го погледна.

— Освен това — Генджи на свой ред сподави смеха си, — ти си необходим тук, за да защитаваш нашите гости от бъдещо нападение. — После погледна Кромуюел. Зад затворените му клепачи очите му се движеха в танца на съня. — Къде са другите двама?

— Във вътрешната градина, господарю — каза един от стражите.

— Хартия — нареди Генджи. Когато му донесоха, той написа кратка бележка на английски:

„Скъпи мис Гибсън и мистър Старк. Съжалявам, но трябва да замина за малко. Ще изпратя при вас своя приятелка. Със съжаление ще отбележа, че нейният английски е още по-лош от моя, но тя ще се погрижи всичките ви нужди да бъдат задоволени.“

Той се подписа по чуждестранен маниер с първото си име преди фамилното.

„Искрено ваш, Генджи Окумичи“

След срещата с шпионина на шогуна Хейко се върна във виличката си в гората на Гинза в източните покрайнини на Йедо, близо до Новия мост към шосето Токайдо.

— Банята ви е готова — посрещна я Сачико.

— Благодаря. — Хейко се съблече бързо, сложи си обикновена роба и се запъти към банята. Къпеше се винаги след среща с Каваками, независимо по кое време на деня. Днес тя изпитваше повече от обичайното нужда да се изчисти.

Докладът, който бе направила, извика в съзнанието ѝ образи, които би предпочела да забрави. Няколко пъти бе срещала Шигеру, чичото на Генджи. Никога не бе имало и намек, че нещо не е наред.

Каква лудост го бе накарала да изколи цялото си семейство, включително единствения си наследник, чудесно момче на шест години? Дали болестта бе поразила само него или бележеше със съдбоносна дамба целия род? Щеше ли любимият ѝ Генджи един ден също да полудее?

— Можеш ли да потвърдиш с доказателства всичко, което ми каза? — бе я попитал Каваками.

— Не, господарю.

— Тогава това е стечение на обстоятелствата.

— Смъртта не е стечение на обстоятелствата, господарю, то се отнася единствено до начина, по който е настъпила. Твърди се, че тъстът на Шигеру — Йоритада, е бил убит от лавина близо до планината Тасо заедно с цялото си домоцадие и дъщеря му Умеко и трите ѝ деца, които са му били на гости. Твърди се също, че след като починали, случайно разразил се пожар изгорил дома му. Невероятно за първото твърдение и много удобно за второто, ако наистина е имало кръвопролитие.

— От време на време се случват съвпадения — отбеляза Каваками.

— Да, господарю.

— Това ли е всичко?

— Не, господарю. Има още. Пристигането на чуждестранен кораб тази сутрин събуди любопитството на владетеля Генджи. „Витлеемска звезда“. Не каза с какъв товар е. — Хейко не се притесняваше, че може да издаде някаква информация. По това време другите шпиони на Каваками трябва да са му казали всичко това и дори повече. — Тръгна за пристанището в часа на дракона.

— Човешки товар — рече Каваками. — Още християни от сектата на „Правдивото слово“. Това може да е знак за участието на владетеля Генджи в някакъв християнски заговор.

Хейко са изкикоти.

— Това е толкова нелепо — възможността някой като него да е замесен изобщо в някакъв заговор. Той се интересува единствено от жени, вино и музика. Ако има заговор, тогава несъмнено в него е участвал покойният владетел Киори. А с неговата смърт заговорът също трябва да е приключил.

— Той се интересува и от лов, нали? Това е част от воинската ни традиция.

Хейко отново се изкикоти.

— Може би е част от воинската ни традиция, лорд Каваками, защото вие сте истински самурай. Ала когато владетелят Генджи отива на лов, той неизменно се връща с празни ръце.

— Недей да се влияеш толкова много от онова, което виждаш — предупреди я Каваками. — Това може и да е представление в наша чест.

Тя се поклони, на вид силно смутена.

— Да, господарю. — Тя се съмняваше, че той вярва на думите си. Най-вероятно смяташе, че родът Окумичи подобно на този на шогуната е в последна фаза на упадък. Дядото, Киори, бе последният, който приличаше донякъде на великите владетели от старите времена. Синът му, Йоримаса, беше пристрастен към опиума дегенерат, който бе починал млад. Внукът му, Генджи, изглежда, бе такъв, какъвто Хейко го описваше. А Шигеру, единственият истински опасен Окумичи, останал жив, беше душевноболен. Може би това бе достатъчно, за да се запази животът на Генджи. Ако той не беше заплаха за никого, не би имало причина да се поръча да бъде убит.

Тя излезе от унеса си на няколко крачки от банята. Тръпки полазиха кожата ѝ под памучната роба, но не от хладното време. От горещата вода във високата правоъгълна вана се издигаше пара. Самотна птица се обади от гората. Нямаше нищо необичайно. Тогава какво я накара да застане нащрек? Името само излезе на устните ѝ — случайно или по инстинкт.

— Излез, Кума — рече тя, — няма да те убия. Не и днес, във всеки случай.

Откъм банята се чу гръмогласен смях. Кума се показва и се поклони.

— Не се ядосвай, Хей-чан — каза Кума, като използва приятелското умалително „чан“. — Просто проверявах осторожността ти.

— И щеше ли да я проверяваш и докато се събличах?

— Моля ви се. — Кума придоби обидено изражение. — Аз съм нинджа, а не дегенерирал воайор. — После широка усмивка грейна на

лицето му. — Щях да продължа да наблюдавам от скривалището си, но само с проучвателна цел.

Когато мина край Кума, за да влезе в банята, Хейко се разсмя.

— Обърни се, ако обичаш. — След като Кума се подчини, тя свали робата си и започна да се къпе. Стоеше до ваната, вземаше вода с малка кофичка и се поливаше с нея. Изключително горещата вода я караше да потръпва от удоволствие.

— Преди две седмици Каваками ми нареди да застрелям Генджи при първа възможност — рече Кума, който стоеше чинно с гръб към къпещата се жена. — Почти щях да успея тази сутрин. — По звуците познаваше кога водата се плъзгаше по тялото на Хейко и кога падаше на земята. Въобразяваше си, че разбира и за кои части на тялото става дума. От внезапното прекратяване на плискането той разбра, че думите му са я обезпокоили.

— Това е изненада — най-сетне отговори Хейко. Когато заговори, гласът ѝ издаваше обичайното за нея безразличие и след кратка пауза тя продължи да се къпе. — Беше създал у мен впечатлението, че тази задача ще трябва да изпълня аз.

— Той е твърде хитър, за да каже на когото и да било дори малка част от истината — каза Кума. — Може би дори е толкова хитър, че не знае той самият какво прави. Когато го срещнах днес, той не ми поръча да опитам отново. Мисля, че още не е решил дали иска Генджи мъртъв, или не.

— Това прави нещата по-объркващи, отколкото трябва да са — отбеляза Хейко.

Кума усети облекчението в гласа ѝ. Това потвърди отдавнашните му подозрения. Хейко играеше прекалено добре ролята си на любовница на владетеля Генджи.

— Надявам се, че не си започнала да се заблуждаваш сама, както правиш с него.

— Какво имаш предвид?

— Тревожиш се за него — Кума бе откровен.

— Разбира се — призна си Хейко. — Ако не се тревожех, той щеше да го усети. Не е възможно да се преструваш пред толкова чувствителен човек, особено в подобни интимни обстоятелства.

— Но си готова да го убиеш, ако е необходимо.

— Само глупакът действа от любовни подбуди — отвърна Хейко.
— А ти не си възпитал глупачка.

— Надявам се да не съм. — Кума се заслуша в тихите звуци, които идваха откъм банята. Хейко се сапунисваше. — Във всеки случай мисля, че Каваками има друг, съвършено различен план за изпълнение и че той е взел приоритет над другия, който предвиждаше незабавното убийство на Генджи.

— О-о? Какъв план?

— Все още не знам — каза Кума. — Сигурно включва теб. Не знаеш ли?

— Не. — Хейко изплакна сапуна. След като вече бе чиста, тя пристъпи в дълбоката дървена вана. Водата бе много гореща. Тя бавно се снижи, докато не седна на дъното, а водата не я покри до шията. — Можеш да се обърнеш.

Кума я послуша. Лицето на Хейко бе изтрито от грима, дългата ѝ коса бе мокра и несресана и тя му заприлича на малкото момиченце, което някога познаваше. Колко непредвидима е съдбата, колко близка до трагедията.

Хейко продължи:

— Смяната на решението на Каваками трябва да има нещо общо със смъртта на дядото на Генджи и с изчезването на чичо му.

— Може би — отвърна Кума. — Ако тези съобщения са верни, тогава родът Окумичи е на ръба на катастрофата. Идеална ситуация за жестоките злосторничества, които нашият сегашен работодател обича. А като се заговорихме за нашия работодател, не го приемай пренебрежително. Той не ти вярва.

— Той не вярва на никого. Това е смисълът на живота му. Недоверие.

— Нареди ми да те следя. Според мен това означава, че недоверието му към теб е по-голямо от обичайното. Внимавай, Хейчан.

— А дали някой следи теб, за да се увери, че ти следиш мен?

Кума се разсмя:

— Той няма доверие на теб, не на мен.

— Толкова ли си сигурен? Той няма обичая да оповестява подозренията си на онези, които подозира. — Хейко поля главата си с вода. — Провери ли, за да си сигурен, че не те следят?

Кума се изправи на крака.

— По дяволите. Имаш право. Трябва да съм по-внимателен. По-добре да проуча. Внимавай, Хей-чан.

— И ти, чичо Кума.

По целия път до Йедо той бе в носталгично настроение. Колко бързо минаваше времето. Малкото момиче, на което той стана настойник преди петнайсет години, сега бе жена с невероятна красота. Наричаше го чичо Кума. Трябваше да знае истината. Вече бе достатъчно голяма. Това щеше да наруши заповедите му, но, по дяволите заповедите. Кума се усмихна сам на себе си. Само глупак би действал по любовни подбуди, бе казала тя. Тогава ме наречи глупак, помисли си Кума. През петнайсетте години на обучение той бе започнал да обича Хейко като дъщерята, която никога не бе имал. Във всеки конфликтен момент между дълга и любовта му той нямаше съмнение кое ще възтържествува.

Да, тя трябваше да знае истината. Следващия път, когато бъдат заедно, той ще ѝ каже. За нея ще бъде трудно, много трудно. Ако светът бе по-добър, никога не би се наложило да разбира. Ако светът бе съвършен, не би имало значение. Ала този свят не бе по-добър и със сигурност не бе най-добрият от безбройното множество. Най-добрият бе Сухавати, Чистата земя на Амида Буда. Един ден те всички щяха да живеят там. Но не и днес.

Хейко постоя във ваната още няколко минути, след като Кума тръгна. Колко непреходен бе животът, мислеше си тя, колко непредсказуем. Ние ласкаем другите, мислим, че сме актьори на сцената, гении, които пишат собствените си пиеси, импровизираме нашите думи и сменяме основните линии на интригата и най-фините нюанси на всеки наш каприз. Може би по същия начин се чувстват дървените кукли бунраку^[5]. Те не забелязват кукловодите, които насочват всяко тяхно движение.

От водата, която я обгръщаше, се издигаше пара. Ала тя чувстваше студ до мозъка на костите си. Генджи можеше да умре днес, а тя дори нямаше да разбере, преди да е станало фатално късно.

След банята тя остави косата си вързана на дълга конска опашка. Облече се в селски дрехи, като внимаваше да покрие всеки милиметър

от кожата си, за да не бъде опетнена белотата ѝ дори от най-слаб зимен слънчев лъч. После отиде в градината си и разкопа земята около зимните пъпеши. Докато работеше в градината, не мислеше за нищо друго, освен за онова, което правеше. Не ѝ мина и мисъл за кланета, измяна или любов.

Слънцето отдавна бе отминало обедния си зенит, когато тя забеляза от юг да приближават четирима ездачи.

Генджи наведе глава от коня си.

— Почитаема селянко, казаха ми, че наблизко се намира прочутата красота на Йедо. Можеш ли да ми покажеш къде живее?

— Йедо е далеч — отвърна Хейко, — красотата е толкова преходна, а всяко жилище е непостоянно. Може ли вместо това да ви заинтересувам с малко гореща супа, за да ви предпазя от студа? — Тя посочи градината. — Направих я с тези зимни пъпеши. — Никога не би се облякла по този непривлекателен начин, ако ѝ бе минала през ум и най-малката възможност, че той ще се отбие при нея. Същата сутрин вниманието му бе изцяло погълнато от чужденците. Генджи бе отишъл на пристанището специално да ги посрещне. Беше съвсем резонно да очаква той да бъде зает в града до края на деня. Но ето, следобед той беше тук, както личеше по всичко, се насочваше към възвишенията на ловна експедиция, а с него не се виждаше никакъв чужденец. Въпреки че притеснението ѝ бе огромно, точно толкова бе голяма и радостта ѝ. Генджи бе жив, тя също и ето че те бяха заедно. След онова, което Кума ѝ бе казал сутринта, тя се наслаждаваше на ценността на тези неочаквани моменти.

— Вашето умение да обработвате земята е впечатляващо — каза Генджи. — Несъмнено в един свят с по-голямо равновесие и хармония жена, която притежава подобни земеделски способности, ще бъде ценена повече от жената, която е веща единствено в изкуството на спалнята.

— Твърде сте любезен, добри ми господине. — Хейко направи дълбок поклон, за да прикрие червенината, която изби по бузите ѝ. — Ала нека не ви задържам повече. Несъмнено вие нямате търпение да отидете на любовна среща със знаменитата си дама.

— Супа от зимни пъпеши или легендарна красота — въздъхна Генджи, — това е труден избор. — Неудобството, което изпитваше тя, го забавляваше. Винаги бе толкова уверена в себе си. А сега тя бе

излязла от пищното си облекло, стоеше с мотика в ръка и разкопаваше почвата като проста селянка. Това ли беше първият случай, в който я хващаше неподготвена? Поне според него беше така. Беше решен да му се наслаждава колкото е възможно по-дълго.

— Мъдрият мъж винаги би избрал супата — увери го Хейко, — особено в такъв студен ден. — Самодоволното изражение на Генджи я докарваше до бяс. Да му позволи да го забележи означаваше да му достави още по-голямо удоволствие. Не възнамеряваше да увеличава задоволството му.

— Питам се. Истинската мъдрост ще доведе до красота, нали? Какво би могло да стопли повече тялото и духа? — Вярно е, че я бе хванал в селско облекло и без грим. Ала негов ли беше триумфът? Лъскавата ѝ коса падаше по гърба, сякаш бе принцеса от хейанската епоха^[6] отпреди хиляда години. Липсата на пудра, руж и други козметични примамки не я омаловажаваше. Напротив, обикновено скритото ѝ вътрешно аз излъчваше виталност и интелигентност, които го удивляваха дори повече от очевидната ѝ физическа привлекателност.

— Смея да предположа, че ваша светлост е зле информиран — настоя Хейко. — Красотата може да е по-студена от най-мразовития зимен ден. Любовта, а не красотата е тази, която сгрива.

— Точно казано, добра ми селянко. — Генджи укроти коня си, който бе станал нетърпелив от дългото стоене на едно място. — Никога не съм чувал такива правдиви думи от устата на която и да е куртизанка в Йедо. Нито една.

— Ваша светлост е твърде любезен. — Хейко се усмихна на Генджи. С този обикновен комплимент той възстанови достойнството си.

— Вие сте тази, която е твърде любезна — Генджи ѝ отвърна с усмивка — и сте твърде красива, за да се криете в тази гора на Гинза. Командирът на кавалеристите ще дойде след малко тук с два свободни коня — един за вас, един — за прислужницата ви. Моля ви да отидете с него до Йедо, където ще намерите по-добра почва за вашите способности.

— Как бих могла да откажа подобна щедрост? — попита Хейко.

— Питам се колко ли дълго ще ме смятате за щедър. Сред способностите, които са ни необходими, са вашите познания по

английски език.

О, не! Сега всичко ѝ стана ясно. Нещо спешно е отделило Генджи от чуждестранните му гости. И той бе намислил тя да им бъде преводач и да им прави компания в негово отсъствие.

— Сбогом, Хейко. — Той дръпна юздите и обърна коня си по посока на Новия мост. — Ще се върна след седмица.

— Чакайте? Господарю Генджи! — Хейко направи няколко стъпки към него. — Не съм казала повече от няколко думи на английски, и то само пред вас. Как е възможно да ме оставите сама с чужденците?

— Прекалено скромна си. — Той се усмихна. — Отдавна смятам, че знаеш повече, отколкото показваш. Сега ще имаш възможността да покажеш, че съм прав.

— Господарю Генджи!

Ала той ѝ се поклони от седлото, пришпори жребеца и се отдалечи в галоп, последван от тримата си спътници.

Когато Сайки пристигна с двата свободни коня, Сачико вече бе помогнала на Хейко да върне обичайния си вид. Грубоватият възрастен самурай не им каза и дума по обратния път до Йедо. Така беше по-добре. Хейко бе в твърде лошо настроение, за да води неангажиращ разговор.

Същата нощ Генджи и хората му се подслониха в селска къща в северния край на равнината Канто. На следващия ден щяха да влязат в Йошино, територията на владетеля Гайхо, един от заклетите врагове на Генджи.

Конфликтът им не бе на лична основа. Генджи дори не бе сигурен, че ще разпознае Гайхо, ако го види. В случай, че напрегнеше паметта си, тя му рисуваше неясен образ, лишен от детайлите. Пълен, жизнерадостен мъж на около шейсет години. Или на седемдесет. Дали носът му бе остър или широк? Тъмна или побеляла бе косата му? Тъмна, помисли си Генджи, чрез използването на боя. Това издаваше известна суетност. Значи освен пълен и жизнерадостен Гайхо бе и суетен. Кога се бяха видели за последен път? Преди близо три години по случай издигането на Токугава Йемочи за шогун. Седяха в двата противоположни края на стаята, така че Генджи успя да хвърли само

бегъл поглед на Гайхо, докато минаваше край него. В интерес на истината той не бе сигурен, че мъжът, когото си представяше, бе Гайхо. Този непознат обаче би убил Генджи при наличието на най-дребен претекст.

През живота им, както и през живота на бащите, дедите и дори прадедите им, между двете семейства не се бе случило нищо. Не бяха отправени или нанесени никакви обиди, нямаше трагична любов, нито битки за територия, влияние или от гордост. Проблемът бе елементарен и от общ характер. Това бе същият проблем за всички родове, които управляваха в продължение на двеста години шейсетте владения в страната. Проблемът се наричаше Секигахара.

Секигахара беше малко селце в Западна Япония, което не се отличаваше с особено значение. Ала през четиринайсетата година от управлението на император Го-йозей там се бе случило нещо, което продължаваше да управлява живота в страната. През една късна есенна утрин, когато падна мраз, а мъглата се вдигна, двеста хиляди самураи се разделиха на две вражески армии и влязоха в бой в долината близо до селището. Половината от тях последваха Токугава Йеясу, великия владетел на Канто. Другата половина се струпаха под знамената на Ишида Мицунари, регент на Западна Япония.

Предшественикът на Генджи — Нагамаса, застана на страната на Ишида. Месец преди битката в един сън му се разкри, че родът Токугава ще бъде лишен от всички права и привилегии, включително от наследствения статут на велик владетел. Когато падна мрак, Нагамаса с още осемдесет хиляди самураи бяха мъртви, а Йеясу беше върховен управник. Скоро той стана шогун, а титлата остана за семейството му до ден-днешен.

Генджи не се съмняваше във валидността на съня на праотеца си. Той просто не бе определил вярно времето.

Въпреки че Нагамаса почина и родът Окумичи беше откъм губещата страна, той не беше унищожен. Достатъчно противници на Токугава бяха оцелели, за да предотвратят пълното му унищожение. В продължение на двеста шейсет и една години те поддържаха и обмисляха отмъщението. В същото време партизаните на Токугава, сред които бяха предците на Гайхо, заговорничеха за окончателното им унищожение. Ето това правеше Япония дълги години, докато чужденците развиваха науката си и завладяваха света. А сега може би,

докато Япония продължаваше да води отново и отново същата древна битка, чужденците щяха да завладеят Япония.

— Господарю. — Селянинът излезе на колене от стаята, главата му бе притисната към пода като орен плуг. — Почитаемата ви баня е готова. — Слабото тяло на мъжа трепереше от страх.

Генджи искаше да му каже да стане. В крайна сметка това бе неговият дом и Генджи не беше нищо повече от неканен гост. Ала, разбира се, не можеше да го каже. Той, подобно на селянина, чиято къща бе ангажирал за нощта, спазваше древния, неподатлив на промени етикет.

— Благодаря — отговори Генджи.

Все още прегънат на две в поклон, селянинът бързо се отмести от пътя, така че господарят да може да премине, без да си направи труда да стъпва около собственото му скромно тяло. Две надежди изпълваха свитото му от страх сърце. Първата бе господарят да не намери за обидна за личността му простата селска вана. Съпругата и дъщеря му бяха окървавили ръцете си, тъй като я бяха търкали един час след пристигането на владетеля. Той отправи тиха молитва към Амида Буда ваната да е достатъчно чиста. Втората му надежда бе, че господарят, привикнал към легендарните куртизанки на Йедо, няма да прояви интерес към дъщеря му. Тя бе петнайсетгодишна, с току-що разцъфтяла женственост и се смяташе, че е красавицата на селото. Сега си пожела тя да е толкова невзрачна, колкото бе дъщерята на Муко. Отправи още една безмълвна молитва към Амида Буда, в която молеше Състрадателния за защита и милост през тази опасна нощ.

Отвън най-младият син на селянина, който се потеше обилно, се изтри и продължи да храни четирите коня под наблюдението на Таро. За конете на господаря нямаше подходяща храна, затова той бе тичал до съседното село и бе помолил старейшината за сено. Върна се с двайсет и пет килограмова бала на гърба. Искаше му се по-големият му брат Шиничи да е тук, за да му помогне. Ала преди месец той бе мобилизиран в армията на владетеля Гайхо. Кой знае къде беше и кога щеше да се прибере? Задаваше се война. Всички твърдяха така. Война срещу чужденците. Война между поддръжниците и враговете на шогуна. Война с иноземци и гражданска война едновременно. Хиляди, стотици хиляди, дори милиони щяха да умрат. Може би Шиничи щеше да е на по-безопасно място в армията, отколкото щяха да са те в

стопанството. Генджи излезе от къщата. Момчето падна ничком и зарови глава в мръсотията.

Хиде и Шимода охраняваха банята. Генджи завари вътре жената и дъщерята на селянина. Те също бяха коленичили и бяха притиснали глави към земята. Подобно на селянина телата им трепереха от страх. Не биха се страхували толкова дори да беше демон от Ада. А като се размисли за това, всъщност каква бе разликата между демона и господаря за селянина?

Генджи чу, че от една от жените се изтръгна ридание. Без да погледне, знаеше, че това е майката. Съвсем естествено тя предполагаше, че той ще поиска да му помогнат при къпането, ще забележи колко голяма е дъщеря ѝ и ще я вземе в леглото си през нощта. Това щеше да е така, ако бе спокоен по натура. В противен случай можеше да я обладае още тук, на пода, дори преди да се е изкъпал.

— Можете да вървите — обърна се към тях Генджи. — Предпочитам да се къпя сам.

— Да, господарю — успя да каже жената, след миг и дъщеря ѝ промълви: — Добре, господарю. — Двете жени напуснаха банята, придвижвайки се назад на колене.

По-късно същата вечер, когато семейството се събра под складовия навес, всички започнаха да изказват предположения какъв е техният посетител.

— Трябва да е куриер от императорската столица — прошепна селянинът. — Изглежда прекалено фин, за да е воин.

— Тези коне са бойни — не се съгласи синът му. — Те едва изтърпяха присъствието ми. Ако този гологлав самурай не ги беше озаптявал, щяха да ме сритат до смърт, когато се опитвах да ги нахраня.

— Възможно е да се присъединят към армията на господаря Гайхо — обади се майката. — Надявам се, че е така. Колкото повече войници има, толкова повече в безопасност ще бъде нашият Шиничи. — Тя започна да реди тихо мантри към Амида Буда и ги отброяваше, сякаш държеше в ръце скъпоценната си молитвена броеница от сандалово дърво. Липсваше ѝ, но беше щастлива, че я е подарила. Свещеният талисман беше около шията на първородното ѝ дете — Шиничи. Несъмнено щеше да го запази от злото, да привлече доброто

и да го предпазва. Беше едва шестнайсетгодишен и за пръв път се бе отделил от дома си.

— Възможно е — отговори бащата. — Този млад господар няма да е от голяма помощ в битката. Ала мъжете му изглеждат силни.

— Може да е принц — мечтателно отбеляза дъщерята. — Много е красив.

— Тихо! — изшътка бащата, плесна с ръце в тъмнината и достигна лицето ѝ.

— Оу!

— Който и да е той, той е свикнал да взема онова, което иска. Ти ще стоиш тук, докато те не си тръгнат сутринта.

Ала четиримата им посетители си бяха тръгнали преди изгрев-слънце. Когато селянинът се върна в къщата си, той откри шал от жълта коприна, прилежно сгънат и поставен върху олтара на скромното им домашно светилище. Когато следващата седмица го занесе до Йедо, той откри, че той струва повече от припечеленото миналата година от оризовата реколта.

Генджи и неговите хора яздеха силните си коне и ги пришпорваха силно. С това темпо щяха да стигнат манастира Мушиндо по обяд. Успяха да пресекат провинция Йошино, без изобщо да срещнат войски на Гайхо. Отвъд следващия поток бе територията на приятеля на Генджи Хиромицу, велик владетел на Ямакава. Хиромицу бе другият човек, когото Генджи щеше да разпознае трудно. Беше му приятел в същия смисъл и по същата причина, по която Гайхо му беше враг. Някой от предците на Хиромицу беше застанал на губещата страна при Секигахара.

Когато изминаха и последната извивка на пътя преди границата, те срещнаха петима самураи начело на колона от четирийсет копиеносци. Те също вървяха на югозапад като другите, които бе видял Таро.

Генджи забави ход и даде възможност на групата войници да минат встрани на пътя. Въпреки че не носеше герб и флаг, неговият начин на обличане, конят и амунициите му, както и поведението на придружителите му ясно го идентифицираха като владетел. Светският обичай изискваше онези с по-нисък ранг да направят път.

Ала тези хора не го сториха. Техният водач се развика:

— Хей, вие там, направете път!

Генджи дръпна юздите на коня си, за да го спре. Беше видял войниците отдавна, можеше да скрие хората си и да излезе на пътя, когато станеше чисто. Ала вече бе твърде късно за това. Не можеше и с достойнство да се подчини и да се отмести от пътя пред един наглец с толкова ниско потекло. Той седеше спокойно на седлото и чакаше препятствието да бъде отстранено.

Хиде пришпори коня си напред и спря пред водача на малката войска. После се обърна към него:

— Високопоставена персона, която пътува инкогнито, ви удостоява да мине край вас!

Самураят се изсмя.

— Високопоставена персона? Не виждам такава. Само четирима мърляви странници далеч от родните си места. Напуснете пътя! Пътуваме по заповедите на владетеля Гайхо. Имаме предимство.

— Подчинете се, както отговаря на положението ви. — Хиде беше бесен. — Не разпознавате ли владетел, когато го видите?

— Има владетели и владетели. — Присмивайки се, самураят сложи ръка на двуцевния кремъчен пистолет, който бе запасан на пояса му. — Времената се менят. Издигат се силните. Деформираните останки от миналото ще бъдат пометени.

Последвалите събития се развиха светкавично.

Хиде не каза и дума повече. Стоманата проблесна в ръцете му и прокара тънка червена линия по тялото на водача от лявата страна на врата му до дясната му подмишница. След миг трупът на мъжа бе разчленен на две и кръвта бликна във въздуха във всички посоки.

Обляният в кръв самурай, който беше до падащото тяло, се опита да извади меча си. Преди дори сантиметър от острието да се е показал от ножницата му, стрелата на Шимода прониза сърцето му и той също се свлече от седлото.

— Аи-и-и-и-и! — Мечът на Таро зае позицията на коса и той пришпори коня си по посока на насреща стоящите войници.

Един от останалите самураи на кон размахваше меча си във въздуха и издаваше команди:

— Формирайте бойни редици! Формирайте бойхх-х-х...! — Той стисна с все сила стрелата, която изведнъж се заби в гърлото му, пусна

меча и падна от коня си.

Колоната на копиеносците се разкъса, те хвърляха оръжието си и панически крещяха. Повечето от тях избягаха в гората. Онези, които имаха по-малко късмет, се обърнаха и хукнаха по пътя. Именно те станаха обект на преследване от страна на Таро. Той пореше въздуха с острието на меча си вляво и вдясно от главата на коня, галопирайки през тях. Мръсотията по пътя му се превръщаше в кървава каша.

Друг от самураите, който побягна, получи стрела високо в гърба си.

Хиде стъпка слабата съпротива и на последния конник, като срязва шийната му вена.

Таро се обърна обратно и се върна по пътя, по който бе минал. Последният останал противник вдигна ръце, за да се предпази от смъртта, и изкрещя за сетен път.

Генджи въздъхна. Всичко свърши. Тръгна с коня си през трупове, които покриваха пътя. Животът на всички тези хора бе пропилян. И за какво? За нарушаване на етикета? За задръстване на пътя? Просто една историческа злополука? Без дори да има потвърждението от пророческите си способности, Генджи бе сигурен, че подобно безсмислено насилие няма да бъде част от бъдещия свят. Не бе възможно.

Шимода погледна първия мъртъв мъж. Обърна се към Хиде:

— Какво ти каза, че те накара да действаш така мълниеносно?

— Каза ми: „Времената се менят.“ — Хиде избърса острието си. — После негодникът направи обидна забележка за „останките от миналото“.

Шимода рече:

— Времената се менят, стават по-лоши. Хора с ниско потекло да проявят подобна арогантност! Само преди седем години никой не би си позволил да допусне такова неуважение. — Преди седем години американският комодор Пери бе влязъл в залива Йедо със своите параходи и оръдия.

— Направихме им услуга. — Таро тръсна меча си, за да го изчисти от кървавия хрущял по него. — Спестихме им едно безполезно пътуване. Където и да отиваха, с когото и да щяха да се бият, щяха да бъдат победени. Какви безполезни страхливци.

Хиде отбеляза:

— Чужденците ни унищожават без бой. Губим пътя от самото им присъствие.

Генджи поглеждаше всеки от умрелите по пътя си. Последният, десетият, бе отправил безжизнен поглед към ясното зимно небе, черепът му зееше отворен. Дясната му ръка бе останала свързана с лакътя чрез някаква натрошена кост и сухожилие. Лявата му ръка свършваше с китката. Дланта бе паднала близо до краката му. Това изобщо не бе човек. Лицето принадлежеше на младеж, едва излязъл от детските си години, не повече от петнайсет или шестнайсетгодишен. Около врата му имаше дървена молитвена броеница. Амулет на надеждата. На всяко малко парченце сандалово дърво бе издълбана свастика, будисткият символ на безкрайността.

— Не са виновни чужденците — обади се Генджи. — Вината е наша.

Случилото се бе нещастие, но имаше и добра страна. Хиде, Шимода и Таро бяха показали храброст. Генджи изпита задоволство, че така добре умее да преценява характерите на хората.

[1] Деяния на светите Апостоли, 20:32, Библия, С, 1995. — Б.пр.

↑

[2] От англ. so fast — много бърз. — Б.пр. ↑

[3] Фут — английска мярка за дължина, равна на 30,48 сантиметра. — Б.пр. ↑

[4] Градът на ангелите (исп.), дн. Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[5] По името на японския театър бунраку, наречен така на организатора на първата трупа, организирана от Умура Бунракуен в началото на XIX век. — Б.пр. ↑

[6] Хейанска епоха (794–1185) в Япония. Началото ѝ е положено с преместването на столицата в Хейан от император Каму. Това е период на религиозни, светски и икономически реформи и разцвет на изкуствата. — Б.пр. ↑

5 ВИДЕНИЯ

*Познанието може да бъде пречка.
Невежеството може да освобождава. Да знаеш
кога да знаеш и кога да не знаеш е толкова
важно, колкото да имаш острие, което няма да
те подведе.*

Судзуме-но-кумо
(1434)

След като прекара пет дни с чужденците, Хейко започна да ги разбира много по-добре. Особено мистър Старк. Той говореше провлечено и удължаваше гласните, което забавяше потока от думи и правеше езика по-разбираем. Думите на мис Гибсън бяха по-насечени и бързи. А преподобният Кромуел, ох, дори когато Хейко разпознаваше думите, тя често не можеше да направи връзката между тях. Мистър Старк и мис Гибсън му отговаряха, сякаш бе казал нещо смислено, но Хейко смяташе, че е възможно те просто да проявяват любезност към ранения мъж.

Преподобният Кромуел спеше през повечето време, а под затворените клепачи очите му се въртяха лудо. Когато беше буден, беше на ръба на буйството и не се успокояваше без постоянните и най-нежни молитви на мис Гибсън. Визитите на доктор Одзава изглежда, го обезпокояваха най-силно. Може би поведението на доктора разкриваше значението на японските думи.

— Половината от червата и стомахът му не функционират — твърдеше доктор Одзава. — Травмата върху жизненоважни органи е тежка. Отровна жлъч замърсява кръвта му. Той все още диша. Трябва да призная, че съм неспособен да направя каквото и да било.

— Какво казва лекарят? — попита мис Гибсън.

— Казва, че преподобният Кромуел е много силен — отвърна Хейко. — Въпреки че не може да предвиди какво ще се случи,

състоянието му е стабилно, което е обещаващо.

Кромуюел посочи лекаря:

— „Ако пък сме умрели с Христа, вярваме, че и ще живеем с Него.“^[1]

— Амин — рече мис Гибсън, последва я мистър Старк.

Доктор Одзава погледна Хейко въпросително.

— Той изрази благодарност за грижите ви — обясни Хейко — и се помоли според собствената си религия за вашето добруване.

— Аха. — Доктор Одзава се поклони на преподобния Кромуюел. — Благодаря ви, почитаеми чуждоземни свещенико.

— Ти си дете на дявола, ти си враг на цялата справедливост.

Мнението на Хейко, което тя не изрази пред никого, бе, че преподобният Кромуюел полудява от раните си. Това обясняваше думите му. Никой здравомислещ човек не би ругал някой, който правеше всичко възможно да се грижи за него.

Макар Хейко да разбираше чужденците значително по-добре след петте дни, тя все още не проумяваше защо Генджи я бе изпратил при тях. На пръв поглед причината бе очевидна; трябваше да им прави компания, да им превежда, да намалява изолацията им, докато той отсъстваше. Това й даваше пълната свобода да ги проучва щателно — така, както при други обстоятелства би било невъзможно. Именно това не разбираше. В даденото положение можеше да бъде само човек, на когото Генджи вярваше безпрекословно. Но доверието трябваше да се основава на информация, а той не знаеше почти нищо за нея. Хейко имаше сложно минало, което чакаше да бъде разкрито. Място на раждане, родители, приятели от детството, по-възрастна наставница гейша, ключови събития, значими места на развитие на действията. Фактите се трупаха изкусно, за да скрият най-значимия — че тя бе агент на тайната полиция на шогуна. Всичко изискваше сериозно разследване. Ала Генджи не бе проявил друг интерес към нея, освен към това коя всъщност е тя. В неискрения свят на великите владетели само най-малките деца бяха това, което са. Ако той наистина й вярваше, той показваше самоубийствено лоша преценка. Тъй като това бе доста невероятно, тя отново и отново стигаше до един и същ извод.

Генджи знаеше коя е.

Как бе разбрал, тя нямаше представа. Възможно бе слуховете за представителите на рода Окумичи да са верни — това че във всяко

поколение един от тях можеше да гадае бъдещето. Ако беше той, тогава щеше да знае нещо, което не бе известно на нея — дали ще го предаде или не. Дали доверието му означаваше, че тя няма да го предаде? Или че ще го направи и той приемаше бъдещето като фаталист?

Иронията не ѝ убягна. Подозренията и объркването ѝ нарастваха от очевидната липса на подобни прояви от негова страна. Да не би зад проявата на доверие да се криеше някаква тайна измама? В продължение на пет дни Хейко размишляваше по въпроса, а не стигаше дори до сянка на отговор. Беше напълно разстроена.

— Давам пени, за да разбера мислите ви — мис Гибсън ѝ се усмихваше. Седяха в стая, която гледаше към вътрешния двор. Тъй като денят бе необичайно мек за сезона, всички плъзгащи се врати бяха отворени и превръщаха пространството в нещо като градински павилион.

— Пени? — попита Хейко.

— Пени е най-малката ни монета.

— Нашата най-малка монета е сен. — Хейко разбра, че мис Гибсън всъщност ѝ предлагаше да ѝ плати, за да разбере какво мисли. — Питате ме какво мисля ли?

Мис Гибсън отново се усмихна. В Япония невзрачните жени се усмихваха по-често от красивите. Това бе естествено, подкупващо усилие, което очевидно бе практикувано и от невзрачните американски жени. Мис Гибсън се усмихваше много свободно. Хейко смяташе, че това е добър навик. Той подчертаваше индивидуалността ѝ и отклоняваше вниманието от тромавостта ѝ. „Тромава“ беше слаба дума, за да се опише злощастната липса на физически дадености у американката. Ала след като Хейко бе започнала да я опознава, у нея се зароди привързаност към милата и нежна персона, която се криеше под отблъскващата, тромава външност.

— Това би било проява на неучтивост — обясни мис Гибсън. — Когато кажа: „Давам пени, за да разбера мислите ви“, аз показвам, че ми се струвате замислена и ви предлагам да ви изслушам, ако желаете. Това е.

— А, благодаря ви — самата Хейко също се засмя съвсем свободно. Това бе тайната на чара ѝ. Докато останалите прочути гейши в Йедо се държаха високомерно, Хейко, най-красивата от тях, се

усмихваше често като обикновено селско момиче. Ала само на онези, на които отдаваше предпочитание. Сякаш в тяхно присъствие тя имаше чувството, че красотата ѝ е без значение, че сърцето ѝ — незащитено, открито — им принадлежеше. Всичко това, разбира се, бе представление и всички го знаеха. Представлението обаче бе толкова ефективно, че мъжете с радост си плащаха за него. Не беше представление единствено с Генджи. Тя се надяваше той да не го разбира. Ако проумееше какво става, тогава щеше да му стане ясно, че тя го обича, а ако той узнаеше това, цялото равновесие щеше да бъде нарушено. Може би знаеше и затова ѝ вярваше. И ето че мислите ѝ отново я върнаха към това, което я терзаше. Какво мислеше Генджи?

Хейко продължи:

— Мислех си колко ли ви е трудно, мис Гибсън. Годеникът ви е ранен. Вие сте далеч от дома и семейството. Това е най-трудната ситуация за една жена, нали?

— Да, Хейко. Най-трудната ситуация. — Емили затвори книгата, която четеше. Сър Уолтър Скот бе любимият писател на майка ѝ, а сред неговите книги тя на практика обожаваше „Айвънхоу“. Освен медальона от нея това бе единственият друг спомен, който Емили запази след продажбата на фермата. Оттогава тя често препрочиташе любимите пасажии на майка си, припомняше си гласа ѝ и плачеше в самотата на школата, мисията, кораба, а сега и тук, на това самотно място, далеч от гробовете на близките ѝ. Зарадва се, че не плачеше, когато Хейко се появи. — Моля те, наричай ме Емили. Така би трябвало, след като аз ти казвам Хейко. А можеш да ми кажеш фамилното си име и аз също ще се обръщам към теб с „мис“.

— Аз нямам фамилно име — отговори Хейко. — Не съм от благороден произход.

— Моля? — Емили бе поразена от изненада. Същото бе положението на крепостните селяни в „Айвънхоу“. Ала така е било преди стотици години, по време на мрачното европейско Средновековие. — Не чух ли един прислужник да се обръща към теб с друго име, по-дълго?

— Майонака-но-Хейко, да. Това е пълното ми име на гейша. То означава „Среднощно равновесие“.

— Какво е името гийшо? — попита Емили.

— Гейша — каза бавно Хейко.

— Гейша — повтори Емили.

— Да, така е правилно — насърчи я Хейко. Тя помисли какво е прочела в английския речник на Генджи. — Вашата най-близка дума за това вероятно е „проститутка“.

Емили беше толкова шокирана, че дори не можеше да говори. „Айвънхоу“ падна от скута ѝ. Тя се наведе да вдигне книгата, благодарна за възможността да не гледа Хейко. Изобщо не знаеше дори какво да мисли. През цялото време бе смятала, че домакинята ѝ е високопоставена дама, роднина на владетеля Генджи. Сторило ѝ се бе, че всички слуги и самураи се отнасят към Хейко с голямо уважение. Беше ли пропуснала нещо измамно в поведението ѝ?

— Изглежда, има някаква грешка в превода — съумя да каже Емили, а бузите ѝ все още бяха червени от притеснение.

— Да, може би — отвърна Хейко. Мис Гибсън или Емили, както я бе помолила да я нарича, я бе изненадала, колкото и тя бе изненадала Емили. Какво толкова обезпокоително бе казала?

— Знаех си, че е така. — Емили бе чула думите ѝ с огромно облекчение. За нея проститутка бе една от онези алкохолизирани, нападнати от болести несретници, които понякога търсеха убежище в къщата на мисията в Сан Франциско. Тази елегантна млада жена, по-скоро дете, едва ли можеше да има нещо общо с това.

Когато Емили изпусна книгата си, Хейко търсеше правилната английска дума, за да обясни различните класи при жените компаньонки. На всяка обществена прослойка отговаряше по една. На дъното бяха неумелите, които доставяха обикновено сексуално облекчение. Забранените пренаселени улици на района за удоволствие Йошивара бяха пълни с тях — главно селски момичета, поели задължението да изплатят семейни дългове. На върха бяха няколко избрани гейши, като нея самата, отгледани от детството, които подбираха внимателно с кого и как ще прекарат времето; за нейната компания и предпочитания може и да се плащаше, но само ако тя пожелаеше, тъй като никой не бе принуден. Освен това имаше безкрайни градации на цени, услуги, талант и красота. Когато видя продължаващото притеснение на Емили, Хейко се поколеба. Тя предполагаше, че всичко в Япония има своето съответствие в Америка и обратното. Думите бяха различни, защото езиците бяха различни, но

смисълът бе един и същ. Хората навсякъде имаха еднакви нужди и желания. Така поне мислеше тя.

— В Америка някои дами от добро потекло стават гувернантки — започна да обяснява Емили, която все още се опитваше да преодолее внушението на думите на Хейко. — Гувернантката учи децата от семейството на маниери, грижи се за благополучието им, дори понякога им преподава определени предмети. Да не би да си имала предвид това?

— Гейшата не е гувернантка — рече Хейко. — Гейшата е жена компаньонка от най-висок ранг. Ако не съм използвала правилната дума, моля те, поправи ме, Емили.

Емили погледна Хейко с широко отворени очи. Беше неин християнски дълг да бъде честна, независимо колко болезнена щеше да е истината. — Нямаме такава дума, Хейко. В християнските страни подобна работа не се смята за почтена; в интерес на истината, тя е противозаконна.

— В Америка няма ли проститутки?

— Има — отговори Емили, — заради човешкото нравствено падение. Но проститутките трябва да се крият от полицията и да разчитат на ужасни престъпници за закрила и поддръжка. Животът им се скъсява от насилие, пристрастеност към пороци и болести. — Тя въздъхна дълбоко. Всяко съвкупление извън брака бе грях, но несъмнено имаше степени на греховете. Не можеше да повярва, че Хейко наистина е искала да каже проститутка. — Понякога богатите мъже с позиции във властта имат любовници. Жени, които обичат, но които не са им съпруги по силата на закона или в очите на Господ. Може би „любовница“ е по-точна дума от „проститутка“.

Хейко не мислеше така. „Любовница“ и „наложница“ си приличаха много, но никоя от тези думи не бе така близко до „гейша“, както „проститутка“. В цялото отношение на Емили по въпроса имаше нещо странно, което показваше, че е изпълнена със съмнения. Каква бе причината? Възможно ли бе тя самата да е била проститутка и да се срамува от миналото си? Тя не би могла да бъде еквивалент на гейша, разбира се. Независимо колко големи бяха уменията и чарът ѝ, те не можеха да компенсират ужасния ѝ външен вид.

— Може би — съгласи се Хейко. — Нека попитаме господаря Генджи, когато се върне. Той знае езика по-добре от мен.

Идването на брат Матю спести на Еми неудобството да отговаря на това възмутително предположение.

— Брат Зефана те вика — съобщи й той.

— Искаш да ми кажеш, че през последните четири дни чичо ми е бил в оръжейницата? — Генджи положи върховни усилия да не се разсмее. Притеснението на абат Сохаку се виждаше отдалеч.

— Да, господарю — потвърди Сохаку. — Направихме три опита да го заловим. Първия път получих това. — Той посочи релефния белег на челото си. — Ако беше използвал истински меч вместо дървен, щеше да ми спести безчестието да съм жив и да ви докладвам.

— Не бъди толкова взискателен към себе си, преподобни абате.

Сохаку продължи мрачно:

— Втория път той сериозно рани четирима от моите хора, точно монаси. Един от тях все още е в кома и вероятно няма да се възстанови. Третия път влязохме с лъкове и стрели от зелен бамбук. Не най-доброто, но достатъчно добро според мен, за да го обезвредим. А той скочи върху буретата с барут, смееше се и държеше в ръката си запален фитил. Повече опити не сме правили.

Генджи приседна на малко възвишение под платнен навес на петдесет крачки от оръжейницата. Монасите, които не бяха на стража, седяха в редици пред него и изглеждаха не толкова като монаси, колкото като самураи, които очакват команди. Преди шест месеца дядо му тайно бе вкарал най-добрите си конници в манастира. Според версията те бяха изоставили светския живот в знак на протест срещу приятеляването с мисионерите от „Правдивото слово“. Идеята, разбира се, беше да се накарат враговете му да тънат в догадки. Кой, виждайки тези мъже с очевидно поведение на воини, би се заблудил, че са станали монаси, отказали се от светския живот?

— Е, предполагам, че трябва да отида и да разговарям с него. — Той стана от възвишението и се запъти към оръжейницата, последван от Хиде и Шимода. От другата страна на барикадата се чуваше мърморене. — Чичо, аз съм Генджи. Влизам. — Той посочи към барикадата и неговите хора започнаха да махат препятствията. В оръжейницата стана съвсем тихо.

— Господарю, моля ви, внимавайте — тихо каза Хиде. — Таро ни каза, че владетелят Шигеру напълно е полудял.

Генджи отвори вратата. Отвътре го връхлетя силно зловоние, което сякаш го окъпа. Той се отдръпна назад.

— Простете ми. — Сохаку му предложи парфюмиран шал. — Толкова съм свикнал със създалото се положение, че не се сетих да ви предупредя.

Генджи отхвърли с жест предлагания му шал. Би искал да го използва, но ако покриеше лицето си, Шигеру може би нямаше да го познае. Той успя да установи контрол върху спазмите на стомаха си вследствие отвратителната миризма и отново застана на прага. Шигеру седеше като маймуна на задните си крака в дъното на затвореното пространство, покрит със собствената си мръсотия. Чисти бяха единствено двете остриета, които държеше в ръцете си. Те просветваха така ярко, сякаш излъчваха собствена светлина.

— Много съм разочарован да те заваря в подобна мръсотия — заговори тихо и спокойно Генджи. — От една страна, аз съм само твой племенник. От друга, съм твой господар, великият владетел на Акаока. Като твой племенник съм задължен да те посетя там, където си. Като твой господар не мога да си позволя да търпя подобна мръсотия. Като твой племенник те моля да се погрижиш за здравето си. Като твой господар ти нареждам да ми се представиш след час и да дадеш обяснение за своето крайно неподходящо поведение.

После се обърна и слезе бавно по стъпалата. Ако Шигеру не го атакува през следващите един-два удара на сърцето, имаше голям шанс да се подчини на заповедта му.

Фигурата на Генджи, очертана на прага, започна да се смалява. Гърбът му бе незащитен! Сега бе моментът да се извърши пречистването на кръвната линия на Окумичи. Мускулите на Шигеру се напрегнаха, после се отпуснаха. Той отскочи напред безшумно и мълниеносно. Или поне тялото му го стори. Накъсаните му мисли, прекъсвани от бели петна, се рееха навсякъде със свой деформиран ритъм.

Шигеру беше с баща си. Бяха застанали на конете си на ръба на скалите при нос Мурото. По онова време владетелят Киори бе по-млад, отколкото Шигеру в оръжейницата, а Шигеру бе по-млад от собствения си син към момента на смъртта му.

— Ще говориш за предстоящи събития — казваше му баща му.
— Ще ги виждаш така ясно, както виждаш сега вълните отдолу.

— Кога, татко? — попита Шигеру. Нямаше търпение това да стане. По-големият му брат Йоримаса би трябвало да управлява провинция Акаока след баща им, но ако Шигеру беше този с пророческите способности, той трябваше да бъде уважаван така, както владетелят Киори. Тогава Йоримаса нямаше да е толкова арогантен, нали?

— Не след дълго и се радвай.

— Защо трябва да се радвам? — нацупи се Шигеру. Не това искаше да чуе. То означаваше единствено, че Йоримаса ще продължи да го управлява. — Колкото по-скоро започна да виждам бъдещето, толкова по-добре.

Баща му го изгледа продължително, преди да заговори отново.

— Прояви търпение, Шигеру. Каквото има да се случва, то ще се случи, независимо дали го знаеш или не. Повярвай ми, невинаги да си информиран е по-добрият вариант.

— Познанието трябва да е по-добрият вариант — възпротиви се Шигеру. — Тогава никой не може да те хване неподготвен.

— Винаги някой ще може да те хване неподготвен, защото независимо колко знаеш, никога не можеш да знаеш всичко.

— Кога, татко? Кога ще мога да виждам бъдещето.

Баща му отново го изгледа безмълвно. На Шигеру дори му се стори, че няма да каже и дума, но той заговори:

— Трябва да цениш времето, преди това да стане, Шигеру. Ще бъдеш много щастлив. В разцвета на мъжеството си ще се влюбиш в много достойна и смела жена. За късмет и тя ще се влюби в теб. — Баща му продължаваше да се усмихва, въпреки че по лицето му се стичаха сълзи. — Ще имаш силен, смел син и две красиви дъщери.

Шигеру изобщо не се интересуваше от това. Беше едва шестгодишен. Не мечтаеше за любов. Не мечтаеше за синове и дъщери. Мечтаеше да бъде истински самурай като прославените си деди.

— Ще спечеля ли много битки, татко? Ще се страхуват ли от мен другите мъже?

— Ще спечелиш много битки, Шигеру. — Баща му изтри сълзите си с широкия ръкав на кимоното си. — Другите мъже ще се страхуват

от теб. Ще се страхуват много.

— Благодаря ти, татко! — Шигеру бе много щастлив. Беше получил пророчество! Беше си обещал винаги да помни този благодатен ден, звука на вълните, ласката на вятъра, движението на облаците по небето.

— Слушай ме, Шигеру. Това е много важно. — Баща му се протегна и го хвана за рамото. — Когато започнат виденията ти, някой ще те посети. Първото ти желание ще бъде да го убиеш. Не нанасяй удар. Спри. Помисли. Обърни внимание на това, което е там. — Баща му го стисна още по-здраво. — Ще запомниш ли какво трябва да направиш?

— Да, обещавам — отвърна Шигеру, уплашен от настоятелността на баща си.

Сега, с насочен срещу Генджи меч, това отдавнашно обещание освети цялото същество на Шигеру. След миг остро лезвие с дължината на човешка ръка ще се забие в гърба на Генджи, ще разчлени гръбнака му, ще пробие сърцето му и ще излезе през гръдния му кош. Шигеру се вгледа във внезапно появилото се просветление на ума си и видя това, което най-малко е очаквал.

Нищо.

Шигеру спря. Беше направил само една стъпка към прага. Генджи току-що се бе обърнал. Беше минал миг, не повече.

Шигеру се заслуша. Не чу нищо, освен слаб звук от стъпките на Генджи и песента на птиците в гората. Огледа се. Видя само вътрешността на оръжейницата, гърба на Генджи и изгледа към манастирския двор в рамката на вратата.

Виденията си бяха отишли.

Съвпадение ли беше, или присъствието на Генджи ги бе прекъснало? Не знаеше. Не се интересувахе. Поривът да убива бе изчезнал заедно с виденията.

Мечовете паднаха от ръцете му и той излезе през вратата. Самураите от двете страни отстъпиха и се поклониха. Той забеляза, че ръцете им са върху дръжките на мечовете, а очите им го следят неотклонно. Шигеру започна да сваля дрехите си, докато вървеше към задната страна на кухнята, където бе банята.

— Къде е Сохаку? — попита Шигеру самурая, който го следваше. — Кажи му, че трябва да ми заеме облекло, подходящо за

аудиенция с владетеля Генджи. Самураят каза:

— Добре, господарю — но продължи да го следва.

Шигеру спря и самураят спря.

— Отивай да направиш каквото ти поръчах. — Той пусна на земята последната си мръсна дреха. Щяха да ги изгорят. Никое пране не можеше да ги изчисти. Шигеру разпери ръце. — Какво мислиш? Че ще избягам така — гол и покрит с лайна, посред зима? Само луд човек би го направил. — Засмя се и продължи. Не погледна повече назад да види дали самураят го следва.

Когато влезе в банята, не се изненада, когато видя, че ваната вече е пълна с вода, от която се вдигаше пара. Генджи винаги е бил оптимист.

Шигеру се изми грижливо три пъти, преди да влезе във ваната. Едва когато се увери, че е чист, чак тогава се потопи във водата с въздишка на удоволствие. Колко дълго не се бе къпал? Дни, седмици, месеци? Не можеше да си спомни. Би било изключително приятно да остане обгърнат в меката топлина още известно време. При други обстоятелства би направил точно така. Но неговият господар го очакваше. Шигеру излезе от водата.

От тялото му се вдигаше пара, сякаш беше кратер на вулкан. На земята бяха поставени нови сандали. Той ги обу, обгърна тялото си с кърпа и влезе в жилищното крило на храма. Там двама монаси му помогнаха да облече дрехите, които му бяха заели. От раменете му стърчаха твърдите подплънки на жакета камишимо, който носеше над кимоното. Долната част на кимоното се скриваше в панталони хакама с широки крачоли. Цялата формалност на облеклото му беше напълно подходяща за аудиенция с неговия господар в полеви условия. Беше почти готов.

— Къде са мечовете ми?

Двамата монаси се спогледаха. Най-сетне единият от тях каза:

— Господарю, казаха ни да не ви даваме оръжия.

И двамата монаси бяха напрегнати, сякаш очакваха акт на насилие. Ала Шигеру просто се поклони смирено. Разбира се, след всичко, което бе направил, нямаше да му разрешат да носи оръжие в близост до Генджи. Той последва монасите навън, където го чакаше господарят му.

— Спри — нареди Генджи.

Шигеру спря. Може би нямаше да го допуснат дори да влезе под навеса. Не виждаше друго място, подготвено за екзекуцията му. Това не означаваше непременно нещо. Възможно бе Генджи да бе решил да няма формален акт. Двамата самураи, които придружаваха владетеля от Йедо, можеха просто да го съсекат тук и сега.

Генджи се обърна към Сохаку с думите:

— Как смееш да позволиш на почитаем васал да се появява в мое присъствие полугол.

— Господарю Генджи — каза Сохаку, — моля ви да бъдете предпазлив. От неговите ръце бяха убити или осакатени петима от моите хора.

Генджи гледаше право напред безмълвно.

Тъй като нямаше друг избор, Сохаку му се поклони, после кимна на Таро. Таро изтича до оръжейницата и се върна с два меча — дълъг катана и по-къс уакидзаши. Поклони се на Шигеру и му подаде оръжията.

Докато Шигеру ги запасваше, Сохаку леко промени позата си, както седеше. Когато Шигеру извадеше меча си срещу Генджи, Сохаку щеше да го прикрие с тялото си. Това би дало възможност на Хиде и Шимода, както и на другите въоръжени самураи, които присъстваха, да убият Шигеру, ако можеха. Най-малкото те щяха да го възпрепятстват, а монасите можеха да се нахвърлят върху него групово, преди да се е докоснал до Генджи. Въпреки че Сохаку беше абат на дзенбудистки храм, той не намираше кой знае какво успокоение в дзенбудизма. Дзенбудизмът учеше хората как да живеят и как да умрат, но не казваше нищо за живота в отвъдното. Сега, когато беше на път да напусне този свят и да влезе в отвъдния, Сохаку мълвеше наум молитва на будистите хонганджи. Наму Амида Буцу. Нека ме благослови Буда на Безкрайната светлина. Нека Състрадателният ми покаже пътя към Чистата земя. Дори докато се молеше, Сохаку следеше всяка стъпка на Шигеру към техния седнал владетел.

Шигеру коленичи на рогозката пред възвишението и се поклони дълбоко. Виждаше племенника си за пръв път, откакто той бе поел управлението на провинция Акаока. По принцип подобна среща трябваше да е много официална, двамата щяха да си разменят подаръци, а Шигеру, като всеки васал, щеше да предаде живота си и живота на семейството си в служба на владетеля. Сега обаче

обстоятелствата бяха далече от нормалните. От една страна, Генджи бе станал владетел, защото Шигеру беше отровил предишния, собствения си баща. От друга, сега той нямаше семейство, чийто живот да предаде на господаря, тъй като бе убил всичките му членове преди три седмици. Държеше главата си притисната към рогозката. Не знаеше какво друго да направи. Това бе съд. Трябваше да бъде. Притискаше главата си и чакаше смъртната присъда.

— Е, чичо — внимателно заговори Генджи, — нека приключим с това, за да можем да разговаряме истински. — После продължи с посилен и властен глас: — Окумичи Шигеру, по каква причина окупирахте оръжейницата на този храм?

Шигеру вдигна глава. Долната му устна се отпусна от изненада. Защо Генджи му говореше така тривиално?

Генджи кимна, сякаш Шигеру му бе отговорил.

— Разбирам. А какво те накара да мислиш, че оръжията не са добре подsigурени.

— Господарю. — Само една дума успя да излезе от пресъхналото гърло на Шигеру.

— Добре свършена работа — продължи Генджи. — Твоята пламенност в защитата на оръжията е вдъхновяваща за всички нас. Сега, друго нещо. Както знаеш, падна ми се високата чест да поема управлението на нашата родова провинция. Всички други васали потвърдиха верността си към мен. А, ти, ще я потвърдиш ли сега или не?

Шигеру се обърна към присъстващите. Лицата им изразяваха същата изненада, както и неговото. Особено Сохаку гледаше, сякаш беше изпаднал в агонията на сърдечен пристъп.

Генджи се наведе напред. После заговори спокойно:

— Чичо, направи обичайното движение и можем да приключим.

Шигеру отново се поклони на рогозката. После вдигна глава и се протегна към мечовете си.

Всички присъстващи се изправиха на крака до един и като един се приведоха към него. С изключение на Генджи.

Гласът му издаваше гняв:

— Вие сте дошли тук да се следвате пътя на дзенбудизма, като се учите от старите майстори, да прочистите съзнанието си от заблуждения и да видите света такъв, какъвто е. И въпреки това сте

неспокойни и скачат на крака като възлясали отрепки. Какво сте правили през последната половин година? — Той не отклони поглед, докато те не заеха отново местата си.

Шигеру изтегли от пояса си мечовете, ножниците и всичко друго. Поклони се и вдигна оръжията над главата си, после се приближи на колене в подножието на възвишението. Това бе всичко, което можеше да предложи на своя господар. Не можеше да измисли какво да каже, затова не каза нищо.

— Благодаря ти — каза Генджи. Той взе мечовете и ги сложи вляво на възвишението. После се обърна надясно и взе други мечове. Шигеру ги позна веднага. Бяха дело на великия ковач на мечове Кунимицу в късния период Камакура^[2]. Никой не бе ги носил от клането при Секигахара, когато бяха прибрани от ръцете на техния умиращ прародител Нагамаса.

— Очаква ни време на голяма опасност. — Генджи протегна мечовете към Шигеру с двете си ръце. — Всички кармични дългове ще бъдат изплатени. Ще застанеш ли до мен в предстоящите битки?

От дете ръцете на Шигеру не бяха треперили при допира с оръжие. Сега те трепереха, когато пое тотемните остриета.

— Да, господарю Генджи. — Шигеру вдигна високо мечовете на прародителите си и се поклони ниско.

Ужас вледени кръвта на Сохаку. Неговият господар току-що бе приел верността на човек, който със собствените си окървавени ръце бе довел техния древен род до ръба на унищожението. Убиецът на баща, съпруга и деца. Най-непредсказуемият, най-опасно непостоянният лунатик от всички японски провинции.

С едно необяснимо действие владетелят Генджи бе обрекъл себе си и всички свои последователи.

Емили седеше до леглото на Зефана. Усещаше ръката му в дланите си студена и тежка. Освен това бе и по-твърда, отколкото преди час. Лицето му беше отпуснато и спокойно, като на спящо дете, но и сиво като каменен барелеф. Обгръщаха го парфюмирани чаршафи. В четирите ъгъла на стаята постоянно горяха пръчки от сандалово дърво. Те не намаляваха зловонието, което се носеше от разлагащата се плът. Вместо това от безполезното ароматизиране

лошата миризма ставаше още по-тежка, по-наситена, по-задушаваща. Тя трепереше, беше на ръба да ѝ прилошее и се бореше с жлъчния сок, който се надигаше в гърлото ѝ.

— Имах видение — промълви Кромюел. Той вече не чувстваше болка. Всъщност той вече изобщо не усещаше тялото си. Сетивата му бяха намалени от пет на две. Виждаше надвесена над себе си Емили, от нея струеше светлина. Косата ѝ блестеше като изтъкана от злато и образуваше нимб около съвършеното ѝ лице. Той чу гръмотевичния грохот на приближаващата ангелска войска.

— Ти си благословен, Зефана — Емили му се усмихна. Ако тази мисъл щеше да му донесе успокоение, тя се радваше за него. Предишната нощ бе крещял в неизразима агония. Обзелото го спокойствие бе промяна, очаквана с надежда.

— Ангелите не са като нас — говореше Кромюел, — те са по-красиви от хората и имат бели криле. Не, изобщо не. Те са невероятни. По-ярки от слънцето. Експлозивни. Оглушаващи. — Най-сетне думите на Откровението на свети Йоан му се проявиха. — С огън, дим и сира. И както е написано, тъй ще бъде. Убийства, черна магия, блудство, кражби. Това място е прокълнато с тях. Когато ангелите дойдат, справедливостта ще бъде въздигната, а неразкаялите се бъдат изгорени, разкъсани, погребани.

Емили се възхищаваше на тихия напевен глас, с който Зефана изричаше тези страховити слова. Нормалният му начин на говорене, преди да бъде ранен, беше значително по-рязък и истеричен. После изведнъж под веждата му изби пот; изпъкналите му очи се издуха още повече, вените на врата и челото му се изпълниха и изглеждаха така, сякаш ще се спукат; слюнка изхвърча от устните му заедно с високо изговорените думи и горещия дъх. Сега той бе в покой.

— Тогава нека се молим всички да се разкаят — каза Емили, — защото кой от нас няма причина да го стори?

Лукас Гибсън беше собственик на ферма в Ябълковата долина, на петнайсет мили северно от Олбъни. Запозна се с Шарлот Дюпеи, далечна братовчедка от Ню Орлиънс, на погребението на дядо си в Балтимор. Лукас, хубав, спокоен, внушаващ доверие въпреки младостта си, беше двајсет и две годишен. Шарлот, която подобно

много южнячки от нейното поколение четеше прекалено много Уолтър Скот, беше пламенно романтична, русокоса красавица на четиринайсет години. Въобразявайки си, че е срещнала своя Айвънхоу, тя се омъжи девствена за сто и петдесет акра ябълки, прасета и пилета. Първото им дете, Емили, бе родено девет месеца и един ден след сватбата. По онова време Шарлот вече се бе простила с добрия саксонски рицар и започваше да мечтае, почти срещу желанието си, за злия, но диво страстен Темплар дьо Боа-Жилбер.

Когато самата Емили стана на четиринайсет години, баща ѝ бе убит при злополука в ябълковата градина. Беше паднал от стълбата. Това беше доста странно, тъй като той бе известен сред берачите с това, че отлично пазеше равновесие и доколкото Емили си спомняше, не бе падал нито веднъж преди. Странно бе и положението на тялото му. Отзад черепът му беше ударен с такава сила, че счупените кости бяха влезли навътре. Макар да бе логично човек да умре, след като падне от височина пет метра, беше трудно да се повярва, че главата му може да се удари толкова силно в земята. Но това се бе случило. Баща ѝ беше мъртъв, майка ѝ — вдовица, а тя и двамата ѝ по-малки братя — полусираци.

Преди тревата да е обрасла гроба на баща ѝ, надзирателят на фермата започна да прекарва нощите си в спалнята на майка ѝ. Самата сватба се състоя след шестмесечен траур. По това време коремът на майка ѝ беше подут от нов плод. Малко след това започнаха побоите. Силните викове на страстта, които бяха станали неразделна част от нощта, се превърнаха в писъци от болка и ужас.

— Не! Джед, моля те! Джед! Не! Не! Моля те!

Емили и братята ѝ се сгушваха заедно в леглото ѝ и плачеха. Не чуваха и звук от пастрока си, само гласа на майка си, който издаваше колко е изплашена и ужасена. Понякога на сутринта лицето на майка ѝ бе цялото в синини. Отначало тя се опитваше да скрие травмите от децата си с пудра или превръзка или с измислици за падане в тъмното.

— Толкова съм тромава — казваше тя.

Ала ставаше все по-лошо и нито пудрата, нито превръзката, нито измислиците не можеха да прикрият истината. Носът ѝ беше счупен, после отново и отново. Устните ѝ бяха смазани и подути. Загуби предните си зъби. Имаше дни, в които не можеше да ходи, без да куца, и дни, в които не можеше да стане от леглото. Бебето бе мъртвородено.

След една мъчителна година красивата ѝ майка се превърна в саката стара вещица.

Вече не ги канеха на никакви събирания. Съседите престанаха да се отбиват. Най-добрите берачи не работеха за тях. Овощната им градина, която някога произвеждаше най-сладките ябълки в долината, започна да загива.

Тогава пастрокът им се прехвърли на тях.

Биеше братята ѝ с дебел кожен каиш за бръснач, докато дупетата им не започваха да кървят. Ако краката им отслабваха и не можеха да ги държат, той ги завързваше за бурето за ябълки и продължаваше да ги бие. Бяха наказвани, защото не са изпълнили домашните си задължения или защото са ги изпълнили лошо, не са нахранили пилетата или са ги прехранили, че са оставили гнили ябълки в бурето с хубавите и те са развалили всички. Трудно бе да се каже за какво са наказанията. Пастрокът им никога не казваше.

Само Емили оставаше недокосната. Когато обработваше раните на братята си, те я питаха „защо“. Защо ги бие? Защо не бие нея? Тя не знаеше. Страх и вина разкъсваха еднакво яростно сърцето ѝ.

В навечерието на петнайсетия си рожден ден Емили бе сама в детската стая. Братята ѝ бяха заключени в мазето за една седмица, наказани там заради неизвестно провинение. Допреди два дни ги чуваше да плачат. Майка ѝ бе на легло, в треска вследствие инфектирането на стара, неизлекувана рана. Емили току-що се бе преоблякла в нощница, когато видя пастрока си застанал на прага. Откога беше там? Достатъчно дълго, за да я види разсъблечена? Все по-често го откриваше зад себе си, когато не би трябвало да е там. Очите му блестяха и бяха широко отворени, все едно бе с висока температура.

— Добър вечер — поздрави го тя. Той бе поискал да го нарича на малко име, Джед. Въпреки че бе опасно да не му се подчини по какъвто и да било повод, тя не можеше да се насили да се обръща към него така. Тя затвори очи и започна да се моли безмълвно той да си отиде, както бе правил винаги досега.

Този път обаче остана.

Когато всичко свърши, той я притисна силно и заплака. Защо плачеше? Тя още не знаеше. Болеше я по странен начин. Ала тя не заплака. Не можеше. Не знаеше защо.

Трябва да бе заспала, защото се събуди от мъждукащата светлина на свещ и видя гротескно деформираното лице на майка си.

— Емили, Емили, скъпа моя Емили. — Майка ѝ плачеше. Емили се огледа и видя, че лежи в кръв. Убита ли беше? В известен смисъл тази възможност не я плашеше. Това би било избавление.

Майка ѝ я почисти с топла кърпа и я облече в най-хубавата ѝ рокля за неделя. Не бе я носила дълго време. Вече не ходеха на църква. Роклята ѝ беше твърде тясна в бюста и ханша, но тя обичаше да я носи. Баща ѝ не пропускаше да ѝ каже, че това е най-хубавата ѝ рокля.

— Отивай във фермата на семейство Партън — заръча майка ѝ. — Дай на мисис Партън това писмо.

Емили молеше майка си да тръгне с нея, да избавят братята ѝ от мазето, да избягат заедно и да не се върнат никога.

— Том и Уолт — майка ѝ поклати глава. — Трябва да платя за греховете си. Господ да ми прости, никога не съм искала да причиня вреда на невинни. Беше любов. Бях заслепена от любов.

Майка ѝ загърна Емили с най-хубавото си палто и я изпрати. Беше много късно. Луната бе залязла. Пътят ѝ осветяваха само ярките пролетни звезди.

Когато стигна фермата на Партън, небето пред нея избледняваше. Тя се запита защо зората идва от запад и се обърна. Пламъци обгръщаха дома ѝ и се издигаха високо нагоре.

Семейство Партън я покани вътре. Бяха симпатична възрастна двойка, бяха израсли заедно с дядо ѝ. Познаваха баща ѝ от деня на раждането до деня на смъртта му. Тя никога не попита за писмото на майка си и те никога не заговориха за него. Ала не след дълго тя чу разговор помежду им.

— Винаги съм знаел, че не е злополука — казваше мистър Партън. — Момчето можеше да се катери като африканска маймуна още преди да е проходило.

— Тя беше прекалено страстна — отвърна мисис Партън. — Беше прекомерно емоционална.

— А и твърде хубава. Казват, че красотата е в очите на онзи, който гледа, и сигурно е така. Когато женската хубост е толкова очевидна, че всички я виждат, това не е хубаво. Мъжете проявяват слабост, лесно се изкушават.

— Това е опасност, която ние приехме — отбеляза мисис Партън.
— Дъщерята е като майка си. Не си ли забелязал как я гледат мъжете?
Дори собствените ни добродетелни синове?

— И кой е виновен? — попита мистър Партън. — Тя е още дете,
но има лицето и тялото на вавилонска проститутка.

— Проклятието върви по женска линия — рече мисис Партън. —
Какво ще правим?

Една нощ я събуди сън за смърт в пламъците. Видя сенки в
тъмното и помисли, че отмъстителните демони са я последвали от съня
й. Когато се приближиха към леглото, тя разпозна тримата синове на
семејство Партън — Боб, Марк и Алън.

Преди тя да успее да се изправи или да заговори, те се
придвижиха бързо. Усещаше ръцете им от всички страни. Натискаха я
към леглото, закриха устата й, разкъсаха дрехите й и я опипваха.

— Вината не е наша — говореше Боб. — Твоя е.

— Твърде красива си — обади се Марк.

— Не е нещо, което да не си правила преди — настояваше Алън.
— Нямаш девственост, за да я изгубиш.

— Запуши устата й с кърпа — предложи Боб.

— Завържи я — рече Марк.

— Ако си мълчиш, няма да те нараним — каза й Алън.

Вината бе нейна. Вината бе нейна. Смъртта на баща й,
самоунищожението на майка й, невинното страдание на братята й. Тя
престана да се бори.

Сложиха я да седне и свалиха нощницата й. Бутнаха я обратно на
леглото и събуха бельото й.

— Курва — нарече я Боб.

— Обичам те — твърдеше Марк.

— Не издавай и звук — припомни й Алън.

Вратата се отвори широко и стаята се изпълни със светлина.
Ококорените очи на мисис Партън загоряха по-ярко от фенера, който
носеше.

— Ние не сме виновни — оправда се Боб.

— Излизайте — просъска мисис Партън.

Трите прегърбени момчета отстъпиха на разстояние от нея,
докато излизаха от стаята.

Когато те вече бяха напуснали, мисис Партън пристъпи към леглото. Тя зашлеви Емили толкова силно, че ушите ѝ писнаха, а всичко пред очите ѝ стана бяло. Възрастната жена се обърна и излезе, без да каже нито дума.

На другия ден мистър Партън се върна от пътуване до Олбъни. През следващата седмица Емили бе изпратена в енорийско училище в Рочестър с парите от продажбата на семейната ферма. Никой не идваше да я посещава. През празниците тя единствена от съученичките си оставаше в училището. Рядко напускаше територията на учебното заведение. На екскурзиите правеше всичко възможно да остане незабелязана в групата. Въпреки това бе невъзможно да избегне мъжките погледи. Виждаше ги как я гледат с онзи поглед. Погледът на баща ѝ. Погледът на момчетата Партън. Погледите на мъжете я сграбчваха.

Веднъж по време на посещение в музей от училище към нея се приближи млад мъж. Беше много вежлив. Поклони се и рече:

— Мога ли да кажа, мис, че сте по-красива от което и да било съкровище в тези колекции. — Изглеждаше изненадан, когато тя избяга. Тя знаеше какво е това. Вината не бе негова. Не бе ничия друга. Вината бе нейна. Във външния ѝ вид имаше нещо, което премахваше задръжките у мъжете.

Дали бе наистина красота, както винаги твърдяха? Мери Елън бе по-красива от нея. Всички момичета бяха на това мнение. Мъжете също я смятаха за красива и ѝ обръщаха голямо внимание. Освен в случаите, когато присъстваше и Емили. Тогава гледаха само нея.

Мери Елън не обичаше Емили. Нямахме момиче, което да я обича. Ако не беше директорът мистър Кромвел, животът ѝ в училището би бил много тежък. Той я защитаваше с властта на авторитетната си личност и думите на пророците.

— „Защо да се допуска да расте злото във вреда на царете?“^[3] — говореше той и страховитите му очи изпъкваха още повече.

— Амин — отговаряха в хор момчетата.

— „Тогава вълк ще живее заедно с агне“^[4]... „и лъвът ще яде слама като вола“^[5].

— Амин.

— „Да работиш справедливо, да обичаш милосърдни дела и смирено да ходиш пред твоя Бог.“^[6]

— Амин.

— Мери Елън.

— Да, господине?

— Не те чух.

— Казах „амин“, господине.

— Чух те с ушите, но не и със сърцето си. Кажи го с душата си, момиче. Искрено изреченото слово е твоето спасение! А промърморено като нещо празно, те обрича на вечно проклятие! — Гласът му ставаше все по-силен и по-силен, вените на челото и врата му изпъкваха, а ръцете му се размахваха като криле на ангел на отъмщението. — Мери Елън, кажи „амин“!

— Амин, господине! Амин!

— „Нали Той, който е създал мене в утробата, е създал и него и еднакво ни е образувал в утробата?“^[7]

— Амин! — отговаряха момичетата и гласовете им ставаха все по-френетични.

— „Познайте, че Господ е Бог, че Той ни е създал, и ние сме Негови — Негов народ и овци от Неговото паство.“^[8]

— Амин!

— „Праведниците ще наследят земята и ще живеят на нея вечно.“^[9]

— Амин!

Мистър Кромюел никога не заставаеше твърде близо до нея. Никога не се опитваше да я докосва. Никога не ѝ казваше, че е красива. Никога не я гледаше както другите мъже. Очите и вените му изпъкваха по същия начин, както когато мислеше за думите на пророците. Той бе единственият мъж, комуто вярваше, защото бе единственият мъж, който не я желалаше.

Онзи ден в музея мистър Кромюел бе човекът, който дойде да я търси, след като тя избяга заради комплимента на красивия непознат. Намери я свита в един ъгъл сред експонати от някаква далечна азиатска държава.

— Ставай, дете, ставай.

Той не се опита да я изправи. Когато тя не успя да стане веднага, той се загледа в изложбата.

— Япония — каза Кромюел. — Езическа страна на убийци, идолопоклонници, содомити. — Тонът в гласа му я изненада. Въпреки

че думите му бяха тежки, той ги изговаряше по-скоро с обич, отколкото осъдително. — Узрели са за покръстване, Емили, готови са да чуят „Правдивото слово“, знам, че е така. Ще разпространя името Господне; ще припиша твоето величие на Господ. — Той погледна надолу, чакаше отговор.

— Амин — отговори тя.

— Нека въздадат Господу слава, и хвалата Му нека възвестят на островите.^[10]

— Амин.

— Това са островите далечни, за които се говори в Стария завет. Японските острови. Няма нищо по-далечно от тях.

Емили се изправи и дойде покорно до него. На стената имаше карта, не на земя, а на големия Тихи океан. Там, далеч наляво, в самия край на водите се намираха четири големи острова и много малки. Буквите на думата Япония се простираха по източните им брегове.

— Царството беше затворено в продължение на два века и половина — обясни ѝ мистър Кромюел, — докато комодор Пери не отвори насила вратите му преди пет години. Нашият отец, преподобният Тъгъл, откри там мисия под протекцията на един от техните военачалници. Догодина аз ще бъда посветен в сан и ще го последвам да открия друга.

— Ще напуснете Рочестър? — Сърцето на Емили слезе в петите ѝ.

— „Не се срамувам от благовестието Христово, понеже то е сила Божия за спасение на всеки вярващ, първом на иудеин, сетне и на елин.“^[11]

Когато Емили не каза „амин“, мистър Кромюел я погледна сърдито.

— Амин — прошепна Емили. Без мистър Кромюел всичко щеше да започне отново. Можеше да понесе неприязънта на момичетата. Жестокостите, които те можеха да измислят, бяха незначителни. Но мъжете. Кой щеше да ги обуздава, когато той си тръгнеше?

Мистър Кромюел обикновено не позволяваше така слабо изречено „амин“ да мине, без да получи неговия упрек. Може би съвсем видимото притеснение на Емили го накара този път да бъде толерантен. Той се спря до поредица цветни дагеротипии.

— Това са дамите на тези земи — обясни ѝ той.

Въпреки че погледът ѝ бе замъглен от сълзи, Емили видя фигури, които бяха изящни като порцеланови кукли, с коси, вдигнати високо в сложни фризури, облечени в дрехи с широки ръкави и пояси, които правеха телата им плоски. Издължени тесни очи гледаха от детински кръглите и плоски лица.

Емили посочи една от дамите, чиято лека усмивка разкриваше тъмна и беззъба уста.

— Тя няма зъби, господине.

— Не, Емили. Високопоставените им дами почернят зъбите си.

Тя погледна обяснителния надпис над дагеротипиите. На него пишеше:

„Прочути красавици от град Йокохама.“

После отново се обърна към мистър Кромуюел и видя как я гледа със строгите си немигащи очи.

— В Япония в най-добрия случай ще те смятат за невзрачна — каза ѝ мистър Кромуюел. — По-вероятно направо отвратителна. Златната ти коса, сините ти очи, височината, размерите ти, формите ти. Всичко е не както трябва, много зле.

Емили гледаше тесните очи на дамите, почернените им зъби, плоските тела, които бяха лишени от големите женствени извивки и възвишения, с които тя бе прокълната. Мистър Кромуюел беше прав. Нямаше две жени по-различни от Емили и прочутите красавици от Йокохама.

— Вземете ме с вас — примоли се Емили. Не знаеше кое я изненада повече. Внезапната ѝ молба или спокойната реакция на мистър Кромуюел.

— Дълго мислех за това — той кимна с глава. — Ние сме събрани с конкретна цел, ти и аз. И тази цел според мен е Япония. Ние ще сме носители на „Правдивото слово“ и ще бъдем образец за това слово със самите си същества. Ако наистина го желаеш, ще пиша на настояниците ти незабавно.

— Наистина го желая, господине — отвърна Емили.

— Извън класната стая ще ме наричаш Зефания — каза ѝ Кромуюел. — Прекалено резервирано е за годеница да нарича бъдещия

си съпруг „господине“.

Така и стана. Без да възнамерява да го прави, тя се сгоди. Мистър и мисис Партън дадоха безпрекословно съгласието си. Емили и Зефаная се разбраха да се оженят в новата мисия, която те самите щяха да построят във владението на военачалника на провинция Акаока. Неизбежността на брака, за който тя изобщо не мислеше, не я тревожеше ни най-малко. Нямаше друг начин да стигне до Япония. Годежът, пътуването, местоназначението се превърнаха в съкровищница на единствената ѝ надежда, надежда за убежище от собствената ѝ прокълната красота.

Бяха минали два месеца от седемнайсетия ѝ рожден ден, когато „Витлеемска звезда“ отпътува в западна посока от Сан Франциско. Тя взе със себе си само три неща и това бе всичко, което имаше. Книгата „Айвънхоу“ на майка ѝ, медальона си и сърце, обременено с миналото ѝ.

Емили разочарована чу, че стъпките от ботушите на брат Матю утихват. Мислеше си, че той ще ѝ направи компания. Разговорът със Зефаная бе прекъсван от продължителни периоди на тишина, тъй като той заспиваше и после се събуждаше. Когато беше в безсъзнание, както сега, нищо не можеше да я разсее от мисълта за безнадеждността на ситуацията. Това бе мъжът, който щеше да бъде неин съпруг. Тя бе тук заради него — в тази непозната страна, която по чудо, благословено показваше непрекъснато признаци, че това ще е мястото на нейното освобождение, за което се бе молила така усърдно. През петте дни, прекарани в този дворец, нито един мъж не я бе погледнал с този поглед, от който тя се страхуваше. На всяко лице, което имаше някакъв израз, мъжко или женско, виждаше единствено презрение, съжаление, отвращение. Точно това ѝ бе обещал Зефаная. Те я намираха за отвратителна.

Ала тя бе намерила сигурността само за да я изгуби. Когато Зефаная си отидеше от този свят, тя също трябваше да си тръгне. Обратно за Америка.

Перспективата я ужасяваше. След пристигането си — тя не мислеше за там като за дом, в който да се завърне — нямаше къде да отиде. Не можеше да се върне в мисията в Сан Франциско. През

последните седмици, преди да отпътуват, положението ѝ там стана изключително рисковано. Десетима нови мисионери пристигнаха от Бостън, за да се приготвят за пътуване в Китай. Неколцина от тях проявиха огромен интерес към нея. Отначало се поддържаше вежливо отношение. Но не за дълго. Неизменно ставаше така. Накрая лицата им ставаха лакоми при всеки поглед към нея, а очите им започваха да шарят твърде свободно по тялото ѝ. Отново я побутваха, докосваха или притискаха в коридорите, в трапезарията, на път към църквата или по обратния път. Нито строгите принципи на „Правдивото слово“, нито годежът ѝ със Зефаная, нито постоянно демонстрираната студенина към тях беше достатъчна защита. Поне не за дълго. Рано или късно, каквито и задръжки да имаха, те щяха да паднат. Виждаше го в очите им.

Зефаная въздъхна насън. Тя взе ръката му в своята и я стисна нежно. Усмивката, с която го дари, задържа сълзите в очите ѝ.

— Бъди благословен, Зефаная. Ти направи всичко възможно. Никой не би могъл да стори повече.

[1] Послание на св. ап. Павла до Римляни, 6:8, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

[2] Целият период Камакура обхваща японската история от 1185 до 1333 година. — Б.пр. ↑

[3] Първа книга на Ездра, 4:22, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

[4] Книга на пророк Исаия, 11:6, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

[5] Пак там, 11:7. — Б.пр. ↑

[6] Книга на пророк Михей, 6:8, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

[7] Книга на Иова, 31:15, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

[8] Псалтир, 99:3, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

[9] Псалтир, 36:29, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

[10] Книга на пророк Исаия, 42:12, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

[11] Послание на св. ап. Павла до Римляни, 1:16, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

СМЪРТТА НА ВЛАДЕТЕЛЯ ГЕНДЖИ

Тази година владетелят Шайо замръзна в ледените зимни води; клон, обсипан с пролетни цветове, удари фатално неговия приемник владетеля Риото; следващият наследник — владетелят Моритаке, бе поразен от лятна гръмотевица. После господар на провинция стана Косеки. Той каза:

— Не мога да се боря с капризите на природата.

По време на ранните есенни дъждове той езекутира всички телохранители, изпрати всички наложници в манастир, забрани готвенето, ожени се за дъщерята на коняря и обяви война на шогуна.

Владетелят Косеки управлява трийсет и осем години.

Судзуме-
но-кумо (1397)

Аргументите и притесненията на Сохаку бяха отхвърлени. Когато Генджи го помоли да остане насаме с Шигеру в колибата за медитация на абата, Сохаку каза само:

— Господарю — поклони се и се оттегли. Неизбежността на бедата му даваше вътрешен покой, който шестте месеца практикуване на дзенбудизма така и не му донесоха. На място, където поколения монаси бяха постигали сатори^[1], момче дилетант и маниак убиец

решаваха бъдещето на рода Окумичи. Може би и двамата щяха да излязат живи. Може би не. Едва ли имаше значение. Можеха да преживеят този и утрешния ден и деня след това. Но някой ден и Генджи, и Шигеру щяха да загинат. Нямахше да има друг изход. Не се знаеше единствено как ще умрат и кой ще извърши убийството.

Сохаку усети странен студ в костите си, докато се отдалечаваше от колибата за медитация. Това несъмнено бе сигнал за начало на простуда, вероятно сериозна. Възможността за това го накара да се усмихне. Каква по-добра телесна метафора на тази възмутително угнетяваща ситуация? Може би холерата, възобновяване на епидемията, която помете близките села преди няколко месеца. Не, нещо по-лошо. Бубонната чума? После си даде сметка какво е странното и защо то изсмукваше топлината от сърцевината на неговото същество.

За пръв път стъпките му по малките камъни на пътеката бяха буквално безшумни. Без да прави специални опити, той бе постигнал съвършенство, което досега бе убягвало на най-изкусните от неговите самураи. Тялото му бе разбрало това преди ума му и с това познание по-дълбокото осъзнаване бе проникнало до мозъка на костите му. Във внезапен проблясък на прозрение Сохаку видя възможния наемен убиец, за който никога преди не бе му минавало през ум.

Той самият.

Ако родът Окумичи беше прокълнат, а това несъмнено бе така, тогава истинската му отговорност бе за оцеляването на собственото му семейство. Ако не можеше да стане васал на друг владетел, той и потомците му щяха да бъдат унищожени заедно с другите, които поддържаха стародавната си лоялност. Сохаку обмисляше възможностите. Единственият владетел, който можеше да гарантира гладък преход в тези несигурни времена, бе шогунът. Или по-скоро хората около него. Всъщност властта бе в ръцете на Йемочи — болнаво момче на четиринайсет. Очевидно човекът, с когото трябваше да установи контакт, ще е Каваками, началникът на тайната полиция.

Преди да направи това, трябваше да бъде сигурен в собствените си хора. На кого можеше да разчита? Кого трябваше да елиминира? А старите му приятели в двореца в Йедо — Сайки и Кудо? Щеше да ги изслуша при първа възможност. Опасността би била много по-малка, ако те се присъединят към него.

Ако владетелят Киори все още беше техен водач, подобни мисли никога не биха го занимавали. Ала хитрият стар воин бе мъртъв.

Сохаку виждаше бъдещето така ясно, като при видение. Сайки и Кудо ще се присъединят към него или те също ще умрат.

При следващата стъпка по пътеката се усети натискът на цялото му тегло. Камъчетата трополяха под подметките на сандалите му. Изгубен в множеството на предстоящите събития, Сохаку не чуваше нищо.

След като сипа чай на владетеля Генджи и на Шигеру, Хиде се поклони и започна да се оттегля заднешком от колибата за медитация на абата. Според него не беше толкова добра идея господарят да остане сам с Шигеру, особено сега, когато той отново бе въоръжен. Разбира се, дори без меч Шигеру с лекота можеше да надвие владетеля Генджи, затова наличието на оръжие нямаше такова голямо значение. Питаше се, и то не за пръв път, дали младият господар бе фриволен и импулсивен, или блестящ и решителен. Само за един час Шигеру преживя невероятна промяна. Той започна отново да се държи като инструктора по бойни изкуства на рода, какъвто беше, преди да се прояви лудостта му. Как бе станало? Единственото, което се бе променило, доколкото Хиде можеше да види, бе, че владетелят Генджи бе пристигнал и бе върнал мечовете му. Беше трудно за разбиране, всъщност невъзможно, за толкова ограничен човек като него самия. Единственото решение, което бе компетентен да вземе, бе да реши кому да се подчини, после да се подчини, без да задава въпроси. След смъртта на възрастния владетел това бе въпрос, който не излизаше от главата на Хиде от доста време. Всъщност кой бе сега начело на рода? Сайки, управляващият двора? Кудо, началникът на сигурността? Сохаку, командирът на кавалерията? Или бе възможно да е младият господар? Тази възможност изглеждаше най-невероятната от всички. Със сигурност той не бе нещо повече от фигурант. А освен това, както по всичко личеше, той се чувстваше съвсем непринудено с човек, който неотдавна бе убил над десет от своите родственици. На пръв поглед изглеждаше изключително лоша преценка. Но под повърхността на някои обстоятелства би могло да бъде перфектната оценка. Ако владетелят Генджи знаеше какво ще се случи, тогава

нямаше риск. А след като знаеше, тогава несъмнено той бе този, който трябваше да бъде последван, защото кой можеше да бъде по-върховен от велик владетел с мистично прозрение?

— Остани при нас за малко — покани го владетелят Генджи. Той посочи чашата с чай.

Хиде се поклони дълбоко, взе си чаша от подноса и продължи да се покланя, докато владетелят Генджи я пълнеше. Беше поразително, че самият владетел му сипва чая. С подобна близост той се отнасяше само с хора от най-вътрешния му кръг.

— Благодаря ви, господарю.

— Поведението ти по време на нашето пътуване беше образцово — обясни му владетелят Генджи. — Твоите умения и смелостта ти ми направиха огромно впечатление. Но преди всичко бях впечатлен от твоята решителност. В тези несигурни времена самурай, който не се колебае, е истински самурай.

— Не заслужавам подобни похвали. — Хиде се поклони отново. Въпреки думите му, които изразяваха скромност, той не можеше да не изпита прилив на гордост в гърдите си.

— Не е твоя работа да казваш това — скара му се Шигеру. — Когато господарят ти говори, ти трябва да мълчиш, да му благодариш, да му се извиняваш или подчиняваш, според случая. Това е.

— Да, господине. Простете ми за неучтивостта, господарю Генджи. Повече подхождам на конюшните, отколкото на вашето присъствие.

Шигеру шляпна по пода с такава сила, че стените на колибата се разтресоха.

— Какво казах току-що? Ще благодариш, ще се извиняваш, ще мълчиш, ще се подчиняваш. Чуваш ли ме? Не съм казал нищо за оправдаване. Никога не се оправдавай. Никога. Разбра ли?

— Да, господине. — Порицан, Хиде притисна чело към пода.

Владетелят Генджи се разсмя.

— Не е необходимо да сме толкова официални, чичо. Та ние сме просто трима приятели, които пият чай и обсъждат планове за бъдещето.

Шум от стъпки бързо се усиливаше по посока вратата на колибата.

— Господарю — чу се напрегнат глас, — всичко наред ли е? — Силното шляпване по пода несъмнено бе привлякло насъбралите си

хора към вратата с извадени мечове.

— Да, да. Защо да не е? Оставете ни.

— Да, господарю.

Владетелят Генджи изчака, докато стъпките заглъхнат, и после продължи:

— Както казах, твоите действия ме доведоха до решение. — Той погледна настойчиво Хиде и престана да говори. Мълча толкова дълго, че Хиде започна да се пита дали от него не се очаква отговор. Ако беше така, дали трябваше да благодари, или да се извини? Той погледна крадешком Шигеру с надеждата да види някакъв знак, но страховитият чичо на младия владетел седеше неподвижно, а очите му бяха затворени, сякаш медитираше. Хиде бе спасен от поредната вербална грешка, когато владетелят Генджи заговори отново точно когато той бе отворил устата си да му благодари. — Несъмнено си чул да се говори за предполагаемата ми пророческа дарба.

— Да, господарю.

— Онова, което кажа сега, не бива да разгласяваш пред никого.

— Да, господарю.

— Това е вярно.

Мразовитият зимен въздух изпълни дробовете на Хиде. Той не можеше да каже и дума. Това, че владетелят Генджи може да предсказва бъдещето, не беше особено шокиращо. Повечето хора бяха на мнението, че който ставаше владетел на Акаока, имаше дарбата и в основни линии Хиде също го споделяше. Подобно на всички други неговата увереност бе силно разтърсена, когато Шигеру отрови владетеля Киори и започна да буйства. Кой, предсказал подобна трагедия, би позволил тя да се случи? Приятелят му Шимода обърна мнението в полза на мистичния възглед, когато каза, че никой не знае какво още е видял господарят Киори. Макар да бе невъобразимо, може би алтернативите бяха по-лоши. А не беше ли факт, че най-големите триумфи често са резултат от най-лошите беди? Нека помислим за създаването на провинция Акаока преди шестстотин години с предзнаменованието на врабчетата. Не, това, което изненада Хиде най-много, бе, че владетелят споделяше най-съкровения тайна на рода с него, един от най-нисшите му васали.

След като най-сетне въздъхна, твърде вцепенен от разкритието, за да се притесни дори от звука на собственото си дишане, Хиде се

поклони ниско до пода.

— Господарю Генджи, вие ме удостоихте с вашето доверие. Няма да ви подведа.

— Знам, че няма, Хиде, защото аз виждам бъдещето ти.

Хиде се заклати на петите си, замаян от онова, което чу. Само дисциплината, която бе възпитавал през целия си живот на обучение в бойни изкуства, го въздържа да не се заклати по-силно и да падне.

— Ти ще бъдеш лоялен към мен до смъртта — продължи владетелят Генджи. — Тъй като знам, че няма никой по-надежден, те назначавам за началник на моята охрана. Ще направя съобщение пред насъбралите се хора, след като с чичо ми обсъдим някои въпроси. Междувременно помисли кого би искал за свои заместници. Те ще ти помогнат да избереш останалите мъже.

Хиде почувства, че гърдите му се стягат в обръч от емоция. В тези най-опасни времена, когато съдбата на нацията, както и на рода бяха заложили на карта, неговият господар го бе избрал сред десетки много по-съвършени, по-високопоставени васали — него, Хиде, шута, комарджията, пияницата — за свой щит! Повече не можеше да се въздържа. Сълзи на благодарност покапаха по рогозката, падайки шумно като първите зимни мокри снежинки.

— Благодаря ви, господарю Генджи.

Хиде напусна колибата за медитация напълно изумен. Той зае мястото си сред другите самураи в очакване на появата на владетеля Генджи. Нехарактерно за него, той нито се усмихваше, нито разменяше шегички със своите съседи по място. Колко неочаквано, колко внезапно, колко безвъзвратно се бе променил животът му в този момент.

Лоялен до смърт.

Най-големият страх на Хиде винаги бе свързан с това, че ще направи погрешния избор в някоя сложна криза и ще предаде господаря си, не от страхливост, а от глупост. Сега страхът се бе изпарил. Владетелят Генджи, който виждаше бъдещето, го гарантира. Той ще бъде лоялен до смъртта. Можеше да усети как стана по-силен и по-стабилен само защото вече бе сигурен в това.

— Много дълго време беше вътре — обърна се към него Шимода. — Какво искат?

— Не е моя работа да казвам — отговори Хиде. Отново се вгълби в себе си и разбра, че е намерил първия си заместник. Въпреки че

Шимода беше посредствен с меча и бе направо трогателен в битката без оръжия, никой в рода не можеше да го надмине в стрелбата с лък, мускет или пистолет от неподвижно положение или от седлото. Освен това също толкова важно бе, че той бе честен до мозъка на костите си. Ако дадеше дума, той щеше да я спази дори да му струваше живота.

Шимода се облегна, изненадан от съдържаността на Хиде и дори още по-изненадан от сериозното му поведение. Какво се бе случило в колибата за медитация? Неговият безгрижен приятел изглеждаше съвсем друг човек.

— Е, какво става? — Таро седеше до Шимода. Той потърка наболата коса по главата си. Бодеше. Подобно на всички други мними монаси той бе престанал да бръсне главата си веднага щом се разбра, че владетелят Генджи ще дойде в манастира. Това бе отдавна чаканият сигнал за връщането им към техните обичайни задължения. Всички вече се бяха преоблекли в старите си дрехи и отново бяха запасали в поясите мечовете си. Някогашните монаси се познаваха само по липсата на коса. Това бе притеснителен белег, който щеше да е още по-притеснителен, когато се върнеха в Йедо. Сложната фризура на самурая беше част от облеклото му. Ала това не можеше да се промени. Понякога бе необходимо да се търпи нетърпимото. Таро отново потърка главата си. — Какво ти каза Хиде?

— Нищо — раздразнено отвърна Шимода.

Таро беше шокиран.

— Мислех, че сме приятели. Ако ти е казал нещо, ти трябва да ми го съобщиш.

— Казах ти — настоя Шимода. — Нищо не ми каза.

— Наистина? — Таро погледна зад Шимода. Видя да седи самурай с изправен гръб, полузатворени очи, в покой, но нащрек, спокоен като каменен Буда. Таро трябваше да погледне два пъти, за да е сигурен, че това наистина е Хиде.

Генджи се усмихна на Шигеру.

— Няма ли да ме попиташ?

— Какво?

— Очевидното.

— Е, добре — рече Шигеру. — Защо каза всичко това на Хиде?

— Защото това е истината.

Генджи и Шигеру се изсмяха. Шигеру веднага стана сериозен и каза:

— Мисля, че направи грешка. Хиде е фриволен прахосник. Всички негови другари вече преминаха към по-големи отговорности. Той е единствен от редовия състав, който служи с мъже десет години по-млади. Освен това назначението му ще обиди Сохаку. Той беше главен телохранител на баща ми и несъмнено очаква да бъде определен за твой.

— Думите ти са много мъдри, чичо — рече Генджи, — а това само по себе си е смущаващо. Само преди час ти беше гол, покрит със собствените си екскременти и правеше гримаси като дресирана маймуна. Човек може да се чуди как е възможна подобна трансформация и дали трябва да ѝ се вярва. Ти какво би ме посъветвал?

Шигеру се изчерви и заби поглед в пода.

— А, добре, можем да говорим за това по-късно. Имам някои размишления по въпроса, които ще споделя с теб. Можеш да ги намериш за полезни. Що се отнася до Хиде, ти си абсолютно прав за досегашното му поведение. И без съмнение мнозина в неговото положение биха се сломили под тежестта на такава неочаквана отговорност. Но аз смятам, че с този човек ще се случи обратното.

Шигеру погледна Генджи въпросително.

— Смяташ? Не го ли знаеш?

— Защо трябва да знам?

— Във всяко поколение на нашия род един човек наследява проклятието на пророчеството. Баща ми в неговото, аз в моето. В твоето трябва да си ти. Няма кой друг.

— Сега няма кой друг — отговори Генджи. — Имаше трима други. Твоите деца, моите братовчеди. Трябваше да е един от тях.

Шигеру се опита да не си спомня последния път, когато ги видя. Той поклати глава.

— Това им бе спестено. Те не видяха повече от това, което бе пред очите им, и имаха своите нормални детски сънища.

Генджи каза:

— Баща ми беше пияница и бе пристрастен към опиума. Той би могъл да има неизвестни потомци, за които дори не знае.

Шигеру поклати глава.

— Алкохолът и опиумът в количествата, в които той ги вземаше, потискат значително сексуалното желание. Чудно е как е направил теб. — Шигеру се усмихна, въпреки че очите му бяха тъжни. — Безполезно е да се отрича. Ти го знаеш.

— Сигурен ли си, че няма други? — попита Генджи. — Дядо беше много силен, нали? Възможно ли е да имаш братя и сестри, които не познаваш? А те да имат свои деца?

— Баща ми беше силен, да, но беше и много съзнателен. Не би направил нищо, за да навлече проклятие на семейството.

— Продължаваш да го наричаш „проклятие“. Обикновено се смята за дарба.

— А ти как мислиш?

Генджи въздъхна и се отпусна на облегалката.

— Това направи ли дядо щастлив? Не съсипа ли баща ми? А, ти, погледни какво направи с теб. Не, ти си прав, това не е дарба. Надявах се някой друг да поеме товара. Все още се надявам.

— Не разбирам — рече Шигеру. — Ако имаш тези способности, ти ще знаеш. Непременно ще го знаеш. Как можеш да се надяваш да ги избегнеш?

— Дядо ми каза, че ги имам — отговори Генджи. — Освен това нямам конкретно доказателство.

— Не си ли имал видения?

— Надявам се, не — отвърна Генджи.

Вървяха дълбоко в гората извън замъка и беряха гъби шиитаке откъм сенчестата страна на най-старите вечнозелени дървета, когато дядо му му каза.

— Не го искам — рече Генджи. — Дай го на някой друг.

Дядо му се опита да запази сериозно изражение, но не успя. Генджи видя, че очите на възрастния човек проблеснаха, сигурен знак за развеселяване.

— Говориш като бебе — смъмри го дядо му. — Това няма нищо общо с искането или нежеланието.

— Все едно, не го искам — настоя Генджи. — Ако баща ми не може да го вземе, тогава дай го на чичо Шигеру.

— То не е мое, за да го давам или задържам — каза дядо му. — Ако беше... — Генджи чакаше, но дядо му не довърши мисълта си. В очите му вече не проблясваше весело пламъче. — Шигеру вече го има. И ти на свой ред ще го получиш.

— След като чичо вече го има, защо ми е и на мен? Мислех, че по едно и също време се пада само на един.

— По един от всяко поколение — отвърна дядо му. — Аз съм от моето, Шигеру — от своето, ти — от твоето.

Генджи седна на тревата и се разплака.

— Защо, дядо? Какви злини са направили нашите прадеди?

Дядо му седна до него и го прегърна през раменете. Докосването изненада Генджи. Дядо му обикновено не демонстрираше голяма привързаност.

— Един от прадедите носи отговорността — каза дядо му, — останалите от нас само следват кармата си. Хиронобу.

Генджи прокара ръкава по лицето си, изтри сълзите си и подсмръкна, за да предотврати стичането на секрета от носа по лицето.

— Хиронобу е нашият прародител. Той е основал тази провинция — Акаока, когато е бил шестгодишен. Аз ще стана на шест утре.

— Да, владетелю Генджи. — Дядо му му се поклони.

Генджи се засмя на престорената официалност и бързо забрави сълзите.

— Какво е направил Хиронобу? Мислех, че е голям герой.

— Ничие съществуване не изключва всякакви възможности. — Дядо му често говореше неща, които Генджи не разбираше. Сега отново го правеше. — Раждането и смъртта се случват отново и отново, от момент на момент. По-добре е някои прераждания да не се осъществят. Ние обаче никога не можем да разберем, преди да е станало твърде късно. Хиронобу се влюби в погрешната жена. Внучката на вещицата.

— Госпожа Шидзука? Мислех, че е принцеса.

Дядо му се усмихна и повтори думите си отпреди малко.

— Ничие съществуване не изключва всякакви възможности. — Повтарянето му не помогна. Генджи все още не разбираше. — Тя е била принцеса. Била е внучка на вещицата. Ако е останала в манастира, към който е принадлежала, не е щяла да има потомство, а

никой Окумичи нямало да има нито едно видение, нито да изговори пророчество, нито да страда от това, че знае какво ще се случи. Разбира се, тогава можеше родът Окумичи изобщо да го няма. Виденията са ни спасявали много пъти. Доброто и злото наистина вървят ръка за ръка.

Дядото се поклони по посока на родовия гълъбарник, който беше в североизточната кула на замъка „Облак врабчета“. Той не се виждаше от това място в гората, но и двамата знаеха къде е. Трябваше да знаят в случай на нападение. Генджи почтително последва неговия пример.

— Ако е била вещица, защо ѝ се кланяме, дядо? Не трябваше ли да разпръснем праха ѝ в четирите посоки и да заличим спомена за нея?

— Тогава тя ще е навсякъде. А така знаем къде е. На сигурно място залостена в урна и пазена ден и нощ от безстрашни воители.

Генджи се приближи до дядо си и побърза да го хване за ръка. Горските сенки изведнъж се удължиха. Дядо му се засмя.

— Шегувам се, Ген-чан. Няма такива неща като призраци, демони и невидими духове. Госпожа Шидзука, вещица и принцеса, е мъртва отпреди шестстотин години. Не се страхувай от нея. Страхувай се от живите. Те единствени представляват опасност.

— Тогава се радвам, че имам дарба — каза Генджи, който все още стискаше ръката на дядо си с всички сили. — Ще знам кои са моите врагове и ще ги убия, преди те да могат да ми навредят.

— Убийството води до друго убийство — каза дядо, — а по правило води до изумително малко промени. По този начин няма да гарантираш сигурността си.

— Тогава каква е ползата да знаеш? — попита Генджи намръщен.

— Слушай внимателно, Генджи. Това не е въпрос на полза или на липса на полза, на добро или зло, на избор или липса на избор. Това са само етикети, а не същността на нещата. Те замъгляват, а не проясняват. Слушай добре и се постарай да разбереш какво искам да кажа. Дарба или проклетие, желана или нежелана, ти имаш тази способност. Не можеш да я игнорираш повече, както не можеш да игнорираш главата си. Или я използваш, или не. Разбираш ли?

— Не, дядо. Ти говориш като стария абат Дзенген. Изобщо не го разбирам.

— Това няма значение сега. Ти имаш паметта на Окумичи. Ще си спомниш какво съм казал и по-късно ще го разбереш. Чуй ме. Виденията идват по различен начин. Шигеру ще има много. В своя живот ти ще имаш само три. Проучи ги внимателно. Изследвай ги без страх или страст. Тогава ще прозреш и тези три видения ще ти покажат всичко, което трябва да знаеш.

Три видения, замисли се Генджи. Само три. Не е толкова лошо. Може би те ще идват и ще си отиват и аз дори няма да забележа. Той видя, че дядо му го гледа. Всички казваха, че дядо му може да чете мисли, както и да вижда бъдещето. Генджи не вярваше на това, поне не истински. Но винаги бе по-добре да се вземат предпазни мерки. Той се концентрира силно върху облаците в небето и се опита да си спомни лицето на майка си. Беше умряла, когато той бе тригодишен. С всяка изминала година образът ѝ ставаше все по-неясен. Когато той се опита да си го спомни, винаги си оставаше с опита, нищо повече, така че дядо му ако надникнеше в съзнанието му, щеше да види там единствено това.

— Разбирам — каза Шигеру с напрегната усмивка. — Ако не си имал досега, ти мислиш, че напълно ще го избегнеш. Никой от нас не е имал това щастие. И ти няма да си изключение. Подготви се. След като баща ми е казал, че ще имаш три, значи е така. Той никога не грешеше относно виденията.

— Това не е единствената причина — опонира му Генджи. — Надявам се това, което видях, да не е видение, защото ако е така, аз знам нещо, което никой не трябва да знае.

— Аз знам хиляди неща, които никой не трябва да знае — отговори Шигеру.

— Знаеш ли кога ще е моментът на собствената ти смърт? — попита го Генджи.

Генджи не позна мястото. Беше връщал спомена за видението неколkokратно, беше го проучвал внимателно, както дуелиращият се изучава положението на противника си и търси най-уязвимата му точка, но без полза. Това не бе място, което познаваше. Това, че ще го

познае и ще бъде познат там, беше ясно от ревящите гласове на насъбралото се множество. Кое е по-силно и по-многобройно — поздравите или ругатните? Беше невъзможно да се каже. Ако трябваше да разпознае, той би разпознал ругатните.

— Върви по дяволите!

— Изменник! Изменник! Изменник!

— Банзай!^[2] Ти спаси страната!

— Смърт на страхливците!

— Ти си срам за всички нас! Покажи доблест и се самоубий!

— Нека всички богове и всички Буди те благословят и защитават!

Той върви по централната пътека на огромна зала, която не прилича на никоя от познатите му досега. Въпреки че навън е вечер, вътре е светло като посред бял ден. Безбройните лампи по стените не изпускат и най-лек дим. Светлината им е постоянна, ярка, без характерното за пламъка присветване. (Беше изобретен нов фитил или бе намерен нов източник за качествено масло?) Вместо наредени в редици възглавници имаше може би поне двеста стола чуждоземен модел, обърнати към издигнатия подиум. Отзад на голям балкон бяха разположени още сто стола. Никой не седеше. Всички бяха изправени на крака, викаха, жестикулираха, изпълнени с емоции. Може би столовете са символични и не стават за употреба. (Това изглежда възможно. Генджи, който съвсем неотдавна бе използвал стол за пръв път, сега знаеше какво мъчително преживяване за вътрешните органи можеха да причинят тези мебели.)

Не вижда нито една глава с високо вързана на възел коса, нито някой със задължителните два самурайски меча. Косите на всички са разрошени, все едно това е сборище на луди хора или затворници, никой не е въоръжен. Всички лица са японски, но телата под тях са облечени в отвратителното облекло на чужденците. Напомня му за куклено представление пред малки деца и недодялани селски пантомими. Пита се отново дали нещо толкова смехотворно може да бъде видение.

На подиума възрастен мъж с оредяла побеляла коса удря по масата с малък дървен чук.

— Ред в залата! Ред в залата! Диетата ще бъде приведена в ред!

Никой не обръща и най-малко внимание. (Какво беше Диета?)

Повечето от поздравленията идват отляво, а ругатните — отдясно. Той е облечен в обикновена тъмносиня униформа без емблеми или отличителни знаци. Косата му е подстригана много късо, почти до скалпа. Ръцете му са склучени около дръжката на меч.

— Да живее императорът!

С този вик младият мъж забива меч дълбоко в гърдите на Генджи точно под гръдната кост. Генджи усеща внезапен удар от стълкновението, чувство на остро ужилване, сякаш оса е ухапала гърдите му, внезапно отпускане на всичките му мускули.

Бликналата кръв окъпва лицето му.

Всичко става бяло.

Спуска се тишина, последвана от тъмнина.

Но видението не е свършило.

Генджи отваря очи. Разтревожени лица надничат към него. От ъгъла, който заемат телата им, и вида на тавана зад тях той разбира, че лежи на пода.

Усеща как кръвта му пулсира от гърдите. Цялото му тяло му се струва студено и влажно. Не усеща никаква болка.

Множеството от лица се разделя и сред тях се появява една изключително красива жена. Без да се притеснява от кръвта, тя го взема в прегръдките си, люлее главата му и го притиска към гърдите си. По бузите ѝ текат сълзи и падат на лицето му. Ридаейки, тя притиска бузата си към неговата. В продължение на няколко мига сърцата им бият в синхрон, после неговото бавно престава да тупти.

— Ти винаги ще бъдеш моят Блестящ принц — казва му тя. Игра с името му — Генджи. Същото име като на древен измислен герой.

Двама едри мъже, телохранители или полицаи, коленичат до него. Те също плачат, без да се притесняват.

— Владетелю Генджи — вика го единият. — Владетелю Генджи. — Това са единствените думи, които може да произнесе през сълзи.

— Дръжте се, господарю — казва другият. — Идва помощ. — Мъжът сваля палтото си и го притиска към раната. Генджи вижда кобура високо горе до ребрата, плосък пистолет, преди прикриван от палтото. Ах. Пистолетите заменят мечовете. Има смисъл. Пита се дали самураят носи един или два пистолета. Пита се също защо оръжието се носи скрито. Исква му се да попита, но му липсва сила, воля. Започва да се чувства много лек.

Жената му се усмихва през сълзи и му казва:

— Свърших превода тази сутрин. Питам се дали да използваме японското име или да преведем заглавието и на английски. Какво мислите?

— Не може да ви чуе, госпожо Шидзука — казва ѝ един от мъжете. — Той е в безсъзнание.

Госпожа Шидзука бе вещицата и принцесата, която омагьосала основателя на рода. Това не можеше да е тя, освен ако не се бе преродила. Не, Генджи не вярваше в прераждането. Когато дървото изгори, пепелта не се превръща отново в дърво, също мъртвият човек не се връща към живота. Просто това е друга госпожа Шидзука, наречена на първата.

— Той ме чува — настоява госпожа Шидзука.

Генджи вижда, че хубостта ѝ не е напълно японска. Очите ѝ са лешников цвят, а не черни, косата ѝ е светлокестенява. Чертите ѝ са по-ясни и по-изразителни отвсякога, по-близки до тези на чужденците, отколкото на японците. Той не я познава. Ала всеки път, когато проучва това видение, тя му изглежда все по-позната. Напомня му на някого. На кого? Все още не знае. Това, което знае, е: госпожа Шидзука е най-красивата жена, която е виждал някога. (Или по-точно най-красивата, която някога ще види.)

— Английски — отговаря Генджи. Исква да попита какво е превела на английски, но само една дума излиза на устните му.

— Добре тогава, на английски — отговаря госпожа Шидзука. Тя се усмихва през сълзи. — Това ще е поредният скандал. Хората пак ще кажат: „Генджи и тази ужасна негова Шидзука.“ Но нас това не ни интересува, нали? — Устните ѝ треперят, клепките ѝ пърхат, но тя запазва усмивката си и за момент сълзите спират. — Тя ще се гордее много с нас — казва госпожа Шидзука.

Генджи иска да попита: „Кой ще е толкова горд и защо?“ Но не му е останал глас. Нещо блести на дългата ѝ, гладка шия. Той поглежда. Вижда какво е. После там, където той чува сърцето си, вече не чува нищо и не вижда нищо.

— Остави всяка надежда за избавление — рече Шигеру. — Няма съмнение, че това, което ти се е случило, е било видение.

— Онова, което описах, познато ли ти е?

— Донякъде. Дрехите. Косите. Липсата на оръжия. Има само една възможност. Ще бъдем победени от чужденците и ще се превърнем в робска страна.

— Ами Диетата? Какво е това?

— Не ми се е показвала в моите видения. Може би това ще замени Съвета на шогуна, когато бъдем превърнати в роби. Възмутителното поведение на присъстващите може да е възможно единствено ако редът и дисциплината са безвъзвратно загубени. Можеш ли да си представиш дори само един глас с непочтителен тон, да не говорим за неуправляема тълпа в присъствието на шогуна.

— Не, чичо, признавам, че не бих могъл да си представя дори.

— Твоят убиец? Не го ли разпозна?

— Не. Нито някой друг. Нямаше нито едно познато лице.

— Тогава твоите хора са били убити, защото аз не бих допуснал да влезеш на подобно място без защита. Нито биха го допуснали Сайки, Кудо или Сохаку.

— Тогава кои са мъжете със скритото оръжие? Те изглеждаха изключително загрижени за моето състояние.

— Вероятно стражи. Може да си задържан. — Шигеру затвори очи. В продължение на няколко мига той дишаше дълбоко, без да каже нито дума. Когато отново отвори очи, той се поклони до пода. — Прости ми, че така лошо те подведох, господарю.

Генджи се засмя.

— Ти не си ме подвел още, чичо. Може би ще намерим пътя към някакъв друг изход.

— Не можем да направим нищо, за да го предотвратим. Можем да защитим нашите обичани близки да преживеят такава съдба. Но не можем да спрем бъдещето да настъпи и да унищожи нас и всички, които остават.

— Затова ли го направи? — гласът на Генджи беше много тих.

Шигеру се вцепени. Започна да трепери отначало леко, после все по-силно и по-силно, докато не изпита болките на чудовищна конвулсия. Накрая сподавен вик излезе от гърлото му, той падна и се превърна в ридаеща купчина.

Генджи продължи да седи спокойно. Нито каза, нито направи нещо. След като минаха няколко минути, Шигеру успя да дойде на

себе си и да се върне в нормално състояние. Генджи сипа чай. Шигеру го прие.

— Чичо, това е болезнено, но не може да се избегне. Трябва да науча колкото е възможно повече за твоите видения. Това е единственият начин да стигна до прозрение за моите.

— Разбирам ви, господарю. — Поведението на Шигеру отново стана стриктно формално. Той разчиташе на протокола, за да възобнови самоконтрола си. — От време на време, както вие искате, ще ви отговарям на всичките ви въпроси.

— Благодаря, Шигеру — каза Генджи. — Засега ми се струва, че виденията ни са напълно достатъчно. Нека обсъдим друг въпрос. Когато се обърнах с гръб, за да изляза от оръжейницата, ти щеше да ме убиеш. Защо не го направи?

— Тишината ме спря — отвърна Шигеру. — Гледките и звуците, които ме преследваха безспир толкова отдавна, изчезнаха в твое присъствие. Помня думите на баща ми, които ми каза много отдавна. Той каза, че това ще се случи и така и стана, а когато стане, той ми заръча да не действам импулсивно.

— Владетелят Киори бе мъдър — отбеляза Генджи. А също, помисли си той, и истинското видение. Ала той не бе предотвратил собствената си смърт от ръцете на своя луд син. Защо? Може би беше както каза Шигеру. Безсилни сме да предотвратим онова, което ще се случи.

Шигеру чака толкова дълго, колкото може. Но след като Генджи не продължи, се наложи той да попита:

— И какво видя? Какво блестеше на шията на жената?

— Това е спомен от видението, който не мога да възпроизведа — отговори Генджи. То изпълваше погледа му толкова живо сега, колкото и първия път, но той реши, че не е разумно да обременява повече чичо си. Беше му достатъчно да се справи с вече споделеното.

— Много лошо. Можеше да бъде важен насочващ знак.

— Да — съгласи се Генджи, — можеше.

Шигеру не внимаваше кой знае колко, докато Генджи правеше обръщение към насъбралото се множество. Вместо това той мислеше за видението на Генджи. Много събития трябваше да се случат, преди

да се създадат обстоятелствата, които той бе предрекъл. Независимо в какъв упадък бяха самураите или колко бяха силни самураите, несъмнено щяха да изминат най-малко няколко години, преди Япония да бъде завладяна от някого. Някои не бяха загубили древните си способности по бойни изкуства и щяха да се сражават до смърт. Очевидно Генджи не бе един от тях. Във видението си той бе наречен изменник. Шигеру се надяваше, че това е клевета и не отговаря на истината.

Въпреки загрижеността си Шигеру хранеше надежда. За пръв път от месеци преследващите го видения бяха престанали. В часовете след пристигането на Генджи той вече не виждаше нищо по-различно от това, което виждаха другите. Може би влудяващият поток от видения беше спрял от същия загадъчен механизъм, който допускаше при Генджи само три видения. Не мислеше, че е трайно излекуван. Това би било твърде много. Виденията щяха да се върнат. Ала ако можеха да спират, макар и за кратко на всеки няколко дни, той бе убеден, че може да използва това време, както го използваше сега, за да възстанови самоконтрола си. Той бе обучен в бойни изкуства за целия си живот, за да се защитава от нападение. Какво представляваха тези видения, ако не нападение отвътре, от самия него? Те не бяха по-различни от всяко друго нападение, освен по произхода си. Нямаше да допусне да го победят.

Той чу името на Хиде и го видя да се покланя дълбоко на Генджи. Беше оповестено назначението му. Шигеру отбеляза кои от лицата на присъстващите изразяваха неудовлетворение. Това бяха хората, които трябваше да бъдат наблюдавани. Погледна Сохаку. Очакваше лицето му да изразява тревога и изненада. Но абатът от манастира Мушиндо, който беше и отново щеше да командва кавалерията, изслуша съобщението с пълно безразличие. Шигеру разбра по това, че ще трябва да убие стария си приятел. Единствената причина, поради която бе възможно назначението на Хиде да не ядоса Сохаку, можеше да е фактът, че вече е решил да предаде младия си господар. Ако Сохаку само знаеше онова, което той знаеше — докато чужденците завладяваха Япония, Генджи щеше да е неуязвим.

А когато дойде моментът, дори тогава Генджи ще има късмет. Той ще умре без страх, пропит от кръвта на собственото си сърце, в прегръдката на красива жена, която ще плаче за него.

Какво повече можеше да иска самурят?

[\[1\]](#) Внезапно просветление при практикуването на дзенбудизъм.
— Б.пр. [↑](#)

[\[2\]](#) Японски боен вик. — Б.пр. [↑](#)

III ДАЙМИО

7 САТОРИ

*Не всяка битка се печели чрез настъпление.
Не всяко отстъпление е загуба. Настъплението е
стратегия. Отстъплението също е стратегия.*

*Отстъплението трябва да бъде
методично. То невинаги трябва да изглежда
методично. Отстъплението е стратегия. Какъв
вид ще бъде придаден на отстъплението, също е
стратегия.*

Судзуме-но-кумо
(1600)

— Джимбо не е истинското ти име — каза Генджи.

— Кое име е истинското? — попита Джимбо.

Генджи се разсмя.

— Ти си чужденец, но си обръснал главата си, нахлузил си роба на дзенбудистки монах и говориш със същите гатанки, които обичаше да използва старият абат Дзенген. Той ли те научи на нашия език?

— Не, господарю. Абат Дзенген спаси живота ми по време на епидемията от холера; децата от селото, които ме гледаха след това, ме научиха да разбирам и да говоря.

— Колко странно. Съмнявам се, че някой от тях може да прочете и една буква.

— Аз също не мога, господарю мой.

— Тогава лингвистичното ти постижение е още по-впечатляващо. Сред нас няма човек, който да е прекарал година в американската провинция сред неграмотни селяни и да е научил езика ви толкова добре.

— О, благодаря ви, господарю, от името на моите учители. Те заслужават всички похвали.

Зимен бриз за кратко развя плата на палатката над тях. Генджи се загледа в бледото зимно небе. Слънчевата светлина вече избледняваше. Преди да мине часът на овена, те можеха да предприемат завръщането си в Йедо. Щяха да стигнат границата след полунощ и да прекосят враждебната територия на провинция Йошино по тъмно. Това им осигуряваше едно определено предимство: много по-малко вероятно бе да срещнат враждебни войски, отколкото през деня. Едно безсмислено клане за цялото пътуване беше повече от достатъчно.

Генджи каза:

— Когато си пристигнал в Япония, ти си бил християнски мисионер. Сега си дзенбудистки монах. После си се нарекъл Джеймс Боханън. Сега твърдиш, че си Джимбо. Кажи ми как е било името ти, преди да станеш Джеймс Боханън?

— Етан Круз — отговори Джимбо.

— А преди това?

— Преди това бях просто Етан.

— Предполагам, че тези промени нямат нищо общо с християнската религия.

— Вярно е, господарю мой.

— Нито с дзенбудизма.

— Това също е вярно, господарю мой.

— Тогава, защо?

Преди да отговори, Джимбо сведе поглед и пое дълбоко дъх, като задържа въздуха навътре в „тандена“, центъра на неговото същество. С издишването той освободи целия си страх, омраза и желание.

— Бяхах — призна Джимбо.

— От кого?

— От себе си.

— Трудна задача — рече Генджи. — Мнозина са се опитвали. Никой от тези, които познавам, не е успял. А ти?

— Да, господарю — отвърна Джимбо. — Успях.

Том, Пек и Хейлоу яздеха преди с него. Бяха достатъчно надеждни на вид и никога не причиняваха проблеми с никоя работа, но Етан не ги харесваше, защото не им вярваше. Беше навик, който Етан

бе придобил от стареца. Това бе добър навик, особено в неговия занаят, който беше грабежи, кражби и отмъкване на добитък.

Никога не харесвай човек, комуто не можеш да вярваш, казваше Круз. Можеш да си мислиш, че си умен, можеш да харесваш някого и въпреки това дръж очите си отворени. Но при харесването има нещо, което отклонява вниманието и аз не знам какво е то. Човек си позволява да харесва някого, на когото не вярва, и не след дълго се събужда и открива, че в тила му е забита брадва и се изпълва с някакво глупаво чувство на благодарност, че подозрението му се е потвърдило.

Етан предположи, че Круз говори от опит, тъй като имаше белег сякаш от брадва отзад на тила си — бяло продълговато петно, където косата му не бе израсла.

Точно толкова лошо е да харесваш ненадеждните, твърдеше Круз, да се опитваш да ги обичаш. Момче, говоря за жените. Никога не обичай жени, на които не можеш да вярваш. Не, недей да седиш и да се съгласяваш. Знам дяволски добре, че ще го правиш. Всички ние го правим. И знаеш ли защо? Няма жена, на която да може да се вярва. Всяка една от тях — от първата до последната, е лъжлива, измамна, невярна курва.

Общуването с Круз несъмнено повлия на мирогледа му. В крайна сметка сутеньорът прекарваше по-голямата част от времето си с курвите, а лъжите, измамите и изневерите бяха част от занаята на курвите, освен другото, това е.

Етан така и не разбра дали мъж или жена е забил бравата в тила на Круз. Предполагаше, че е замесена жена, а после и мъж. Обикновено ставаше така. Круз обвиняваше главозамайващия си чар, юмруците при яростния гняв, белите петна в паметта и алкохолизма вследствие раната на главата.

Дори не мога да си спомня как се случи, твърдеше Круз. Костта зарасна навътре, под формата на острие на брадва. Там е, пронизва меката вътрешност на главата ми и ми напомня винаги и винаги никога да не харесвам, още по-малко да обичам някого, на когото не мога да вярвам. Чуваш ли ме, момче? Имам предвид главно жените, но дръж изкъсо и мъжете, особено ако са замесени жени и пари. И знаеш ли какво? Всъщност винаги има замесени жени и пари. Ето защо светът е сцена на кражби. Жените са почитателки на парите.

В крайна сметка не любовта на жените към парите, нито брадва бе това, което довърши Круз. Това бе курва на име Мери Ан. Не беше нищо специално, по-стара от другите, с две малки момичета, които трябваше да храни и облича, твърде малки деца, за да търгуват със собствената си плът, тъй като Круз не понасяше педофилите и педерастите. Никой не може да люби деца под дванайсет години в моето владение, казваше той и наистина бе така. В деня, в който Етан се запозна с него, той бе убил двама мъже, които се бяха опитали. По това време двамата мъже се бяха опитали да се любят с Етан. Не го правеха във владението на Круз, но Етан беше под дванайсет години, на практика под десет години, а в този момент се случи Круз да влиза в конюшния, вниманието му бе привлечено от виковете на Етан, видя каквото видя и разшири територията на владението си достатъчно, за да неутрализира тези двама педераста завинаги.

Родителите ти не са направили добре, като са те обявили за голям, момче, каза Круз. На теб ти трябва повече грижи, отколкото са ти осигурили. Може би трябва да поговоря с тях за това.

Етан го помоли да му съобщи кои са родителите му, когато Круз ги намери.

Значи си сирак, така ли?

Какво означава сирак?

Круз също бе сирак. Той отведе Етан обратно в своя публичен дом, накара Бетси да го измие и му даде работа да чисти стаите, да мие подовете, да налива уиски и да храни с помия прасетата отвън. В миризмата на прасетата има нещо, което кара мъжа да желае да се люби с жена, и то непрекъснато, твърдеше Круз. Прасетата са подходящи за търговия. Етан му каза, че не харесва миризмата на прасета. Ще промениш отношението си, щом поседиш малко тук, момче. Какъв е този свят, в който едно момче е в по-голяма безопасност в публичен дом, отколкото в конюшня? Но ние сме тук, нали така?

Как се казваш, момче?

Етан.

Етан чий?

Просто Етан. А ти как се казваш?

Мануал Круз.

Мануел Круз.

Не, по дяволите. Мануал, като мануален труд. А не Мануел, като шибан оцеляващ мексикански черноработник. Приличам ли ти на шибан черноработник? Той посочи безупречното си облекло. Приличам ли ти на оцеляващ? Той потупа изпъкналия си корем. Приличам ли ти на шибан мексиканец?

На този въпрос бе по-трудно да се намери точен отговор, тъй като Круз беше мексиканец. Придържайки се към онова, което бе работил досега, Етан отново поклати глава.

Круз се засмя и весело го шляпна по тила. По-добре да изглеждам като шибан мексиканец, какъвто съм. Но аз не оцелявам и не съм черноработник. Родителите ми бяха такива и си отидоха преждевременно.

Круз също умря преждевременно и това бе причината, поради която Етан Круз седеше край огъня на хълмовете северно от Остин с Том и Пек и чакаше Хейлоу да се върне с вест, както и стана, и вестта бе, че е открил скривалището на Матю Старк.

— Малко ранчо на дваисет, дваисет и пет мили на север. Той обаче не е там. — Хейлоу слезе от изтощения кон. Трябваше скоро да си открадне нов кон, тъй като конете не издържаха дълго под яздейния продължително време сто трийсет и пет килограма мъж. — Говори се, че е тръгнал към територията Аризона, за да получи назначение от губернатора като аризонски рейнджър. Какво има за ядене?

Том рече:

— Мислех, че единствените рейнджъри са тексаските.

— И аз също. — Хейлоу набута в устата си бобени зърна направо от паницата. — Но така се говори в града.

— Наемат убийци за рейнджъри в Аризона? — попита Пек.

— Да, навсякъде наемат такива защитници на закона напоследък. — Хейлоу приключи с боба и пяхна ръка в пакета със сушено месо. — За тази работа се иска опит.

— Е, тогава нека отидем там и също вземем разрешителни — предложи Том. — Ние сме убийци.

— Само по случайност — оспори думите му Хейлоу. — Те искат целенасочен опит.

— Кой е в ранчото? — поинтересува се Етан.

— Само курвата и двете й малки кучки — отговори Хейлоу.

Етан стана и хвърли седлото си на коня. Другите трима го настигнаха преди изгрев-слънце по хълма над ранчото на Старк.

— Що го причакаме ли? — попита Пек. — От засада, когато се прибира?

— Говори се, че може да се върне всеки момент — каза Хейлоу. — Идеята може да се окаже добра.

— Обича ли курвата? — поинтересува се Етан.

— Дойде и я взе — отвърна Хейлоу. — Трябва да има обич.

— Обича ли я? — настоя Етан.

— Кой освен него би могъл да знае? — попита Хейлоу.

От комина на къщата в ранчото излезе първото кълбо дим. Имаше някой буден. Етан ръгна коня си с пети и препусна надолу по хълма.

Когато свършиха, Етан нямаше голямо желание да чака завръщането на Старк. Не усещаше нищо друго, освен повдигане в стомаха. Нямаше смисъл да се връща в Ел Пасо. Публичният дом беше на мястото си, но Круз беше мъртъв и това беше просто публичен дом, а Етан така и не хареса миризмата на свинете.

Подкараха малкото стадо на Старк през границата и го продадоха в Хуарес на половин цена. Не бяха сигурни дали Старк ще тръгне след тях, но предполагаха, че ще го направи.

— Аз съм сигурен — твърдеше Пек.

— Аз пък не. Не и заради една курва — твърдеше Том.

— Ами двете малки кучки? — попита Хейлоу. Откакто бяха минали през ранчото на Старк, апетитът му бе нараснал. Вече тежеше близо сто и осемдесет килограма. Конят му — нов, който бяха купили в Хуарес, вече издаваше стенания.

Том и Пек не казаха нищо, но и двамата погледнаха през рамо, което бе повече от отговор. Хейлоу също погледна през рамо.

Накрая разбраха, че Старк ги издирва, защото понякога влизаха в някой град два или три дни след като той бе минал оттам. Нито те, нито той пътуваха по права линия. Криволичейки, в крайна сметка те щяха да се натъкнат един на друг.

— Приключих с тази гадост — отсече Хейлоу. — Прибирам се вкъщи.

— Защо? — попита Пек. — Мислиш, че няма да те открие в Ел Пасо?

— Не отивам в Ел Пасо. А на Хаваите. — Истинското име на Хейлоу имаше хавайско звучене — Хеелоа.

— И какво имаш там? — не се даваше Том. — Ти ни каза, че семейството ти, градът ти, целият ти народ е измрял от сифилис.

— Планините все още са там. Реките са там. Океанът е там. Напоследък всичко това ми липсва.

Останаха заедно, докато не стигнаха Сиудад де лос Анхелес. Пек каза, по дяволите, ако иска да ме намери, нека ме намери тук. Том остана в Сакраменто, където чичо му имаше бар и му предложи работа — да надзирава курвите. Всъщност не съм направил нищо толкова лошо, твърдеше Том. Може да се съжали над мен и да се размина само с бой. Хейлоу продължи с Етан до Сан Франциско, откъдето възнамеряваше да вземе кораб до Хаваите, но когато видя океана, размисли. Огромният мъж, който вече бе надхвърлил двеста и трийсет килограма и вместо седло използваше карета с два коня, седеше и плачеше, докато вълните се разбиваха във вълнолома. У дома има твърде много гробове, обясни той.

Етан също остана в Сан Франциско. Докато един ден на излизане от бара до него не достигна гласът на уличен проповедник. Не съм дошъл да призовавам праведните, казваше проповедникът, а призовавам грешниците към покаяние. Когато някой от близкостоящите каза „Амин“, нещо тласна Етан да отиде при проповедника, да падне на колене и да зариде безутешно. Същата нощ той бе приютен в „Светлината на Правдивото слово на пророците на Христос, нашия Бог“. Месец по-късно новият мисионер — Джеймс Боханън, пое към Япония.

Етан прие ново име, защото се почувства възроден като напълно нов човек. Ала това се случи едва след като той и още десетина мисионери стигнаха село Кобаяши в провинция Ямакава, мястото на тяхната нова мисия. В деня, в който пристигнаха, избухна епидемия от холера. След месец Етан бе единственият от новопристигналите, който оцеля. Селяните също умираха и обясняваха епидемията с пристигането на мисионерите. Етан бе единственият оцелял, защото абатът на съседния манастир Мушиндо, възрастен мъж на име Дзенген, го взе при себе си и се погрижи за него. Изглежда, бе влиятелен човек, защото селяните не след дълго промениха мнението си. Започнаха да му носят храна, да преобличат дрехите му и да го

къпят. Децата бяха сред най-постоянните му посетители, любопитството им бе провокирано от странния му външен вид. Преди никога не бяха виждали чужденец.

Някак си, докато още бълнуваше, всички бариери паднаха. Когато го хвана треската, той вече разбираше до голяма степен детския речник и дори можеше да каже няколко думи. А веднага след като се изправи на крака, започна да води разговори с Дзенген.

Един ден Дзенген го попита: Какво беше лицето ти, преди родителите ти да се родят?

Тъкмо се готвеше да каже на Дзенген, че никога не е познавал родителите си, когато за него горе и долу и вътре и вън изчезнаха.

Оттогава Джимбо носеше роби на Буда вместо костюм на християнски мисионер. Това беше повече от всичко друго от уважение за Дзенген. Облеклото беше като името. То нямаше реално значение за тях.

Джимбо беше Джеймс Боханън и Етан Круз и все още бе така. В същото време за тях той беше никой.

Джимбо не беше разказал тези събития на Генджи. Тъкмо се готвеше да го направи, когато владетелят се усмихна и каза:

— Наистина? Успял си да избягаш от себе си? Тогава трябва да си споделил просветлението на самия Гаутама Буда.

— Просветлението е дума, чието значение не знам — отговори Джимбо. — С всяко свое вдишване разбирам значението на все по-малко думи. Скоро единственото разумно нещо, което ще съм способен да изрека, ще бъде нищо.

Генджи се засмя и се обърна към Сохаку.

— Той е по-подходящ приемник на Дзенген, отколкото си ти. Няма нищо лошо ти да напуснеш, а той да остане.

— Не беше ли той чужденецът, когото чакахте, господарю?

— Не мисля. Онзи в момента е в двореца „Спокоен жерав“.

— Посрещнали сте още чужденци? — Сохаку се намръщи, неспособен да скрие раздражението си.

— Напоследък политиката на покойния ни господар беше да предлага гостоприемството си на мисионери от Правдивото слово. Аз

само продължавам делото му. — Генджи се обърна към Джимбо. — Затова сте тук, нали така?

— Да, господарю.

— Ще бъдем заедно с тях за кратко — рече Генджи. — Те дойдоха да помогнат за построяването на мисията. Но това ще е трудна задача. Вашите спътници загинаха, а от тримата, които дойдоха сега, вероятно само двама са още живи.

— Единият е болен ли, господарю?

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но той случайно бе поразен от куршум на убиец, предназначен за мен. Може би ви е приятел. Зефана Кромуюел.

— Не го познавам, господарю. Трябва да е пристигнал в Сан Франциско, след като аз съм отпътувал.

— Срамно е да стигнеш толкова далеч и да умреш от безсмислена смърт. Нужно ли ви е нещо, Джимбо?

— Не, господине. Абат Сохаку е заредил храма добре.

— Какво ще правите, когато пристигнат хората, с които преди сте принадлежали към една религия?

— Ще им помогна да изградят мисията — отвърна Джимбо. — Онези, които не могат да чуят думите на Буда, могат да чуят думите на Христос и да стигнат до същото спасение.

— Трезво разсъждение. Пожелавам ви всичко добро, Джимбо. Или предпочитате Джеймс? Или Етан?

— Името е просто име. Всяко върши същата работа като никакво.

Генджи се разсмя.

— Ако повече от нас се чувстваха по същия начин, историята на Япония нямаше да е толкова кървава, колкото е била. И ще бъде.

Генджи се изправи. Насъбралите се самураи се поклониха и останаха приведени, докато владетелят не напусна палатката, придружен от Шигеру, за да се подготви за заминаване.

Сохаку попита:

— Добре ли ще сте сам тук?

— Да, абате, добре ще бъда — отговори Джимбо. — А и невинаги ще бъда сам. Децата няма да го допуснат.

— Вече не съм абат — продължи Сохаку. — Сега ти си абат. Извършвай ритуалите. Поддържай графика за медитиране.

Задоволявай духовните потребности на селяните от раждането до смъртта им, скърбите и празниците им. Можеш ли да направиш това?

— Да, господарю, мога.

— Тогава наистина е голямо щастие, че си сред нас, Джимбо, и си станал такъв, какъвто си. Иначе след смъртта на Дзенген и моето отпътуване този храм щеше да опустее. Никога не е хубаво да се изоставя храм. Винаги следва лоша карма.

Сохаку и Джимбо размениха поклони и командирът на кавалерията се изправи.

— Рецитирай вместо мен и сутрите^[1]. Влизам в период на големи опасности и е по-вероятно да се проваля и да загина, отколкото да успея и да остана жив.

— И онези, които успяват, и онези, които се провалят, са обречени да умрат — отбеляза Джимбо. — Въпреки това всеки ден ще рецитирам сутри вместо теб.

— Много благодаря за тези правдиви думи — рече Сохаку. Той се поклони отново и тръгна.

Джимбо продължи да седи на мястото си. Изглежда, бе изпаднал в медитация, без да знае, защото следващата му съзнателна мисъл беше, че е сам и е обгърнат от пълна тъмнина. Крясъкът на самотна птица в нощта отмина край него.

Над него зимните звезди се движеха по небето в орбитите си.

Въпреки че вратите бяха отворени, за да допуснат да влезе въздух, зловонието продължаваше да изпълва стаята. Двете прислужници Ханакo и Юкико седяха, без да помръднат, в края на помещението. Преди два дни бяха поискали разрешение да носят ароматизирани шалове през лицата си, но Сайки не им позволи.

— След като чужденката може да издържи, ще можете и вие. Ще бъдем засрамени, ако излезете по-слаби от нея.

— Да, господарю.

Но кога за последен път Сайки бе посетил този дишащ труп?

Ханакo и Юкико наблюдаваха как чужденката разговаря с изпадналия в безсъзнание мъж. Тя седеше съвсем близо до източника на отвратителната миризма и не показваше никакви признаци на гадене. Дали трябваше да ѝ се възхищават за самодисциплината, или

да я съжаляват за отчаянието, което я бе обзело? Тя бе толкова отблъскваща, смятаха Ханакото и Юкико, че трябва да се е отчаяла, защото никога не би могла да си намери друг съпруг. Кой би отрекъл, че страховете ѝ са напълно основателни? Сигурно затова се бе вкопчила така силно в мъжа, който вече фактически бе мъртъв.

— Ами другият? — попита Ханакото. — Няма ли той да ѝ предложи, след като този умре?

— Не — отвърна Юкико. — Той не се заглежда по жени.

— Да не би да предпочита собствения си пол?

— Той не се заглежда също в мъже и момчета. Не и по този начин. Вярвам, че е истински монах на тяхната религия. Той търси само души, които да спасява, а не телесни удоволствия.

Другият погледна жената и умирация мъж. Ханакото не си спомняше да е виждала страст в очите му. Юкико бе права. Той бе отдаден на друга цел. След известно време той излезе, може би за да се моли или да изучава тяхната свещена книга.

Хейко коленичи до двете прислужници.

— Боже, боже. Тази миризма наистина е изпитание за решителността.

— Да, госпожо Хейко — призна Ханакото. — Ужасна е.

— Би трябвало някой от нашите смели самураи да стои тук и да укрепва волята си — рече Хейко, — а всъщност са оставили сами едни слаби жени.

Двете прислужници скриха устата си с ръце и се закикотиха.

— Точно така — каза Юкико.

— Можете да тръгвате сега — рече им Хейко. — Върнете се в края на часа.

— Господарят Сайки ни поръча да останем — с неохота отбеляза Ханакото.

— Ако ви се скара, кажете му, че аз съм ви помолила да си тръгнете, за да мога пълноценно да изпълня заповедите на владетеля Генджи да осигуря най-добра обстановка за чужденците.

— Да, госпожо Хейко. — Двете прислужници се поклониха с благодарност и се оттеглиха.

Хейко заключи сетивото си за миризма. Можеше да го направи, защото от дете бе обучавана да може да контролира баланса на сетивата си. Как се справя Емили, зачуди се тя. Поклони ѝ се и зае

съседния стол. Ако седнеше на самия му край, би могла да докосне пода с връхчетата на пръстите си.

— Как е той? — поинтересува се Хейко.

— Брат Матю смята, че по някое време днес Зефаная ще заспи и няма да се събуди повече.

— Съжалявам.

— Благодаря — отвърна Емили. — И аз съжалявам.

Кромуел отвори внезапно очи. Погледът му мина край Емили, през тавана на стаята и се зарея някъде далеч. Пое дълбоко дъх и се надигна леко от леглото.

— „И да умрат вече не могат, понеже са равни на Ангели и, бидейки синове на възкресението, са синове Божи.“^[2] — Блажена усмивка озари лицето му. — „Нали тъй трябваше да пострада Христос и да влезе в славата Си?“^[3]

— Амин — Емили се приведе напред, за да се опита да го успокои.

А стаята експлодира от нажежената до бяло светкавица и последвалия гръм.

Силата на взрива издигна Кромуел от леглото и го изхвърли през отделилия се от постройката покрив.

Както сам бе пророкувал, той не умря от огнестрелната рана.

— Сега изглежда напълно нормален — убедително твърдеше Таро.

— Три дни спокойно поведение не доказват нищо — не отстъпваше абат Сохаку. — Дори лудият човек е в състояние да се въздържа в продължение на три дни.

Малката група си пробиваше път през Йедо към двореца „Спокоен жерав“. Таро и Сохаку вървяха отзад. Хиде и Шимода водеха, а Генджи и Шигеру бяха в средата. Не носеха гербове, нито флагове, бяха прикрили лицата си с големи, приличащи на кошница шапки от тръстика. Според правилата на придвижването инкогнито това означаваше, че са неразпознаваеми, затова тълпата по улицата не бе длъжна да прекратява дейността си и да се просва на земята, както бе задължително при появата на велик владетел. Минувачите просто се покланяха както на обикновен самурай.

— Никога не съм го виждал толкова спокоен — рече Таро. — Може би присъствието на владетеля Генджи има лечебен ефект върху него.

— Не вярваш на тези истории, нали? — попита го Сохаку.

— На кои? — отговори с въпрос Таро. — Те са много.

Сохаку изсумтя.

— Че нашият господар имал магически сили. Способност да контролира мислите на другите.

— Може би не на всеки — не се отказваше Таро, — но погледни Шигеру. Не можеш да отречеш, че се е променил, откакто е с господаря Генджи.

— Три дни спокойствие не доказват нищо — рече отново Сохаку. Той отново погледна натам, където Генджи и Шигеру яздеха заедно, достатъчно отделени от останалите, за да могат да разговарят необезпокоявани. Сякаш имаше значение какво казват. Дрънканици, помисли си Сохаку, главно безсмислени дрънканици.

— Както предсказа, Хиде избра за свой заместник Шимода — говореше Шигеру. — А Таро ще е следващият избран, така ли?

— Това не беше такова предсказание — каза Генджи. — Хиде е ясен като бистра вода. Това не е непременно дефект, когато става дума за охранител. Просто предположих, че той ще направи най-естественото нещо — да избере най-добрия си приятел.

— Не биваше да му позволяваш да назначава Таро. Той е пряк васал на Сохаку. Баща му и Сохаку са били бойни другари по време на селските въстания. Той самият получаваше всичките си заповеди от Сохаку. Не бива да му имаш доверие.

— След като Хиде му вярва, и аз му вярвам — отговори Генджи. — Важно е да се знае кога да делегираш права.

— Грешка е да приемаш за чиста монета първото си пророчество — каза Шигеру. — Защото през следващите десет години можеш да останеш в кома вследствие нападение от Таро, а после като се събудиш, да бъдеш убит на онова място, което си предсказал.

— Давам си сметка за това.

— Така ли? Тогава защо с лекота отхвърляш възможността Джимбо да е чужденецът, за когото владетелят Киори те е предупредил? Възможно е той да е този, който ще спаси живота ти.

— Чужденецът, когото срещнах през Новата година, вече ми спаси живота.

— Само ако ти наистина си бил обект на нападението — настояваше Шигеру, — а и още не е Нова година.

— За чужденците е. Съмняваш се, че аз съм бил жертвата?

— Сигурен съм, че не си бил.

— О? Ти не беше там, откъде знаеш? Може би чрез собствените си видения?

— Не, господарю. — Шигеру отговаряше на дразнещите подхвърляния на Генджи все по-церемониално. — Убеден съм заради естеството на нападението. Ти си вървял съвсем открит, а ударът е нанесен по паланкина, не по човека, който е вървял до него.

— Ние, японците, още не разполагаме с добри огнестрелни оръжия, но ги използваме, въпреки че лъкът може да е по-ефективно оръжие. Вече сме били лесна плячка за внесените от чужбина приумици.

— Убиецът не само не е бил заловен, но и е изчезнал, без да бъде видян.

— Той е бил на значително разстояние. Докато преследвачите стигнат там, той е бил изчезнал. В това няма нищо чудно.

— По всичко личи работата на нинджа — отбеляза Шигеру. — Той е стрелял по когото е възнамерявал да стреля. Водача на мисионерите.

— За да причини размирици и да предизвика нарастващо подозрение?

— Точно.

— Възможно е. Може би ще разгледам тази възможност.

По-нататъшният разговор беше осуетен от силни шумове, които идваха откъм залива Йедо. Сякаш три огромни дървета се прекършиха на две. После бреговата линия пред тях експлодира.

— Канонада! — извика Шигеру. — Корабите стрелят по дворците!

Генджи пришпори коня си през изпадналата в паника тълпа и се устреми в галоп към „Спокоен жерав“.

— Чакайте!

— Господарю!

Генджи не им обръщаше внимание. Шигеру, Хиде и Шимода също пришпориха конете си и го последваха. Таро погледна Сохаку за заповеди.

— Това ли е най-доброто, което можем да направим? — попита Сохаку. — Да хукнем към дулата на оръдията на чужденците?

— Господарю! — Таро с мъка обуздаваше коня си, който нямаше търпение да последва галопиращите си другари.

— Нашите водачи тръгнаха в грешната посока — отбеляза Сохаку.

— Господарю, на вашите заповеди! — Таро нямаше търпение да тръгне, подобно на коня си. Шестте месеца преструвки като монах не го бяха направили духовно лице.

Сохаку кимна.

Таро освободи натрупалото се напрежение от сдържането и конят му хукна напред. Таро се носеше бързо, монах с два несъответстващи на вида му меча, запасани в пояса, стойката му на седлото беше като на кавалерист.

Сохаку беше сам на улицата. Населението се беше прибрало вкъщи. Мъдра реакция, когато войната се водеше с мечове и стрели. Но сега бе потенциално самоубийствена. Почти толкова самоубийствена колкото и ездата срещу оръдейния огън. Сохаку пришпори коня си и последва своя господар.

Старк не бе стрелял с оръжие повече от година. След като се присъедини към мисията на „Правдивото слово“ в Сан Франциско, той каза на Емили и Кромуел, че е хвърлил оръжието си в Тихия океан. Това сложи край на упражненията с мишена. След като не можеше да стреля, той се съсредоточи върху бързото вадене на оръжието. Правеше го в стаята си в мисията и по време на пътуването в каютата си на борда на „Витлеемска звезда“. Целта му вероятно бе вече доста далечна. За да запази точността на стрелбата си, имаше само един начин и той беше да изстрелва истински бойни патрони. Да чувства отката на оръжието, когато барутът експлодира и оловото продължава полета си. Да не допуска движение или шум, нито светкавица, мирис или дим да го разсеят. Беше сигурен, че все още може да улучи човек в гърдите от десет стъпки. Двайсет могат да се окажат много. Скоростта

му обаче се беше увеличила. Беше един или два пъти по-бърз, отколкото преди, когато известно време беше прочут в Западен Тексас.

През петте дни, които прекараха в двореца на владетеля Генджи, той изобщо не бе докосвал оръжията си. Половината от стените бяха направени буквално от хартия, наоколо непрекъснато имаше хора. Единственото място, където можеше да е сигурен, че никой няма да го види, беше собственият му ум. Ето защо тренираше там.

Измъкни.

Запъни ударника.

Гледай в сърцето.

Натисни спусъка.

Освободи и запъни ударника.

Гледай в сърцето.

Натисни спусъка.

Това му даваше предимство. Умът му беше преносима стая, той можеше да тренира навсякъде, по всяко време.

Самураят, който го наблюдаваше, мислеше, че той е ангажиран с молитви или медитиране, че общува със своя Господ или позволява на съвестта си да освободи всички мисли, като тихо реди мантри, подобно на последователите на Амида Буда, или просто се рее като дзенбудистите. Каквото и да правеше, това го поддържаше неподвижен за дълго време. Досега самураят не бе виждал толкова спокоен чужденец. Той беше почти толкова притихнал, колкото големите камъни в градината, сред които седеше.

Измъкни, запъни ударника, погледни, стреляй. Отново и отново, и отново. Старк бе посветил изцяло мислите си на стрелбата, когато до ушите му достигна остро свистене. Той не чу експлозията.

Когато отвори очи, се озова в пълна тишина. Беше нощ. Стоеше на прага и гледаше спалнята. Мери Ан люлееше двете деца в ръцете си. Беки и Луиз бяха все още малки момиченца, но не толкова малки, колкото бяха до неотдавна. Беше време момичетата да си отидат в собствените си легла и да му дадат възможност той да си легне в неговото. Но майката и дъщерите изглеждаха толкова спокойни, както бяха заспали, че на него му беше жал да ги буди. Това бяха трите му красиви фантазии.

Клепките на Мери Ан се отвориха. Видя го и му се усмихна, после нежно каза:

— Обичам те.

Преди той да ѝ е отговорил, следващата експлозия го повали и същевременно го събуди. Просна се по гръб. В бърза последователност се чу още свистене и взривове. Шрапнели и отломки прорязваха въздуха.

Кървав дъжд плисна на земята зад него. Старк погледна. Горната половина от тялото на самурая, който го наблюдаваше, беше се заплела в клоните на върбата. Долната му половина беше останала коленичила на лакираната дървена пътека.

Най-умното, което можеше да направи, беше да се прикрие и да остане на място. Нямахме смисъл да се опитва да избяга. Кое беше по-безопасно? Старк обаче не мислеше за това. Той скочи и се втурна към стаята на Кромуюел. Беше оставил Емили там само преди минути, натам се бе запътила и Хейко, когато двамата се разминаха в коридора. Емили бе единственият останал човек на света, когото той можеше да нарече свой познат. Без нея оставаше абсолютно сам. А защо се тревожеше и за Хейко, изобщо нямаше представа.

Една от четирите сгради, които бяха разположени в двора, бе разрушена, втората гореше в пламъци и от нея хвърчаха парченца дърво, докато Старк изтича край тях.

Намери цялото крило за гости на двореца смазано и горящо. Някой бе стигнал преди него тук, едър мъж търсеше оцелели.

Кума, това бе мъжът, когото Старк бе видял, се интересувахе само от четирима души. Хейко, за да я спаси, ако може. И тримата чужденци, за да ги довърши. Обстрелът му даваше възможност да влезе в двореца, където при друг случай не би могъл да припари. Не знаеше чии оръдия бяха причинили щетите, но беше сигурен, че не бяха шогунските. Лепкавото око, Каваками, би му казал предварително, ако беше така. Е, тогава кой би дръзнал да извърши подобен военен акт без знанието и позволението на шогуна. Кума лениво разсъждаваше над това, докато разравяше отломките. Може би най-сетне бе започнала гражданската война, която всички очакваха от толкова отдавна. Странно обаче, че тя започваше тук, от дворците на великите владетели в Йедо, вместо с нападения срещу замъци, ключови проходи и двете национални магистрали — Токайдо по морското крайбрежие и Накасендо, която пресичаше центъра на страната. Експлозиите се изместваха на изток, поразявайки дворците

както на поддръжниците, така и на опонентите на шогуна. Какво объркано време да се живее. Кума вдигна една паднала греда. А, ето я.

— Хей-чан — повика я Кума. Хейко отвори очи и примигна. Цветът на лицето ѝ бе добър. Бърза проверка показва, че основните кости са на мястото си, нямаше и кървене. Вероятно просто бе замаяна. — Не си ранена, нали?

— Не мисля — отвърна Хейко.

Кума не си даваше сметка какво напрежение се е натрупало в тялото му, докато раменете му не се отпуснаха успокоено след думите на Хейко. Беше неотлъчно до нея по заповед на Лепкавото око, откакто я бяха довели в селото, когато беше тригодишна. Тогава това беше работа. С течение на годините стана друго. Преди време беше решил, че ако Лепкавото око му поръча да я убие, той по-скоро ще убие Лепкавото око. Наистина бе готов да убие всеки, който я застрашаваше. Генджи, Кудо, дори самия шогун. Признаваше, че тази позиция не беше нито професионална, нито лоялна, но какво трябваше да направи? Обичаше като свое най-мило дете тази млада жена, която не бе нищо повече от инструмент, за чието създаване той бе помогнал.

— Обезвреди ли тази бомба? — попита Хейко.

— Не. Това са оръдия. Струва ми се, откъм морето.

— Защо? Започна ли войната?

— Не знам. Не прави нищо. Аз ще те измъкна. — Той внимателно отмести тежката греда от нея. След като го направи, видя странна светла коса, разпиляна по ръцете на Хейко. Чужденката. Измъкна кинжала си. Един незабележим разрез на гърлото ѝ и смъртта ѝ щеше да е сигурна.

Старк беше все още на двацет крачки от него, когато видя острието. Мъжът сякаш се готвеше да пререже някакво препятствие. После той се обърна към Старк и очите им се срещнаха. Старк познаваше този поглед. Очите се съсредоточаваха по този начин, когато гледаха бъчва барут.

Кума изпусна ножа, щом видя Старк. Протегна се да измъкне шурикен, нож за хвърляне с формата на звезда, скрит в пояса му. Двацет крачки бяха малко повече от идеалния обсег, но ако пропуснеше с първия, щеше да успее с втория нож. Той се втурна към Старк, скъсявайки разстоянието между двамата, докато хвърляше ножа.

В същия миг Старк измъкна револвера си трийсет и втори калибър, скрит в ризата му отляво на кръста. Постоянните въображаеми престрелки бяха създали такъв модел в тялото му, че движенията се извършваха без мисъл. Той измъкна пистолета с дясна ръка и стреля по-малко от миг, преди шурикенът да напусне ръката на Кума. Отсъствието на реални тренировки си каза думата за точността. Куршумът му рикошира в камък вдясно от Кума.

Неочакваният огън разсея Кума достатъчно, за да нанесе също неуспешен удар. Първият му шурикен просвистя край лявото рамо на Старк. Все още движейки се към целта, той извади втория шурикен.

Кума бе практикувал уменията си много повече, отколкото Старк. Но му отне цяла секунда да прибере ръката си след първия удар, да измъкне друг шурикен от пояса си и да го хвърли към Старк. На Старк му отне половината време да презареди и да натисне спусъка.

Куршумът прониза гърдите на Кума и го отхвърли назад.

Шурикенът се издигна високо във въздуха и падна в останките от градината, без да причини нищо никому.

Старк се доближи до падналия мъж, готов да стреля отново. Ала когато се надвеси над него, Старк разбра, че не е необходимо да използва още един куршум. Сложи оръжието си настрана и се зае да освободи двете жени.

Обстрелът беше свършил. В наново настъпилата мъртва тишина Старк чу приближаващи стъпки. Почти щеше да се сблъска с двама самураи, когато видя кои са.

Генджи премина през мястото, където бе входната порта. Скочи от седлото и се втурна към руините в центъра на двореца. Преподобният Кромуюел беше настанен в стаята, която граничеше с централната градина. Хейко вероятно трябва да е била наблизо.

Изненада се, че първата му мисъл бе за нея. Би трябвало да мисли за отбрана или евакуация. Такъв обсаден огън можеше лесно да бъде последван по суша от завоевателна сила. Или би трябвало да мисли за чужденците, особено за Матю Старк. Беше казал на Сохаку, че умиращият проповедник, Зефаная Кромуюел, е онзи, чието пристигане бе предсказано от дядо му, но, разбира се, той изобщо не мислеше така. Щом видя Старк, Генджи разбра, че той не е мисионер.

Той трябва да беше човекът, за когото говореше дядо му. Но претърсвайки руините на „Спокоен жерав“, Генджи не можеше да мисли за друго, освен за Хейко.

Какво би бил животът му без нея. Без да има нещо общо с предсказанията на дядо му и неговата собствена, макар и още непотвърдена, пророческа дарба, всеки друг, когото познаваше, беше отворително предвидим. На тримата съветници, които бе наследил, Сайки, Кудо и Сохаку, винаги можеше да се разчита да подкрепят поне динамичния курс на действие. Сайки, най-възрастният, все още нямаше четирийсет, а тримата се държаха като възрастни мъже. А ако за мъжа трябваше да се съди по неговите врагове, както и по приятелите му, колко неадекватен би изглеждал той, след като главният му враг беше презреният некомпетент Лепкавото око Каваками, шпионин на шогуна? Каваками наистина ли вярваше, че Хейко може да влезе в леглото на Генджи, без да събуди подозрение, както и желание? Не му трябваше да я следи, за да разбере за кого работи. Не можеше да е друг. Що се отнася до любовта, е, най-красивата гейша в Йедо едва ли би допуснала да се влюби в него, освен ако няма скрит мотив. От шейсетте наистина големи Велики владетели най-малко петдесет бяха по-богати и по-мощни от Генджи.

Но ето го тук, дъх не му достигаше, сърцето му се бе вледенило, тялото му бе вкочанено, усещаше най-лошото — свят без Хейко. Как и кога се бе случило? Не бе забелязал. Най-важната личност в неговия живот беше жена, която несъмнено беше шпионин и почти сигурно беше и убийца.

— Господарю! — Сайки се препъваше в полусринатата стая, а от малък разрез на челото му течеше кръв. — Не бива да стоите тук. Врагът може всеки момент да възобнови обстрела.

— Къде е Хейко? — попита Генджи. Кръвта туптеше в ушите му толкова силно, все едно беше оръдеен огън. Той се затича към разрушеното крило за гости и започна да се катери по прекъснатата пътека тъкмо навреме, за да види пълния мъж и втория му изстрел.

— Това стрелба ли беше? — Сайки се покатери до него.

— Хайде — подкани го Генджи. — Мисля, че Старк я е намерил.

— Хей-чан — повика я Кума. Хейко отвори очи и примигна. Видя пред себе си успокояващото лице на Кума да я гледа. Зад него бе небето. — Не си ранена, нали?

— Не мисля — отвърна Хейко.

Кума се усмихна и започна да отмества отломките, попадали върху нея.

— Обезвреди ли тази бомба? — попита Хейко.

Нежността изчезна от очите на Кума. Усмивката му се стопи и той извади кинжала си.

Хейко разбра намеренията му незабавно. Усещаше главата на Емили върху рамото си.

— Не, Кума, недей.

Кума рязко се извърна настрани, пусна кинжала си и изскочи от полезрението на Хейко. Почти светкавично последваха два изстрела, после настъпи тишина, след което на мястото на Кума застана Матю Старк. Започна да я освобождава от отломките, без да каже и дума. После изведнъж спря и ръката му се плъзна отляво на кръста. Той е стрелял, даде си сметка Хейко, с оръжие, което е скрито в ризата му. Старк, изглежда, разпозна онзи, който идваше, защото остави оръжието си на място и поднови усилията си за спасяване на двете жени.

— Не я мести — нареди Генджи. — Сигурно е ранена. Чакай, докато пристигне доктор Одзава.

Хейко седна.

— Може би имам синини, господарю, нищо повече. Когато докторът пристигне, той ще е необходим на други места. — Тя чуваше виковете от болка, които идваха от всички страни, близки и далечни. Кума трябва да бе поставил повече от една бомба. Защо не я беше предупредил? Беше много нехарактерно за него. Всъщност това не бе характерно за него, някой друг трябваше да е отговорен. Кума никога не би изложил живота ѝ на риск. Колкото и да изглеждаше невероятно, това, изглежда, в крайна сметка бе дело на оръдията. Щеше да го попита при следващата им среща. Кума бе добър лъжец, но не и с нея. Тя се изправи, за да изпробва краката си.

— Внимавайте, моля ви. — Генджи обви с ръка талията ѝ, за да я подкрепи. — Възможно е да сте сериозно ранена и да не знаете. — Лицето му, което обикновено бе спокойно при най-мъчителни

обстоятелства, беше напрегнато от притеснение. Бръчки прорязваха челото му. Леката, малко пренебрежителна усмивка, която винаги красеше устните му, бе изчезнала.

Неприкритата загриженост на Генджи изненада Хейко повече от експлозията, която взриви помещението. Внезапна радост нахлу в сърцето ѝ и тя се усмихна, без да се замисли. Тогава Генджи я изненада още повече. Ръцете му я обвиха и той я прегърна здраво.

Позорното емоционално разголване на господаря му вцепени Сайки. Притеснен, той извърна глава и видя Хиде и Шимода да стоят с отворена уста и да гледат Генджи и Хейко.

— Защо стоите като двама глупаци? — сгълча ги Сайки. — Проверете наоколо. И се пригответе за атака.

— Корабите отплават — рече Хиде. — На брега няма никакви войски.

— Корабите?

— Да, господарю. В залива. Три бойни кораба под пара, с трикольорни флагове в червено, бяло и синьо. Обстрелваха целия район Цукиджи с оръдията си.

— Чужденците ли са сторили това? — гласът на Сайки потрепна от гняв.

— Да, господарю — потвърди Хиде.

— Каква бе формата на флаговете? Холандци, французи, англичани и американци използват бяло, синьо и червено.

— Мисля, че бяха с повече от три ленти — отвърна Хиде, — нали?

Шимода наклони глава неангажиращо.

— Мисля, че да, май е така.

— Колко си наблюдателен — отбеляза Сайки. — Сега единственото, което знаем със сигурност, е, че руснаците и германците не са замесени. Не е вероятно също така да са холандците. Така че са англичаните, французите или американците.

— Или може би всички те — предположи Шимода. — Може би е имало повече от един вид флаг.

— Помогнете — рече Старк.

Хиде и Шимода разбраха какво иска той, без да разбират езика му. Дватамата се поклониха на Сайки и отидоха да помогнат на чужденеца.

— Бавно — нареди Старк. Заедно с двамата самураи той отмести тежката гредка, която се бе стоварила върху гърба на Емили. По-голямата част от тежестта ѝ падаше върху частично срутена стена. Ако бе ударила стената, преди да удари Емили, тя нямаше да бъде наранена толкова тежко. Все още не можеше да каже какво ѝ е, защото тя лежеше с лице към земята и беше в безсъзнание. Не бе помръднала, откакто я бе открил. Той коленичи и прокара бавно ръката си по гърба ѝ, за да опипа за счупвания. Когато доближи основата на гръбначния ѝ стълб, очите ѝ се отвориха внезапно и неистово. Тя пое кратко, рязко дъх, преобърна се и удари Старк в стомаха, а той падна от изненада на гръб. След миг скочи на крака, погледът ѝ бе див и объркан, търсеше откъде да избяга.

— Емили, в безопасност сме. — Хейко се измъкна от прегръдката на Генджи. Тя тръгна бавно към уплашената жена. — Господарят Генджи и неговите самураи са тук. Никой не може да ни нарани.

— Хейко — погледът на Емили се проясни. Напрежението, което бе обзело тялото ѝ, постепенно отслабна и тя се отпусна ридаейки, в ръцете на Хейко. — Мислех си... — Тя не довърши думите си, но Хейко разбра. Миналото я обсебваше. Така ставаше с много жени. Миналото, винаги миналото. Това, което беше непоправим факт.

— Нека всички Буди и богове ни спасят — промърмори Сайки. Той се обърна, за да не стане свидетел на още една възмутителна, неподходяща публична проява на емоции. Поведението на чужденката беше без последици. Тя беше варварка, като всяка друга чужденка. Но Хейко щеше да разбере. Усъвършенстваното изразяване на подходящо поведение беше същността на съществуването на гейшата. Ако досега Сайки не бе разбирал, сега едно нещо бе абсолютно ясно: чужденците бяха смъртоносна зараза, която трябваше да бъде напълно заличена от земята и колкото по-скоро, толкова по-добре. Самото им присъствие доведе до шокиращо бързо нарушаване на древната традиция. Пред очите му бе доказателството. Неговият собствен господар, наследник на един от най-старите родове в областта, да се притиска към жена като пияница в района за удоволствия Йошивара. Най-прочутата гейша на Йедо да прегръща чужденка, сякаш двете бяха неестествени любовници.

Всички Буди и всички богове може да не са достатъчни, за да ни спасят, помисли си Сайки. Ние сме предопределени да бъдем нация от богове. Ала допуснахме до такава степен да бъдем отслабени, че чужденците могат да разрушат дворците на великите владетели в столицата на шогуната, а ние не можем да направим нищо, за да се защитим. Ръката му тръгна към дръжката на меча в изблик на неовладяна ярост. Но той не го извади. Нямаше срещу кого. Усмехнат, Старк каза:

— Никога не съм предполагал, че юмрукът ти е толкова силен, Емили.

— Съжалявам, Матю. Бях объркана.

— Никой не е пострадал. — Той се наведе и вдигна кинжала, който Кума бе изпуснал.

Сайки незабавно извади меча си.

— Не е необходимо — каза му Генджи. После се обърна към Старк. — Кого се готвеше да убие? Хейко или Емили?

Старк и Генджи гледаха тялото на Кума. Старк поклати глава.

— Познавате ли го?

— Не — отговори Генджи. Обърна се към Хейко. — А вие?

Когато чу два изстрела и нищо повече, тя предположи, че Кума е избягал. През целия си живот винаги бе успявал. При вида на тялото му тя загуби контрол. Затвори очи и се облегна на Генджи, като допусна по-малката слабост да прикрие по-голямата, която бе отнела силата от краката ѝ. Кума бе мъртъв!

— Не, господарю — рече Хейко.

Тогава се обади Сайки.

— Несъмнено, колкото и да са слаби, дори съветниците на шогуната няма да позволят обидата да мине ненаказана.

Генджи погледна към руините на „Спокоен жерав“.

— Няма никаква обида — каза той. — Бяхме заспали в продължение на три века и сънувахме съня на древния боец. Сега се събудихме. Това е всичко.

[1] Будистки и индуистки афоризми, свързани с начина на живот.
— Б.пр. ↑

[2] От Лука свето Евангелие, 20:36, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

[3] От Лука свето Евангелие, 24:26, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

8

МАКИО

*Някои вярват, че победата е резултат на
върховна стратегия.*

Други вярват в доблестта.

Някои възлагат надеждите си на боговете.

*Има такива, които основават вярата си на
шпиони, убийци, съблазни, предателства,
корупция, алчност, страх.*

*Това са измамни пътища поради една
проста причина. Само една мисъл за победата и
ще загубиш истинската, докато стискаш в ръка
фалшивата.*

*Коя е истинската? Когато остриетата на
враговете ти те нападат безмилостно, а
животът ти виси на косъм, тогава ще разбереш.*

*Ако не разбереш, значи си живял живота
си напразно.*

Судзуме-но-кумо
(1599)

Сайки каза:

— Беше невнимателен, преподобни абате, като не доведе другия чужденец с теб. Според пророчеството един чужденец ще спаси живота на нашия господар в Новата година. Все още не знаем кой.

Сохаку пренебрегна саркастичната нотка в гласа на Сайки, когато той произнасяше бившата му духовна титла.

— Казвах на господаря Генджи да направим така. Той отказа с аргумента, че вече е срещнал чужденеца от пророчеството, който е спасил живота му.

— Владетелят Киори възложи на нас тримата да пазим внука му — припомни им Кудо. — Това означава понякога да сме непреклонни

дори срещу възгледите, изразени от младия господар. Животът му е по-важен от това дали ще спечелим, или изгубим благоволенията му.

— Давам си сметка за това — отвърна Сохаку, — но едва ли мога да давам заповед за действия в пряко противоречие с неговите команди.

— Слаб аргумент — възпротиви се Сайки. — Можеше да уредиш чужденецът сам да дойде в Йедо, може би в резултат на „недоразумение“. Нашият господар би го приел.

— Благодаря за инструкциите — каза Сохаку. С нарастващо раздразнение той се поклони с прекалено покорност. — Моля, дайте ми още насоки. Какво „недоразумение“ бих могъл да използвам, за да му попреча да върне господаря Шигеру на служба?

— Благодаря ти, че повдигна друг важен въпрос — рече Сайки и върна пресиления поклон на Сохаку. — Може би ще бъдеш така любезен да ни кажеш подробно как се случи това. Моето бедно съзнание отказва да си обясни как е станал възможен подобен опасен и абсурден обрат на събитията.

— Мога ли да предложа да говорим по-тихо — намеси се Кудо. — Обикновено гласовете се чуват надалеч от мястото, където сме ние. — В интерес на истината както Сайки, така и Сохаку говореха приглушено. Бързо покачващото се равнище на вежливост обаче бе ясен сигнал за опасност. Това бе обичайната прелюдия към внезапен дуел. Предупреждението, което отправи Кудо, беше неговият начин да обезвреди взривоопасната ситуация.

Тримата мъже се намираха сред развалините на една от стаите, която гледаше към централната градина. Забележително бе, че самата градина бе оцеляла от обстрела. Дори фигурите, нарисувани в пясъка, се бяха запазили. Същото не можеше да се каже за покрива. Покривът, стените и по-голямата част от пода липсваха. Сайки, Сохаку и Кудо седяха в един запазен ъгъл, техните слуги стояха на стража там, където преди това бе прагът. Промяната на обстоятелствата не се отразяваше от ничие положение, поведение или формалност.

— Царят объркване и страх, ширят се спекулации — продължи Кудо. — Никой не знае кой е извършил нападението или защо. Ние сме водачи. Всеки ще търси нас за отговорите. Не трябва ли да търсим тези отговори, вместо да вменяваме вина?

— Отговорите не са важни — отговори Сайки. — Онова, което е от значение, е поведението ни. Ако сме уверени, онези, които ни следват, също ще бъдат уверени, независимо дали те — или ние — знаят нещо или не.

Сохаку се наведе напред.

— Не бива да се отклоняваме по незначителни подробности за чужденеца или за Шигеру. Истинският въпрос е много по-сериозен.

— Съгласен съм — каза Кудо. — Трябва да постигнем решение по критичния проблем.

— Не вярвам очевидното заключение да е налице — отбеляза Сайки.

Сохаку и Кудо се спогледаха изненадани.

— Пропускам ли нещо? — попита Сохаку. — Когато се срещнахме предишния път, от всички нас ти най-много настояваше за назначаването на регент, който да държи реално властта в провинцията. Ако си спомням правилно, ти каза, че младият господар е дилетант, който ще доведе нашия род до разруха.

— Може би е трябвало да го характеризирам като прекалено рафиниран вместо като дилетант.

— А какво мислите за увлечението му по чужденците християни? — попита Кудо. — Несъмнено ти не си променил мнението си за тях.

— Не, продължавам да виждам в тях опасност — отговори Сайки. Той си спомни демонстрацията на нескрити емоции, на която бе станал свидетел преди малко. — Във всеки случай опасността е по-голяма от всеки друг път. Възможно е в бъдеще срещу тях да бъдат предприети действия, тайно и без разрешението на младия господар, ако е необходимо.

Кудо кимна, отново бе придобил увереност.

— Взето заедно с всичко останало, поведението му към чичо му е съмнително.

— Питам се дали е така — възпротиви му се Сайки. — На пръв поглед е съмнително, съгласен съм. Обаче поставено в контекста на пророческите видения, е възможно да е изключително мъдър ход.

— Пророчески видения? — Сохаку беше бесен. — Откога вярваш в тази приказка? Никога не съм виждал доказателство, че владетелят Киори може да предсказва бъдещето, а аз му служих

двайсет години. Що се отнася до владетеля Генджи, единственият интерес, който проявява към бъдещето, е с коя гейша ще спи тази нощ и чие саке ще купи за следващото събиране на гости, с които съзерцава луната.

— Шигеру е напълно луд — рече Кудо. — Бях сред онези, които го затвориха. Ако бяхте там, нямаше да сте толкова благосклонни. Седеше и се смееше, напоен с кръвта на собствените си роднини, съсечените тела на жена му, дъщерите му и неговия наследник пред него. Никога няма да го забравя. Бих искал да мога.

— Чувам и разбирам — съгласи се Сайки.

Сохаку и Кудо се спогледаха отново, този път смирено. Сайки бе изговорил любимата си фраза, онази, която показваше, че вече има мнение и то няма да се промени.

Сайки продължи:

— Колкото и убедителни да сте несъмнено, мнението ми за младия господар претърпя известна промяна. Въпреки че не съм сигурен в неговите пророчески способности, вече съм готов да призная възможността за тяхното съществуване. — Той посочи източния край на градината, където беше най-вътрешната част на двореца.

Сохаку погледна натам.

— Не виждам друго, освен руини. Неоспоримо доказателство за нуждата от драстична промяна.

— Аз също виждам руини — съгласи се Сайки, — но виждам и нещо друго, което ти убягва.

— И какво е то?

— Това са останките от жилището на владетеля Генджи.

— Да, знам. И какво?

— Щеше да бъде тук, когато започна обстрелът, ако не беше пътувал до манастира Мушиндо. — Сайки с благодарност забеляза, че по лицата на другарите му се появиха първите признаци, че проумяват думите му.

— Не би могъл да знае — възпротиви се Кудо. Но гласът му не издаваше увереност.

— Излиза, че е знаел — настоя Сайки.

— Нищо не е доказано — рече Сохаку.

— Нито опровергано — държеше на своето Сайки.

— Ако е знаел, защо не ни е предупредил? — попита Сохаку.

— Не претендирам, че разбирам мистичното пророчество — рече Сайки. — Ясно е, че трябва да отложим решението по този въпрос за по-късна дата. Междувременно се подгответе за път. Това място вече не е безопасно.

— Имаш предвид да препоръчаме евакуация в „Облак врабчета“ — поинтересува се Сохаку.

— Да, така е.

— Много трудно начинание от гледна точка на превоз и снабдяване — опонира му Сохаку. — Повечето владения между Йедо и Акаока са враждебно настроени към нас. Вътрешно море не е достатъчна бариера. Водите му обаче се патрулират от военноморските сили на шогунa. Прекосяването му до нашия остров при подобни обстоятелства ще бъде много опасно.

— Предпочитам опасното пред фаталното — настоя Сайки. — Не можем да останем тук.

— Има още едно съображение — продължи Кудо. — Шогунът не разрешава никой да напуска Йедо.

— Лоялността ми е към Окумичи-но-ками Генджи, велик владетел на Акаока — рече Сайки, — а не към узурпатора, който се фука с титлата шогун и заема двореца на шогунa. — Той се поклони и стана на крака. — Ако моят господар се разпорежи да се подчинявам на този човек, ще го направя. Ако обаче ми нареди да го убия, тогава само собствената ми смърт ще ми попречи да изпълня тази заповед. Знам кой съм. Също така вярвам на вас. — Без да чака отговор, той се обърна и продължи към останките от жилището на своя господар.

— Той е упорит стар човек — отбеляза Кудо.

Сохаку изсумтя.

— Той беше упорит млад човек. Защо трябва годините да потискат най-характерното му качество.

— Съвсем ясно е, че никога няма да се съгласи на регентство. Самият той е убеден, че Генджи вижда бъдещето.

Повече думи не се чуха. След продължителна пауза Сохаку и Кудо се погледнаха очи в очи, поклониха се и се изправиха едновременно.

— Съжалявам, Емили — каза Старк. — Не мога да открия и следа от него.

— Може би ангелите са го пренесли, както мислеше той — отговори Емили, после на лицето ѝ се изписа тъжна усмивка, която показваше, че не вярва в собствените си думи.

— Какво ще правиш сега? — попита Старк.

— Каквото трябва. Ще събера каквото намеря от нашите вещи, ще ги опаковам и ще чакам следващия кораб, за да се върна в Америка. — От самата мисъл мускулите в гърдите ѝ се сгърчиха, очите ѝ отново се насълзиха. Седеше на земята до останките от бившата си стая и плачеше, без да се притеснява. Беше намерила рая, за който не бе дръзвала да помисли, че съществува, рая, където бе избягала от красотата си толкова успешно, че бе смятана за напълно отблъскваща. Беше го открила, но го беше изгубила с един изстрел. Това бе твърде много за нея. Беше силна, но не толкова силна.

Старк коленичи и я прегърна, положи главата ѝ на гърдите си. Разбирайки неправилно причината за скръбта ѝ, той каза:

— Ще се почувстваш по-добре, когато се върнеш у дома — думи, които само увеличиха страданието ѝ. Безпомощен, той я държеше и я притискаше към себе си, а тя ридаше. — Ти си млада, Емили. Животът ти сега започва. Небето ще ти се усмихне. Ще откриеш любовта отново. Знам, че ще е така.

Емили искаше да му каже, че онова, което иска да открие, не е любовта, а покой. Ала думите не си пробиваха път през необятната ѝ тъга.

Щом оръдията престанаха да стрелят, Шигеру отиде до външната граница на дворцовата територия, където бяха крепостните стени, и застана на стража. Нямаше никаква вътрешна опасност. Но ако някой възнамеряваше да се възползва от объркването и да направи опит за покушение срещу живота на Генджи, щеше да го направи сега, във времето непосредствено след атаката. Шигеру беше сигурен, че Сохаку още не е готов за действия. Първо щеше да провери Сайки и Кудо. Затова единствената грижа понастоящем бяха външните врагове. Надяваше се те да се появят. Това би било добра практика за него. По-късно щеше да се тревожи за Сохаку, също за Сайки и Кудо, ако

станеше необходимо. Беше нещастно стечение на обстоятелствата, че при всички опасности наоколо, имаше също така възможност да се наложи тримата старши командири да бъдат убити. Дори Сайки и Кудо да останеха лоялни, загубата на Сохаку би била тежък удар. Той бе най-добрият стратег на групата и най-добрият боец след самия Шигеру.

Вниманието на Шигеру бе привлечено от звука на приближаващи коне. Два коня. Последвани от четирийсет-петдесет пешаци. Равномерната им дисциплинирана стъпка му говореше, че са самураи. Шигеру усети, че раменете му се отпускат и дишането му се успокоява. Беше готов.

Мигове по-късно Лепкавото око Каваками, началник на тайната полиция на шогуната, влезе в улицата срещу двореца, яхнал черен кон. До него, също на седло, беше помощникът му Мукай, съответно с не така добра сива кобила. Зад тях се виждаха четирийсет тичащи самураи. Каваками дръпна юздите на коня, на лицето му се изписа изненада, когато позна Шигеру.

— Господарю Шигеру, не знаех за присъствието ви в Йедо.

— Току-що пристигнах, господарю Каваками, и още не съм имал възможност да ви уведомя за местонахождението си.

— Не че искам да го подчертая, но аз не знаех и предишното ви местонахождение.

— О? Ужасен пропуск от страна на моите подчинени. — Шигеру се поклони, без да сваля очи от Каваками. — Ще се погрижа да накажа виновните.

— Сигурен съм в това — отвърна Каваками. — А сега, позволи ми да вляза и да направя инспекция.

— Не сме уведомени, че трябва да бъде извършена подобна инспекция. Следователно, за съжаление, трябва да отклоня предложението ви.

— Не ви правя предложение — Каваками пришпори коня си, а неговите хора го следваха плътно. — По заповед на шогуната трябва да инспектирам всеки разрушен дворец и да разговарям с всеки оцелял владетел. Моля, отстъпете встрани, господарю Шигеру.

Мечовете на Шигеру излязоха от ножниците си така плавно и леко, както жеравът разтваря крилете си. В един момент стоеше с голи ръце. В следващия по-дългата катана се озова в дясната му ръка, а по-

късият уакидзаши — в лявата. Той държеше оръжията от двете страни на тялото си в поза, която не беше нито отбранителна, нито нападателна. Всъщност за окоето на лаика Шигеру сякаш се готвеше да се предаде, толкова неподготвен да се бие изглеждаше.

Каваками, разбира се, знаеше, че не такъв е случаят. Като всеки добър самурай той бе изучавал „Го-рин-но-шо“, класическия трактат на Миямото Мусаши върху изкуството на фехтовката. Позата на Шигеру издаваше крайния момент преди битката — „ку“, празнота. Освен че беше напълно готов, той беше отворен за всичко, не предчувстваше нищо и приемаше всичко. Само един мъж в древността бе дръзнал да използва тази поза и това бе самият Мусаши. Оттогава бе имало само един друг. Шигеру.

Каваками даде сигнал и четирийсет остриета напуснаха ножниците си. Неговите хора бързо заеха позиция да атакуват самотния воин от три посоки. Никой не застана зад него. Това би означавало да пресекат линията между улицата на Йедо и територията на двореца на рода Окумичи. Каваками още не бе им наредил да го направят.

Каваками не извади своя меч. Той държеше коня си по своя преценка на безопасно разстояние от вероятната атака.

— Толкова ли си загубил връзка с действителността, че смееш да пренебрегваш преки заповеди на шогуна?

— Както знаеш, нямам привилегията да служа на шогуна — рече Шигеру. — Освен ако господарят не ми предаде същите заповеди, те не съществуват за мен. — От начина, по който Каваками държеше седлото си, Шигеру можеше да съди, че не е добър ездач. Това означаваше, че ще може да стигне до него, преди мъжът да успее да обърне коня си и да побегне. Изчисли разстоянието между двамата на пет удара на сърцето. Ще се наложи да съсече първо десет от нападащите мъже, но това нямаше да е проблем. Всичките му потенциални опоненти бяха напрегнати от страх. Те вече бяха почти мъртви.

— Господарю Каваками, каква изненада! — Сайки приближи напрегнатите редици на врага съвсем небрежно. Изглежда, сякаш не виждаше извадените мечове. — Бих ви поканил вътре да се освежите. Но както вече забелязахте, нашите възможности да предлагаме гостоприемство са ограничени понастоящем. Може би друг път?

— Сайки, вразуми господаря Шигеру, ако можеш. — Той погали неспокойния си кон по гривата. — Отказва да ми разреши да вляза, както е заповядал шогунът.

— Простете противопоставянето му, господарю Каваками — рече Сайки и отиде в средата на образувания от извадените проблясващи остриета полукръг. — Мисля, че господарят Шигеру е прав да ви отказва достъп.

— Какво?

— Според протоколите от Осака шогунът трябва да информира великия владетел за всяка инспекция най-малко две седмици преди уречената дата. Като главен управител на провинция Акаока трябва да ви информирам, че моят господар не е получил подобно предупреждение.

— Протоколите от Осака са отпреди двеста и петдесет години.

— Независимо от това — Сайки се поклони още по-дълбоко и усмивката му стана още по-широка, — те все още са действащи.

На лицето на Каваками се изписа умно изражение.

— Доколкото си спомням, протоколите не се изпълняват във време на война.

— Така е, но ние не сме във война.

Горящо здание зад Каваками се срина, а конят му, обзет от паника, се издигна на задните си крака. Мина известно време, преди да успее да го овладее.

— Ако това не е война, то е забележително добра имитация — отбеляза Каваками.

— Разсъждавах за условията на реалното ѝ обявяване — настояваше Сайки, — за което протоколите упоменават изрично. Обявил ли е шогунът война на някого?

Каваками се намръщи.

— Не, не е.

Обърна коня си и рязко се отдалечи, оставяйки Мукай да заповяда на хората си да приберат оръжията си и да се оттеглят.

— Дипломатичен както винаги — каза Шигеру и върна мечовете в ножниците им.

— Благодаря ти — отговори Сайки, въпреки че не смяташе, че Шигеру е искал да му направи комплимент. — Отново приличате на себе си, господарю Шигеру, и то точно навреме.

— Господарю — каза Хиде, — Старк носи скрито огнестрелно оръжие.

— Да, знам — каза Генджи. — Не се притеснявайте. Той не представлява заплаха за мен.

— Сигурен ли сте, господарю.

— Да.

Хиде се отпусна. Ако това бе въпрос на пророчество, тогава то бе извън обсега на неговите отговорности.

Генджи се засмя. Беше успокояващо да има за главен телохранител човек, чието съзнание можеше да чете толкова ясно, сякаш наистина можеше да чете мисли. Той попита:

— Ханako добре ли е?

— Не знам, господарю.

— Не си ли я намерил?

— Не съм я търсил.

— Защо?

— Отговорността ми е да гарантирам вашата безопасност. Не мога да се отклонявам по лични проблеми.

— Хиде, ти говориш за своята годеница, бъдещата майка на сина и наследника ти; доживотната ти приятелка и спътница.

— Да, господарю.

— Затова я намери. Шимода ще ме защитава в твоё отсъствие, нали, Шимода?

— Да, господарю.

Хиде се поклони до земята.

— Ще се върна бързо.

— Ще се върнеш утре сутринта — нареди му Генджи, — след закуска. И още нещо. Не се покланяй толкова ниско. Като главен телохранител не е редно да се разсейваш от заобикалящата среда, макар и моментно.

— Слушам и се подчинявам, господарю.

— Добре. Отиди да намериш невестата си.

Хейко изчака, докато Хиде си тръгне и Шимода се оттегли на дискретно разстояние. Те седяха на възглавниците под голямата тента,

издигната до крайбрежната стена, единствената част от стената, оцеляла от обстрела. Лекият бриз донесе аромата на морето.

— Как е възможно да се промениш за толкова кратко време — рече Хейко. Тя докосна бутилката му за саке. Удовлетворена, че тя е с доста по-различна от околната температура, тя напълни чашата на Генджи.

— Какво имаш предвид?

— Преди седмица ти беше номинален водач. Фикция, зачитана единствено от наследствените ти васали. Сега ти си истински техен господар. Доста забележителна трансформация.

— Кризите променят хората — отговори Генджи, като на свой ред напълни чашата на Хейко. — Ако те имат късмет, кризата им показва какво е наистина от значение.

Тя се обърна, замаяна от открития му поглед. Колко трудно бе да си влюбена в него. Още по-трудно бе сега, когато той отвърщаше на любовта ѝ. Ако бяха фермери или магазинери, или рибари, можеха да отдадат живота си на чувствата си свободно, без да се притесняват от скрити последици.

— Завладян си от емоциите на момента — рече тя. — Няма да запомня нищо от това, което ми каза днес.

— Винаги ще го помниш — увери я той, — както и аз. Не моментът е този, който ме е завладял. Това си ти, Хейко, само ти.

— Не е необходимо да ми говориш сладникави думички. — По лицето ѝ се затъркаляха сълзи, но на устните ѝ се изписа мила усмивка и дишането ѝ остана спокойно. — Обичам те. Обичам те от момента, в който те срещнах. И ще те обичам до последния си дъх. Не е необходимо ти също да ме обичаш.

Той се усмихна с онази безгрижна усмивка, която винаги разтопяваше сърцето ѝ.

— За мен наистина е досадно симетрично да те обичам с еднаква на твоята страст. Може би с времето ще се науча да те обичам по-малко. Това ще те удовлетвори ли?

Със смях Хейко падна в ръцете му.

— При моя чар? Опасявам се, че с течение на времето ще ме заобичаш повече, а не по-малко.

— Сигурна си, нали?

— Не, Ген-чан — отвърна тя. — Не съм, изобщо. Любовта е слабостта на жената, не е нейната сила. И независимо колко е красива, времето за пълното ѝ разцъфтяване е кратко. Не очаквам да ме обичаш завинаги. Но, моля те, ако е възможно, бъди мил.

Той си помисли дали да не пхне ръка през широкия ръкав на кимоното ѝ, за да я погали. Ала денят бе студен и ръцете му бяха ледени. Нямаше да ѝ е приятно и затова се въздържа. Докато тези мисли го вълнуваха, тя започна да се движи така, че нейната и неговата ръка се озоваха в кимоното на другия в един и същи момент. В момента, в който усети топлината на гърдите ѝ, той почувства също острия студ на пръстите ѝ върху собственото си тяло. Топлина и студ се сляха в едно. Кой от тях двамата, питаше се той, беше истинският гадател на мисли.

— Как другояче бих могъл да се държа освен мило? Когато съм с теб, когато само помисля за теб, цялата жестокост на света изчезва и моето сърце, цялото ми същество се размекват.

— Не цялото ти същество.

— Е, добре, може би не цялото ми същество.

Те не мислеха да се разсъбличат. Дори да бяха в убежището на най-вътрешните стаи на Генджи, пак нямаше да го направят, не и на среща през деня. Дрехите им бяха твърде сложни, особено облеклото на Хейко.

Кимоното ѝ беше копринено, стил „омеши“ от тежък креп. Над него носеше дълго „хаори“, палто, подплатено срещу студа. Кимоното бе препасано с широк бродиран пояс „оби“, който бе привързан в панделка „фукура судзуме“, а на горния край за акцент имаше турнюр „оби-аге“, подпхнат под него.

Можеше да се избира от над триста различни панделки и всеки ден Хейко използваше доста време, за да реши точно коя да завърже. Беше избрала модела „фукура судзуме“ — падащо врабче, защото си бе помислила, че е възможно днес Генджи да се завърне вкъщи, и искаше да отбележи случая с елегантно визуално напомняне за тотема на рода. Както се оказа, тя бе изчислила деня на пристигането му съвсем точно. Ако беше сгрешила, повече нямаше да завърже фукура судзуме. Това би било некрасиво. Ако изчисленията ѝ се окажеха неверни, тя щеше да е пропуснала възможността и да приеме този факт.

Една тясна панделка „оби-джиме“ придържаше обито на място. Между кимоното и обито тя носеше корсет „оби-ита“, който служеше да предпазва кимоното от нагъване по линията на оби. Възглавничката „макура“ под панделката ѝ помагаше тя да поддържа формата си. Една брошка „оби-доме“, прикрепена към панделка, малко по-тънка от оби-джиме, украсяваше обито отпред.

Под кимоното, обито, макурата, оби-аге, оби-джиме и оби-доме тя носеше „нагаджубан“, дълго до долу долно кимоно, също от коприна. Панделките, прикрепени към края на яката, минаваха през гайките на другата яка „чикара нуно“ и се завързваха така, че да направят подходящ отвор с големината на юмрук отзад на врата. Долният пояс „дате-маки“ беше завързан около нагаджубана.

Под нагаджубана беше долната риза „хададжубан“ и превръзката „сусойоке“. Под тях имаше различни подплънки на ключиците, корема и талията. Тъй като кимоното бе скроено с прави линии, тези подплънки бяха необходими, за да приспособят формата на тялото към естествените падащи гънки на дрехата. Нормално щеше да носи пояс около бюста си, който да притиска гърдите, за да не изпъкват. Ала тъй като очакваше завръщането на Генджи, тази сутрин не се бе привързала.

Въпреки че и Генджи, и Хейко останаха облечени, в дрехите им имаше достатъчно пролуки, които да позволят интимност от най-висок и най-близък порядък. Всъщност както топлината и студа бяха едно цяло, това важеше и за облеклото и пълната голота.

Дишайки тежко, Генджи каза:

— Ако любовта е твоята слабост, потръпвам, като си представя каква би била силата ти.

Стараяйки се да не се задъхва, Хейко отвърна:

— Ти все едно ще потръпнеш, господарю мой.

Отклонил вежливо поглед, но неспособен да скрие усмивката от лицето си, Шимода безмълвно спусна краищата на палатката.

Когато започна да търси Ханакото, Хиде бе поразен от размера на разрушенията. Свирепо земетресение бе опустошило Йедо, когато бе дете, последвано, както често ставаше при земетресенията, от пожар, изпепелил половината град. Дворецът „Спокоен жерав“ бе превърнат в

димяща купчина останки, със смазани и разчленени тела, пръснати навсякъде, а въздухът беше зловонен от обгорената човешка плът. Стомахът на Хиде се разбунтува, когато си представи каква миризма различават ноздрите му. Започна да се бори едновременно с повдигането в стомаха и сълзите в очите.

В развалините на стаите на чужденците той видя парче ярък плат от кимоно, притиснато под паднала греда. Коленичи, взе го и го хвана нежно в две ръце. От нейната дреха ли беше? Когато я видя за последен път, облеклото ѝ бе изработено от подобна материя, помисли си той, но не беше сигурен. Защо не беше по-наблюдателен? Как бе заслужил да бъде главен телохранител, след като дори не можеше да разпознае кимоно на бъдещата си жена?

Тази мисъл едва се бе появила в главата му, когато Хиде я отхвърли. Повече не можеше да се отдава на подобни вътрешни съмнения. Господарят му го бе назначил на този пост. Да се съмнява в способността си да изпълнява задълженията си означаваше да се съмнява в господаря си. Лоялността изискваше да вярва в себе си, защото господарят вярваше в него. След като изживя една своя грешка, сега трябваше да положи усилия да се поправи, да стане мъжа, когото господарят му бе видял в него. Това бе негово задължение. Хиде стана. Стойката му бе изправена и излъчваше увереност.

Ала парчето коприна бе все още в ръката му и сълзите пълнеха очите му. Какво му бе хубавото, след като нямаше с кого да сподели новото си положение и посвещаването си в нова длъжност? Къде беше сладостта на триумфа, успокоителното присъствие на поражението, прославата и траура дори в смъртта на идеалния самурай?

Хиде беше шестнайсетгодишен и носеше първия си катана с нормален размер, когато се запозна с Ханако. По онова време тя беше деветгодишно сираче, току-що доведено в двореца от владетеля Киори по препоръка на възрастния абат Дзенген. Бузите му се зачервиха, когато си спомни първите думи, които ѝ бе казал.

— Хей, ти, донеси ми чай.

Малкото момиче в избеляло памучно кимоно вдигна брадичка и каза:

— Сипи си сам.

— Не, ти ще ми донесеш, момиче.

— Няма.

— Ти си слугиня. Аз съм самурай. Ще правиш каквото ти заповядам.

Малкото момиче се разсмя.

— Самурай е владетелят Киори — рече то. — Самураи са господарят Шигеру, господарят Сайки, господарят Кудо, господарят Танака. А ти, ти си просто невъзпитано дете с нов неокървавен меч. — Смущение, изпълнено с гняв, го изправи на крака, ръката му хвана дръжката на катаната.

— Аз съм самурай. И мога да те съсека на момента.

— Не можеш.

— Какво? — Хиде се вцепени от наглите и неочаквани отговори на момичето. — Самураят има властта върху живота и смъртта на всеки селянин като теб.

— Не и ти.

— И защо не и аз?

— Защото съм от домакинското обслужване на твоя род. Ти си длъжен да ме защитаваш. Ако е необходимо — с живота си.

С тези думи малкото момиче се отдалечи, оставяйки засрадения Хиде с отворена уста, безмълвен, зад себе си.

Огледа руините на двореца. Да, не беше ли се случило тук, на същото място, преди много години? Той погледна в земята, както и тогава. Тя беше просто едно дете, но му бе припомнила нещо, което той никога не трябваше да забравя. Самураят бе защитник, а не арогантен безсрамник.

Това нагло малко момиче бе израснало като жена с достойнство и добродетели и, естествено, той я избягваше все повече с течение на годините, докато пиянстваше и проиграваше живота си на хазарт.

Какъв идеален избор за негова съпруга направи владетелят Генджи. А сега тя бе загубена завинаги.

— Хиде!

Той се обърна от звука на изненадания глас на Ханако.

Тя стоеше там, където някога имаше алея, а в ръцете си държеше табла за сервиране на чай.

Обладан от щастие, Хиде се втурна да я прегърне, но се спря точно преди да го направи. Вместо това се поклони.

— С облекчение виждам, че не си наранена.

Тя му върна поклона.

— За мен е чест, че проявяваш малка загриженост към маловажна личност като мен.

— Ти не си маловажна — опроверга я Хиде, — поне не и за мен.

Въпреки че бе невъзможно да се прецени кой бе по-изненадан от думите му, Ханako или самият Хиде, реакцията на Ханako беше доста по-драматична. Вцепенена от прямотата му, тя се олюля и щеше да изпусне таблата. Само бързата намеса на Хиде предотврати падането ѝ. Когато той сграбчи таблата, тя небрежно го докосна с едната си ръка. Неочаквано усети, че се размеква от този жест, тяхното първо докосване.

Хиде ѝ съобщи:

— Владетелят Генджи ми нареди да не се връщам до сутринта. След закуска.

Ханako се изчерви, защото разбра думите му.

— Нашият господар е много благосклонен — рече тя, скромно свела поглед.

Хиде имаше да споделя толкова много неща, че не беше в състояние да чака повече.

— Ханako, ние се бихме срещу войска на владетеля Гайхо по пътя към манастира Мушиндо. Въз основа на моите действия владетелят Генджи ме назначи за началник на охраната си.

— Много съм щастлива за теб — каза Ханako. — Без съмнение ще се държиш с голям кураж и чест. — Тя отново се поклони ниско. — Моля те, извини ме за малко. Трябва да обслужа господаря Шигеру и господаря Сайки. Ще се върна при теб, господарю мой, щом задълженията ми го позволят.

Едва когато я проследи с поглед да се отдалечава — не по най-късия път през руините, а точно там, където преди беше вътрешният коридор, сякаш нищо не се бе случило — Хиде осъзна, че тя го е нарекла „господарю мой“ — така трябваше да бъде наричан той сега. Началник на охраната беше поземлена титла. Въпреки че владетелят Генджи не го беше уточнил, сигурно щеше да го направи при новогодишните си прокламации.

Хиде си припомни топлината, която почувства, когато ръцете им се докоснаха преди малко. Това беше първият им физически контакт. Той осъзна, че обича Ханако от много време, без да го е знаел. Ала владетелят Генджи е знаел. За пореден път Хиде бе трогнат до сълзи от благодарността, която изпитваше. Колко благословен беше, всички те бяха, да служат на такъв далновиден господар.

Отиде да огледа стаята си, да провери дали още е цяла. Надяваше се да е останала поне една стена, за да осигури на него и на невестата му известно уединение през нощта.

Ханако се опита да съсредоточи цялото си внимание върху устойчивостта си. Заради разрушенията доста често стъпваше накриво. Да върви тромаво и да падне пред очите на бъдещия си съпруг в навечерието на първата им интимност — имаше ли нещо понизително? Ала усилията ѝ да се съсредоточи бяха напразни. Мислите ѝ я понесоха назад десет години и върнаха спомена за гласа на владетеля Киори.

— Ханако.

— Господарю мой. — Тя падна на колене и притисна челото си към земята. Тялото ѝ потрепери от страх. Докато вървеше гордо с вирната брадичка, тя беше толкова доволна, че е поставила на място това необщително, красиво момче, че пропусна да забележи присъствието на самия велик владетел.

— Ела с мен.

Примижавайки, без да може да се контролира от меката пролетна слънчева светлина, тя го следваше с наведени очи, сигурна, че я водят към смъртта ѝ. Защо иначе великият владетел ще благоволи да разговаря с нея, осиротялото незначително същество, дошло в този удивителен дворец само заради доброжелателността на стария Дзенген, селския свещеник?

Дали момчето беше роднина на владетеля, любим племенник може би? Беше ли обидила необмислено не когото трябва толкова скоро след пристигането си? Сълзите напълниха очите и започнаха да се стичат по бузите ѝ. Колко се срамуваше, че бе подвела Дзенген. Той

бе направил всичко възможно, за да ѝ помогне след смъртта на родителите ѝ, а тя бе пропиляла шанса. И всичко заради гордостта ѝ. Дзенген ѝ бе повтарял. Недей да градиш високо мнение за себе си, Ханako; егото не е нищо друго, освен илюзия. Да, абат Дзенген, отговаряше тя всеки път. Ала не си бе извадила поука, а сега бе твърде късно.

Пред себе си чуваше звука от самурайски сблъсък в двора за тренировки. Нямаше съмнение. Щеше да бъде екзекутирана. Как щеше да се изправи пред родителите си в Чистата земя? Не, не биваше да се тревожи за това. Тя не бе достойна за спасението на Амида Буда. По-скоро щеше да отиде в някоя обител в Ада, за да се освободи от кармата на злото, с вещицата хермафродит Кичи, изнасилвача Гонбе и прокажения Исо. Може би на това ужасно място тя ще стане слугиня на Кичи и жена на Исо.

— Йе-е-е-е-й!

Свирепите бойни викове я ужасяваха толкова много, че тя не смееше да погледне и се блъсна във владетеля Киори, който бе спрял в средата на двора за тренировки. Ханako отскочи ужасена, но той не ѝ обърна внимание нито когато се блъсна, нито когато отстъпи.

— Господарю! — Въоръженият самурай, който извика, падна на едно коляно и наведе тялото си под четирийсет и пет градуса, „съкращения“ поклон на бойното поле. Другите побързаха да го последват.

— Продължавайте — нареди владетелят Киори.

Те станаха и продължиха привидната си битка. Отначало Ханako не разбираше защо никой не умира. После забеляза, че те се бият с мечове от тежък черен дъб вместо със стоманени.

— Другите родове използват бамбукови пръти за тренировки — обясни ѝ владетелят Киори. — Прътите не причиняват наранявания и затова са безполезни. В ръцете на добрия боец черният дъб може да чупи кости, а понякога убива, дори когато ударът попадне върху броня. Тренираме по този начин, за да има винаги елемент на реална опасност. Тренировка без опасности не е тренировка. — Той я погледна. — Защо тренираме?

— Защото сте самураи, господарю.

— Какво е самурай?

Тя бе изненадана, че той ѝ задава въпроси, вместо да я убие незабавно. Беше благодарна за отлагането. През тялото ѝ премина вълна от замайване и повдигане при мисълта, че може да бъде завлечена в брачното адово ложе на прокажения Исо.

— Воин, господарю мой.

— А кога за последен път имаше война?

— Преди двеста години, господарю мой.

— Тогава каква е ползата от практикуването на тези бойни изкуства? Ние живеем в мир.

— Защото войната може да започне всеки момент, господарю мой. Самураите трябва да са готови.

— Готови за какво?

Ето това беше. Стигнаха до него. Ритуалът приключваше. Сега щеше да умре. Тя преклони глава и каза:

— Готови да умрат, господарю — и зачака острието да пререже шията ѝ.

Тогава владетелят Киори отново я изненада. Той каза:

— Не, Ханako, не е това. Убиването не изисква кой знае каква тренировка. Гледай внимателно.

Тя вдигна очи. Мъжете се биеха. Виждаше единствено това. Отначало. Ала когато продължи да ги наблюдава, забеляза разлика в поведението на самураите в мелето. Някои се движеха съсредоточено и изпълнени с решимост дори когато ударите се сипеха върху тях. Други се пазеха и отскачаха, за да избегнат ударите, но въпреки това бяха удряни. В царящия хаос на толкова много мъже, които се бият помежду си, бе невъзможно да се избегнат ударите, независимо какво причиняваха. Ако мечовете бяха стоманени, както в реална битка, малцина биха оживели. След като осъзна това, отговорът сам дойде на устните ѝ. Тя каза:

— Те трябва да бъдат подготвени да умрат, господарю мой.

Владетелят Киори ѝ се усмихна.

— Такава е съдбата на самурая, Ханako. Не е лесно да живееш в постоянен страх.

— Но истинският самурай не изпитва страх, нали, господарю мой? — Тя не можеше да си представи великия владетел да се страхува от нещо.

— Липсата на страх не е признак за кураж. Тя е признак за идиотизъм. Куражът е страхът да се познава и преодолява. — Владетелят Киори я погали по главата. — Понякога, особено когато е млад, самураят прикрива страха си с арогантност. Добродетелната жена ще му прости. Тя ще стори всичко, на което е способна, за да го направи по-силен. Няма да направи нищо, от което той да стане по-слаб. Разбра ли ме?

— Да, господарю.

— Можеш да вървиш.

Щом се раздели с владетеля Киори, тя бързо отиде в кухнята. Оттам се върна веднага в двора — там, където бе разговаряла с надменния младеж. За нейно голямо облекчение той беше още там, седеше на мястото, където го бе оставила. Дали си въобразяваше, или раменете му бяха безпомощно отпуснати? Усети, че бузите ѝ почервяват от срам.

Отиде при него, поклони се и коленичи.

— Чаят ви, господарю самурай.

— О — възкликна младият самурай, беше изненадан и развълнуван. — Благодаря ти.

Раменете му, помисли си тя, се изправиха, когато пое чашата. Тя усети, че се изпълва с радост. Беше много, много радостна.

Шигеру и Сайки седяха на две плетени от слама рогозки татами, поставени в средата на някогашната стая на Шигеру. Оригиналните татами бяха отишли във вечността по време на обстрела. Тези бяха малко повредени, но оцелели от различни места. Шигеру седеше неподвижно, със затворени очи. Той не помръдна, когато Ханакo коленичи там, където преди бе прагът, поклони се и се придвижи напред, сякаш влизаше в стая.

Сайки вежливо я приветства.

— Радвам се да видя, че си оцеляла от нападението, Ханакo.

— Благодаря, господарю. — След като бе чула ужасни слухове, тя приближи Шигеру със страх, но не показва нищо повече от вежливост, докато сипваше чая.

— Успя ли да говориш с Хиде? — попита Сайки.

— Да, господарю.

— Тогава знаеш добрите новини. Той несъмнено се издигна за кратко време, нали?

Ханако се поклони още по-ниско.

— Незаслужено и само заради благоволението на владетеля Генджи. — В отсъствието на годеника ѝ задължението да бъде смирена падаше върху нея.

— Нашият господар е несъмнено добросърдечен. Но след като той вярва на Хиде, вярвам му и аз. — Сайки не погледна Шигеру, въпреки че тези думи бяха повече заради него, отколкото заради Ханако. — Реши ли къде искаш да установиш домакинството си?

— Не, господарю. Току-що разбрах за неговото издигане. — В интерес на истината тя вече бе харесала празните офицерски покои в западното крило на двореца, обзаведени скромно, но с вкус. Там имаше достатъчно място за отглеждане на деца. Разбира се, тъй като тази част от двореца бе напълно срината преди няколко часа, преместването трябваше да почака, докато всичко не бъде възстановено напълно. Едно по-важно действие не можеше да чака. Тъй като Хиде трябваше да бъде началник на охраната и в същото време неин съпруг, тя бе изпълнена с решимост повече отвсякога да го дари с наследник колкото е възможно по-скоро.

— Тогава имаш да обсъждаш с него много неща. Не е необходимо да обграждаш с внимание нас. Той несъмнено ще оцени присъствието ти много повече от нас.

— Благодаря, господарю — Ханако се оттегли с благодарност.

Сайки се усмихна. Колко сладък е животът, когато си млад и влюбен. Дори кризата и трагедията не могат да го помрачат. Може би дори засилват чувствата. Известно време, докато чакаше търпеливо Шигеру да започне разговор, той се отдаде на спомени за младостта и отминалите дни.

— След като той вярва на Хиде, значи и аз му се доверявам — обади се Шигеру, повтаряйки думите на Сайки.

Сайки се поклони.

— Мислех, че сте потънали дълбоко в медитация и не ме чувате.

— Медитирах, Сайки, не бях в кома.

— Радвам се, господарю Шигеру, защото сега не е време за изпадане в кома.

— Съгласен съм. — Шигеру отпи от чая си. — Последната фаза от битката за Секигахара наближава.

Сайки обмисли дълбокото значение на тези думи. В продължение на двеста шейсет и една години губещите в тази битка не преставаха да мислят за нея като за нещо незавършено, неокончателно. Неокончателно въпреки фактическия упадък на Западното регентство, пълното унищожение на управляващия по онова време род на Тойотоми, смъртта на близо сто хиляди воители само за един ден и очевидно трайното издигане на хората от рода Токугава до шогунския пост. Неокончателно заради абсолютното нежелание на всеки жив самурай да приеме поражението. Какво бе окончателно? Единствено смъртта. Когато въпросът се разглеждаше безпристрастно, всичко изглеждаше налудничаво. Това обаче беше позицията, която споделяше Сайки, въпреки че съзнаваше нейната ирационалност. Какво друго би могъл да стори? Той също беше жив самурай.

Сайки каза:

— Изпълнен съм с благодарност, че това става по времето, в което аз живея. — Дълбочината на емоциите му предизвика сълзи в очите му. Колко благословен беше, че бе предопределен да участва във войната. Баща му и дядо му, много по-достойни воители от него, живяха и умряха в мир. Той бе онова същество, което получаваше възможността да възстанови честта на предците си.

— И аз — каза Шигеру.

В продължение на няколко минути нито един от мъжете не каза нищо. Сайки сипа чай на Шигеру. Шигеру сипа чай на Сайки.

Този ден времето бе необичайно меко за зимата. Сайки вдигна глава и огледа небето. Стратосферните ветрове, които не се усещаха тук, долу, рисуваха бели линии по бледосинята равнина. В този момент от вечността той почувства цялата яркост на живота с всяка клетка от своето същество.

Шигеру от своя страна си припомни какво е чувството да измъкнеш древен меч от ножницата. Неуместната намеса на Сайки му бе попречила да изпита тяхната острота върху този идиот, Лепкавото око Каваками. Ала дори само изваждането им от ножниците беше въодушевяващо изживяване. В момента, в който освободи остриетата, той знаеше, че ще бъде последният Окумичи, който ги е държал в битка. Не знаеше кога ще е това. Не можеше да го види ясно. Нито

знаеше кой ще е последният му противник, както и какъв ще е изходът от битката. Единственото, което знаеше, беше, че тя ще е последната и от това сякаш някаква тежест притискаше сърцето му.

По време на изтощителния мир, последвал Секигахара, шогунът Токугава постанови смесица от условия и собственост на най-прочутите мечове в областта, наречена мейто. Мечовете, които принадлежах на Шигеру, „Ноктите на врабчето“, не бяха включени, защото владетелят на Акаока — по онова време Уеномацу, отказа да участва в каквото и да било начинание под егидата на Токугава, отнасящо се до мечовете, душата на самурая. Декларацията на Уеномацу по въпроса, надлежно записана в тайните архиви на рода, беше известна на всеки Окумичи.

Нека онези, които предпочитат чая пред битката, казваше владетелят, съставят списък на прочути чаени чаши.

Въпреки че не бе обсъдено нищо конкретно, вече се стигаше до същността на срещата. Шигеру и Сайки бяха потвърдили ангажимента си към Генджи като велик владетел на Акаока; те бяха обещали да му помогнат да свали шогун Токугава, въпреки че щеше да им струва живота; те се бяха договорили да оставят настрана различията си — например по въпроса за мисионерите, — докато не се разреши по-важният проблем. Нищо от това не бе декларирано ясно. Ала всичко се подразбираше.

— Ситуацията в манастира Мушиндо не беше такава, каквато трябваше да бъде — рече Шигеру.

Сайки знаеше, че той не говори за собственото си неотдавнашно затворничество, а за надеждността на Сохаку като на един от ключовите васали на владетеля Генджи.

— Нито пък ситуацията в „Спокоен жерав“.

Шигеру кимна. И така, Кудо трябваше да бъде елиминиран, както и Сохаку. По този въпрос нямаше нужда да се казва нищо. Времето за действия не бе настъпило все още. Условията трябваше да назреят, а когато това се случеше, действията щяха да се разгърнат както трябваше. В този случай тайните убийства не бяха проблем. Нито Сохаку, нито Кудо можеха да се надяват да задържат лоялността на собствените си васали, ако използваха нечестни средства, за да убият Генджи. Подобно предателство щеше да ги опетни преди изкуплението. Те можеха да триумфират чрез открит бунт и победа на

бойното поле. Те щяха, разбира се, да изберат времето и мястото, за да постигнат най-голямо преимущество. Подобна възможност щеше да им се предостави много скоро.

— Ще препоръчаш ли изтегляне от Йедо?

— Няма друга възможност — каза Сайки.

Шигеру обмисли възможните маршрути. Прекосяването на океана бе невъзможно. Чуждестранният флот, който бе обстрелвал Йедо, можеше лесно да реши да потопи японските кораби, без да задават въпроси. Дори без заплахата, която те представляваха, проблем беше и флотът на шогуна. Той не беше многоброен като чуждестранните сили, но беше достатъчно силен да унищожи всичко, което Акаока можеше да извади в морето. Най-бързият маршрут по земя беше покрай Вътрешно море. За жалост, владенията там бяха лоялни на шогуна. Значи оставаха само планинските пътеки.

— Пътят към къщи е дълъг и пълен с рискове — отбеляза Шигеру.

Сайки каза:

— Изпратих емисар в „Облак врабчета“ един час след нападението. Пет хиляди мъже ще бъдат разположени по източната граница на провинцията до две седмици, готови да ударят в нашата посока, ако се наложи.

— Това би означавало война.

— Да.

Шигеру кимна.

— Много добре. Предполагам, че тръгваме сутринта.

— С одобрението на нашия господар.

Според Хейко другите мисионери от „Правдивото слово“ са на място, наречено Мушиндо, манастир в друга провинция, на север от града. Малко след тяхното пристигане преди година там имало чума. Не се знаело колко от тях са оцелели и кои са.

Имате ли приятели сред тях?

Да, някого, когото трябва да видя.

Тогава се надявам, че този човек е все още сред живите.

И аз.

Ако не е, какво казва религията ви?

Не разбирам какво имате предвид.

Ако някой, когото обичате, умре, някога виждате ли го отново? Според вашата религия?

Християните вярват, че животът след смъртта е вечен. Добрите отиват на небето, лошите в Ада. Кого ще видиш, зависи от това къде ще отидеш.

Старк обмисляше да открадне кон и да отиде сам до Мушиндо.

Хейко му бе казала, че на лорд Генджи са му трябвали три дни, за да стигне дотам. Това беше неговата страна, той познаваше пътя и беше владетел. Въпреки тези предимства той се бе натъкнал на съпротива и трябваше да си пробива път. Старк си даваше сметка, че шансовете му да стигне там сам бяха минимални.

Беше чакал дълго време. Трябваше да чака още малко. Освен ако нападението не предизвика заповед на шогуна за експулсирането им. В този случай минимални беше повече от никакви. Трябваше да обърне повече внимание, когато Кромуел изнасяше на борда на кораба лекции по география на Япония. Имаше четири основни острова, спомни си той, а онзи, на който се намираха, най-големият, се наричаше Хоншу. Мисията на „Правдивото слово“ трябваше да бъде построена именно тук, на Хоншу. Поне беше на правилния остров. Това бе началото.

Хейко се бе извинила преди малко, защото трябваше да придружи владетеля, и остави Старк да преброди останките необезпокояван, за да открие най-ценната си вещ. Току-що бе намерил големия си револвер четирийсет и четвърти калибър под никакви разпръснати библии, за щастие неповреден, когато неочаквано се появи Емили. Той бързо пхна оръжието под една Библия. Страхуваше се, че го е видяла, но тя не каза нищо.

— Можем ли да говорим откровено, Матю?

— Разбира се. — Той се огледа. Нямаше стол, който да й предложи.

— Съвсем удобно ми е да стоя, благодаря ти. — Направи пауза и погледна към земята. Пръстите на ръцете ѝ бяха здраво заключени. Тревогата изопна устните ѝ и тя се намръщи. Пое дълбоко дъх и в следващия миг думите ѝ се посипаха като водопад. — Трябва да остана в Япония. Трябва да продължа, както планирахме с теб и със Зефаная, и да довършим строителството на мисията тук. Трябва, Матю, трябва. И единственият начин да го постигна е с твоя помощ.

Пламенността на Емили му направи силно впечатление. Тя беше решена, както и той. Ала нейната решителност се основаваше на вярата ѝ, а неговата — на отсъствието на вяра.

— Винаги съм готов да ти помогна, Емили, колкото мога. Ала това, което искаш, може да се окаже невъзможно сега. Обстрелът несъмнено ще породи гняв срещу нас, защото сме чужденци, тъй като корабите, които го извършиха, бяха чужди. Тук няма да е безопасно. И може да нямаме никакъв избор. Японското правителство може да ни нареди да напуснем.

— Ако това се случи, ще го направиш ли?

— Не — отговори Старк. — Няма. Дойдох в Япония с определена цел и няма да си тръгна, докато не я постигна.

— Тогава ме разбираш, защото аз се чувствам по същия начин.

Старк поклати глава. Как можеше да ѝ обясни. Никак. Единственото, което бе в състояние да каже, бе:

— Очаквам да умра тук.

— И аз съм готова на същото.

Не, искаше да каже Старк, не е същото. Ти си дошла да разпространяваш Божието слово. А аз дойдох да отнема човешки живот.

Старк спря, преди да изкачи последното възвишение по пътя към ранчото, и закопча новата си блестяща метална петолъчна звезда, на която в полукръг в средата бе изписано „Аризонски рейнджър“. Пълномощията на губернатора бяха в чантата на седлото му, заедно с десет златни слитъка, които губернаторът нарече премия при назначението. Не разбираше защо губернаторът ще иска да плати на някого само защото е бил назначен на работа, преди да е свършил каквото и да било, но не възнамеряваше да спори с човека, каза му „благодаря“ и взе парите заедно със звездата и пълномощията. Вероятно проблемите, които имаха там с апачите, изменниците, бандитите и дребните нарушители, бяха по-лоши, отколкото той бе чувал, което звучеше достатъчно зле. Това обаче бе възможност и той щеше да се възползва максимално от нея.

Закопча звездата на връхната си дреха, преди да изкачи възвишението, защото понякога, особено когато времето беше меко,

както днес, Беки и Луиз се разхождаха надалеч от къщурката, докато играеха, и той искаше те да видят звездата, щом го зърнат. И двете бяха много ентусиазирани, когато той тръгна, пастрокът им щеше да стане рейнджър и това бе повод за радост. Вярно, не от прочутите тексаски рейнджъри, но рейнджърът си беше рейнджър.

Момичетата имаха нужда от другарчета на тяхната възраст, също от училище, а в Тъксън имаше и двете. През тази година, която прекара с Мери Ан и двете момичета, той живя добре в ранчото — по-добре от добре. Беше обаче време това да приключи и четиримата да започнат нов и по-хубав живот в Аризона.

Нещо го накара да спре на половината път по възвишението. Не можеше да каже какво е, просто безпокойство. Взе карабината от калъфа отзад и се заслуша. Ето какво било. Не чуваше нищо. Стадото му бе малко, нямаше нищо общо с препускащите реки добитък край Далас и Хюстън. Но като всяко друго издаваше звук, който се чуваше отдалеч, тихо приглушено трополене, което говореше за наличието на много търбуси и не особено много мозък. По тишината той се досети, че добитъка го няма, затова не беше изненадан от първото нещо, което не видя, когато прехвърли хълма — своето стадо.

Следващото нещо, което не видя, изсмука топлината от кожата му и лиши погледа му от цветове. Не виждаше нищо друго да се движи, освен прахта и клоните на ниските храсти и дърветата, а от къщурката не се чуваше и звук.

Старк пришпори коня си в галоп надолу по хълма, в главата му нямаше нищо, сърцето му бе обзето от непреодолима празнота. На половината път надолу по хълма той видя двете си кучета да лежат точно пред оградата, застреляни в корема, подути от процесите на разлагане. Не се виждаха гадина, които да пируват с труповете им. Причината можеше да е само една. Наблизо имаше нещо по-добро.

Той скочи от седлото, прехвърли карабината в лявата си ръка, а с дясната измъкна револвера си четирийсет и четвърти калибър. Остана на място дълго време, преди да тръгне към дома си. Държеше и двете оръжия на равнището на раменете, готов да стреля. Знаеше, че те са безполезни срещу онова, което щеше да види. Направи го, защото знаеше, че не може да стори нищо друго.

Все още беше на десетина стъпки, когато вятърът промени посоката си и вонята го удари в носа. Онова, което бе останало от

мозъка му, се съсредоточи върху поддържането на оръжията, насочени в правилна посока. Той почти не забелязваше спазмите в стомаха си, киселинната течност, която си проправяше път към гърлото и в устата му, разхлабването на ставите и отпускането на мускулите му.

— Мери Ан.

Стори му се, че някой друг е там и вика името ѝ, докато не позна собствения си глас.

Придвижи се напред, прекрачи прага и не може да асимилира видяното. Бяха живи, трябваше да са живи, защото се движеха, или най-малкото одеялата, с които бяха покрити, мърдаха. Мери Ан сигурно ги беше купила от мексикански търговци, когато той вече е отсъствал. Бяха украсени с онези геометрични мотиви, които се предпочитаха на юг от границата. Пролетта не предполагаше да се завият с толкова много одеяла, не и през деня. Може би бяха хванали настинка. Сигурно беше така, защото под одеялата бяха увити в кожи.

После едно парче кожа се отдели от останалите, а одеялото, което бе най-близо до него, мръдна и го покри.

Дори когато ги чу, той не знаеше какво чува, докато едва не стана твърде късно. През последвалите седмици звукът понякога идваше при него от нищото, така ясен, както първия път, и когато го чуеше, той страстно желаше да е умрял от гърмящите змии. Никога не бе виждал толкова много змии на едно място, никога не бе чувал такова трополене, все едно тракаха костите на мъртвец. Бяха дошли на банкет, някои така се бяха наiali, че не можеха да се навият. Плъховете, ненаситни за разлагаща се плът, бяха твърде дебели, за да избягат.

Единственото, което можеха да сторят, бе да пицят пронизително, докато гърмящите змии трополяха и ги поглъщаха.

Могли са да подпалят къщурката. Повечето от онези, които биха направили това, което бе сторено, щяха да я подпалят. Имаше само една причина, поради която не са го направили. Искаха той да види. Това не стана благодарение на змиите и плъховете. За Старк оставаше да си представи какво бяха направили на единствените трима души в света, които някога бе обичал.

Той отстъпи назад, бавно. Опиянени от звука на собственото си тракане, змиите започнаха да се нападат една друга. Старк затвори вратата и капациите на прозорците. Първо запали покрива. Когато той пропадна вътре, той хвърли факли върху балите сено, които бе опрял в

стените. Прекара останалата част от деня и цялата нощ, обикаляйки край огъня с лопата в ръка, готов да разчлени на две всяка гадина, която види. Не излезе обаче нито една.

На следващата сутрин на мястото на къщурката имаше ниска могила от овъглено дърво и камък.

Нищо не се движеше.

Старк се качи на коня си и се насочи към Ел Пасо да намери Етан Круз.

Емили видя Матю да скрива пистолет под библиите. Беше голям — като онзи, който носеше, когато за пръв път дойде в мисията „Правдивото слово“. По всяка вероятност това бе същото оръжие — онова, което ѝ каза, че е изхвърлил в Сан Франциско. Тя го видя, но не каза нищо. Не беше нейна работа да го съди. Това бе ролята на Зефаная, а той не бе сред живите. Сега тя имаше само една мисия — да остане в Япония на всяка цена.

— Освен всичко друго — каза Матю, — не знам с какво мога да помогна. Нямам никаква власт.

Нямаше друг начин да му го обясни, освен с прости думи.

— Сама жена, без съпруг или семейство, не може да остане в чужда страна. Единственият начин да остана тук е ако ти бъдеш моето семейство.

— Да бъда твоето семейство?

— Да. Мой годеник.

Емили очакваше предложението ѝ да шокира Матю. Ако бе така, той поне не го показва.

— Не е ли малко преждевременно да мислиш за такива неща, сестро Емили?

Тя усети, че бузите ѝ пламват.

— Това ще кажем. То няма да е вярно. Матю се усмихна.

— Предлагаш да излъжем нашите домакини?

Тя вдигна брадичка.

— Да.

Сега ще ѝ зададе въпроса: Защо? И какво ще му каже? Истината? Да му каже, че красотата ѝ прави невъзможно завръщането ѝ в родната земя; а тук идеалната ѝ грозота правеше невъзможно заминаването?

Не. Това би я накарало да изглежда като най-празноглавата жена на земята или най-лудата. Вярата ѝ. Ще му каже, че силата на вярата ѝ прави малката лъжа приемлива, за да се разпространява по-голямата истина, истината за вечното спасение в името на Христос. Това беше богохулство, но за нея нямаше значение. Нямаше да се върне в Америка. Ако Матю не ѝ помогнеше, щеше по някакъв начин да остане сама.

— Ще им се стори странно — рече Матю. — В един момент оплакваш Зефаная. В следващия вместо за него ще се омъжваш за мен. Но ние всъщност можем да се оправим по този начин. Ние сме непознати и странни за тях точно толкова, колкото те за нас. Затова ще ни повярват.

Сега бе ред на Емили да бъде шокирана.

— Ще го направиш ли?

— Да. — Той се протегна и бръкна под Библията и извади оръжието, което тя бе видяла той да крие. Погледна я в очите и не отмести погледа си. Тя го срещна и също не отмести очи. — Но вероятно няма да ходя дълго по тази земя. Не след дълго ти наистина ще бъдеш сама в това чуждо и опасно място. Готова ли си за това?

— Да.

Тя го наблюдаваше как загъва револвера в пуловер заедно с кутия, която тя реши, че е пълна с муниции.

— Аз ще говоря, а ти ще обясниш. — Той премести голям къс от паднала стена и откри гигантския си нож.

— Ще им кажа, че нашият брак ще е брак на вярата, както щеше да е моят със Зефаная. Японците имат религия както ние, въпреки че вярванията ни са различни. Те ще разберат.

— Тогава сме партньори — отбеляза Матю.

— Благодаря ти, Матю.

Той не попита защо. Тя не каза нищо за оръжието. Да, те наистина бяха партньори.

Генджи, Шигеру, Сайки, Сохаку, Кудо и Хиде седяха така, че образуваха квадрат, в главната стая на жилищата на прислужниците. Това бе единствената част от двореца, която изобщо не бе засегната от обстрела. Хейко и Ханako сервираха чай. Всички чакаха Сайки да

заговори. Той беше управител на двора на владетеля. По протокол той трябваше да определи контекста, от който щеше да произтече решението.

След като щяха да бъдат обсъждани подобни секретни въпроси, Сайки би предпочел да не присъстват никакви жени. Генджи бе отхвърлил това негово съображение, отбелязвайки, че ако не може да се има доверие на невестата на Хиде и на собствената му любовница, тогава те вече са обречени. Сайки се въздържа и не каза, че има още време ненадеждният партньор да бъде съсечен. Очевидно, когато ставаше дума за Хейко, Генджи не можеше да прояви здрав разум. Ако станеше необходимо, той щеше да предприеме действия без разрешението на младия си господар. Той беше готов да го направи по време на пътуването от Йедо, ако възникнеха подходящи условия.

Сайки каза:

— Дворецът на владетеля Сенрю е избегнал пораженията. Той се съгласи да приюти нашите сериозно ранени, докато успеем да ги евакуираме в безопасност. Уредени са необходимите кремации. Ранените, които са на крака, ще отидат с основната група.

— Това ще предизвика шогуна да отговори — предупреди Кудо. — Дори в тази отслабена страна — и всъщност точно поради това — той не може да позволи подобно въпиешко незачитане на собствената му власт.

— Съгласен съм — отговори Сайки, — но ние нямаме избор. Каква ще е следващата стъпка на чужденците? Не знаем. Може би ще се върнат за друг обстрел. Може би следващия път ще доведат войски по суша. Това може да е навечерието на нахлуване. Освен тези несигурни рискове има един сигурен. След като стените на нашия дворец са разрушени, ние сме силно уязвими от местните си врагове. Вече бяха направени два опита за убийство. Един срещу нашия владетел преди обстрела и един срещу госпожа Хейко, или може би срещу мисионерката, веднага след него. Нападателят бе убит. Неговата самоличност и следователно самоличността на господаря му остават загадка. В тези несигурни времена мотивите и целите на другите невинаги се разбират лесно. А това е само от полза на нарастването на опасността.

— Съгласен съм, че трябва да се евакуираме — рече Сохаку. — Съгласен съм също, че шогунът ще отговори. Ние трябва да сме

готови. Нашите скрити огнестрелни оръжия и муниции трябва да бъдат освободени незабавно. Всички възможни пътища извън Йедо и през вътрешността по посока на Акаока трябва да бъдат проучени. Особено внимание трябва да се обърне къде е най-вероятно да атакуват прехващащите войски. Тъй като отказахме на Каваками да го допуснем, несъмнено ще бъдем под наблюдение, което означава, че дори няма да можем да излезем от Йедо, преди да сме се изправили пред многобройни вражески сили.

Кудо се обади:

— Ще бъде от полза да се направи отвличаща маневра. Ако десетима доброволци атакуват замъка Йедо, те могат достатъчно добре да отвлекат вниманието от нас.

— Десетима мъже срещу крепостта на шогуна? — попита Сайки. — Те ще бъдат мъртви само след няколко секунди.

— Не и ако атакуват индивидуално и спорадично — обясни Кудо, — по различно време и от различни посоки. Гарнизонът ще трябва да остане под тревога за продължителен период. Нашите хора могат да носят знамена в знак на протест срещу бездействието на шогуна пред лицето на обстрела от чуждите кораби. Това ще увеличи хаоса.

Генджи се обърна към Шигеру:

— Какво мислиш?

Шигеру не слушаше. Мислеше си за древните мечове, които сега бяха негова собственост. По-конкретно мислеше за последното си видение, онова, което му подсказа, че той ще бъде последният Окумичи, използвал ги в битка. Това предсказание имаше смисъл и не бе съпътствано от объркваща визуална и звукова пиротехника. Това не бе му се случвало никога преди. Дали даваше сигнал за промяна в него или беше поредният страничен ефект от близостта на неговия племенник? А може би беше друга форма на макио — халюцинация, изпратена му от демоните? Докато не разбереше със сигурност, нямаше смисъл да казва каквото и да било на Генджи.

— Всички изложени планове имат конкретни достойнства — отбеляза Шигеру. Той знаеше, без да е слушал, че са изложени очевидните възможности. Открито и немаскирано придвижване на домакинството в едно цяло. Отвличащ маньовър, последван от бягство на младия господар с ядро от най-добрите ездаци. Освобождаване на

огнестрелните оръжия. — Безопасната евакуация на нашия господар ще бъде осъществена най-добре при комбиниран подход. Това ще запази повечето достойнства на плановете и в същото време ще намали рисковете. Къде ще се извърши кремацията на нашите покойници?

— В храма Накауми — отвърна Сайки.

— Продължавайте да транспортирате телата там.

Сайки се размърда нетърпеливо:

— Задачата продължава без по-нататъшни насоки, господарю Шигеру, и е почти завършена.

— Продължавайте да транспортирате телата там — повтори Шигеру. — Живите са пренасяли мъртвите. Сега оставете живите да пренасят живи. Продължавайте, докато половината от хората ни не отидат до крематориума. Междувременно владетелят Генджи и малка група ще тръгнат към източните блата, за да наблюдават жеравите в зимното им оперение. Това ще бъде добре дошло като намаляване на напрежението, породено от неотдавнашното нападение. Когато стигнат там, той ще продължи през планините и ще пътува по черни пътища до провинция Акаока. Останалите в двореца ще чакат да падне мрак. Тогава нашите най-опитни хора тихомълком ще ликвидират шпионите на шогуна и евакуацията на двореца ще бъде завършена в пълна секретност.

Сайки се намръщи съвсем явно, когато Шигеру заговори, и вече съвсем забележимо.

— Вярно е, че нашият господар има репутацията на човек с рафинирани артистични прояви. Но да наблюдава жерави? След като дворецът му е бил сринат със земята? Когато десетки негови хора са мъртви и ранени? Недопустимо!

— Аз всъщност няма да наблюдавам жеравите — опита се да го успокои Генджи.

— Не, господарю, няма — каза Сайки. — Но да накарате другите да си го мислят, макар и за кратко, е под достойнството ви. Вие сте двайсет и шестият велик владетел на Акаока. Вашите предци са сваляли и издигали шогуни, а вие и вашите потомци също ще го правите. Дори не би ви минало през ум да наблюдавате жеравите в подобен момент.

— Въпреки това, необяснимо, но усещам в себе си непреодолимо желание да правя точно това — Генджи се усмихна на Хейко. —

Казват, че някои жерави дори се кръстосвали през зимата.

Сайки затвори очи за момент. Когато ги отвори, нещата не бяха се променили.

— Господарю, моля ви, размислете. Рисковете от подобни действия са неизчислимо високи.

— С другите сценарии каква е вероятността от въоръжен сблъсък?

— Голяма.

— Ако нашето наблюдение върху жеравите е успешно, никакъв въоръжен сблъсък няма да възпрепятства моето отпътуване. Не е ли така? — Генджи каза: — Моето семейство винаги е имало късмет, когато става дума за нещо, свързано с птици.

Сохаку се намеси:

— Има и други причини тази стратегия да се оспорва. Вие възнамерявате да ни разделите на три групи?

— Точно така — потвърди Шигеру.

— И без това сме малко. В намален брой ще бъдем още по-уязвими на нападение. А вие предлагате да изпратим малко хора, леко въоръжени, с нашия господар, за да пътуват по най-трудния път и най-продължително време до дома.

— Да — съгласи се Шигеру, — и мисля, че е добре мисионерите да тръгнат с тях.

— Какво? — Сайки, Кудо и Сохаку изкрещяха почти едновременно.

— Ако нашият господар поиска да покаже на новите си гости красотата на провинцията, е разбираемо. В противен случай ще бъде трудно да обясним защо чужденците са навън в тези времена.

— Защо трябва да се обременяваме с тях? — попита Кудо. — Нека потърсят убежище у Харис, американския консул.

— Вие знаете пророчеството — припомни им Шигеру. — Един чужденец ще спаси живота на владетеля Генджи. Не знаем кой. Затова в името на нашия господар трябва да ги защитим, сякаш техният живот е неговият.

Кудо се възпротиви:

— Този чужденец вече изпълни ролята си, като пое куршума и умря. Тези двамата са абсолютно безполезни за нас.

Сайки въздъхна:

— Това не е сигурно. — Колкото и да не искаше да го признае, той сега бе по-скоро на мнението на Шигеру, че куршумът е поразил човека, за когото е бил предназначен — водача на мисионерите. — Съгласен съм с господаря Шигеру. Те трябва да бъдат опазени.

Кудо погледна Сохаку, който се преструваше, че не забелязва. Безмълвно Сохаку изруга своя съратник заради суеверията му. Щяха да успеят да убият Генджи или да се провалят, в зависимост от това каква бе съдбата им, а не заради никакви смешни пророчества за чужденци.

Сохаку попита:

— Кой ще води трите отделения? — Отговорът на Шигеру щеше да му каже дали е заподозрян, или не е.

— Ти командваш кавалерията — отвърна Шигеру. — Очевидно ще поемеш отговорността за главната сила. Сражавайте се, ако е необходимо, но избягвайте предварително подготвяните сражения. Преди да отпътувате, ще се съберем да обсъдим и да преценим къде по пътя ще можем да се присъединим към вас.

— Много добре, господарю — Сохаку се поклони. Значи все още му вярваха; в противен случай нямаше да получи принципно назначение.

— Кудо, най-добрите убийци, с които разполагаме, са сред васалите в твоето домакинство — Шигеру направи пауза. Изражението му не се смени. Внимателният наблюдател обаче щеше да забележи присвиването на зениците му, когато погледна Кудо. — Следователно ти ще организираш мъжете, които остават тук. Първо се освободи от шпионите, които ни наблюдават. После се присъедини към Сохаку колкото можеш по-бързо.

— Да, господарю. — Кудо също изпита облекчение, че получи важна задача. Забележката за убийците го притесни, но, изглежда, в думите на Шигеру нямаше нищо злоещо. Ако имаше и най-малко подозрение, нито той, нито Сохаку щяха да получат отговорностите, които им възложиха, а нямаше да им наредят дори да се присъединят към останалите.

Сайки слушаше ужасен. Шигеру предаваше цялата им налична власт на двамата мъже, за които знаеше, че заговорничат срещу господаря им. Очевидно беше луд, въпреки че на пръв поглед изглеждаше достатъчно разумен. След няколко дни някъде високо в планините по гръбнака на Япония Сохаку и Кудо щяха да намерят

Генджи и да го убият. Умът му препускаше, борейки се безуспешно да намери решение.

Шигеру каза:

— Господарю управител, ти ще отпътуваш тази нощ към нашата провинция възможно най-бързо. Ще те придружават Таро и Шимода. Щом се прибереш, пригответи армията ни за война. Бъди готов да тръгнеш в която и да било посока до три седмици.

— Да, господарю. — Сайки се поклони. За секунда планът на Шигеру му се проясни. Докато Сохаку и Кудо бъдат задържани на място със своите задачи, Сайки щеше да бъде свободен да стигне бързо до Акаока и да гарантира лоялността на основната армия, като унищожи безмилостно всички съмнителни елементи. Междувременно Шигеру ще преведе Генджи през най-малко известните пътеки във вътрешността на страната, с цел да избегне преследването, което несъмнено щеше да бъде организирано от шогуна и тези двама изменници. Задачата на Шигеру щеше да бъде сигурно самоубийство за всеки, но не и за Шигеру. С него владетелят Генджи имаше добри шансове да оцелее.

Сохаку попита:

— Колко мъже ще вземе господарят Генджи със себе си?

— Мен — отговори Шигеру — и Хиде. Естествено, господарят Генджи никога не би помислил да наблюдава зимни жерави без госпожа Хейко. И двамата мисионери. Други не са необходими.

— Господарю. — Това бяха най-добрите новини. Но Кудо почувства, че е необходимо да протестира като демонстрация на лоялната му загриженост. — Вашата смелост е извън съмнение, а и Хиде напоследък показва високо равнище на компетентност. Но само двама мъже? Да защитавате нашия господар по време на пътуване главно през владения, подарени на отдавнашните му врагове? С вас трябва да тръгне най-малко войска. Ако има нападение, тези хора могат да спечелят време за нашия господар, като платят с живота си.

— Единствената ни надежда за оцеляване е да избегнем стълкновението — продължи Шигеру. — Ако влезем в каквато и да било битка, със или без войска или с двама или дори с десетима зад гърба ни, ще се провалим.

— Аз също намирам риска за висок — обади се Сохаку. — Не е ли по-благоразумно господарят да пътува с мен или с Кудо? Ние ще

имаме живата сила да го защитим във всички случаи, освен срещу армия, а армията не може да се движи достатъчно бързо, за да хване кавалеристи. — Докато говореше, го осени нова идея, която в значителна степен би улеснила плановете им. — Той ще пътува маскиран. Междувременно вие ще напредвате, както обяснихте, но с фалшивия господар Генджи, който да привлече вниманието. Така безопасността на нашия господар е двойно гарантирана. — Ако Генджи попаднеше в ръцете им, а Шигеру бъдеше отстранен, победата им щеше да е сигурна.

— Обещаваща идея — отбеляза Шигеру — и с несъмнени достойнства. Какво мислите, господарю мой? — Той зададе въпроса на Генджи не за да получи отговор, а да си даде време да овладее отново бушуващите си емоции. Беше на ръба да обезглави Сохаку и Кудо на място. Арогантни глупаци, предатели! Ала ако ги убиеше сега, репутацията му на луд човек щеше да бъде унищожителна за племенника му. Родът им щеше да се разпадне. Спокойно. Трябваше да намери спокойно местенце в себе си. Ако още съществуваше.

— Наистина блестящо, преподобни абате — каза Генджи. — Двойната измама, която предлагаш, е много находчива. — Дватамата с Шигеру вече бяха договорили начина си на действие още преди тази среща. Преструвайки се, че обсъжда предложението на Сохаку, Шигеру показваше уважението си. Щом чичо му беше в състояние да прояви съображения за вежливо поведение, тогава може би лудостта му наистина бе останала в миналото. Това бе причина за реален оптимизъм. Генджи дари Хейко с още една усмивка. — Колкото размишлявам върху плана, толкова повече той ми се струва забавен като начин да напусна Йедо. Не си ли съгласна, Хейко?

— Забавен може би. — Хейко се надяваше, че Шигеру не обмисля сериозно възможността да предаде съдбата на Генджи в ръцете на Сохаку. Тази сутрин, преди зората да е осветила часа на заека, нейната прислужница, Сачико, бе видяла пратеник да напуска двореца. Беше излязъл от жилището на Сохаку. Сачико го бе последвала достатъчно дълго, за да определи вероятната му крайна цел. Замъкът Йедо. — Самотен, без съмнение.

— Самотен? Няма ли да сме достатъчна компания един за друг?

— Ще бъде, ако сме заедно — отвърна Хейко, — но сигурно ще се наложи аз да придружа фалшивия владетел Генджи. Ако не го

направя, измамата ще е пропаднала от самото начало.

Генджи се разсмя.

— Глупости. И двамата ще се маскираме, а фалшива Хейко ще върви с фалшивия Генджи. Ще бъде много забавно. — Той искрено се забавляваше, докато си играеше със смехотворната идея. В един момент Шигеру или Сайки щеше да я отхвърли, така че нямаше опасност планът да бъде реално приложен. — Ти се маскираш много добре като селянка. Прикритието на прислужница ще бъде напълно в твоите възможности.

— Благодаря ви, господарю — напомнянето на Генджи възкреси раздразнението ѝ от изпитаното по-рано притеснение. — Моля да ме извините. Ще започна да се подготвям, като отрежа първо косата си. — Тя се поклони и започна да се оттегля от стаята. Надяваше се Генджи да се вразуми, преди да е пристъпила към рязане на косата.

— Госпожо Хейко, моля ви да останете при нас — настоя Сайки. Той бе открил очевидния недостатък на Сохаку благодарение на думите на Хейко. — Ще бъде грях пред небето да се повреди красотата ви, като се следва подобен абсурден план.

— За да успеем в такова трудно време — каза Сохаку, — не бива да се страхуваме да мислим извън обичайните граници. Едва ли ще ни е от помощ, ако очерним като „смехотворна“ всяка идея, която не произхожда непосредствено от „Изкуството на войната“. — Наградата се бе наклонила на ръба и всеки миг можеше да падне в ръцете му. Трябваше само да сломи съпротивата на този твърдоглав стар глупак.

Генджи се намеси:

— Трябва да призная, не виждам никакъв недостатък в плана на преподобния абат. А ти?

— Никакъв — отговори Сайки, — след като самата госпожа Хейко придружава фалшивия господар.

— Така няма да стане — възпротиви се Генджи. — Интересното е да можем да се престорим на такива, каквито не сме. Във всекидневния ни живот подобен театър е напълно невъзможен. — Въпреки очевидната ирония в думите му Генджи не видя никакви разобличаващи изражения по нито едно лице в стаята. Наистина самоконтролът на самураите беше безграничен. — Нейното място също може да бъде заето от жена с фалшива самоличност.

Сайки рече:

— Господарю мой, може би е възможно вие да се маскирате като въоръжен войник. Може би също госпожа Хейко ще може да използва уменията си да скрие своята самоличност и да се представи като прислужница от домакинство. Може би един от нашите хора ще се маскира като вас. Но кой може убедително да се представи като госпожа Хейко?

Всички мъже в стаята погледнаха към нея. Хейко се поклони смирено.

— Сигурна съм, че лесно може да се намери заместничка.

Сохаку започна да я разглежда. Продълговатите очи, едновременно сънни и тревожни. Идеалната линия на носа и брадичката. Съблазнителната форма на малката ѝ уста. Деликатните и грациозни ръце. Начинът, по който тялото ѝ толкова правилно издуваше меките линии на кимоното. Сърцето му слезе в петите. Беше вярно. Имитацията на Хейко бе невъзможна.

— Сайки е прав — призна Сохаку. — Един поглед, дори от разстояние, ще разкрие истината. Ако госпожа Хейко не придружава фалшивия господар Генджи, планът няма да проработи.

— Госпожа Хейко няма да придружава никой друг освен мен — непреклонен бе Генджи. — Няма да прекарам три седмици в дива местност без нея. Какво ще правя? Ще ловувам?

— Не, господарю мой — каза Сайки, изпитващ облекчение, че е избегнал нещастieto. — Ние знаем, че ловът не е сред любимите ви занимания.

— Договорихме ли се? — попита Шигеру.

Присъстващите се поклониха в знак на одобрение.

Гневът на Шигеру бе преминал. „Ноктите на врабчето“ щяха да останат в ножниците си, докато не се предоставеше подходящ случай. Дано боговете го предоставят скоро.

Каваками, Лепкавото око на шогуна, изживяваше еуфорията, която го обземаше винаги когато знаеше онова, което другите не знаеха. Поради самото естество на неговия занаят неговата информация винаги надхвърляше сведенията на останалите и можеше да се каже, че до известна степен той беше в постоянно състояние на блаженство. Тази сутрин той се чувстваше особено радостен. Току-що

бе разговарял с втория си пратеник за деня, а слънцето още не бе изгряло. Сохаку, абат на Мушиндо и бивш командир на кавалерията на рода Окумичи, искаше спешно среща. „При най-секретни обстоятелства“, според пратеника. Това бе сигнал за една-единствена възможност. Сохаку бе готов да предаде господаря си. Все още не знаеше дали Кудо и Сайки, другите двама старши командири, са част от заговора. Нямаше значение. Сохаку никога не би направил стъпка, без да се е съобразил с тях. Или Кудо и Сайки щяха да са с него, или той имаше план да се освободи от тях.

— Господарю мой — неговият адютант Мукай стоеше на вратата.

— Влез.

— Пратеникът все още не отговаря на въпросите ни.

Мукай говореше за първия пратеник, не за емисаря от Сохаку. Този сега обитаваше килията за разпити, откъдето щеше не след дълго да отиде в безименен гроб. Беше заловен, докато се опитваше да напусне Йедо малко след обстрела. Каваками знаеше, че е от персонала на Сайки.

— Може би не го питате достатъчно настоятелно — допусна Каваками.

— Счупихме големите кости на ръцете и краката му, господарю мой, и отрязяхме...

— Добре — прекъсна го Каваками, който не искаше да изслуша подробностите. — Пак ще говоря с него. Вече може да е податлив на по-нормален разговор. Приведете го в приличен вид.

— Вече е направено, господарю мой.

Каваками кимна. В редица отношения Мукай бе идеалният помощник. Беше достатъчно интелигентен, за да предугажда потребностите на Каваками, без да бъде достатъчно интелигентен, за да заговорничи срещу него. Беше от достатъчно висок произход, за да допълва статута на Каваками, но не толкова висок, че да има аспирации да заеме мястото му. Беше роднина на Каваками по брачна линия, тъй като беше съпруг на дъщерята на доведена леля на съпруга на сестра му. Още повече, неговият род бе пряк наследствен васал на рода Каваками в продължение на близо триста години. Освен това имаше трудно доловими, лични качества. Мукай бе физически силен човек, но той не излъчваше и един-единствен най-слаб лъч на

индивидуалност. Винаги се обличаше подходящо, но дрехите му, които биха изглеждали мъжествено и съвсем консервативно на нечия друга фигура, стояха размъкнато нагънати на Мукай. Може би това впечатление се създаваше от лицето му, което бе необикновено невзрачно, с голям, кръгъл нос, малки очи, разположени твърде близо, огромна уста с много тънки устни и вдадена навътре брадичка. Външният му вид повече от всичко друго беше доказателството, което даваше на Каваками увереност в неговата лоялност. Мъж като Мукай имаше нужда от някой като Каваками, за да служи; самурай с приятна външност, изтънченост, чар и обаятелна натура, за да се радва на вътрешната светлина, която той самият не можеше да създаде и излъчва.

— Благодаря ти, Мукай. Справил си се добре, както винаги. — Не му струваше нищо да направи комплимент на мъжа, а ответната реакция винаги бе на благодарност.

— Не съм заслужил подобна оценка, господарю мой — Мукай се поклони дълбоко.

Влязоха в килията за разпити безмълвно. Както винаги, умът на Каваками бе пълен с яркото въображение на изпълнен със задоволство човек. Кой би могъл да го обвини? Перспективите за бъдещето изглеждаха още по-блестящи, отколкото той бе дръзвал да се надява. Питаше се дали човекът до него изобщо се замисля за нещо. Не че наистина искаше да знае. Често, както и сега, той сякаш присъстваше само тялом, без да показва съпричастност. Само боговете и Буда щяха да разберат какво става в ума му, ако бяха си направили труда да погледнат, което очевидно не бяха сторили. Какво нещастие, да си толкова незначителен. Поне бе благословен, що се отнасяше до служителите му.

Всички видими доказателства за насилие бяха отстранени. Пратеникът, самурай на средна възраст на име Годжиро, беше облечен спретнато, в облеклото, което носеше, когато го бяха арестували. Седеше на възглавница на пода в обичайната позиция, краката му бяха подгънати под тялото. Дървена подпора беше поставена зад него, за да го поддържа изправен, тъй като краката му бяха счупени, иначе щеше да бъде невъзможно да стои в тази поза. Лицето му бе изкривено от болка, дишаше кратко и задъхано, пот бе избила по лицето му. Почти срещу волята си Каваками погледна към ръцете на мъжа, очаквайки да

види липсващи пръсти. Всички пръсти на двете ръце бяха обаче на мястото си. Нещо друго трябва да беше отрязано.

— Няма смисъл да мълчиш — обърна се към него Каваками. — Знаем каква е била мисията ти. Да мобилизираш армията на провинция Акаока. Просто искаме да го потвърдиш.

— Изобщо не ме интересува какво знаете — отвърна Годжиро.

— Би трябвало — каза Каваками, — тъй като моята информация ще доведе до смъртта на твоя господар, изпразване на къщата му и смъртта или поробването на всеки член от вашето семейство.

Тялото на Годжиро започна да трепери. Лицето му се изкриви. Сподавен, приглушен звук мъчително излезе от гърлото му. Каваками си помисли, че страда от някакъв вид припадък, преди да си даде сметка, че мъжът се смее.

— Ти си Лепкавото око — рече Годжиро. — Можеш да знаеш всичко, което знае всеки един. Всичко, с изключение на това кое е най-важното.

— Което е?

— Бъдещето — отвърна Годжиро — е известно само на един човек. Владетелят Генджи.

— Идиот! — Каваками се овладя. Ударът по осакатял задържан не би му донесъл нищо. — Искаш да умреш в агония в името на една приказка?

— Аз ще умра тук, Лепкаво око, да. Но моите синове ще живеят, за да служат на същия господар с пророческа дарба. И те ще се изпикаят върху разлагащия се твой труп. — Той отново се изсмя, въпреки че несъмнено това му струваше силна болка. — Ти си този, който наистина е обречен.

Каваками стана и напусна килията, без да каже дума повече. Беше прекалено ядосан, за да се довери на себе си да говори. Мукай го последва незабавно.

— Да го убия ли, господарю мой?

— Не. Не още. Продължавай да го разпитваш.

— Той няма да проговори, господарю мой. Сигурен съм.

— Въпреки това продължавай. Напредвай с най-големи подробности, за да не остане нито една непроучена.

Мукай се поклони.

— Добре, господарю мой.

Каваками се запъти към павилиона за чай.

Мукай се върна в килията за разпити. Както предрече, Годжиро не издаде никаква информация, дори когато външните части на тялото му бяха счупени, премазани, отделени, а много от вътрешните му органи му бяха показани. Той крещеше и плачеше. Дори и герой не би могъл да се държи другояче.

Чак в най-тъмните дълбини на часа на бивола дробовите му издишаха за последен път. Мукай се наведе над трупа и тихо поиска прошка. Духът на Годжиро сигурно щеше да му я даде. И двамата бяха самураи. Всеки служеше на господаря си както трябва. Мукай се разпореди тленните останки да бъдат погребани с уважение, макар и тайно.

Когато излезе от килията, той се насочи към своето жилище, но не влезе там. Щом се увери, че никой не го гледа, се промъкна през скрита врата. След минути бе извън замъка Йедо и вървеше бързо по посока на дворците на великите владетели в района Цукиджи.

9

БИТОКУ

Господарят управител каза:

— Имаше спорове дали
добродетелта е вродена или се
придобива. Какво мисли господарят
по въпроса?

Владетелят Такамори отсече:

— Безсмислени са.

Управителят продължи:

— Ако добродетелта е вродена,
тогава обучението няма да ни е от
полза. Ако е придобита, тогава
отрепката може да стане самурай.

Владетелят Такамори заяви:

— Добродетелна отрепка.
Отрепка без добродетели.

Управителят се поклони с
уважение и се оттегли.

Вниманието на владетеля
Такамори отново бе погълнато изцяло
от пейзажа пред него и той продължи
да рисува „Изглед към дърветата,
които засенчват банята на госпожа
Шинку“.

Судзуме-
но-кумо (1817)

Звук от прокрадващи се стъпки събуди Хейко. Който и да
приближаваше, той правеше всичко възможно да заглуши колкото е
възможно стъпките си. Вероятно бе някой, който би трябвало да е. Но

стените ги нямаше. Зловещата поява също бе реална възможност. Двата меча на Генджи бяха на място до главата му. Тя тъкмо се готвеше да сграбчи по-късия уакидзаши, когато Генджи се протегна за катаната. Докато го правеше, тя си даде сметка, че той също е буден.

— Господарю — гласът на Хиде дойде откъм другата страна на вратата.

— Да?

— Простете, че ви безпокоя. Един посетител настоява да ви види незабавно.

— Кой е той?

— Крие самоличността си. Но ми даде знак, който каза, че вие ще разпознаете.

— Покажи ми го.

Вратата се приплъзна и Хиде влезе на колене. Той се поклони в тъмното и продължи да се придвижва на колене, после връчи на Генджи плосък, кръгъл метален предмет с диаметъра на голяма слива. Това беше древен предпазител за меч, изобразяващ ято врабчета, които се носят над вълните.

— Ще го приема. След като мине съответното време, го покани.

Хиде се поколеба.

— Няма ли да е благоразумно първо да го накараме да свали маската си?

— Благоразумно, но не е необходимо.

— Да, господарю. — Хиде се оттегли на колене и затвори вратата след себе си.

Хейко придърпа долното си кимоно около тялото си и се измъкна от леглото.

— Аз ще изляза.

— Къде?

Хейко си спомни. Бяха в жилищната част за прислугата, единственото останало неповредено крило в двореца. Двамата с Генджи заемаха главната стая. Всички останали стаи имаха по няколко обитатели. Нямаше празна стая, в която можеше да отиде.

— Ще чакам отвън.

— Твърде студено е. Освен това предпочитам да присъствам.

— Господарю мой, едва ли съм във вид, подходящ да се появя пред когото и да било, освен пред теб. — Косата ѝ падаше свободно по

раменете чак до ханша. Тя бе практически гола. По лицето ѝ не бе останал никакъв грим. Генджи напоследък проявяваше желание да я вижда без него. Трябваше ѝ поне час, за да стане поне донякъде подходяща да се представи, и то само с помощта на Сачико.

— Тези времена са извънредни. Нормалните правила не важат. Подготви се колкото е възможно.

Хейко подреди косата си в прическа, която донякъде наподобяваше древния хейански стил — разделена на среден път с дълги опашки, вързани с по една панделка. Няколко пласта от вътрешното кимоно, изкусно подредени, имитираха свободните роби от онези времена. Пудрата и ружът бяха толкова леко нанесени, че тя сякаш не носеше нищо, въпреки това те подчертаваха блясъка на очите ѝ и усмивката, подразбираща се по формата на устните ѝ.

— Ти ме учудваш — каза Генджи, когато тя влезе с табла за чай в ръка.

— Как така, господарю мой?

— Изглеждаш така, сякаш току-що си слязла от картина от Епохата на блестящия принц. — Той посочи собственото си набързо привързано кимоно. — За разлика от теб, аз ще бъда такъв, какъвто съм. Мъж, току-що станал от сън.

Пристигането на госта ѝ спести дори най-скромния протест. Беше едър мъж, обвит в мантия от главата до петите. Движенията му бяха непохватни и това ѝ се стори познато. Беше го виждала преди. Но къде?

Хиде и Шимода стояха близо до него, отзад и от двете страни. Най-малкото подозрително движение щеше да му струва живота. Ясните, бавни движения на мъжа показваха, че той разбира много добре това. Дори поклонът му бе бавен и премерен.

— Простете за ненавременното ми нахлуване, господарю Генджи.

Част от мантията, която прикриваше лицето му, падна и откри очите му. Макар и малки, в тях пролича изненадата, когато видя Хейко.

— Готов съм да говоря само във ваше присъствие.

Генджи направи жест на Хиде и Шимода. Загрижеността, изписана по лицата на двамата мъже, стана още по-голяма. Никой не понечи да напусне.

— Можете да чакате отвън — нареди им Генджи.

— Да, господарю. — Хиде и Шимода се поклониха, без да отклоняват вниманието си от вероятния убиец. Очите им останаха фиксирани върху него, докато излизаха заднешком от стаята.

След като вратата се затвори, Генджи все още си ги представяше ясно, сякаш ги виждаше през дървото и хартията. Стояха изправени от другата страна, с ръце на мечовете, готови да се втурнат през вратата за миг.

Мъжът отново погледна Хейко.

— Все още не сме сами, господарю мой.

Генджи каза:

— Ако не можете да вярвате на госпожа Хейко, тогава аз не мога да вярвам на вас. — Той я посочи. Тя се поклони и продължи да се занимава с чая.

Мукай бе изправен пред истинска и неочаквана дилема. За да пие чай, той трябваше да открие лицето си. Ако откажеше чая и останеше завит с мантията, нямаше да има разговор. Тъй като Генджи вече знаеше кой е той — това бе втората им среща, — можеше да има само една причина, поради която той да не иска да се разкрие пред Хейко. Да провери реакцията им един към друг. Означаваше ли това, че той я подозира? Или него? Или и двамата? Или просто играеше игра с гейшата, която мислеше, че е? Имаше, разбира се, още по-голям проблем. Ако се разкриеше, Хейко щеше да съобщи за визитата на Каваками. Тогава Мукай щеше да последва Годжиро в килията за разпити и скоро след това щеше да се озове в същия трап. Освен ако не разобличеше Хейко като шпионин и убиец. Не, това нямаше да свърши работа. Генджи никога нямаше да повярва без доказателство, а Мукай не можеше да му даде какво. Той се наруга, че не е предвидил възможността Хейко да присъства. Заради обстрела той изключваше възможността тя да е в двореца. Умствено изтощен от множество взаимно изключващи се възможности, той се отказа да търси изход. Свали мантията си и пое предложения чай.

Хейко не показа изненадата си, не направи и намек, че го е познала. Стана така, защото беше познала Мукай миг по-рано по малките, близко разположени очи и кръглия голям нос под плата, който покриваше останалата част от лицето. Тя предположи, че е изпратен от Каваками в резултат от някоя хитра, заблуждаваща стратегия. Мукай

не беше подходящ избор за тази цел. Неподправен глупак във всяко едно отношение.

Генджи не забеляза Хейко да реагира, което не означаваше нищо. Той знаеше, че тя има забележително самообладание. Най-сетне играещите очи на Мукай зададоха въпрос. Хейко и Мукай се бяха запознавали. Това означаваше, че предателството е почти сигурно. Но чие предателство и от страна на кого все още не бе установено.

Мукай се поклони дълбоко на владетеля Генджи.

— Съжалявам, че трябва да ви съобщя, че вашият пратеник Годжиро бе заловен от агентите на шогуна, когато е напускал Йедо.

— Това е наистина неприятно — отбеляза Генджи. — Отговори ли на въпросите по време на разпита?

— Не, господарю мой, не е.

Генджи реши:

— Ще отдам чест на лоялността и смелостта му, като повиша тримата му синове в ранг. Има ли възможност да се открие тялото му?

— Не, господарю мой. Невъзможно е.

Освен тъгата от смъртта на верния стар васал, Генджи не се притесни особено, че Годжиро не е успял да напусне Йедо. Беше го направил доброволно със съзнанието, че залавянето, мъчението и смъртта могат да станат неговата съдба. Същевременно Сайки беше изпратил друг емисар, който вече вероятно бе пристигнал в Акаока.

— Благодаря за ценните сведения.

— Имам още информация. Другият ви пратеник също е заловен.

— Сигурен ли сте? — Генджи подбираше думите си внимателно. Не искаше Мукай да получи информация, с която не разполагаше. Напълно бе възможно предателството му към Каваками да е режисирано от самото Лепкаво око.

— Ловци със соколи са разположени на стратегически интервали между Йедо и Акаока. Господарят Каваками знае за увлечението на покойния ви дядо по пощенските гълъби и подозира, че и вие ще ги използвате. Вашата армия няма да получи заповедта за мобилизация.

— Тогава наистина сме в тежка ситуация. — Сега не можеше да се разчита на помощ, докато Сайки не достигне Акаока. Ако изобщо стигне там.

— Не е ли възможно някои от вашите командири в провинцията ви да се разпореда за мобилизация по собствена инициатива?

— Моите командири са японци — рече Генджи, — а не чужденци. Инициативата е смъртоносен чуждоземен импулс, не знаете ли? Те ще чакат да получат заповед, както са били инструктирани.

— Въпреки това трябва да напуснете Йедо, господарю мой. Дори ако господарят Каваками не се разпорежи да ви убият, вероятно е подобно действие да предприемат елементи, настроени срещу чужденците. Обстрелът разпали опасно силно емоциите. — Мукай направи пауза. Пое дълбоко дъх да се възстанови психически, преди да продължи. — Въпреки че моето семейство е наследствен васал на рода Каваками, нашият замък е разположен в относителна изолация в заснежената провинция, на висока скала над Японско море. В древни времена никога не е попадал под обсада, дори когато самият Ода Нобунага^[1] е повел армия срещу него. Никой няма да очаква да тръгнете в тази посока. Това може да е най-добрата ви алтернатива. Междувременно в Акаока могат да бъдат изпратени други емисари. Накрая все един от тях ще се добере. Дотогава смятам, че мога да гарантирам сигурността ви.

— Вашата щедрост ме поразява — отговори Генджи наистина поразен. — Подобен акт ще ви постави в положение на открит бунт не само срещу Каваками, но и срещу шогуна.

— Готов съм за последиците, господарю мой.

— Ще обмисля предложението ви — увери го Генджи, без изобщо да възнамерява да прави подобно нещо. — Трябва да ви посъветвам обаче, че най-сигурният курс на действие за вас ще бъде да се върнете към предишната си васална зависимост.

— Никога — гласът на Мукай се изпълни с нехарактерна за него енергичност. — Така както моите предци са стояли редом до вашите в Секигахара, така и аз ще остана до вас.

— Дори резултатът да бъде същият?

— Няма да бъде — уверен бе Мукай. — Всички предзнаменования ви показват, че боговете са на ваша страна.

Мукай бе изключително сериозна личност, която не би възприела смеха в този момент, затова Генджи не се разсмя въпреки силния импулс да го направи. Всички, които вярваха в пророческите му способности, виждаха предзнаменования навсякъде. Той самият съзираше само несигурност.

Генджи върна предпазителя за меч на Мукай. Трябваше да го представи отново, ако се появеше нужда.

— Значи семейството ви е пазило тайно това през всичките тези години?

— Да, господарю мой. — Мукай се поклони ниско и почтително пое овала от филигранна стомана с две ръце. — От битката насам. За да ни напомня на кого сме истински лоялни.

Щяха ли някога да се освободят от Секигахара? Дори представителите на рода Токугава да бъдат свалени, нямаше ли тогава те заедно с поддръжниците си да чакат своя ред да се бият помежду си в „решителна битка“? След сто години, след като чужденците завладеят Япония, заедно с останалия свят, ако такова бе бъдещето, дали най-сетне ще сме забравили Секигахара?

След като Мукай си тръгна, Генджи небрежно зададе този въпрос и на Хейко.

— Не знам, господарю. Знам, че Секигахара няма нищо общо с привързаността на този господин към теб.

— Разбира се, че има — рече Генджи. — Какъв друг мотив може да има?

— Любов — отвърна Хейко.

— Любов? — Генджи бе изненадан. Не бе забелязал нито един красноречив поглед или жест да бъде разменен между Хейко и Мукай. — Искаш да кажеш, че той също е влюбен в теб?

— Не, господарю мой. — Хейко не можеше да се въздържи да не се усмихне. — Не в мен.

Двайсет и петима самураи се изтеглиха от старата изоставена ловна хижа в подножието на Канто. Никой не бе екипиран за лов. Един от двамата мъже начело на групата се обърна към другия.

— Срещата не уреди нищо.

— Това неочаквано ли беше?

— Не, не. Но аз се надявах на нещо по-добро.

— Фактът, че срещата изобщо се състоя, може да се смята за триумф. — Той се обърна и посочи мъжете, които вървяха по пътеката обратно към Йедо. — Погледни ни. Двайсет и пет мъже, които носят гербовете на дузина господари. В друго време, не толкова отдавна,

щеше да бъде немислимо да се види такава смесица от толкова различни родови васали. Ние преминаваме отвъд древните ограничения, приятелю мой. Ние сме поколение, което ще създаде нов идеал. С нашата искрена решителност ние ще извършим фактическото прераждане на японската нация.

Първият мъж, който говореше, погледна спътника си с нескрито възхищение. Той усети, че гърдите му се изпълват със справедливостта на тяхната кауза. Те наистина бяха достойни мъже.

Други от групата участваха в по-неангажиращи разговори.

— Чу ли какво кимоно е носела Хейко преди две седмици?

— Много повече, от това да чуя. Видях го.

— Не!

— Да. Облеклото ѝ бе покрито с бродирани гротескни образи и ярки чуждестранни рози. Нещо по-лошо, те бяха от сорта, който някои глупаци наричат роза „Американска прелест“, сякаш думите „американска“ и „прелест“ могат да се съчетаят.

— Възможно ли е да сме дегенерирали дотам, че дори в страната на розите трябва да се възхищаваме на чуждоземни цветя?

— За тези предатели, които боготворят чужденците, нашите собствени рози са незабележими.

— Всички рози са чужди — обади се друг мъж. — Онези, които имаме ние, са от Корея и Китай от стари времена.

— След като имаме собствена наука, можем да разберем кои рози са истински японски и да се възхищаваме само на тях.

— Науката е чуждоземна мерзост.

— Не непременно. Оръжието може да стреля във всяка посока. Затова науката може да бъде средство в ръцете ни, както и в техните. Науката може да бъде използвана да укрепи Япония, затова съм превърнал в своя мисия разбирането на науката. Това не може да е непатриотично.

— Наистина е похвално, че си готов на подобна саможертва, да рискуваш да се замърсиш, за да подкрепиш нашата кауза. Покланям ти се в знак на благодарност.

— Със сигурност хризантемата е японска.

— Разбира се. Това е извън съмнение.

Хризантемата бе свещен символ на императорското семейство. Всяко съмнение в нейния произход беше само по себе си осъдително.

— Чрез науката можем да докажем, че е оригинално японско цвете.

Един от водачите вдигна предупредително ръка.

— Бързо. В гората.

След малко недалеч се появи конник, който се изкачваше по същата пътека, по която двајсет и петимата самураи слизаха. Зад него вървяха още петима конници — или по-точно трима конници и двама спътници от нежния пол.

Шигеру се намръщи.

— Умно ли е да си толкова небрежен?

— Небрежността е единственият начин да уредим това бягство от Йедо — отговори Генджи. — Ако покажем и най-малка загриженост, ще се повдигнат подозрения. Вече наблюдавахме успешно зимните жерави и стигнахме подножието на планината необезпокоявани. Небрежната стратегия е стабилна.

Шигеру не виждаше защо бе необходимо да язди в средата на двајсет маскирани и неидентифицирани самураи, както правеше в момента, без каквато и да било подготовка за битка. Знаеше обаче, че няма смисъл да спори с Генджи. Видимата мекушавост и отстъпчивост на племенника му беше точно такава — видима, не реална. Генджи беше поне толкова упорит и праволинеен, по свой начин, колкото и покойният владетел Киори. Шигеру изостана в края на групата. Това бе най-уязвимото място. Надяваше се нападението, ако се случи, да започне оттам.

— Простете ми, господарю мой — обади се Хиде, — но трябва да се съглася с владетеля Шигеру. Видях двајсетина мъже, но след тях може да има още толкова, може би дори повече. Като нищо може да са убийци, изпратени специално да ви заловят.

— Те могат и да са най-обикновена група приятели, излезли на следобедна разходка. Нека да продължим. И моля те, не предприемай никакви действия без пряка заповед от мен.

— Да, господарю. — Хиде, който не можеше да свали безпокойството от лицето си, пришпори коня си напред към позицията на водача. Ако наистина бяха убийци, може би щяха първо да атакуват

него, като по този начин господарят му щеше да получи по-добра възможност да избяга.

Емили погледна въпросително владетеля Генджи. Той се усмихна и каза:

— На пътеката пред нас има някакви хора. Няма причина да очакваме неприятности. — Той внимателно побутна коня си да мине отпред.

— Сигурна съм, че сте прав, господарю мой — рече Емили, която мина напред заедно с него, — тъй като ние пътуваме в мир, без лоши намерения и със сигурност няма да станем обект на такива.

— Това ли представлява християнската религия? Баланс на намеренията?

— „Каквото посееш, това ще пожънеш.“ Да, така мисля.

— Споделяте ли този възглед? — обърна се Хейко към Старк.

— Опитът ме е научил на друго — отвърна Старк. Той дискретно докосна пистолета в джоба, скрит под връхната му дреха.

Когато стигнаха до място, където пътеката малко се разширяваше, изведнъж бяха обградени от самураи. Въпреки че не бяха извадили мечове, те бяха готови да се разгърнат незабавно.

— Тук не е разрешено за чужденци. — Онзи, който говореше, стоеше малко по-напред от останалите. — Това все още е част от Япония, незасегната от заразното им присъствие.

— Освободете пътя — обади се Хиде. — Велик владетел ви удостоява, като минава край вас.

— Щяхме да сме удостоени — каза вторият мъж, който също бе излязъл пред останалите, — ако въпросният владетел наистина беше велик. Аз обаче виждам, че онзи, за когото говорите, има лошата слава на човек, който се въргала в краката на чужденците. Не бих отстъпил пред такъв.

Ръката на Хиде докосна дръжката на меча. Генджи заговори възможно най-бързо, преди Хиде да го е измъкнал от ножницата.

— Не искаме церемониално отстъпване на път — рече той. — Денят напредва, става късно. Всички ние искаме да стигнем там, закъдето сме тръгнали, нали? Тогава нека продължим. Няма нужда който и да било да отстъпва. Изберете едната страна на пътеката, ние ще минем по другата.

— Говориш като слабоволев човек, какъвто си — отбеляза първият мъж. — Дядо ти беше воин, който заслужаваше уважение. Ти не си нищо друго, освен дегенериращо същество от загиващ род.

— Хиде. — Предупредителната нотка в гласа на господаря му бе единствената причина, поради която главата на мъжа бе все още на раменете му. Хиде отпусна ръка от дръжката на меча и пое дълбоко дъх, опитвайки се, макар и не особено успешно, да се успокои.

— След като е така — отговори Генджи, — тогава сигурно съм извън периметъра на внимание на такива достойни мъже като вас. Нека спрем дотук и да се сбогуваме.

— Може би трябва да направим както казва той — обади се първият мъж след секунда. — Ще бъде жестоко от наша страна да му откажем удоволствията, с които е свикнал.

— Да, така е — съгласи се вторият мъж. Той погледна насмешливо Генджи. — Чухме, че пициш от удоволствие нощно време, когато варварските людоеди разпъват кървящия ти задник с вонящите си животински пениси.

— И че гукаш като доволно бебе денем, докато смучеш гадната полюция на същите болни органи.

— Зле информирани сте — отговори Генджи. — Единственият чужденец, с когото съм си разменил интимности, е до мен.

Няколко самураи се засмяха иронично.

— Тя е съкровище от удоволствия, които вие дори не можете да си представите — продължи Генджи.

Първият мъж му опонира:

— Ти си глупак, луд или и двете. Или може би сляп. Погледни я. Конят ти прилича повече на човек в сравнение с нея. Всъщност те са с еднакъв размер и носове с еднаква дължина. Цветът на твоя кон обаче е къде-къде по-хубав от призрачните коси на твоята спътница.

— И от миризмата ѝ. Вонята ѝ не подлежи на описание.

Генджи се усмихна добронамерено.

— Очевидно не сте достатъчно близо, за да вдъхнете истинския ѝ аромат. Когато е възбудена, тя излъчва парфюм от интимните си части, близък до опиумните миризми, а после я обзема нещо като сексуален екстаз. Вижте фините кости на ръцете ѝ. Колко почти прозрачна е кожата ѝ. Щом се възбуди, тя придобива сила, близка до тази на гръмотевица, а когато те докосне, леки шокове преминават от

нейното в твоето тяло. Ето защо цветът ѝ е толкова странен. Материята на нейното същество се променя.

Докато Генджи разсейваше враговете си, Хиде и Шигеру тайно смениха позициите си. Ако бе необходимо да се атакува, те щяха да нападнат с максимален ефект. С мечове и копията щяха да извадят от строя половината от противниковата група през първите мигове на битката. Онези, които останеха, щяха напълно да подлежат на контрол. Хиде си спомни една често повтаряна аксиома на техния род — конник от Окумичи се равнява на десет самураи пешаци. Така беше и той не се съмняваше в това, предимството бе на тяхна страна, а не на страната на тези така наречени Добродетелни мъже. Хиде и Шигеру си размениха бързо погледи за потвърждение на готовността им.

— Забелязахте ли гърдите ѝ? — попита Генджи. — Толкова неестествено пълни, толкова щръкнали. — Под претекст, че говори за Емили, той мина две крачки напред, като препречи пътя между нея и войнствения самурай. Мислеше си, че може да убие най-близкостоящите мъже, преди да го наранят. — Гърдите ѝ стават по-зрели с всеки изминал месец. Всъщност те зреят, докато говорим. Напращели са, но не от мляко, а със страхотна амброзиева роса. На повечето места, където я докосваш, тя е студена като лед, защото цялата ѝ телесна топлина е съсредоточена на три места — гърдите, устата и вагината ѝ.

Емили се питаше какво говори Генджи на новите си познати. Каквото и да беше, трябва да бе очарователно, тъй като мнозина от тях стояха с отворена уста, а някои гледаха нея. Тя им се усмихна в отговор, изпълнена със сигурност, че нейното дружелюбие е в хармония с отношението на Генджи.

Старк също не знаеше какво говори Генджи, но разбираше какво прави той. Тримата самураи от рода Окумичи успяха да заемат подобри позиции. Битката предстоеше.

Старк преброи двайсет и пет мъже с мечове от другата страна. Никой от тях нямаше огнестрелни оръжия, поне не на показ. Двайсет и петима срещу Генджи, Хиде и Шигеру. Съотношението не бе добро, дори само защото те бяха на коне, а противниците им — не. Старк носеше само джобен пистолет трийсет и втори калибър, но бе готов да го извади. Шест куршума и никакво презареждане. Ако поне носеше ножа си, можеше да се погрижи за още един-двама, но не го бе взел. В

най-добрия случай щяха да ликвидират половината. Другата половина несъмнено щеше да ги убие. Или по-лошо. Погледна натам, където стоеше Емили — до Генджи. Хейко бе до него. Можеше да убие Емили с първия изстрел, а Хейко с втория, за да им спести мъките, на които тези мъже сигурно щяха да ги подложат, преди да умрат. После ще застреля най-близките четирима и ще стъпче още толкова, преди той самият да бъде победен. Беше готов. Раменете му се отпуснаха. Никакви мисли не го вълнуваха повече.

Моментно вцепенен и замлъкнал от дивашките мисли на Генджи, първият мъж върна гласа си и буквално изплю думите:

— Запази мръсните си фантазии за себе си. За нас е достатъчно трудно да се справим с тази воня.

Вторият мъж го допълни:

— Не можем да кажем със сигурност дали тази отвратителна миризма идва от немитите коне, от звероподобната ти любовница или от твоето собствено гниещо и дегенериращо аз.

— Достатъчно! — Шигеру не можеше да търпи повече. Той пришпори коня си напред, докато Добродетелните мъже извадиха мечовете си. — Извинете се още сега на своите предци, защото, когато приключим с вас, ще изхвърлим техните олтари, ще разкопаем останките им и ще ги изхвърлим в ямите за боклуци на отрепките.

Водещият кръг самураи се придвижи напред, за да го пресрещне, после назад, когато го познаха.

— Шигеру!

— Невъзможно! Той е мъртъв.

След като за момент замръзнаха на място, самураите се обърнаха и побягнаха във всички посоки. Всички, с изключение на двамата, които разговаряха. И двамата паднаха на колене и притиснаха главите си към земята.

— Моля ви, приемоте моите извинения — каза първият мъж — и пощадете моите възрастни родители.

Вторият допълни:

— Децата ми все още са невинни младенци. Нека моята кръв ги измие.

Двамата мъже се раздвижиха в един и същи момент. Първият сграбчи острието на своята катана с две ръце и както кръвта течеше по порязаните му длани и пръсти, го заби дълбоко в гърлото си. Той

започна да се мята настрани, а животът му изтичаше с клокочещ звук през раната, устата и ноздрите му. Вторият мъж постави острието в устата си и заби главата си напред. Дръжката се удари в земята и половината от оръжието се показа през задната страна на черепа му. По някакъв начин то го уравни. Поддържан злоещо от меча и двете си колене, той умираше спазма след спазма.

Емили припадна. Щеше да се просне на земята, ако Генджи не я бе задържал в ръцете си. Имаше чувството, че под тежестта ѝ може да падне от седлото. За негова изненада тя не бе толкова тежка, колкото му се струваше. Нито толкова голяма, когато бе съвсем близо до него. Уголемената форма на тялото ѝ и странните ѝ черти изкривяваха неговата представа за реалните ѝ размери.

Шигеру започна да слиза от коня.

— Не е необходимо — спря го Генджи.

— Трябва да ги разпозная — обясни му Шигеру. Лицето му гореше. Само кръвта можеше да охлади тази ярост.

— Не се занимавай повече — настоя Генджи. — Времената са трудни за всички нас. Тези бяха заблудени, но искреността им е несъмнена. Нека почетем искреността им и да забравим останалото.

Шигеру се поклони. Но когато Генджи тръгна напред, той все едно слезе от коня. Разгледа гербовете на кимоната им и запомни лицата им. Генджи беше прекалено състрадателен. Някои думи не можеха да бъдат забравени. Те не можеха да бъдат простени.

Единият мъж бе споменал родителите, другият — децата. По-късно, когато сегашната криза отmine, той щеше да ги намери и да стори необходимото.

Шигеру отново яхна коня и го пришпори.

— Не разбирам — каза Емили. — Всички просто разговаряха. Владетелят Генджи дори изглеждаше общителен. После, изведнъж...

— Тялото ѝ трепереше неконтролируемо. Тя хвана още по-здраво Старк с надеждата, че той също ще я хване по-здраво. Той го направи. Това не помогна. Тя продължаваше да трепери. Никога не си бе представяла, че ще види нещо толкова ужасно, толкова безсмислено насилие, още по-лошо — самопричинено. В един момент тези двама мъже говореха. В следващия те предадоха безсмъртните си души на

вечно проклятие, като отнеха сами живота си. И за какво? Видът на ужасните им рани, звукът на клокочещата кръв в гърлата им, щеше ли някога да може да забрави това? Мислеше, че няма да може, и затрепери още по-силно.

— Техният начин на мислене е различен от нашия — говореше ѝ Старк, но това не обясняваше нищо. Враждебно настроените самураи имаха неизброимо числено превъзходство над тях. Но няколко думи, изговорени от Шигеру, бяха достатъчни, за да ги прогонят и разпръснат. Защо? Той не знаеше.

Двама от тях се бяха убили по особено болезнен начин. Ако толкова искаха да умрат в мъки, сигурно не им липсваше смелост. Защо вместо това не атакуваха? Той не знаеше.

Владетелят и неговият чичо седяха и разговаряха наблизко. Хейко не показва и най-малък признак на стрес, беше заета заедно с Хиде, изграждаха подслон от бамбук, който той бе отрязал. Макар да изглеждаше нежна и деликатна, извършеното неотдавна насилие изобщо не я бе засегнало.

Старк не разбираше повече от Емили какво става.

— Питам се дали и ние сме такава загадка за тях.

— Едва ли — отговори Емили. — Нашите действия имат причина и основание, както Бог е предопределил.

— Ще бъде разумно да продължим да пътуваме през нощта — каза Шигеру. — Съмнително е, че онези, които избягаха, ще се върнат. Други преследвачи обаче ще са близо зад нас.

— Да, ще е разумно — отговори Генджи, — но също така е невъзможно. Емили не може да пътува. Шокът за нея бе прекалено голям.

— Шок? — Шигеру погледна към чужденката. — От какво да е шокирана? Трябва да е спокойна. Битката бе ненужна.

— Не е свикнала да вижда мъже да се принасят в жертва — обясни му Генджи. — Още по-малко с мечове. Смъртта от огнестрелно оръжие може би не е толкова разстройваща за нейната чувствителност.

Шигеру нямаше търпение за подобна дискусия. Той мина на друг по-важен въпрос.

— Няколко от нашите врагове, които срещнахме неотдавна, носеха гербовете на великия владетел Йошино. Това означава, че той скоро ще разбере нашето местонахождение и вероятно посока на движение. Малко след това и шогунът ще знае, тъй като Йошино е съюзник на Токугава.

— Не непременно — не се съгласи Генджи. — Съмнявам се, че срещата им е била разрешена от който и да било от техните владетели. Те са действали на своя глава. Следователно технически и може би фактически те са извършили предателство. Те няма да разкрият нашето местоположение, ако това означава, че те трябва да признаят престъпление, което ще унищожи тях самите и техните семейства. Ние сме в безопасност.

Шигеру продължи да настоява:

— Въпреки това като предпазна мярка трябва да вървим кръгообразно на север и да свърнем на запад едва южно от манастира Мушиндо. Това ще удължи пътуването ни с два дни, но то също така ще ни изведе на път по-малко опасен от гледна точка на това да бъдем заловени.

Хиде и Хейко се присъединиха към тях. Хиде съобщи:

— Подслонът е готов, господарю мой.

— Благодаря. Аз ще дежурия на първи пост, Шигеру — втори, а ти — трети.

Хиде рече:

— Не е необходимо да поемате такова задължение, което е работа на вашите слуги, господарю мой.

— Ние сме само трима. Ако аз не поема своя дял, не след дълго вие с Шигеру ще се преуморите и изобщо няма да сте от полза. Аз ще дежурия пръв.

— Да, господарю мой.

Хейко се усмихна на Генджи.

— Нещо те забавлява ли?

— Една неангажираща мисъл.

— И каква е неангажиращата мисъл?

— На север ли продължаваме?

— Да, за още два дни. Защо?

— Не е ли известната непробиваема крепост на семейството на Мукай на север?

Генджи се протегна към нея, но не беше достатъчно бърз. С кикот тя му се изплъзна.

— Върни се.

— Търпение, господарю мой.

Хейко спря на кратко разстояние от чужденците и се поклони.

— Емили, Матю. — Тя посочи единия навес от тези, които бяха издигнали с Хиде. — Ще прекараме нощта тук. Моля ви, опитайте се да си починете. След тази нощ може да нямаме такова свободно време, докато не стигнем замъка на владетеля Генджи.

— Благодаря ти, Хейко — рече Емили.

Емили бе сложена да спи под няколко пласта одеяла. Старк и Хейко седяха с нея, докато най-сетне тя не заспа. Когато Хейко се изправи, Старк я спря.

— Кои бяха тези мъже?

Хейко потърси вярната дума в паметта си.

— Разбойници.

— Защо избягаха, вместо да ни нападнат?

— Познаха господаря Шигеру.

— Бяха две дузини хора, срещу четирима мъже от наша страна.

— Да — потвърди Хейко. — Бяха твърде малко и го знаеха. Затова избягаха.

Старк бе сигурен, че Хейко не го е разбрала. Отговорите, които даде, нямаха никакъв смисъл. Никъде в света две дузини мъже не биха избягали от четирима.

— Защо тези двамата се самоубиха?

— В знак на извинение за непочтителните си думи.

— Да се извинят. Като се прободат със собствените си мечове?

— Да.

— Какво са казали, че се е наложило да постъпят така?

— Неуважителни думи — обясни му Хейко, — не мога да ги повторя, защото това означава и аз да проявя неуважение. — Тя се поклони. — Лека нощ, Матю.

— Лека нощ, Хейко.

Старк заспа чак на разсъмване. Чувахе Хейко да се кикоти. По-късно чичото на владетеля се събуди и се загуби някъде в гората. Върна се няколко часа по-късно и дежурството пое Хиде. Старк възнамеряваше да предложи услугите си, но не го направи. Не искаше

да обиди никого по случайност и да трябва да се извинява с цената на живота си. Трябваше да живее, докато Етан Круз умре.

— Да не би наистина да вярваш на думите на Мукай?

— Вярвам му. Заради начина, по който те гледаше. Заради начина, по който казваше „господарю мой“. И то толкова често — „господарю мой“. При всяка възможност, сякаш като го казваше, те притежаваше.

— Предците на Мукай са се борили до моите при Секигахара. Това е единствената причина за неговата лоялност.

— Ако вярваш на това, значи си лековерен като селска девойка.

— Предпазителят за меч с изобразените на него врабчета се е пазил в семейството му от десетилетия.

— Според него. Може да го е купил във всяка заложна къща. Секигахара е неговото извинение, а не причината. Любовта винаги намира път.

— Странно. И не е забавно. Престани да се смееш.

— Прав си. Не биваше да се смея. Трябваше да се разгневя.

— Каква причина имаш да си гневна?

— Защото те смятат за по-хубав от мен. Поне един човек.

— Мукай не е влюбен в мен.

— Някой ден, когато започнеш да водиш ленив живот в неговия замък високо над бушуващото северно море, ще разбереш истината.

— Светът не се е покварил до такава степен. Това поне няма да се случи, докато съм жив.

— Това пророчество ли е, господарю мой?

През нощта и на следващата сутрин тежка снежна завивка покри равнината Канто. От кабинета си в замъка Йедо, Мукай наблюдаваше как светът става бял. Генджи беше там някъде, навън, преследван беглец. Сърцето го болеше, когато си помислеше как трябва да страда младият господар в това тежко време.

Опита се да получи задачата да залови Генджи, но Каваками се зае лично с нея. Затова той бе прикован тук, в Йедо, безпомощен да помогне на онзи, когото обичаше повече от самия живот. Можеше ли съдбата да бъде по-жестока?

Погледна предпазителя за меч в ръцете си. Врабчета, които се носеха над вълните. Именно когато го видя в магазина на Сеами, той разбра истината за чувствата си към Генджи. Дотогава не разбираше източника на томителната болест, която го мореше от предишната пролет. Той я отдаваше на безпокойството, което изпитваха всички заради нарастващото присъствие на чужденци в Япония. Всъщност тази пролет той бе видял за пръв път Генджи.

— Ето го следващия велик владетел на Акаока — бе казал Каваками и го бе посочил на събрание при шогуна. — Когато възрастният мъж умре, с рода е свършено.

Мукай видя младеж, чиято невероятна красота го остави безмълвен. Той знаеше, че трябва да изрази съгласие с Каваками, но устните му не можеха да формулират думите.

Това беше. Нищо повече нямаше да се случи. Но същата тази вечер, докато слушаше дискусията за вредните ценности на чужденците, животът му започна за пръв път да придобива смисъл.

— Щастието е главната цел на чужденците — каза Каваками.

— Трудно е да се повярва — обади се владетелят Нода. — Няма общество, базирано върху подобна повърхностна и егоистична идея, което да е оцеляло повече от няколко поколения, в най-добрия случай.

— Не знам колко дълго ще оцелеят — продължи Каваками. — Въпреки това е факт.

— Те са странни — намеси се владетелят Кубота, — но не дотам странни.

— Написано е във върховния им закон — настоя Каваками. — Щастието е декларирано като право, което трябва да се гарантира на всеки.

— На отделните хора? — попита Мукай.

Каваками го стрелна недоволено с поглед. Неговата функция бе да присъства, да слуша и да преценява, но не и да говори. Мукай се поклони извинително. Успокоен и изпълнен същата вечер с великодушие, Каваками му отговори:

— Да. На отделните хора.

— Колко неправилно — заключи владетелят Нода.

Мукай се съгласи безмълвно. Неправилно, без съмнение. Целта на обществото бе да има ред, а единственият път към реда бе точното определяне на мястото. Цивилизацията го изискваше. Всеки трябваше

да знае мястото си, да го приема и да се държи съответстващо. Всичко друго щеше да доведе до хаос. Щастие. Каква идея. Мукай почувства вълнение, което по онова време смяташе, че е справедлив гняв и че това е уместният отговор.

После, когато видя за пръв път предпазителя за меч, в него нещо избухна. Преди да се осъзнае, той се бе разплакал.

— Господарю мой — обърна се към него магазинерът Сеами, — да не би да не ви е добре?

Врабчета във въздуха. Въпреки че бяха неодушевени изображения от филигранна стомана, не бяха ли те по-свободни, отколкото той е бил някога?

Красотата на Генджи.

Собствената му грозота.

Празнотата на двореца.

Щастието. Чисто, индивидуално, лично, егоистично щастие. Да мисли за себе си и да забрави другите. Дори още по-добре, да чезне в блаженството на разюзданата любов. Ако можеше да бъде с Генджи, той щеше да изчезне и да остане само Генджи — бе красив, много красив.

Той плачеше, а Сеами стоеше до него и безпомощно кършеше пръсти.

Мукай купи предпазителя за меч за първата сума, която Сеами назова, без да се пазари. С радост би платил два пъти повече. После измисли фиктивния прародител, който се е бил с рода Окумичи при Секигахара. Това му даде основание да се среща насаме с Генджи.

Сега, докато снегът продължаваше да пада и огромната му ръка с груби пръсти стискаше предпазителя за меч, Мукай взе най-съдбоносното решение в живота си.

След час той напусна замъка Йедо на път към дома си на брега на Японско море. Той беше незначителен владетел само с 200 въоръжени васали. Без значение. Той ще ги събере всичките и ще застанат под флага с врабчета и стрели на рода Окумичи. Ако младият господар щеше да умре, тогава той също щеше да умре.

Мисълта да загине на същото място и по същото време като Генджи донесе на въображението му изключително видение с почти невероятна красота. Това бе твърде много, за да се надява. Но бе

невъзможно. Можеха да умрат прегърнати, а кръвта на любовта да ги разкрасява във вечния момент на смъртта.

Топлината на радостта обзе сърцето му. Зимата беше прогонена.

Без да се срамува, той призна истината, която чувстваше дълбоко в себе си.

Чужденците бяха прави. Нищо не бе по-важно от щастието.

Сохаку и Кудо насочиха конете си през дълбокия сняг.

— Ето ги — каза Кудо.

Две хиляди самураи бяха разположени на бивак на равното място пред тях. В центъра им имаше командна палатка. Четвърт от мъжете бяха въоръжени с мускети, както и с обичайния комплект мечове и копия.

— Няма караул — отбеляза Кудо. — Това е небрежност.

— Страната живее в мир — обясни му Сохаку, — а освен това кой ще атакува армията на шогуна толкова близо до Йедо.

Каваками, облечен показно в пълно бойно снаряжение, ги посрещна възторжен, когато влязоха в палатката му.

— Господарю Кудо, преподобни абате Сохаку, добре дошли.

Сохаку каза:

— Благодаря ви, че ни посрещате при такива извънредни обстоятелства, господарю Каваками.

— Глупости. Малко саке, за да се стоплите.

— Благодаря ви.

— Предполагам, че сте успели да пристигнете от Йедо, без да изпитате големи затруднения.

— Да, благодарение на вас. — Сохаку изпразни чашата си, която един прислужник напълни. — За жалост, бяхме принудени да убием мъжете, които шпионираха двореца. В противен случай нашето отпътуване щеше да е прекалено лесно и щеше да събуди подозрения. Все още не сме сигурни в лоялността на всички наши мъже.

— Разбирам — отвърна Каваками. — Не очаквах нищо друго. Затова изпратих най-ненадеждните си хора за наблюдението. Следователно може да се каже, че взаимно сме извели изгода. — Той се поклони, Сохаку и Кудо направиха същото. Досега дълбочината на поклоните им беше съвсем еднаква. — С какви сили разполагате?

Това беше втората проверка. Първата, която бяха минали, беше да влязат в лагера на Каваками сами, без контингент от телохранители. Сега от тях се искаше да разкрият техния брой и въоръжение.

— Сто и дванайсет самураи — отговори Сохаку без колебание, — всичките на коне, всичките въоръжени с мускети наполеонов тип и с дваайсет патрона за всеки.

— Това ваши наследствени васали ли са?

— Мои или на Кудо — повечето от тях. Около дванайсет са преки васали на фамилията Окумичи.

Каваками се намръщи.

— Няма ли да е по-разумно да унищожим тях незабавно?

— Ситуацията е деликатна — отвърна Сохаку. — Нашите хора са самураи от най-консервативен и традиционен тип. Всичко с привкус на страх или задкулисност ще подкопае моята позиция. Убийството на дузина мъже, лоялни на техния господар, няма да бъде полезно в това отношение.

— Да ги имате в обкръжението си е изключително опасно — настоя Каваками.

— Съгласен съм. Днес по обяд ще оповестя моята лоялност към шогуна, като дам за основание потребността от национално единство пред лицето на вероятното варварско нашествие. Трябва да оставим настрана старите вражди и да се обединим, както са направили нашите прадеди, когато монголите са нападнали Япония преди шест века. Ще кажа, че двамата с Кудо сме стигнали до извода, за съжаление, че владетелят Генджи не е пророк, а е душевноболен, както и неговият чичо, господарят Шигеру, чиито отвратителни престъпления са известни сред нашите хора. Да ги следвам сякаш не е проява на лоялност, а е страхливост. Истинската лоялност е придържането към древните идеали, въплътени в нашия стар покоен владетел, Киори. Ние трябва да отстояваме честта на дома Окумичи, като установим регентство. Господарят Генджи ще бъде задържан под предохранителен арест и ние ще действаме от негово име.

— Вие сте истински оратор, преподобни абате. Ако бяхте останали монах, несъмнено щяхте да имате много слушатели за „битоку“.

— Вие сте много мил, господарю Каваками. Като истински самурай вие можете да тълкувате също така успешно естеството на

същинските нравствени ценности.

— Ами тези, чиито съмнения не се разсеят от яснотата на думите ви?

— Тяхната лоялност към господаря Генджи, макар и неправилно насочена, ще бъде зачетена. На тях ще им бъде позволено директно да отпътуват към Акаока — Сохаку прие още една чашка саке. — Мислите ли, че някой от тях е в състояние успешно да се изплъзне от вашите сили?

— Искрено се съмнявам.

— И аз.

Каваками се досети още нещо:

— Трябва да обсъдим и господаря Шигеру.

— Той е убиецът на господаря Киори. Ще го предадем на съдбата, която заслужава.

Каваками кимна:

— Отлично. Мен обаче ме тревожи един аспект на вашия план.

— Моля ви, споделете вашата загриженост.

— Жив, владетелят Генджи ще продължи да бъде сериозна заплаха, дори да е задържан. Репутацията му на ясновидец, макар и лъжовна, има мощно влияние над народното въображение.

Сохаку се усмихна.

— За нещастие обаче, въпреки че ние ще се опитаме да запазим живота му, владетелят Генджи ще бъде убит в хаоса. Ще носим почитаемата му пепел чак до „Облак врабчета“, за да го погребем.

— Малко след това — допълни Каваками — шогунът ще обяви издигането на твоя дом във владетелски на Акаока. Господарят Кудо, като ваш най-ценен васал, ще има своите земи и съответното възнаграждение.

— Благодаря ви, господарю Каваками. — Този път, когато размениха поклони, Сохаку и Кудо наведоха телата си по-ниско от домакина.

Каваками им съобщи:

— Моите сили ще се движат по крайбрежния път с най-голяма скорост. Владетелят Генджи вероятно ще се опита да се измъкне през Вътрешно море, някъде западно от Кобе. Аз ще го чакам.

— Единствено ако той успее да избегне основното тяло на нашата кавалерия — уточни Сохаку, — ще го заловя в планините при

село Яманака. Преди да тръгне да гледа жеравите, той каза, че ще се опита да се присъедини към нас там.

Намеси се и Кудо:

— Ще проследя владетеля Генджи с дваайсет от нашите най-точни стрелци. Ще направим всичко възможно да елиминираме господаря Шигеру със снайперен огън, преди да излезе от планините.

Каваками вдигна чашата си.

— Нека боговете покровителстват носителите на истински добродетели.

Макар и да им се повдигаше, Таро и Шимода движеха непоколебимо веслата си. Ако не се спускаха надолу към перпендикулярните океански скали, погледът им срещаше огромни водни лавини. Или поне така им се струваше. Ако малката им лодка бъдеше наводнена, както им се струваше всеки момент, те несъмнено щяха да бъдат осъдени на смърт. Никъде не се виждаше земя.

Не че можеха да я видят, дори да имаше. Вече почти бяха ослепели от непрестанните океански пръски.

Таро се наведе близо до Шимода.

— Накъде е Акаока?

— Какво? — Шимода се напрегна да го чуе през непрекъснатия грохот на блъскащите се вълни.

— В правилна посока ли вървим?

— Не знам. Мислиш ли, че той знае?

Сайки, който бе на кърмата, бе олицетворение на увереността.

— Надявам се.

— Боговете на времето, океаните и бурите ни пощадяват — каза Сайки. Една вълна се разби в лодката и ги окъпа въпреки напоените с масло дрехи, които носеха над своето облекло. Сайки започна да изгребва вода с едната ръка, а с другата контролираше руля. От време на време той оправяше ъгъла на движение.

Таро — мокър, изстинал, страдащ от морска болест — не можеше да спре да трепери.

— Тогава боговете по странен начин раздават своята благословия. На мен ми се струва, че сме в голяма опасност.

— Обратното е вярно — отговори Сайки. — Ние сме невидими в тези високи вълни. Патрулите на шогуна никога няма да ни намерят.

Сайки бе израсъл във водата. В безгрижните дни на своята младост, когато беше самурай с нисък ранг без специални отговорности, той бе прекарал много часове в бурните води на нос Мурото, където ловуваше китове с риболовците, които бяха негови другари от детинство. Когато гигантските животни минаваха край носа, риболовците подреждаха дългите си лодки край едно от тях, скачаха на гърба му и забиваха харпун право в мозъка му. Ако бяха улучили, китът бе техен. Ако не, те ставаха собственост на кита. Харпунджията падаше в океана и се удавяше, докато лодката, привързана към ранения кит с харпун и шнур, потъваше в морето. Обикновено риболовците успяваха да отрежат шнура и да се приберат къщи. Понякога никога повече не ги виждаха.

— Гребете по-бързо — поръча им Сайки. — Поддържайте този ъгъл спрямо вълните.

С късмет и ако се запазеше източният вятър с поносима скорост, щяха да стигнат Акаока след три дни. Петстотин мъже щяха да бъдат готови да тръгнат на коне незабавно. След две седмици цялата армия щеше да е в готовност за война. Сайки се надяваше дотогава владетелят Генджи да оцелее.

Друга огромна вълна връхлетя лодката.

Сайки насочи вниманието си изцяло към морето.

[1] С истинско име Кичихоши (1534–1582), японски военачалник, който сваля от власт шогуната на Ашикага и обединява половината японски провинции. — Б.пр. ↑

10 ЯЙДО

Катаната е оръжие на самурая от незапомнени времена. Нека размишляваме върху по-дълбокото му значение.

Нашето лезвие е заточено само от едната страна. Защо? Защото, когато обърнем катаната с тъпата страна към нашето тяло, тя се превръща в щит. Това не може да стане с двуостро лезвие. Някой ден, в центъра на схватката тъпото острие е това, което може да спаси живота ви, а не острото. Нека даденото сравнение ви напомня винаги, че нападението и отбраната са едно цяло.

Нашето лезвие е извито, а не право. Защо? Защото в кавалерията извитото лезвие е по-ефективно от правото. Нека фактът, че е извито, ви напомня, че самураят е преди всичко и най-главно воин на кон. Дори когато не сте на кон, дръжете се сякаш яздите раздразнен боен кон.

Направете тези две истини част от вашето същество. Тогава ще си струва да изживеете живота си, а смъртта ви ще бъде достойна.

Судзуме-но-кумо
(1334)

Снегът бе почистен от моравата и там бе издигната малка платформа. От всяка страна на дървения квадрат беше поставена по една палатка, под която щяха да седят съдиите. Всичко бе в пълна готовност.

— Въздухът е свеж и ободряващ, но не е студен. Вятърът е достатъчно силен, колкото да развяват знамената ни. Мрачното небе разсейва светлината. Условията са превъзходни, господарю мой.

Хиромицу, велик господар на Ямакава, кимна щастливо.

— Е, нека започваме. — Той зае мястото на главния съдия в палатката на изток. За неговия управител бе отредено второто място на запад, командирът на кавалерията му седна на север, а командирът на пехотата му се настани на последното място на юг.

В провинция Ямакава беше традиция владетелят, неговите старши васали и най-добрите му воители да напускат замък в началото на всяка Нова година и да разполагат лагер в близката гора един ден, една нощ и още един ден, за да участват там в турнира „яйдо“. Присъствието на жени и деца не беше разрешено. Това правило бе установено в древни времена, за да спести на семействата на самураите, които участваха, мъката и болката. В онези дни всяко състезание включваше истинска катана с истински остриета. Въпреки че по правило ударът трябваше да бъде спрял преди непосредствения контакт, възбудата, старите вражди, стойността на наградата, която отиваше при победителя, и елементарното желание да се демонстрира превъзходство пред господаря нерядко водеше до кръвопролития, осакатявания и дори смърт.

Разбира се, вече не се използваха катани. Те отдавна бяха заменени от шинаи, имитации на мечове от сплетен и завързан бамбук. Двеста и петдесетте години мир бяха взели своето от бойния дух. Това бе едното обяснение. Другото, което бе на Хиромицу, беше, че е запазено онова, което е стойностно, и е изхвърлено онова, което не струва.

В срещите щяха да вземат участие трийсет и двама самураи на принципа на прякото елиминиране. Победителят от една среща продължаваше в следващия кръг на турнира; губещият отпаднаше. Така във втория кръг щяха да участват шестнайсет самураи, а осем в третия, четири в четвъртия, преди финала, където двама участници щяха да определят шампиона и собственика на най-добрия тригодишен кон в провинцията.

Хиромицу тъкмо се готвеше да даде сигнал за начало на турнира, когато един от неговите стражи се зададе, тичайки.

— Господарю мой — мъжът си поемаше дъх със затруднение. — Владетелят Генджи и неговите придружители искат разрешение да преминат.

— Владетелят Генджи? Той не живее ли в Йедо тази година?

— Очевидно вече не.

— Поканете го. Той е добре дошъл както винаги. — Генджи или имаше, или нямаше разрешение от шогуна да напусне Йедо. Ако нямаше, за Хиромицу щеше да бъде по-добре да не знае, затова нямаше да пита. Не подлежеше на съмнение обаче дали да откаже да се види с Генджи, или да не му разреши да премине през негова територия. Те бяха отдавнашни съюзници. Не че се познаваха лично. Не се познаваха. Техните предци се бяха били рамо до рамо при Секигахара. Или най-малкото предците на Хиромицу по бащина линия са били от губещата страна. Неговите роднини по майчина линия бяха с победителите, най-изтъкнатите от които бяха прародители на сегашния шогун. Следователно от техническа гледна точка той бе съюзник и на Токугава. Това бе идеалната ситуация за мекушавия и лишен от амбиции велик владетел на Ямакава. Историята на рода му изискваше от него да покаже най-голямо уважение и гостоприемност и към двете страни, а в същото време му даваше основание да се въздържа от активно участие в полза на която и от двете страни в случай на гражданска война, а тя се приближаваше с всеки изминал ден. За щастие, имението му не беше голямо, не произвеждаше значително количество от никакви жизненоважни ресурси и бе разположено далеч от възможните бойни полета, а и не контролираше важни пътища. Следователно неутралността му нямаше да засегне никого.

С широка усмивка на лицето Хиромицу вежливо излезе напред, за да посрещне гостите си, когато пристигнаха. Много неща у пътниците го изненадаха. Първо, бяха само шестима. Твърде малка група, за да придружава великия владетел толкова далеч от дома му. Второ, само трима бяха самураи. Другите двама бяха чужденци, мъж и жена, и двамата с обичайния гротескен външен вид. Бяха далеч от обичайната ограничена сфера, в която им бе разрешено движение, и щяха да привлекат повече от вниманието му, ако не бе последният член на групата. Това бе жена с такава поразителна красота, че Хиромицу не

повярва на очите си. Несъмнено подобно съвършенство не бе възможно.

— Добре дошъл, владетелю Генджи. — Въпреки че до този момент не бе виждал владетеля на Акаока, беше лесно да се досети към кого да се обърне. Онзи, на когото от двете му страни стояха самураи, единият от които бе Шигеру. Неотдавна Хиромицу бе получил доклад, както се видя с невярно съдържание, че прочутият дуелист е бил убит от човек от своя род при скандални обстоятелства. — Добре дошъл и вие, господарю Шигеру. Пристигате в удобен момент. На път сме да започнем нашия новогодишен турнир яйдо.

— Съжалявам за нахлуването — отговори Генджи. — Ще го направим съвсем кратко, като продължим пътя си незабавно.

— О, не, моля ви. Сега, след като сте тук, останете да гледате. Моите хора не са на равнището на вашите прочути воители. Те ще направят всичко по силите си, а това е всичко, което може да се изисква от тях.

Генджи отвърна:

— Благодаря, господарю Хиромицу. С благодарност ще приемем вашето гостоприемство.

Шигеру се намеси:

— Това може да не е благоразумно.

— Ние имаме голяма преднина — увери го Генджи. — Някои от нас ще се възползват от почивката. — Той се обърна към жената зад себе си. Тя се поклони ниско. — Това е госпожа Майонака-но-Хейко.

— Имам честта да се запозная с вас, госпожо Хейко. — През последната година името ѝ бе на устата на всеки, който бе пътувал до Йедо. Описанието, което бе чул, бе доста далеч от реалността. — Името ви е познато дори в това отдалечено място.

— Напълно незаслужена слава, господарю мой.

Гласът ѝ издаваше резонанс на най-фина хармония. Той я гледаше, без да е в състояние да каже и дума, момент или два по-дълго, отколкото бе прието, преди да си даде сметка, че стои с отворена уста. Притеснен, той се обърна към управителя си и видя, че той също е поразен.

— Чуждестранният господин е Матю Старк. Дамата е Емили Гибсън. Те пристигнаха, за да помогнат за изграждането на мисия към манастира Мушиндо.

Хиромицу се поклони вежливо на чужденците.

— Добре дошли. Пригответе места за гостите — нареди той на управителя.

— Да, господарю мой. И за чужденците ли?

— За всички придружители на владетеля Генджи.

— Господарю мой, ами нашето правило за присъствието на жени?

— Временно не важи — отсече Хиромицу и помогна на Хейко да слезе от седлото. — Господарю Генджи, моля, заемете мястото ми като съдия от изток. Господарят Шигеру ще заеме мястото на моя управител като съдия от запад.

— Вашето предложение е много мило, господарю Хиромицу — отговори Генджи. — Но ние ще предпочетем да наблюдаваме, без да имаме никакви отговорности. Разбирам, че залагането също е част от традицията.

Хиромицу се разсмя искрено.

— Отлично, повече от отлично. Но вие сте в неизгодна позиция. Не знаете нищо за способностите на когото и да било от моите хора, затова няма да знаете кому да отдадете предпочитание. — И без това доброто му настроение се повиши още повече от присъствието на Хейко. Тя бе поела сакето от неговия прислужник и сега му сипваше. Само елегантната ѝ стойка бе достатъчна, за да направи дори водата опияняваща.

— Мислех да заложи на един от нашата група — обясни му Генджи, — ако му разрешите да участва. Смятам, че ще е доста забавно.

Веселото настроение на Хиромицу напълно се изпари.

— Ако господарят Шигеру участва, ще го призная за победител, преди състезанието да е започнало. Всичките трийсет и двама участници, взети заедно, не могат да се сравнят с него.

— Чичо ми няма афинитет към бамбукови средства за тренировка — успокои го Генджи. — Съмнявам се, че ще се съгласи да ги използва.

— Вярно е — обади се Шигеру. — Само истинското острие може да прореже истината.

— Господарю Генджи, не мога да позволя това — Хиромицу позволи чувството на ужас спокойно да се изпише на лицето му. — Как

мога да започна Новата година, като отнеса труповете и създам фактически нови вдовици и сираци?

— Разбира се, че не можете — отвърна Генджи, — нито аз бих позволил подобно нещо. Небесата сигурно ще ни изпратят справедливо възмездие, ако позволим подобно зверство. Имах предвид не чичо си, а чужденеца Старк.

— Какво? Сигурно се шегувате?

— Изобщо не се шегувам.

— Моите хора ще го сметнат за най-груба обида, господарю Генджи. Те могат да не са с репутацията на вашите самураи, но въпреки това са самураи. Как мога да поискам от тях да изпробват уменията си срещу подобна личност?

— Не бих го предложил, ако не смятах, че залогът си струва — настоя Генджи. — Ще наградя със сто рио в злато човека, който победи Старк. Нещо повече, ще заложа срещу вас каквото кажете. Смятам, че Старк ще спечели турнира.

Ако Хиромицу бе шокиран преди това, то бе нищо в сравнение с чувствата, които изпитваше сега. Несъмнено лудостта владееше рода Окумичи. Как да постъпи? Едва ли можеше да извлече предимство от един очевиден лунатик. Сто рио беше десет пъти повече от годишното възнаграждение на среден васал. Да откаже, означаваше да нанесе обида, а той не искаше да прави това, не и в близкото присъствие на мрачния, безпощаден и еднакво луд Шигеру. Каква дилема!

— Ако Старк не успее да победи всеки, пред когото се изправи, госпожа Хейко ще ви забавлява в продължение на седмица следващия път, когато дойдете в Йедо. На мои разноски. Съгласни ли сте, моя госпожо?

Хейко се усмихна на Хиромицу, после погледна притворно засрамено надолу, докато се покланяше.

— Да ми бъде платено, за да прекарам време с господаря Хиромицу, е двойна награда.

— Добре, ь-ъ, добре — капитулира Хиромицу. Седмица с Хейко. Твърде много бе да очаква, че ще разцъфти каквото и да е взаимно привличане, привличане, което би довело до обикновено приятелство. Беше твърде много да се очаква. Но беше възможно. — Моля, позволете ми да се обърна към моите хора. Можем да продължим само с тяхно съгласие.

— Разбира се. Междувременно, тъй като съм непоправим оптимист и очаквам одобрение, аз ще подготвя моя шампион. Може ли да наема чифт шинаи? А нека ви предложи и допълнителен стимул. Независимо дали ще спечели, или загуби, всеки мъж, който се бие със Старк, ще получи десет златни рио.

Очите му танцуваха от виденията за прекарването с Хейко в Йедо, докато Хиромицу отиваше да убеди своите хора. Първоначално те не бяха склонни да се ангажират в подобна смехотворна шарада, дори и срещу малко състояние в рио. Онова, което ги убеди, бе залогът на техния господар с Генджи.

— Седмица с госпожа Хейко?

— Да — потвърди Хиромицу. — Една седмица в Йедо с госпожа Хейко.

Лоялните му васали се поклониха.

— Не можем да ви откажем подобна награда, господарю мой, дори с цената на нашето достойнство.

— Там, където има лоялност, винаги има достойнство — отговори благодарният Хиромицу.

— Господарю мой. — Стражникът, който наблюдаваше гостите, докладва: — Господарят Генджи, господарят Шигеру и чужденецът отидоха в бамбуковата горичка. Да тренират.

Сподавен смях се дочу откъм хората на Хиромицу. Стражникът не се присъедини към тях.

— Чужденецът е много бърз — съобщи той.

— Той знае как да използва меч?

— Изглежда, господарят Генджи му дава първа инструкция.

— За да станеш майстор в яйдо, се изискват години — отбеляза управителят. — Ако господарят Генджи мисли да обучи чужденеца на това изкуство за няколко минути, той сигурно е най-лудият от всички представители на рода Окумичи.

Хиромицу най-сетне се обади:

— Каза, че е бърз.

— Не веднага, господарю. Но при петото вадене на „оръжието“ — да, беше бърз. Много бърз. И също така точен.

— Пил ли си, Ичиро? — попита един от мъжете. — Как е възможно някой да се научи да използва меч от петото му вадене?

— Тишина — нареди Хиромицу. — Достатъчно близо ли беше, за да чуеш разговора им?

— Да, господарю мой, но владетелят Генджи и чужденецът разговаряха на английски. Можех да разбера само какво говорят с господаря Шигеру.

— И то беше?

Той следваше двамата луди господари и чужденеца в бамбуковата горичка, като се стараеше точно да следва стъпките им, за да бъде безшумен.

— Сигурен съм, че имате причина да ни карате да изглеждаме като глупаци — говореше Шигеру.

— Старк ще спечели — уверен бе Генджи.

— Това пророчество ли е?

Генджи се засмя и не отговори.

Чужденецът каза нещо на неясния си, варварски език. Генджи отговори на същия език. Само една дума беше японска. Яйдо. Чужденецът пак каза нещо, което звучеше като въпрос. Той също използва думите „яйдо“. Генджи спря на около метър и половина от един самотен бамбуков ствол, висок три метра и дебел петнайсетина сантиметра. Изведнъж ръката му се протегна към неговия меч, стоманата проблесна и острието премина през бамбука като през масло. След миг горната част на ствола бе отделена от дънера с корен и падна на земята.

— Господарят Генджи е изненадващо добър — казваше стражникът.

— Значи поезията, сакето и жените не са заемали изцяло вниманието му през всичките тези години — констатира Хиромицу. — Това е било уловка. Дядо му, владетелят Киори, беше хитър стар човек. Трябва да е обучавал внука си тайно.

Когато бамбукът падна в снега, Генджи каза нещо на езика на чужденеца. Чужденецът зададе още един въпрос. Чу се името на Шигеру. Генджи отговори.

— Какво каза той? — попита Шигеру.

— Попита защо вие не можете да ни представяте в турнира. Казах му, че не участвате в такива борби.

Шигеру изсумтя.

— Ударът ти беше добър. Стволът остана да стърчи колкото един удар на сърцето, преди да падне.

— Когато дядо удряше — рече Генджи, — той режеше толкова чисто и бързо, че стволът оставаше да стърчи в продължение на пет удара на сърцето, сякаш е цял.

Заговори чужденецът. Отново използва една японска дума, „яйдо“. Като че ли протестираше. В отговор Генджи застана пред друг бамбуков ствол. Дясната му ръка се пресегна пред тялото към лявата, където бе запасан мечът. Острието излезе навън и удари ствола. Този път той остана прав по време на два удара на сърцето. Обърна се към чужденеца и отново заговори. Направи странно движение с дясната ръка, сякаш изваждаше доста по-късо острие.

— Огнестрелното оръжие и мечът са много различни — обясняваше Шигеру.

Генджи му опонира.

— Не толкова много. И двете са просто продължение на ръката, която ги държи.

Тръгнаха обратно към платформата на турнира. Стражникът се промъкна и изчезна някъде. Когато си тръгваше, той чу още няколко думи.

Шигеру казваше:

— Знае ли защо правиш това?

— Не. Но той ми вярва.

Генджи свали мечовете си и ги замени с един от взетите назаем шинаи. Другия даде на чужденеца. Изговори няколко непонятни думи и двамата мъже застанаха един срещу друг.

Щом ръката на чужденеца се раздвижи, Генджи измъкна своя шинай и удари чужденеца по дясното слепоочие.

Вторият път Генджи се раздвижи пръв. Преди чужденецът да е успял да отговори, той отново бе ударен — този път в дясното рамо.

Третият път движенията им бяха почти едновременно, но резултатът беше същият. Шинаят на Генджи достигна челото на

чужденеца, преди чужденецът да е успял да достигне врата на Генджи.

При четвъртото изваждане чужденецът постигна първата си победа — чист удар по слепоочието.

При петото изваждане той успя да удари Генджи, преди владетелят да е извадил напълно шиная си от пояса си.

— Кое то не означава нищо — каза един от мъжете. — Какъв ли подвиг е да победиш някой като владетеля Генджи?

— Освен това — допълни другият — той може да е оставил чужденеца да победи, за да напомпа самочувствието му.

— Може би — каза стражникът. Но изражението му говореше друго.

— Каква арогантност — коментира единият от мъжете. — Искате да ни унижи заради собствените си забавления.

— Не знам дали е така — възпротиви се Хиромицу.

— Какъв друг мотив може да има? — попита управителят.

— Може да изпълнява пророчество.

— Господарю мой, това е проява на абсолютна глупост — отбеляза управителят. — Той не е по-голям пророк от вас и от мен.

— Знаеш ли това със сигурност? — попита Хиромицу. — Не, не го знаеш, нито го знам аз. Нека продължим внимателно. Тошио. Ти ще се изправиш пръв пред чужденеца. Бъди внимателен.

— Да, господарю мой.

Обикновено яйдо започваше от седнало положение. Състезателите коленичиха в двата противоположни края на платформата, покланяха се и започваха да се движат един срещу друг на колене. Когато достигнеха оптимално разстояние, обикновено между пет и десет стъпки, те вадеха мечовете и нанасяха плавен удар. Париране не се практикуваше. Също втори шанс. Победител бе мъжът, който извадеше меч си по-бързо и нанесе възможно най-точен удар.

В знак на уважение към чужденеца, който не можеше да седи спокойно на колене, беше разрешено да се стане на крака. Освен това, за да се запази броят равен, с жребий бе избран още един самурай.

Въпреки информацията от стражника, Тошио беше самоуверен. Беше толкова зает да гледа пренебрежително Старк, че получи удар по врата, преди неговият шинай да е излязъл от пояса му. Вторият мъж, който бе по-бдителен, не се справи по-добре. Чужденецът го удари по рамото с „меча“ си, докато той се опитваше да измъкне оръжието си. Третият бе дисквалифициран, задето е извадил шиная прекалено скоро и е тръгнал да напада, вместо да го измъкне и нанесе удар с едно движение, каквото бе изискването. Дисциплинираният самурай имаше доста жалък вид, докато се извиняваше.

— Това се случи в разгара на момента — твърдеше той, докато притискаше челото си към пода на платформата и плачеше, без да се опитва да се прикрие. — Изгубих цялата си дисциплина. Беше непростимо.

— Не — каза Хиромицу. — Ти си шокиран, както и всички ние. Владетелю Генджи, от колко време чужденецът е в Япония?

— Три седмици.

— Той е научил яйдо за три седмици?

— За пет минути — отвърна Генджи. — Никога преди това не го е практикувал.

— Не искам да се съмнявам във вас, но това е трудно за вярване.

— Чужденците практикуват подобно изкуство. Вместо мечове използват огнестрелни оръжия. Старк е завършен практик.

— А-ха. Ние сгрешихме, като го възприехме несериозно само защото е чужденец.

— Когато допуснем да виждаме само каквото очакваме да видим — рече Генджи, — виждаме онова, което е в ума ни, но пропускаме другото, което е наистина пред нас.

Да не би Генджи да намекваше за способността си да вижда бъдещето? Поне на Хиромицу му се струваше така. Всъщност, изглежда, той твърдеше, че е знаел какъв ще е изходът от състезанието, преди още то да започне. Ако е знаел нещо толкова обикновено, не можеше ли също така да знае резултата от по-големи събития, пред които бяха изправени, а от тях най-голямото бе гражданската война? Хиромицу реши, че при първа възможност трябва да обсъди въпроса с другите велики владетели в района. Случваше се нещо забележително. Може би то надхвърляше турнира яйдо. Генджи продължи:

— Тъй като не знаете нищо за неговото минало, ще бъде нечестно да се придържаме към залога. Ще изтегля Старк от състезанието.

— О, не, владетелю Генджи, трябва да продължим. Така е по-забавно. Освен това рискът е изцяло за вас. Аз не залагам нищо.

— Нито пък аз — отвърна Генджи, — тъй като резултатът никога не е бил поставян под съмнение.

Генджи открито демонстрираше ясновидство. Тогава имаше шанс да бъде подложен на проверка. Хиромицу се обърна към него:

— Ако разрешите, ще направя замени за последните два кръга.

— Моля, заповядайте.

Хиромицу възложи на своя командир на пехота Акечи да е следващият, който ще се изправи срещу чужденеца. Ако чужденецът оцелее, тогава щеше да се изправи срещу командира на кавалерията Масаюки. Акечи удари чужденеца чисто вдясно в гръдния кош. Ударът обаче бе нанесен миг след като чужденецът го посече по врата.

Масаюки бе най-добрият фехтовач на провинция Ямакава и равен на най-добрите на други места, като се изключи Шигеру. Ако не можеше да победи чужденеца, тогава сигурно действаша мистични сили. Само силата на непреодолимо пророчество можеше да направи подобно нещо.

Масаюки и чужденецът измъкнаха шинаите в един и същи момент. Ударите и на двамата бяха зачетени. Масаюки удари чужденеца в челото. Чужденецът удари Масаюки в дясното слепоочие.

— Едновременно удари — отбеляза управителят от мястото на съдията на запад.

— И на мен така ми се видя — потвърди Хиромицу. — Вие да не би да мислите различно, господарю Генджи? Господарю Шигеру?

— Не — съгласи се Шигеру. — Изглеждаха едновременно.

— Тогава загубих облога — призна Генджи.

— Никой от нас не е загубил. Беше равен резултат.

— Загубих — настоя Генджи, — защото казах, че Старк ще победи. Той не победи.

Масаюки се поклони на чужденеца. Чужденецът протегна ръка.

— Те се здрависват, вместо да се покланят — обясни Генджи. — Той признава победата ви.

Чужденецът и самураят се здрависаха.

— Добра работа, Масаюки — рече Генджи. — Спечели чудесен боен кон и сто златни рио за себе си, а също, което е сигурно, една седмица на забавления за своя господар.

Масаюки се поклони ниско.

— Не мога да приема наградите, господарю Генджи. Ударът на чужденеца бе нанесен преди моя. Той е победителят.

— Сигурен ли си? — попита Хиромицу.

— Да, господарю мой. — Той отново се поклони. Гордостта не му позволяваше да приеме победа, която знаеше, че не му принадлежи. — Дълбоко съжалявам за моя неуспех.

Генджи го успокои:

— Не е неуспех да дадеш всичко от себе си и честно да приемеш резултатите.

— Е — обади се Хиромицу, — какъв изненадващ изход. За мен, не за вас, господарю Генджи.

Шигеру каза:

— Моят племенник рядко се изненадва.

— И аз така чух — потвърди Хиромицу.

Управителят попита:

— Къде да доставим наградата?

— Не е необходимо да я доставяте — отговори Генджи. — Старк ще я яхне.

— Господарю мой — рече управителят, — това е боен кон, а не обикновен състезателен кон. Той ще убие всеки, ако не е опитен ездач.

Генджи се усмихна.

— Ще се обзаложите ли?

Гостите отклониха предложението на Хиромицу да отседнат в неговия замък за нощта. Той не ги попита защо бързат да продължат пътуването си за там, закъдето бяха тръгнали. Беше сигурен, че Генджи с неговата дарба да пророкува бъдещето вече беше предвидил всичко.

Шигеру каза:

— Използва умно репутацията си.

— За състезания и залагания?

— За пророкуване и мистични сили. Сега Хиромицу е убеден, че по някакъв начин си превърнал чужденеца в майстор на яйдо за минути. Или че знаеш благодарение на дарбата си, че ще се случи невъзможното и той ще победи. Отлична стратегия.

— Просто хазарт — отвърна Генджи. — Мислех, че уменията на Старк с огнестрелното оръжие ще се прехвърлят и върху меча. Това беше предположение, а не убеденост.

— Тогава в добавка към всичко останало ти си също късметлия. Поздравявам те и за това. Когато имаш достатъчно късмет, другите качества се задълбочават от него.

— Късметът беше с нас този път — рече Генджи. — Сегашните ни преследвачи няма да получат голяма помощ от Хиромицу. А по-късно, ако шогунът се опита да мобилизира севера срещу нас във война, мисля, че всеки владетел от обкръжението на Хиромицу ще се забави доста, преди да отговори. — Той огледа заобикалящите планини. — Не сме ли близо до манастира Мушиндо?

Джимбо се поклони от благодарност към горещия извор, който даваше възможност на извънсезонните растения да се развиват, тъй като им осигуряваше топлината, която им бе необходима, за да цъфтят посред зима. Поклони се на стария бор заради сянката, която хвърляше на гъбите шиитаке и ги пазеше от слънцето. Поклони се на всяка гъба, преди да я обере, като им благодари, че се отказват от съществуването си, за да могат той и другите хора да продължат своето. Имаше достатъчно сочни гъби за истински пир. Взе само толкова, колкото му трябваша, за да разнообрази обикновената храна, която приготвяше за селските деца. Шиитаке бяха деликатес. Щеше да им хареса. Той обикаляше около горещия извор и събираше подправки и ядливи цветя. Глупакът Горо обичаше да яде цветя.

Когато се замисли за децата, той спря и както бе спрял, усети, че се изпълва с огромна тъга и съжаление. Той се поклони в знак на извинение към двете деца, които вече не бяха на земята, двете деца, чийто живот бе жестоко отнет. Мислил бе за тях много пъти всеки ден, винаги си ги представяше преродени на небето или в Чистата земя, в ръцете на Христос, нашия Господ или Канон Състрадателния. Той си представяше невинните им лица, озарени с вечно щастие. Но никога не

забравяше как изглеждаха, когато изпуснаха последния си дъх на земята. Той поиска Христос да спаси душата му, а Канон да го изкъпе във всеопрощаващата си любов.

По пътя обратно от Мушиндо срещна Кими, едно от малките селски момиченца.

— Джимбо, някой идва! Чужденци!

Джимбо погледна натам, накъдето сочеше Кими. От другата страна на долината шестима конници насочваха конете си по стръмната тясна пътека откъм планината. Бяха твърде далеч, за да ги разпознаят. Двама от тях — мъж и жена, бяха несъмнено чужденци. Дали не бяха двамата мисионери от „Правдивото слово“, за които бе споменал владетелят Генджи?

Кими излезе на открито и се провикна към върха колкото може с малките си дробове.

— Хе-е-е-й! Хе-е-е-й! — Раздвижи малките си тънки ръце в най-големите кръгове, на които бе способна.

Третият конник поред ѝ махна също. Нещо в жеста го накара да си мисли, че това е владетелят Генджи.

— Те ни видяха. Нека ги посрещнем, Джимбо.

— Те не идват тук, Кими. Само минават.

— О, не. Колко разочароващо. Исах да видя още някой чужденец.

— Сигурен съм, че ще видиш — отвърна Джимбо, — когато му дойде времето.

— Джимбо! Джимбо! Джимбо! — Силният глас на Горо се разнесе над долината.

— Тук сме, Горо! — Кими се обърна и тръгна обратно по пътеката. — По-добре да го взема. Губи се много лесно.

Джимбо проследи с поглед ездачите, докато изчезнаха в съседната долина.

Пътеката се раздели на три.

— Тук ще се сбогуваме — разпореди се Генджи. — Хейко, ти ще преведеш Старк по наветрената страна на пътеките в тези планини. Аз ще тръгна с Емили през долините. Шигеру ще проследява и ще разрежда редиците на най-близко доближилите се преследвачи.

Вероятно това ще са Кудо и хората му. Той обича неочакваните изстрели, внимавайте. Хиде ще остане тук. Намерете няколко места, откъдето можете да устройвате засади. Ако някой стигне дотук, забавете го колкото е възможно.

— Нека жените пътуват заедно — предложи Шигеру. — Старк трябва да дойде с теб.

— И аз мисля така — додаде Хиде. — Пророчеството казва, че чужденец ще спаси живота ви през Новата година. Със собствените си очи видяхме Старк да владее шинай след неколкominутно обучение. Ясно е, че той трябва да е човекът. Не може да изпълни ролята си, ако не е с вас.

— Тази пустош е пълна с бандити и дезертьори — не отстъпваше Генджи. — Двете жени няма да оцелеят дълго сами.

— Не съм толкова безпомощна, господарю мой — рече Хейко. — Дайте ми късия си меч и аз ще успея да се справя. Обещавам.

— Ще се справиш, защото Старк ще те защити — настояваше Генджи. — Няма смисъл да спорим. Решението е взето. Новата година продължава дълго. Кой може да каже кога ще бъда спасен? И кой може да каже кой ще ме спаси? Възможно е това да е Емили, не Старк. Пророчествата са забележително трудни за тълкуване.

— Сега не е време за шеги — каза Хиде. — Старк ще ви е от голяма помощ, ако бъдете нападнат. Емили само ще ви обремени с грижите по нея.

— Аз съм самурай — отговори Генджи — с два меча и лък. Да не искате да кажете, че съм неспособен да защитя себе си и спътницата си?

— Разбира се, че не, господарю мой. Просто е по-мъдро да сведем риска до минимум.

— Решено е. Ще се срещнем в Акаока.

Генджи обясни плана си на Старк и Емили.

— Мога ли да разговарям насаме с Емили? — попита Старк.

— Разбира се.

Старк и Емили се отдалечиха малко с конете си. Той извади малък револвер трийсет и втори калибър от жакета си и го предложи.

— Може да ти потрябва.

— Ще бъде по-полезен в твоите ръце. Или може би ще го дадеш на владетеля Генджи.

— Може да не бъде способен да те защити.

— Ако той не може, аз как ще мога? Никога не съм стреляла през живота си.

— Държиш го ето така — показа ѝ Старк, — дърпаш затвора назад и изтегляш спусъка. Много е просто.

— А не трябва ли да се прицеля?

— Притисни го към целта. — Той вдигна оръжието към слепоочието си. — Няма да има нужда да се целиш.

Емили разбра. Матю я подготвяше за нещастие. Ако е необходимо, той ѝ даваше средство да избегне съдба по-лоша от смъртта. Не знаеше, че вече я е преживяла. А тя беше християнка. Не толкова добра, колкото покойният ѝ годеник, но християнка. Не можеше да отнеме живота си дори и при най-лоши обстоятелства.

— Благодаря ти, че мислиш за мен, Матю. Ами какво ще стане с госпожа Хейко? Можем ли да си позволим да мислим за себе си, а не за другите, особено след като сме дали обет, че ще спасим другите в името на Христос? Как ще можеш да я защитиш, ако аз ти взема оръжието.

Старк слезе от коня. Той разкопча чантата на седлото си. Вътре имаше плетен пуловер. Разгъна го и извади оттам револвер четирийсет и четвърти калибър — онзи, който го бе видяла да спасява от руините на двореца. След това измъкна кобура. Запаса го, върза кожения ремък около бедрата си и пхна голямото оръжие в него. Бавно го пхна и измъкна оттам няколко пъти, за да провери съпротивата на метала срещу кожата.

Когато отново ѝ предложи трийсет и втори калибър, тя го взе не защото възнамеряваше да го използва, а за да успокои малко Старк. И двамата щяха да извървят дълъг път. За него нямаше да е полезно да се тревожи за нея по време на опасното пътуване.

Когато Хиде видя оръжието, той каза:

— Ако има две, ще го помолим да даде другото на владетеля Генджи.

— Не, човече, дори чужденец не може да бъде помолен да предаде оръжието си на друго — спря го Шигеру. — Ще го даде, ако поиска. В противен случай не е наша работа да казваме каквото и да било. — Той се поклони на Генджи от седлото. — Нека нашите предци

те наблюдават и защитават по време на пътуването до дома. — Обърна се и пришпори коня си. След малко нито се виждаше, нито се чуваше.

— Обещах да ти покажа моя замък, госпожо Хейко, и обещанието ми ще бъде изпълнено скоро.

— Очаквам го, господарю мой. Сбогом. — Двамата със Старк продължиха по пътеката, която отиваше на север.

— Докато съм жив, по този път няма да мине никой — закле се Хиде.

— Достатъчно е да ги забавиш, без да жертваш живота си. Хората, на които мога да вярвам безпрекословно, не са много. Ти си един от тях. Постарай се да се видим в „Облак врабчета“.

— Господарю. — Силно развълнуван, Хиде не успя да каже и дума повече.

Генджи поведе Емили надалеч, преди да се наложи да стане свидетел на още сълзи от разплаквания си телохранител.

Бурята продължи по-дълго, отколкото Сайки си представяше. След пет дни те все още бяха лашкани от вятъра и вълните.

— Ще видим земя след два часа или малко повече — успокояваше ги Сайки.

— Ти каза същото преди два часа — рече Таро.

Двамата с Шимода бяха изтощени. Ръцете им кървяха от непрекъснатото гребане, което се налагаше, за да не обърнат вълните лодката.

Сайки напрегна очи. Водата пред тях се бе завихрила. Подобни водовъртежи се получаваха рядко далеч от сушата. Може би бе неотбелязан на картата риф.

— Пред нас може би има опасност — предупреди ги той. — Бъдете готови за бърза смяна на курса.

Водата под лодката започна да се надига нагоре. Точно когато Сайки си даде сметка на какво се дължи това, един от тях изскочи от водата на около шест метра от тях.

— Морски зверове! — възкликна Таро.

— Китове — рече Сайки. Още два пробиха повърхността наблизо, майка и детето й. Никога не бе ги виждал край Акаока по това време на годината. Може би мекото време бе задържало това стадо на

север до по-късно, отколкото бе обичайно. Той ги зачете с поклон, когато те преминаха край тях. В миналото бе ловувал китове. Сега можеше единствено да ги наблюдава как плуват наоколо.

В следващия миг водата под тях експлодира, разцепи лодката и изхвърли тримата мъже в морето. Мощното завихряне от преминаващия кит всмука Сайки дълбоко под водата. Той се бореше да се изтласка на повърхността, а в същия миг дробовете му, които сякаш горяха, го принудиха да отвори устата си. Водата имаше странен вкус. Той се огледа, очаквайки да види рана. Вместо това видя кръв, много литри. В цялото му тяло нямаше толкова. Още по-голямо количество кипеше под него. Той почувства топлината на кървавия поток, когато кит с харпун в гърба се показва на повърхността на около три метра от него. Гледаше го с огромните си зли очи.

Дали това беше просто кит или призрачно въплъщение на онзи, който той бе убил отдавна? Да не би духът му да се беше върнал да търси възмездие? Кармата беше неизбежна. Сега той щеше да плати за престъпленията си срещу съществата с човешки чувства. Не казваше ли Буда, че животът на всички е еднакъв? Щеше да умре прогизнал в тази призрачна кръв, а надеждите на неговия господар за спасение щяха да умрат с него. Собственият му живот сега можеше да се измери в минути. Нямаше да продължи дълго в леденото зимно море.

После видя рибешки перки да прорязват бурната повърхност на водата. Акули. Призраците на китовете, които бе убил и изял, сега щяха да бъдат убити и изядени от хищниците, привлечени от кръвта във водата.

— Насам! — чу да вика един мъж. — Има още един!

Когато се обърна по посока на гласа, той видя баркас да се движи бързо към него.

Риболовната лодка беше от село Кагешима, селото, където той бе прекарал по-голяма част от младостта си. Раненият кит бягаше, когато се сблъска с лодката на Сайки. В крайна сметка се оказа, че не е кармичен дух.

— Шимода е лошо наранен — каза Таро. Рибарят първо ги измъкна от водата. — Няколко ребра са счупени и също левият му крак.

— Ще оздравее — успокои ги единият рибар. — И двата крака на братовчед ми бяха раздробени, но той оживя. Разбира се, не може да се

движи много добре.

— Какво правехте толкова далеч от брега в такава малка лодка?
— попита ги друг.

— Тези мъже и аз сме на служба при великия владетел на Акаока — обясни Сайки. — От жизненоважно значение е да стигнем „Облак врабчета“ възможно най-бързо. Можете ли да ни отведете там?

— Не и в такова бурно море — отвърна мъжът, седнал на румпела. Той бе най-възрастният от рибарите и капитан на баркаса. — Ако сте самураи, къде са ви мечовете?

— Не бъди нахален — смъмри го Сайки. — Очевидно сме загубили мечовете в океана.

— Самураите не би трябвало да губят своите мечове.

— Тишина! Дръж се както подхожда на твоето положение.

Мъжът се поклони, но не особено ниско. Сайки щеше да се оправи с него само веднъж да стигнеха сушата. Един от рибарите се загледа в Таро.

— Да не си един от хората на абата Сохаку?

— Познавам ли те?

— Доставях сушена риба на манастира преди три месеца. Ти работеше в кухнята.

— А, спомням си. Какво съвпадение да се срещнем по този начин.

— Все още ли си васал на абата? — попита капитанът.

— Разбира се. Както баща ми преди мен.

— Добре — отговори капитанът.

Сайки попита:

— Какво прави един рибар, когато подлага на съмнение лоялността на самурая?

— Хванете го — нареди капитанът.

Няколко от рибарите паднаха върху Сайки и бързо го завързаха с въже от харпун. Оградиха Таро, но не го завързаха. Капитанът съобщи:

— Абат Сохаку обяви регентство. Нашият господар Фумио е последовател на Сохаку. Ти каза, че още си негов васал. А ти?

Таро погледна Сайки:

— Съжалявам, господарю управител, но трябва да се подчиня на моята клетва. Да, аз съм все още васал на абат Сохаку. — Рибарите го пуснаха.

Капитанът посочи с брадичката си Шимода.

— Вържете този другия също.

— Няма да е необходимо — спря ги Таро. — Той вече е „вързан“ заради раните си.

— Все едно, вържете го. Със самурая не се правят компромиси. Дори когато умира, той е опасен.

Когато наближиха брега, падаше нощ. Таро бе окъпан и дрехите му бяха сменени. Сайки и Шимода безцеремонно бяха захвърлени в един ъгъл на колиба и бяха охранявани от двама рибари, въоръжени с харпуни.

— Провинцията е на ръба на гражданска война — каза капитанът. Той беше също така един от старейшините на селото. — Една трета от васалите все още не са избрали на чия страна са. Другите са разделени между Генджи и Сохаку.

— Няма да позволяваме тези двамата да се къпят, нали? — попита един мъж. Сайки го позна. Преди двайсет и пет години бе помогнал на Сайки да убие последния си кит.

— Няма значение — рече старейшината. — Те скоро ще бъдат мъртви.

Сайки попита:

— Как е възможно да се обърнеш срещу велик владетел, който има дарбата да вижда бъдещето така ясно, както ти виждаш вчерашния ден?

— Ние може да ти изглеждаме глупави селяни, господин самурай, но не сме толкова глупави.

— Станах свидетел на дарбата му със собствените си очи — настоя Сайки.

— Така ли? Ами тогава ни кажи какво ще стане с теб.

Сайки изгледа мъжа презрително.

— Моят господар има ясновидски способности, а не аз.

— И никога не ти е казвал какво бъдеще те очаква?

— Аз служа на него, а не обратното.

— Колко удобно.

— Той предсказа измяната на Сохаку и Кудо и затова ме изпрати тук да мобилизирам армията му. Междувременно господарят Шигеру ще се погрижи за много изменници.

— Господарят Шигеру е мъртъв.

— Вярвайте на каквото искате, аз се уморих от глупостта ви. — Сайки затвори очи, сякаш бе напълно незаинтересуван от съдбата си.

— Господине? — Старейшината се обърна към Таро. — Не е вярно, нали?

— Вярно е — отвърна Таро. — Яздих от манастира Мушиндо до Йедо заедно с господаря Шигеру и го оставих там с господаря Генджи преди не повече от пет дни.

Рибарите започнаха оживено да обсъждат.

— Трябва да поискаме инструкции от господаря Фумио. Ако господарят Шигеру е жив, ще бъде много опасно да се бием с племенника му.

— Кой ще отиде?

— Един от старейшините.

— Аз ще отида — предложи Таро. — Ще бъде проява на неуважение селянин да носи подобна вест на вашия господар, когато има самурай, който може да го направи. Междувременно се погрижете тези двамата да не избягат и да не бъдат наранени.

— Благодаря ви, господине. Няма да правим нищо, докато не се върнете с инструкции от нашия господар.

След шест часа селото спеше. Дори двамата стражници, които наблюдаваха пленниците, също дремеха. Таро се промъкна безшумно в колибата. Счупи врата на единия стражник, взе харпуна му и го изстреля право в сърцето на другия. И двамата мъже умряха, без да издадат нито звук.

— Дал съм клетва на Сохаку — каза Таро, докато освобождаваше Сайки и Шимода. — Заклел съм се обаче и на Хиде, че ще му помагам да охраняваме владетеля Генджи с моя живот. Тази клетва има приоритет.

— Не мога да пътувам — рече Шимода. Той държеше харпун в ръцете си. — Не се притеснявай. Ще се отчете добре, преди да умра.

Сайки огледа продължително селото за последен път, преди двамата с Таро да влязат в гората. Никога нямаше да го види по този начин. Когато бунтовниците бъдеха поставени на място, той щеше да се върне с войска и лично да ръководи унищожаването на Кагешима. Заедно с това щеше да умре голяма част от щастието на неговата младост. Той не се опита да скрие сълзите си.

Тогава китовете наистина щяха да бъдат отмъстени.

Малко след като се разделиха с владетеля Генджи, Хейко се извини, че трябва да се преоблече. Не попита Старк нищо за револвера, което носеше, нито как е успял да победи петима опитни самураи с оръжие, което не бе виждал никога преди това. Самият Старк не беше сигурен, че познава себе си. Генджи знаеше, че той ще победи. Беше виждал Старк веднъж да използва оръжие и по това разбра, че Старк ще може да изважда също така бързо и меч. Или ако не го знаеше, бе готов да заложи на това.

Конят под него биеше с копита в покритата със сняг земя и се дърпаше от юздите. Старк го погали по шията и започна да му говори нещо успокоително, от което конят притихна.

Когато Хейко се върна, тя изглеждаше напълно различно. Цветното кимоно го нямаше, както и сложната прическа. Тя носеше обикновен жакет и същите свободни панталони като самураите, ботуши за езда и широка кръгла шапка над свободно сплетената коса, в пояса ѝ бе запасан къс меч. Не го бе разпитвала нито за оръжието, нито за яйдо, затова и той не я попита за дрехите и меча ѝ.

— Пътеката, по която ще тръгнем, се използва малко — обясни Хейко. — Не е вероятно да се натъкнем на бандити. Те предпочитат местата с по-голямо движение. Опасността идва от Сохаку. Той също познава тези планини. Може да е изпратил хора пред нас.

— Готов съм.

Тя се усмихна.

— Знам, Матю. И съм уверена, че ще достигнем крайната цел на нашето пътуване в безопасност.

Пътуваха два дни без инцидент. На третия ден Хейко спря коня си и вдигна ръка към устните си, за да му каже да пазят тишина. Слезе от коня, подаде юздите на Старк и изчезна зад дърветата пред тях. Върна се след час. Все още давайки знак за тишина, тя му посочи да остави конете и да я последва.

От върха на съседния хълм те видяха трийсет самураи, въоръжени с мускети, събрани там, където пътеката извиваше под ъгъл. Мястото бе пресечено вече от барикада от греди, висока над метър и петдесет. Когато тя се увери, че Старк е видял каквото трябва, тя го преведе обратно към конете.

— Сохаку — обясни му тя.

— Не го видях.

— Иска да ни накара да мислим, че е отвел останалите си хора другаде.

— А не е ли?

— Не много далеч. Ако искаш да минеш през бариерата без бой, какво би направил?

— Видях тясна пътека покрай хълма. Тя започва извън видимостта на барикадата. Бих минал оттам през нощта. — После се замисли. — Трябва да оставим конете. Оттам може да се мине само пеш.

— Ето това иска той да направим — обясни му Хейко. — Негови хора са скрити в дърветата край пътеката. Дори да минем край тях, ние ще бъдем пеш. Ще ни залови много преди да сме в безопасност.

Старк си припомни какво е виждал. Не беше забелязал признак, че някой се крие, но, разбира се, не би могъл да забележи, ако те бяха достатъчно добри.

— И какво ще правим?

— Наблюдавах те как яздиш. Ти си добър ездач.

— Благодаря ти. Ти също.

Хейко зачете похвалата му с поклон. Тя посочи оръжието му.

— Колко добър си с това?

— Добър. — Сега не беше време за фалшива скромност. Не би го питала, ако наистина не искаше да знае.

— Точно ли стреляш, докато яздиш?

— Не толкова точно, както ако съм неподвижен. — Старк не успя да скрие усмивката от лицето си. Тази крехка дребна жена възнамеряваше да превземе барикадата.

— Да не заспivate — поръча командирът на барикадата. — Ако се опитат да преминат, това ще стане през нощта.

— Никой няма да мине оттук — възрази единият самурай. — Ще видят бариерата и ще тръгнат по другата пътека, както Сохаку каза, че ще направят.

— Ако ви видят да спите, могат да размислят. Сега станете и бъдете внимателни. — Командирът погледна мъжа до себе си.

— Чу ли ме? Събуди се. — Той плесна мъжа по главата. Мъжът падна безжизнен. Командирът погледна ръката си. Беше се намокрила от кръв.

— А-а-а! — Друг мъж отпред на бариерата падна, стиснал звезда с остри като бръснач краища, която се бе забила в гърлото му.

— Атакуват ни! — развика се командирът. Той се огледа във всички посоки. Нападаха ги, но кой и откъде?

Нещо пристигна, търкаляйки се по хълма. Командирът вдигна мускета си да стреля. Тялото се приземи в краката му. Това бе друг от неговите хора, гърлото му бе точно прерязано от ухо до ухо.

— Нинджи! — изкрещя някой.

Глупак! Това само щеше да разпространи паниката. Когато това свърши, той ще накаже онзи, който бе извикал. В момента не можеше да разпознае гласа. Кой от мъжете имаше толкова момичешки глас?

Той се обърна да даде заповеди и видя дребна фигура да стои пред него, лицето бе скрито от кърпа. Виждаха се само очите. Много красиви очи. Командирът усети топлина да обхваща гръдния му кош. Отвори уста да заговори, но вече нямаше глас. Когато падна, чу изстрели. Не приличаха на мускетни. Когато главата му опря земята, чу звука от копитата на галопиращи коне. След малко два коня прескочиха бариерата пред него. Ездачът на първия кон стреляше от голямо оръжие. На седлото на втория кон нямаше никого. Добре, поне бяха елиминирали единия от тях.

Преди да успее да се досети кой от двамата, кръвта престана да оросява мозъка му.

Старк чакаше до потока. Хейко му бе казала да дойде точно тук. Когато Старк препускаше към бариерата и водеше със себе си и коня на Хейко, той очакваше да се натъкне на тежък мускетен огън. Хората на Сохаку стреляха, но не в неговата посока. Когато прескочи бариерата, той видя няколко трупа. Не ги беше застрелял той.

Хейко излезе безшумно зад дърветата. Как беше стигнала дотук толкова бързо?

— Добре ли си? — попита го.

— Да, добре. А ти?

— Един изстрел от мускет одраска ръката ми. — Тя коленичи до потока, изми раната и ловко я превърза. — Не е сериозно.

Конят на Хейко изцвили. Чуваше се обаче и хриптене, което не бе нормално. После пак изцвили, този път по-слабо, и падна на една страна.

Старк и Хейко коленичиха до падналото животно. То все още дишаше. Скоро щеше да спре. Куршум бе преминал през шията му. Снегът почерня от кръв.

— Твоят кон, с който те наградиха, е силен — рече Хейко. — Ще ни носи и двамата, докато намерим друг.

Тя се покатери зад него. Беше толкова лека, че според него конят му дори нямаше да забележи допълнителния товар.

Кой беше убил тези мъже там, Хейко или той?

Старк се запита дали всяка гейша имаше толкова много дарби.

Сохаку се втурна към бариерата с главните си сили, щом чу първия изстрел. Той намери осемнайсет от трийсетте мъже, които бе оставил там, мъртви или сериозно ранени.

— Бяхме атакувани от нинджи — обясни му един от оцелелите. — Нападаха ни от всички посоки.

— Колко бяха?

— Така и не ги видяхме ясно. С нинджите винаги става така.

— Владетелят Генджи беше ли с тях?

— Не го видях. Но е възможно да е бил сред конниците, които прескочиха бариерата. Преминаха много бързо, стреляха, докато яздеха през нас.

— Оръжия? — Когато излязоха от Йедо с Генджи, Хиде и Шигеру бяха взели по един мускет. Присъствието на други оръжия вероятно означаваше, че Генджи е бил с тях. Ако се бяха разделили на две или три групи, както би ги посъветвал Сохаку, ако беше с тях, огнестрелните оръжия щяха да бъдат с владетеля. — Преброи ли ги?

— Да, преподобни абате. Бяха поне пет, а може би десет.

Сохаку се намръщи. Пет или десет огнестрелни оръжия. Плюс неопределен брой нинджи. Това означаваше, че Генджи е получил някак си подкрепления. От кого? И откъде? Беше ли възможно неговите съюзници да са готови да се вдигнат, за да го подкрепят?

— Изпрати емисар при Кудо. Нека се присъедини към нас.

— Да, преподобни абате. Емисарят веднага ли да потегли?

Колебливостта вбеси Сохаку. Толкова слаби ли бяха неговите хора, че само едно стълкновение бе пречупило духа им?

— А кога, ако не сега?

— Простете ми, че правя предложение, без да ми е поискано, господине, но не е ли благоразумно да почака до сутринта?

Сохаку погледна към пътеката. Слабата светлина на новолунието беше достатъчно ярка, за да накара човек да си представя сенки в сенките. Подобни фантазии пораждаха уязвимост, от която нинджите нямаше да пропуснат да се възползват. Някои от тях бяха с Генджи. Нямаше ли обаче някои също така да останат в засада, за да осуетят планове на Сохаку?

Ядът му премина.

— Направи го сутринта тогава.

— Да, преподобни абате.

Ала на разсъмване пристигна пратеник, преди неговият да е тръгнал.

Каваками изчака Генджи да слезе от планините към Вътрешно море. Питаше се между другото дали Кудо е успял да застреля Шигеру. Това не бе кой знае колко важно. Ако все още беше жив, то нямаше да е задълго. Сред двете хиляди души войска на Каваками имаше батальон от петстотин войници, въоръжени с мускети. Нямаше човек, въоръжен с мечове, който да може да се изправи срещу петстотин дула, дори й Шигеру.

Съдбата на Генджи щеше да е по-лоша. Каквато и защита да имаше като велик владетел, той бе лишен от права, задето бе напуснал Йедо без разрешението на шогуна. Подобно въпиещо нарушение на Закона за алтернативното жителство автоматично повдигаше предположението, че той е бунтовник. Шогунът не наказваше леко изменниците. Очакваха ги арест, процес и присъда. Ще бъдат зададени много въпроси. Много тайни ще бъдат разкрити. Тогава всички ще видят кой е знаел и кой — не. Преди на Генджи да бъде поръчано ритуално самоубийство, той щеше да бъде унижен и обезчестен, унищожен в капан, който Каваками бе подготвял в продължение на две

десетилетия. Не знаеше, че неговата жертва ще е Генджи. Дядо му, Киори, беше велик владетел на Акаока навремето, а бащата на Генджи — Йоримаса, беше следващият поред. Той беше онзи, за когото Каваками мислеше, когато блестящият план му бе хрумнал като видение. Дълбочината на собственото му прозрение беше толкова голяма, че прозрението съответстваше на видението. Не можеше да не почувства дълбоко удовлетворение от собствената си мъдрост и защо не?

— Господарю, пристигна куриер от шогуна.

— Покани го. Чакай. Имаме ли съобщение от Мукай?

— Не, господарю мой. Изглежда, е напуснал Йедо. Никой не знае къде е отишъл, нито защо.

Това бе най-тревожната новина, която Каваками бе чувал от доста време. Мукай беше особено важен. Но той винаги беше толкова елементарно предсказуем, толкова флегматичен, толкова верен. Може би това бе главното му, единственото реално достойнство. За него да действа извън рамките на характера си беше разстройващо, особено във времена на криза. Каваками щеше да даде воля на недоволството си, щом отново видеше своя помощник.

— Господарю Каваками. — Куриерът се отпусна на едно коляно и се поклони с маниер, характерен за самурай на бойното поле. — Господарят Йошинобу ви изпраща своите поздрави.

Йошинобу възглавяваше съвета на шогуна. Каваками взе писмото от куриера и бързо го отвори. Може би ситуацията в столицата беше толкова критична, че съветът е решил да вземе по-драстични мерки срещу Генджи. Можеше да е заповед за унищожаване на рода Окумичи без отлагане. Ако бе така, силите на шогуна веднага щяха да обградят прочутата крепост на провинция Акаока, замъка „Облак врабчета“. Тъй като войските на Каваками бяха преполовили пътя към него, можеше на него да възложат изпълнението на заповедта. Но не беше това.

Разочарованието на Каваками бе толкова голямо, че усети болка в гърдите. Съветът бе одобрил с обратна сила оттеглянето на владетелите и техните семейства от Йедо. Освен това Законът за алтернативното жителство временно се отменяше до следваща заповед. Генджи вече не бе изменник. Беше лоялен владетел, подчинил се на командите на шогуна.

— Шогунът също ли се оттегля от Йедо?

— Не, господарю мой. — Куриерът връчи на Каваками друго писмо.

Съветът на шогуна нареждаше на всички съюзни владетели армиите им да бъдат готови да се разгърнат в равнините Канто и Канзай, ако стане необходимо да се съпротивляват на чуждестранната инвазия, насочена срещу императорската столица Киото или столицата на шогуна Йедо. Шогунът ще води силите в Канто от замъка Йедо. Според Йошинобу сто хиляди самураи скоро ще бъдат готови да се бият с нашествениците до смърт.

Каваками се изкушаваше да се изсмее. Сто хиляди самураи с мечове, няколко остарели мускета и дори още по-малко и още по-стари оръдия скоро щяха да се превърнат в сто хиляди трупа в случай на чуждестранно нашествие.

— Ескадра бойни кораби обстреля Йедо доста ефективно — рече Каваками, — без да понесе никакви загуби. Ами ако чужденците просто продължат да правят същото?

— Не могат да победят Япония само с бойни кораби — каза куриерът. — В крайна сметка ще трябва да стъпят на брега. Когато го направят, ще ги обезглавим, както нашите предци са обезглавили монголите на Кублай хан.

Куриерът бе един от многото такива самураи, който бе обзет от манията за меча и живееше в миналото. Чужденците имаха обсадни миномети и можеха да хвърлят експлозивни снаряди с големината на човек на пет мили. Имаха теглени от коне оръдия, които можеха да се движат бързо от място на място, поразявайки хиляди хора тук и хиляди на много мили от тях в разстояние на няколко часа, а чужденците имаха много от тези оръдия. Разполагаха с пушки и пистолети, които бяха с патрони, а не с барут. И най-важното от всичко, те се бяха убивали един друг с предшествениците на тези смъртоносни оръжия през последните два века и половина, през които японските самураи дремеха в установилия се по време на управлението на Токугава мир. Каваками каза:

— Ще посрещнем бойните им машини с нашите мечове и боен дух и ще им покажем от какво сме направени. Плът. Кости. Кръв.

— Да, господарю Каваками — отвърна куриерът, а гръдният му кош се изду от гордост, — точно така.

Хиде подготви добре засадата си. Той намери десет места, подходящи за неговите цели, по хълмовете, заобикалящи кръстопътищата. Носеше и неговия мускет, и мускета на Шигеру. Той щеше да стреля от една позиция, после да изтича на следващата и оттам да изпрати стрели. Когато стигнеше другата, щеше да презареди и отново да стреля с мускетите. Това нямаше да заблуди нито Сохаку, нито Кудо, но те не можеха да са сигурни, а несигурността щеше да ги забави.

Досега никой не беше дошъл. Преди три нощи той си помисли, че чува престрелка откъм наветрената страна. Госпожа Хейко и Старк бяха тръгнали по този път. Той имаше чувството, че те са избягали успешно от онзи, който бе стрелял по тях. Неговата увереност в Старк беше много висока след турнира яйдо. Госпожа Хейко бе в добри ръце.

Не беше толкова сигурен обаче за владетеля Генджи. Способността му да предвижда бъдещи събития трябваше да го пази в безопасност. Въпреки това самият владетел бе казал, че пророчествата невинаги са лесни за разбиране. Щеше да е по-спокоен, ако Старк бе придружил владетеля.

Хиде престана да мисли за пророчествата и съсредоточи вниманието си изцяло върху това, което можеше да вижда и чува. Някой приближаваше зад него. Толкова глупав ли беше, че врагът бе успял да го заобиколи, без да го направи бдителен? Той вдигна мускета и се подготви да стреля. Беше сам мъж. По-скоро водеше, отколкото яздеше коня си, който влачеше импровизирана шейна. На шейната имаше два вързопа. Очевидно бяха трупове, завити в одеяла.

Хиде свали мускета си. Беше Шигеру.

Страх го смрази повече от зимния ден.

Чии бяха труповете на шейната?

11

ЮКИ-ТО-ЧИ

От стратегическа гледна точка, разбира се, мога да съжалявам за загубата в тази битка. Поражението никога не се приема леко. Аз обаче не мога да се освободя от чувството, че от естетична гледна точка не е възможно да има по-красив резултат.

Бялото на леко падащия сняг. Червеното на пролятата кръв. Било ли е някога бялото побяло, а червеното — по-червено, снегът — по-студен, а кръвта — по-топла?

Судзуме-но-кумо
(1515)

Кудо започна да се притеснява, когато вторият разузнавач не се завърна. След като третият също не можа да докладва, той се разпореди за отстъпление. Ретроспективно погледнато, той знаеше, че това е грешка. Самураят, който отстъпваше, не беше така уверен, както самураят, който атакува.

Един от мъжете, когото бе определил да върви най-отзад, се приближи галопиращ към него.

— Господарю, другите изчезнаха!

— Какво означава „изчезнаха“?

— В един момент бяха тук, в следващия ги нямаше. — Той погледна страхливо през рамо. — Някой ни преследва.

— Шигеру — каза някой друг.

— Върни се отзад — нареди Кудо. — Ти, ти и ти. Отидете с него. Хората не могат да се изпарят. Открийте ги.

Мъжете, които бе определил, седнаха на конете си и се спогледаха. Никой не направи жест на подчинение.

Кудо се готвеше да ги накаже сурово, когато ездачът най-отпред на колоната изкрещя. Ръцете му стискаха стрела, която стърчеше от орбитата на дясното му око.

Шигеру би предпочел да позволи на Кудо и хората му да продължат бавното преследване по-дълго. Така щеше да успее да убие половината от тях, докато напредваха, а останалите — докато отстъпваха. Несъмнено в това имаше приятна симетрия. За съжаление се налагаше да изостави тези естетически съображения.

Той погледна към голямата каменна структура, която прозираше зад дърветата. Масивни димни тръби изригваха воняща миризма към небето. Тъмна пепел падаше като сянка от мъртви снежинки и покриваше местността в черно. Покорни, безжизнени хора в широки сиви униформи, с подстригани почти до голо глави, изкарваха самозадвижващи се вагонетки извън сградата и ги подреждаха на правилни редици отвън. Земята под него вибрираше. Дали това не бе причинено от смеха на демони?

Неговите видения все още бяха мимолетни и ясни и поради това поносими. Но те все повече зачестяваха, бяха по-живи, по-гротескни и най-лошото — по-убедителни. Засега беше възможно да се направи разликата между бъдещите видения и настоящата реалност. Това нямаше да продължи много дълго. Беше разделен от Генджи само за два дни. При сегашното темпо на влошаване след още два дни щеше да се превърне пак в съвършения лунатик, какъвто беше в манастира Мушиндо. При тези обстоятелства търпението не бе достойнство. Достойнство бяха бързите и решителни действия.

Копитата на коня му почти не вдигаха шум, когато той стъпи на заснежената морава. Вчера Шигеру би се доверил на инстинктите на животното и би прелетял през образа на димния затвор и съсипаните му обитатели. Днес желанието да го направи се бе изпарило. Той го заобиколи.

Кудо бе шестнайсетият човек. Вероятно това бяха най-добрите стрелци, които можеше да събере. Може и да се целеха добре, ако имаше възможност да видят целта, преди да стрелят. Но дисциплината им беше лоша, а куражът беше изчерпан. Само четирима от тях бяха убити, но останалите се почувстваха победени и побягнаха панически

от една-единствена невидима атака. Беше доволен, че никой от тях не е сред самураите, обучени от него.

Шигеру остави стрелата да лети към гърлото на самурая, който вървеше най-отпред. Не изчака, за да види дали е улучил целта или не. Сподавен вик и ответен огън му казаха, че е улучил. Изстрелваният от мускетите объл метал брулеше клоните и преминаваше със свистене през листата. Нямаше обаче нито едно попадение близо до мястото, където стоеше или където бе стоял. Умилително. Може би чужденците ще завладеят Япония по-скоро, отколкото бе мислил. Несъмнено щяха да го направят, ако това бе равнището на съпротива, което те можеха да очакват.

Той наблюдаваше как Кудо се опитва да събере хората си в отбранителен кръг при високите борове. Гледаше как стрелците на изменника продължават да стрелят в нищото. Шигеру тръгна по пътеката.

Кудо направо кипеше от гняв. Ситуацията бе буквално нелепа. Петнайсет мъже, въоръжени с мускети, заобиколени от някой, който почти със сигурност бе сам. Това, че противникът бе Шигеру, нямаше значение. Ако ставаше въпрос за мечове, тогава, разбира се, щеше да е напълно различно. Но те бяха съвременни воители с мускети срещу един архаичен лунатик. Можеха да го застрелят, преди да е стигнал достатъчно близо, за да заколи някого. Вярно бе, че Шигеру бе майстор на лъка. Пет трупа бяха достатъчно доказателство за това. Ала ако неговите хора спазваха дисциплината, те щяха да разберат местонахождението му по траекториите на стрелите.

Кудо задържа тази позиция в продължение на близо час, въпреки че вече нямаше непосредствена заплаха. Знаеше, че Шигеру отдавна си е тръгнал, вероятно да устрои друга засада. Той остана на място, за да даде време на хората си да се успокоят. Най-голямата опасност беше те да продължат да пропиляват численото и оръжейното си превъзходство заради безумния страх, който ги владееше.

— Трябва ли да се предадем? — попита той спокойно. — Мисля, че трябва. В края на краищата ние го превъзхождаме само петнайсет към едно, имаме само мускети да се противопоставим на неговия лък и

сме обсадени. Или поне така си мисля. Как е възможно един мъж да обсади петнайсет? Моля ви, разкрийте ми тази загадка.

Мъжете се спогледаха смирено.

— Простете ни, господарю Кудо. Ние позволихме да паднем жертва на репутацията на Шигеру. Разбира се, че сте прав. Няма причина да се суетим като изплашени деца.

— Разбирам, че отново сте готови да бъдете самураи.

— Господарю. — Мъжете се поклониха.

Кудо раздели силите си на три групи от по пет души. Те щяха да се движат заедно, разделени, но така че да се виждат. В същото време щяха да са достатъчно отдалечени, че Шигеру да може да стреля само по една група, разкривайки позицията си, а това щеше да позволи на петнайсетте дула да стрелят.

Кудо им обясни:

— Дори да не успеем да го ударим от първия път, ще открием местоположението му. Трите групи ще го разиграят, ще го вкарат в капан и ще го застрелят.

— Да, господарю.

— Който даде фаталния изстрел, ще има честта да отреже главата му и да я предаде на абат Сохаку.

— Благодарим ви, господарю.

Кудо поведе най-изложените на опасност хора, онези, които бяха по нанадолниците на хълмовете, наляво. Надяваше се Шигеру да атакува първо тях. Щеше да е безмерно щастлив да прати куршум между очите на лудия мъж. Тъй като Шигеру винаги правеше неочакваното, беше най-вероятно да нападне центъра, където щеше да бъде изложен на най-концентриран огън. Това означаваше, че ще трябва да ги атакува отзад. Очите на Кудо погледнаха напред. Цялото му внимание бе насочено обаче отзад. По-скоро щеше да почувства, отколкото да види. Шигеру не бе единственият истински самурай в рода.

Кон без ездач се появи откъм дърветата вдясно.

Никой от мъжете не стреля.

Дали конят сам се бе отскубнал и побягнал, или Шигеру го бе пуснал, за да ги разсее? Нямаше значение. Тактиката, ако това беше тактика, не даде резултат. Никой не изпадна в паника. А сега Шигеру

беше останал без кон. Така бързината и мобилността му бяха намалени значително. Увереността на Кудо започна да нараства.

Ниското зимно слънце премести плитката си арка към залез, а все още атака не бе осъществена. Шигеру чакаше в тъмнината да намали численото превъзходство на Кудо. Навън на открито, на три групи, те щяха да са лесна плячка. Но само ако продължаваха да следват досегашната си тактика, което Кудо нямаше намерение да прави.

Огледа местността. Несъмнена аксиома във войната беше, че онзи, който избира бойното поле, осигурява ключа към победата. Тук долината се разширяваше. В средата на малка равнина имаше нисък хълм — остров от седем бора се издигаше от снега. Ако те останеха на лагер там през нощта, щяха да си осигурят предимството да виждат ясно във всички посоки. Дори най-слабата светлина от новата луна щеше да изпъква на прясно падналия сняг. Шигеру щеше да бъде лишен от най-важното си умение — да се крие така, че да става невидим. Това бе идеално.

Именно затова пораждаше подозрения. Всичко, което той бе видял, без съмнение бе видял и Шигеру. Трябва да беше капан.

— Приближавайте се предпазливо. Гледайте внимателно в клоните на дърветата. Може да реши да ни нападне отгоре.

Движеха се напред, мускетите бяха в готовност. Когато приближиха подножието на хълма, Кудо изпрати седем души напред, по един за проучване на всяко дърво.

— Няма никой, господарю.

Нещо не беше както трябва. Инстинктите му на боец му го казваха. Той обиколи хълма. Нямаше място, където човек можеше да се скрие, дори човек толкова умел в криенето като Шигеру. Въпреки това изпитваше дълбоко безпокойство.

— Господарю?

Може би, след като е видял колко лесно разгадаеми са възможностите както за засада, така и за отбрана, Шигеру е продължил надолу по долината. Отдолу имаше тесен проход, който бе идеално място сам човек да атакува много противници. Може би ги чакаше там. Може би.

Накрая, след като не намери причина да отлага повече, Кудо каза:

— Ще направим бивак тук. Всяка група ще поеме за известно време дежурство, така че да си осигурим непрекъснато наблюдение.

— Да, господарю.

В подножието на хълма миризмата на борове ставаше още по-силна. Кудо се спря.

— Залегнете!

— Виждате ли го, господарю?

Кудо не го виждаше. Но бе сгрешил и си даде сметка точно навреме. Беше гледал нагоре. Не бе гледал обаче надолу. От боровите дървета падаха в изобилие иглички. Трите малки падини бяха пълни с тях.

Той извади меча си.

— Прикривайте ме.

Отиде до най-близката дупка и започна да ръга яростно меч в одеялото от борови иглички. Нищо. Резултатът от втората и третата дупка бе същият.

Шигеру не бе горе. Не бе и долу. Нямаше къде другаде да бъде. Не бе заложил капана си тук. Беше луд, но също бе интелигентен. И търпелив. Умението да се крие и търпението вървяха ръка за ръка.

— Осигурете конете. Ти. Покатери се на този висок бор. Наблюдавай.

Шигеру можеше да ги причака навсякъде. Вероятно бяха в безопасност за през нощта. Поне така му говореше разумът.

Кудо не можеше да заспи. Отиде отново до трите падини, пълни с борови иглички, и отново ги провери с меча си.

Часовият на дървото се обади:

— Господарю, приближава кон. Не виждам ездач.

Това бе бойният кон на Шигеру. Приблужи на известно разстояние, изцвили и отстъпи, сякаш искаше да дойде по-близо, но се страхуваше.

— Искане да се присъедини към нашите коне — предположи часовият.

Колебливостта му беше необяснима. Бойните коне обикновено не вярваха на хора в отсъствието на своите господари.

Причината за желанието му да се приближи не беше толкова ясна. Наистина ли търсеше компанията на себеподобни? Това ли го привличаше към тях?

Постоянното безпокойство, което владееше Кудо, нарасна. В това имаше някаква уловка. Наведе се повече към дървото, за да вижда по-добре.

— Сигурен ли си, че с коня няма никого?

— На седлото няма никой, а и никой не се крие зад него.

— Може би под него?

Часовият се вгледа по-внимателно от разстояние.

— Не мисля, господарю. Силуетът на коня ми се струва нормален в профил.

— Залагаш ли живота си?

Отговорът на часовия дойде незабавно:

— Не, господарю.

— Застреляй коня.

— Да, господарю.

Кудо отдели ръка от бора, цялата изцапана със смола. Необикновено голямо количество се процеждаше от дълъг процеп в кората, където стволът бе частично разцепен. Старият бор беше отслабен от времето, болестите и бурите, после бе оцелял и от това нараняване. Когато часовият отгоре промени положението си, дървото проскърца обезпокоително. Този звук предизвика силно чувство за близост в Кудо. Дърветата и мъжете си приличаха в много отношения.

— По-добре слез и се покатери на друго — рече Кудо. Рикошетът от мускета можеше да се окаже фатален за нараненото дърво.

— Да, господарю.

Кудо разгледа процепа по-внимателно. Той вървеше по необичайна крива, почти като врата!

Стволът на дървото експлодира отвътре навън.

Кудо позна безумното, покрито със смола лице в момента, когато острието проникна в гръдния му кош и проби сърцето и гръбначния мозък. Ала не му остана достатъчно живот, за да се наслади на удовлетворението, че интуицията му не бе го подвела.

Прогизнал в кръвта на изменника, Шигеру съсичаше хора и демони с двата си меча. Едва дочуваше виковете и изстрели. Почти не чуваше друго, освен силната вибрация на огромни метални водни кончета, които се носеха отгоре.

Очите им излъчваха заслепяващи лъчи светлина.

Кръглите им криле се въртяха безспир над тях.

Хайверът им, който произвеждаше отвратителни сегментирани стоманени червеи, се изстреля край него с висока скорост, сякаш по набелязана траектория. Въпреки зейналите пори той виждаше телата на хиляди обречени, които се мачкаха едно в друго.

Блестящите остриета на мечовете проблясваха в арки и кръгове.

Фонтани кръв се издигаха във въздуха. Тела и части от тях замърсиха снега. Мъже кресяха и умираха, докато не остана да крещи само един.

Шигеру крещя, докато дробовете му не се изпразниха и съзнанието не го напусна.

Едва тогава водните кончета отлетяха.

Той се събуди с видението за гъмжащо милионно множество. Хора, които се рояха като насекоми, докдето стигаше погледът му. Към небето се издигаха стълбове от камък, стъкло и стомана с прозорци. Вътре в тях още хора се тъпчеха заедно като безкрили търтеи в кошер. Отдолу имаше още гнезда, пълчища с безжизнени очи преминаваха през врати и изчезваха под земята.

Той се спъна и падна върху трупа на кон. Заклани мъже и животни покриваха хълма. Собственият му кон стоеше малко по-нататък и го наблюдаваше подозрително.

Когато погледна нагоре, видението бе изчезнало. За колко дълго?

Отиде да разгледа мъртвите. Кудо лежеше с лице нагоре до разцепения ствол на паднал бор. Шигеру повдигна трупа, като го хвана за възела на косата и отрязва главата. Когато се върнеше в „Облак врабчета“, щеше да я набие на копие и да я остави да изгние пред замъка.

— Няма да си сам — говореше Шигеру на главата. — Жената и децата ти ще бъдат там, до теб.

После му бяха необходими два часа, за да успокоява и увещава коня си отново да му позволи да го яхне. Шигеру се отправи на север колкото е възможно по-бързо. Молеше се да е достатъчно бързо.

Всичко около него беше в огън. Той беше в Йедо, Йедо гореше. Вместо с облаци небето бе изпълнено с крилати цилиндри. От тях падаха метални кутии, които се разпръсваха в нажежени въглени, които на свой ред избухваха в пламъци, щом удареха града.

Ветрове, родени от огнени бури, изсмукваха въздуха от дробовите му.

Полуовъглени хора се съвкупяваха в развалините, докато умираха.

Шигеру стисна юздите на коня си и го пришпори да продължава бързо напред.

Ако минеше още една нощ, преди да е видял племенника си, щеше да е твърде късно.

Когато видяха конника в далечината, седемте непретенциозно облечени мъже побягнаха да се скрият в близкия гъсталак. Носеха произволен набор оръжия — три пики, четири копия и старомоден двойно заострен дълъг меч, както и два кремъчни пистолета без кремък, барут и куршуми. Въпреки че бяха повече момчета, отколкото мъже, страхът и лишенията бяха белязали измъчените им лица със знака на старческата възраст. Четиринайсет очи бяха потънали в тъмните пуси дупки на очните ябълки; скулите и зъбите изпъкваха през почти безплътната кожа. Черепите им се очертаваха зад тънките маски на лицата им.

— Ако го убием, можем да изядем коня му — рече един от тях замечтано.

Най-близкият му спътник изсумтя насмешливо.

— Както изядохме другите два коня ли?

— Как можех да знам, че имат огнестрелно оръжие?

— И то какво — додаде друг. — То стреля многократно, без да бъде презаредено.

— Сигурен съм, че Ичиро и Санширо са впечатлени също, независимо дали са в Чистата земя или в някое демонско царство.

Кратко ридание се изтръгна от първия мъж.

— Ние бяхме от едно и също село. Израснахме заедно. Как ще се изправа пред родителите им? Или пред родителите на Шиничи?

— Шиничи е мъртъв отдавна. Защо се сети за него?

— Трябваше да дойде с нас в гората. Постъпи глупаво, като побягна по пътя.

— Ръката му беше отсечена.

— Черепът му бе разчленен на две.

Въпреки че седмиците минаваха, случилото се, се бе запечатало ясно в съзнанието на всеки. С това бе започнал сегашният им период на ужасно лош късмет. Излезли от селата, те вървяха дълго, за да се присъединят към главната армия на владетеля Гайхо на Вътрешно море, когато се натъкнаха на няколко самураи от друга провинция. Макар и малко, тези самураи бяха свирепи. В кратка схватка десетима от тях бяха убити, а отрядът бе разбит. След като всичките им офицери бяха мъртви, те не знаеха какво да правят. Затова побягнаха. Едва оцеляха, като се хранеха с трева, сякаш бяха елени и зайци. Те бяха селяни, а не ловци все пак. Всяко усилие да организират лов пропадеше печално. После, преди два дни, отчаяни от глад, те атакуваха самурай с женствен външен вид и неговия чуждестранен спътник заради конете им, а Ичиро и Санширо бяха застреляни.

Първият мъж сложи броеница от дървени молитвени топчета на врата си.

— Мислех да ги върна на майка му и да ѝ се извиня, че съм жив, а той е мъртъв.

— Ти не искаш да видиш майка му. Искаш да видиш сестра му. Истинска красавица е.

— Никой от нас няма да вижда ничия майка или сестра, включително собствената си. Ние сме дезертъори, глупаци. Те ще бъдат екзекутирани за нашето престъпление заедно с останалите от нашите семейства или продадени в робство, ако вече не са.

— Благодаря ти. Това наистина звучи успокоително.

— Може би този няма оръжия.

— Той е самурай с два меча. Това е достатъчно неприятно.

— Може би не е. Погледнете. Ранен е.

Дрехите му бяха потъмнели от петна кръв. Засъхнала кръв покриваше лицето и косата му. Докато те го наблюдаваха, той рязко дръпна юздите и изведнъж спря коня си.

— Не, не — заговори самураят. — Не по този път. Прекалено много са.

— Какво ли вижда?

— Нещо, което го няма. Той е загубил много кръв. Мисля, че умира.

— Тогава най-сетне късметът ни проработи. Нека го хванем.

— Чакай. Той идва оттам. Можем да го заловим изненадващо.

— Зад тези кули — рече самураят. — Ще се промъкнем край тях.

— Той дръпна коня си да не тръгва по чистата пътека пред него. Поглеждайки страхливо през рамо, той препусна към скалистия склон, където се криеха седемте мъже.

— Вече усещам вкуса му — каза единият мъж, на когото потекоха слюнки.

— Тихо. Мирно. Всички заедно. Сега!

Колан през скута му му пречеше да избяга от мястото, за което беше завързан. Неизвестна сила го притискаше назад. Слухът му се изпълваше от слабо, но постоянно хленчене, като звук на свистящ вятър, само че мъртъв, не жив. Стените се извиваха към ниския таван, малко по-висок от човешки бой. Стаята бе тясна и много дълга. Места като неговите имаше отпред, отзад и отдясно. На всяко едно, което виждаше, имаше по един затворник като него самия. Отляво се забелязваше малък прозорец със заоблени краища. Не искаше да гледа през него, но воля, по-силна от неговата, принуди главата му да се обърне.

Видя огромен град, огрян от светлина. Той падаше бързо надолу или потъваше в ямата на Ада, или отделението, в което се намираше, се издигаше много бързо от земята. Нито едно от двете не беше възможно.

Той все още не беше роб, но скоро щеше да бъде. Съзнанието му се намираше във все по-здравата хватка на демоните.

Виждаше света през кървава мъгла. С меч във всяка ръка той вече не си правеше труда да държи юздите. Нека конят върви накъдето иска. Той ще убива демони, докато може, после ще умре.

Вече не знаеше къде е. Навсякъде имаше камък и стомана. Тук-там — няколко дървета, огради, прораснали като нежелани бурени. В далечината вонящи газове се издигаха във въздуха от гигантски димни

тръби. Безрадостни тълпи пълнеха улиците на безкрайния град, съсипани роби на невидими господари. Всеобхватна и сложна система от гладки каменни пътища отиваше в различни посоки. Това обаче не облекчаваше пътуването. Огромно множество метални превозни средства бяха струпани на всяко възможно пространство. Те се движеха мъчително бавно, като в същото време бълваха вредни изпарения от малки тръби отзад на всяко превозно средство. Несъмнено хората вътре умираха от бавна смърт. Слънчевата светлина едва проникваше през сивата мъгла. Дори купчина горящи трупове не би произвела по-гадна воня.

Ала никой друг сякаш не забелязваше. Хората седяха в превозните си средства и вървяха по улицата, вдишвайки отровата непрекъснато. Стояха покорно в редица на платформи, притиснати един в друг и чакаха да бъдат погълнати от метални червеи.

Шигеру спря. Стоеше потънал до пояс в снега. Някакъв звяр пръхтеше зад него. Той се завъртя бързо, мечовете му бяха готови да нанесат удар в очакване на поредната демонична атака. Вместо това той видя коня си на известно разстояние, следвайки пътеката. Шигеру заораваше снега със собственото си тяло. Огледа се наоколо. Беше на половината път нагоре по дефилето. Виждаше снежни навявания, дървета и нищо друго. Бяха ли си отишли виденията? Беше твърде много, за да се надява. Поне така изглеждаше. Чакай.

Нещо висеше от раменете му. Човешка глава. Не, не една. Осем.

— А-а-а!

Той започна яростно да се освобождава от главите, които се показваха от тялото му. Демоничното обладаване го превръщаше в отвратителна пародия на човешкия живот. Единственото спасение бе смъртта. Той изпусна своята катана и обърна лезвието на по-късия уакидзаши към гръдния си кош, а острието насочи право към сърцето.

Последната глава се изтърколи към малката купчина нападали клони, покрити със сняг. Лицето на мъртвеца се обърна към него. Беше Кудо. Шигеру снижи острието. След като бе обезглавил Кудо, той бе завързал главата към седлото. Не помнеше да я е премятал през рамо. Погледна към тялото си. Имаше няколко повърхностни рани, които си бе направил сам. Нищо повече. Не преживяваше никаква метаморфоза.

Вдигна една от другите глави за косата. Нямаше възел. Не беше самурай. Изтощено лице, което не познаваше. Дори не помнеше, че го е убил. Другите шест глави също не му говореха почти нищо.

Шигеру погледна към небето. Беше яносиньо, такова, каквото можеше да се види само през зимата в провинцията, далеч от населените места. Не виждаше чудовищни водни кончета. Не чуваше виенето на демоните. Виденията си бяха отишли окончателно. За първи път изпитваше спонтанно освобождение от толкова страшен епизод. Може би последния път не се е дължало на Генджи. Може би е бил някакъв загадъчен вътрешен механизъм, който периодично те освобождава от мъчението, след като си преживял всеки етап на лудостта достатъчно дълго. Този поврат на виденията беше кратък в сравнение с онези, които го бяха довели до заключването му в манастира Мушиндо. Може би те скоро щяха да спрат съвсем от само себе си.

Шигеру тръгна надолу по хълма, натам, където се търколи главата на Кудо.

В тази купчина сняг имаше нещо странно. Клоните стърчаха от нея прекалено неравно. Някой ги бе сложил там.

Шигеру остави главата. Извади меча си и приближи подозрителната форма. Беше приблизително триъгълна. Възможно бе някой точен стрелец да си е направил скривалище по такъв начин. Но защо тук? Той стоеше надалеч от възможната огнева линия и разравяше снега с върха на меча си. Парче падна вътре и се появи дупка.

Купчината бе куха.

В нея имаше два трупа.

СУДЗУМЕ-НО-КУМО

Можеш ли да бъдеш като сляп пред картина; глух, когато край теб звучи музика; мъртъв — на пир.

Ако не можеш, тогава захвърли своята катана и своя уакидзаши, своя дълъг близо два метра лък; своите стрели, които завършват с перо от ястреб, своя боен кон, своята ризница и името си. Липсва ти дисциплината да бъдеш самурай. Стани селянин, свещеник или търговец.

Освен това избягвай хубавите жени. Те също са опасни за теб.

Судзуме-но-кумо
(1777)

Емили бе подготвила грижливо лъжите, които щеше да изрече. Беше готова да каже на владетеля Генджи, че двамата с Матю вече са сгодени. Това беше обичайно сред американските свещенослужители от тяхната вяра, щеше да каже тя, един да заеме мястото на друг, когато смъртта се намеси. Бракът ѝ със Зефаная щеше да бъде брак на вярата, а не на любовта, същото важеше и за женитбата ѝ с Матю.

Въпреки че изглеждаше съвсем неестествено, тя разчиташе огромните различия в техните култури да направят думите ѝ достоверни. Толкова много японски обичаи бяха неразбираеми за нея, поради което тя смяташе за безопасно да предположи, че обратното също е вярно и следователно би трябвало всичко на пръв поглед лишено от основания да не преминава обичайното равнище на щателно проучване. Матю се бе съгласил да потвърди нейните твърдения. Това ѝ беше достатъчно. В крайна сметка трябваше да създаде още една причина да остане, тъй като той нямаше намерение да се ожени за нея, нито тя имаше желание той да постъпи по този

начин. Когато му дойдеше времето, тя знаеше, че просто ще измисли нещо, защото така трябваше. Никога нямаше да се върне в Америка. Никога.

За нейно голямо облекчение, тъй като тя не беше много добра в лъжите, не ѝ се наложи да казва каквото и да било, за да оправдае трайното си присъствие в Япония. Когато владетелят Генджи оповести, че ще трябва да напуснат Йедо и да тръгнат за Акаока, неговата провинция на южния остров Шикоку, тя просто предположи, че двамата с Матю ще тръгнат с него.

Сега тя пътуваше сама с младия господар, който говореше спокойно и тихо. Матю тръгна по друга пътека с госпожа Хейко. Чичото, Шигеру, се върна по пътя, по който бяха дошли. Хиде изостана назад при кръстопътя, където пътищата се разделяха. Въпреки че не бе казано нищо, беше очевидно, че домакините им бяха притеснени от възможно преследване. След обстрела откъм морето дали някой от имперските престъпници — Великобритания или Франция, или може би Русия — не бе нападнал Япония в опит да разшири колониалната си империя? Тя знаеше, че Съединените щати не могат да участват в подобен неморален акт. Америка, която някога е била колония, ненавиждаше потискането на независими народи. Тя предпочиташе политиката на „отворени врати“, която позволяваше на всички държави да си взаимодействат свободно по свой избор, без да признават никоя имперска претенция за сфера на влияние. Тя помнеше, че Зефаная преподаваше този урок. Разбира се, по онова време той беше мистър Кромуел, а не Зефаная. Нека почива в мир.

В долината не бе толкова студено, колкото в планините. По-рано същия ден те бяха тръгнали на югозапад. Можеше да определи посоката по движението на слънцето по небето. Следваха пътеката покрай плиткия поток, който се движеше само колкото да не замръзне напълно. Копитата на конете им издаваха тих хрущящ звук, докато преминаваха през тънкия лед, образуван по повърхността на снега.

Емили каза:

— Коя е вашата дума за сняг?

— „Юки“.

— Юки — красива дума.

— Няма да мислите така, ако ни се наложи да останем още дълго време сред снега — отговори владетелят Генджи. — Недалеч оттук има

малка хижа. Тя е груба и селска, но е по-добро място за отсядане, отколкото на бивак в гората.

— Израсла съм във ферма. Свикнала съм с грубото и селското.

Той се усмихна развеселен:

— Да, мога да си представя. Сигурно не сте отглеждали ориз.

— Отглеждахме ябълки. — Тя замълча за известно време, припомняйки си щастливите времена на детството, хубавия ѝ баща, красивата ѝ майка, сладките ѝ малки братчета. Не искаше по-близкото ѝ минало да разруши цялата радост, която бе познала по-рано. — Овощните градини и оризовите полета са доста различно нещо. Въпреки това на мен ми се струва, че естеството на селската работа е едно и също навсякъде, независимо от отглежданата култура. Обвързани сме със сезоните и капризите на времето и това е същността.

— Капризите?

— „Капризите“ са непредсказуемите промени. В единствено число е „каприз“. — Тя произнесе буквите на думата една по една.

— А-ха. Каприз. Благодаря ви. — Щеше да запомни думата. Досега постъпваше така с всяка нова дума, която научаваше. Емили беше впечатлена.

— Учите се бързо, господарю Генджи. Вашето произношение и речникът ви се подобриха значително само за три седмици.

— Заслугата е твоя, Емили. Ти си най-търпеливата учителка.

— Учителят изглежда добър благодарение на отличния ученик — любезно се възпротиви Емили. — А ако учителите имат някаква заслуга, тогава и Матю заслужава да бъде споменат.

— За напредъка на Хейко, да. За мен си отговорна само ти. Разбирам Матю по-трудно, отколкото теб. Греша ли, като си мисля, че твоят акцент е по-различен.

— Не грешите.

— Твоите думи са ясно очертани, което в известна степен наподобява японския език. А той говори, все едно изпълнява някаква странна мелодия.

Той имитира непринуденото сливане на думите, характерно за Матю, с такава точност, че Емили избухна в смях.

— Извинете ме, господарю мой. Много успешно го имитирате.

— Няма за какво да се извиняваш. Смахът ти обаче поражда загриженост.

— Така ли?

— Да. В Япония мъжете и жените говорят много различно. Ако един мъж говори като жена, той ще е обект на подигравка. Надявам се да не съм допуснал подобна грешка с вашия език.

— О, не, господарю Генджи. Уверявам ви, звученето ви беше съвсем мъжко. — Тя се изчерви. Не точно това искаше, да каже. — Разликата в говора между Матю и мен е само въпрос на район на произход или местоживееене, а не на пол. Той е от Тексас, юга на нашата страна. Аз съм от Ню Йорк, което е на североизток. Регионалните различия са доста съществени.

— Изпитвам огромно облекчение от това, което ми казваш. Подигравката е особено силно оръжие в Япония. Заради него мнозина са умрели или са били убити.

За тях животът не е от значение, твърдеше Зефаная. Те могат да убиват или умират по най-нелепи причини. Ако двама самураи, които вървят по улицата и случайно ударят мечовете си в ножниците, незабавно следва дуел, в който единият трябва да умре.

Несъмнено това бе преувеличение.

Някога преувеличавал ли съм?

Не, господине.

Не ми казвай „господине“. Зефаная. Аз съм годеникът ти, не помниш ли?

Да, Зефаная.

Тяхното язвително чувство за хумор е буквално оскърбително. Ако някой говори на самурай не достатъчно любезно, той ще го приеме като смъртна обида, опит на онзи, който му говори, да му се подиграе. От високомерие произлиза раздор, а мъдростта е с ония, които се съветват.^[1]

Амин, каза Емили.

По нашия пример ние ще ги учим на смиреност и така ще ги водим към изкупление.

Да, Зефаная.

Владетелят Генджи продължи:

— Тогава, когато английският език започне да се използва по-широко в Япония, бих ли могъл да съм уверен, че говоря прилично.

— Да, без каквото и да било съмнение.

— Благодаря, Емили.

— Моля, владетелю Генджи. Мога ли да ви поправя?

— Моля.

— Казахте „когато“ английският език започне да се използва в Япония. „Когато“, използвано в това изречение, предполага неизбежност. По-добрият избор в този случай би било „ако“.

— Искях да предположа неизбежност — настоя той. — Дядо ми го предсказа.

— Така ли? Простете ми, че ще го кажа така, господарю мой, но това ми изглежда доста невероятно. Защо мнозина от вашия народ ще започнат да учат нашия език?

— Той не каза защо. Може да не е предсказал причината, а само резултата.

Емили беше сигурна, че той използва правилната дума.

— Да предсказваш означава да знаеш предварително.

— Да.

— Може би не е знаел събитията, преди да се случат.

— Знаел ги е.

Отговорът му я смрази. Той претендираше, че дядо му е имал силата, давана само на богоизбрани. Това беше богохулство. Тя се опита да го освободи от този ужасен грях.

— Владетелю Генджи, само Исус Христос и Пророците от Стария завет знаят какво предстои. Наш дълг е да положим усилия да разберем думите им. Нови пророчества не се случват. Християните не могат да повярват подобно нещо.

— Това не е въпрос на вяра. Ако ставаше дума за мен, бих предпочел да не вярвам. Животът не би бил толкова труден.

— Понякога хората отгатват и съвпадението превръща отгатнатото в пророчество. Но това е само на пръв поглед. По Божията милост само Пророците предсказват бъдещето.

— Не бих го нарекъл милост. По-скоро фамилно проклятие. Носим го, защото нямаме избор. Това е всичко.

Емили не каза нищо повече. Какво би могла да каже? Той говореше, все едно вярваше, че той самият има дарбата. Ако постоянстваше с подобно мислене, не само щеше да бъде прокълнат за богохулство, но беше застрашен и от лудост. Неговите халюцинации

щяха да го накарат да вижда несъществуващи предзнаменования и знаци, а действията му щяха да се определят от тези подвеждащи измислици на въображението. Трябваше да бъде търпелив. И старателен. Вековните халюцинации нямаше да изчезнат нито за ден, нито за седмица, нито за месец.

Топло излъчване на праведност изпълни гърдите ѝ. Имаше защо Христос да я изпрати на това място и по такова време. Сега причината ѝ бе ясна. Тя даде безмълвен обет пред Него. Щеше да спаси душата на владетеля Генджи дори да ѝ струваше живота. Нека Господ покаже божествената си милост и безкрайното си всеопрощение на тях двамата.

Известно време пътуваха мълчаливо.

Когато сянката на планината напълно покри долината, владетелят Генджи каза:

— Докато се стъмни, няма да стигнем хижата по обичайния маршрут. Нека вървим натам. По-скоро ще трябва да водим конете си, отколкото да ги яздим. Мислиш ли, че ще се справиш? Разстоянието е значително по-малко.

— Да, ще се справя.

Те се отклониха от потока и тръгнаха право нагоре по стръмния хълм. Близко до върха излязоха на малка, открита поляна. Пейзажът извика спомени в паметта ѝ. Приличаше много на подобна поляна в Ябълковата долина. Дори снегът я бе покрил по същия начин. Съвпадение ли беше, че видя пейзаж, който толкова ѝ напомняше отдавнашното минало? Или копнежът ѝ по старото време бе пре моделирал чуждия пейзаж във форми и сенки, които ѝ бяха толкова познати?

— Идеално е за снежни ангели. — Тя не възнамеряваше да говори. Думите просто се изплъзнаха от устата ѝ.

— Какви са снежните ангели?

— Никога ли не сте правили?

— Аз не.

— Мога ли да ви покажа? Ще отнеме само минута.

— Моля.

Емили седна на снега толкова по дамски, колкото бе възможно при тези условия. Отпусна се назад и протегна ръцете и краката си колкото бе възможно, като в същото време внимаваше подгъвът на

полата ѝ да не се вдигне над глезените на ботушите ѝ. После енергично размаха крайниците си в снега. Започна да се кикоти, като си представи колко глупаво изглежда. Когато свърши, тя се изправи, като внимаваше да не развали формите, които бе направила в снега.

— Видяхте ли?

— Може би за да го видиш, първо трябва да си представиш образа на ангела.

Емили не можа да скрие разочарованието си. Наистина бе направила идеален снежен ангел.

— Може би.

— Емили?

— Да?

— Мога ли да попитам на колко години си?

— Ще направя седемнайсет следващия месец.

— А-ха — рече той, сякаш това обясняваше нещо.

Каза го така, както правеха възрастните, когато гледаха да прогонят някое дете. Тя позволи раздражението ѝ да вземе връх.

— А вашата възраст? — В други обстоятелства никога не би била толкова груба.

Владетелят Генджи не получи възможност да отговори.

Няколко мъже изскочиха иззад дърветата. Издавайки силни бойни викове, те се втурнаха напред и насочиха срещу него копия и пики. Той успя да отбие първия нападател, след като извади светкавично меч си, но двамата зад него забиха остриетата си в гърба му. Кръгът около тях се стягаше.

Емили беше вцепенена и не помръдна.

Нападателяте нададоха триумфални викове, когато Генджи падна. Кръв оплиска снега около тях.

— Генджи! — изкрещя Емили.

Споменаването на името му ги спря. Мъжете — те бяха девет — се оттеглиха, а на лицата им се изписа страх. Тя чу името на Генджи да се повтаря. Чу и друго име, което познаваше.

— О, не. Той е племенник на Шигеру.

— Това е ужасно. Тъкмо успяхме да изненадаме самурай и се оказва, че е владетелят Генджи.

— Господарските коне са вкусни както всички останали.

— Шигеру ще ни проследи. И ще ни убие набързо. Чувал съм, че първо обича да подлага на мъчения.

— Имаме нужда от тези коне. В тези бутове има много храна. Повече няма да стоя гладен.

— По-добре да съм гладен, отколкото мъртъв.

— Съгласен съм. Нека се извиним и да продължим.

— Погледни.

Владетелят лежеше там, където бе паднал. Грозната чужденка се бе привела към него и мърмореше нещо на грубия си, недодялан език. Снегът под него беше кървавочервен.

— Вече не можем да спрем. Твърде късно е.

— Нека използваме жената, преди да я убием.

— Какво говориш? Ние не сме престъпници.

— Престъпници сме. Освен това можем да изминем целия път. Могат да отрежат главите ни само веднъж.

— Не си ли любопитен да видиш как изглежда? Чувал съм, че телата им са покрити с груби косми, като на глиган.

— Аз пък разбрах, че приличала повече на кожа на норка, там долу, в слабините.

Мъжете я огледаха.

— Чакайте. Уверете се първо, че владетелят е мъртъв. Самураят е странно същество. Докато диша, той може да убива дори ако трябва да стане от смъртното си ложе, за да го направи.

— Мъртъв е. Виждаш ли? Тя му говори, а той не ѝ отговаря.

— Не му оставяй шанс. Заколи го.

Емили не знаеше какво да прави. Тя чувстваше как кръвта на Генджи изтича първо топла и после става ледена, когато пада на снега мигове след като се е процедила през неговите и нейните дрехи. Бе ранен в гърдите и гърба. Трябваше бързо да спре кървенето, иначе той щеше да умре. Тъй като бе облечен, тя не можеше да определи точното място или вида на раните.

Първо трябваше да го разсъблече. Но ако го направеше, нямаше ли да умре от студ, преди да е умрял от загуба на кръв? Дилемата бе ужасяваща. Ако тя не направеше нищо, той щеше все едно да умре.

Когато тя извика името на Генджи, бандитите веднага прекратиха нападението си и се оттеглиха на близко разстояние.

Бяха се скупчили и спореха. Понякога поглеждаха по посока на Генджи. Името на Шигеру бе споменато на няколко пъти. По едно време четирима от тях сякаш щяха да си тръгнат, но техният водач посочи Генджи и каза няколко думи. Трябва да бяха убедителни, защото мъжете останаха.

— Може би се разкайват за действията си — говореше тя — и ще ни помогнат да ви оправим.

Генджи дишаше, но не говореше.

— Ние сме в ръцете на Христос, всичките.

Спорът им приключи и мъжете се приближиха. Тя си помисли, че идват да помагат. Прекратяването на атаката и споменаването на името на Шигеру ѝ даваше надежда. После тя видя ножовете им.

Емили прегърна Генджи, защитавайки тялото му със своето. Бандитите крещяха високо, дали един на друг или на нея — тя не знаеше. Един от тях я сграбчи за ръката. Другите изтръгнаха Генджи от прегръдката ѝ. Нейният нападател я бутна по гръб и започна да задига полата ѝ. Водачът му извика нещо и той се обърна, крещейки на свой ред.

Тя си спомни за оръжието на Матю.

Докато мъжът, който я държеше, се бе разсеял, тя извади револвера от палтото си, дръпна предпазителя, както я бе учил Матю, заби го под брадичката на мъжа и натисна спусъка.

Кръв, кости и плът експлодираха във въздуха и оплискаха мъжете, които държаха Генджи.

Тя презареди, опря края на барабана в гърдите на следващия мъж, който бе най-близо до нея, и отново дръпна спусъка. Докато той падаше по гръб, неговите другари вече бягаха презглава надолу по хълма. Тя стреля още два пъти по тях в гръб, но не улучи нито веднъж. Какво щеше да прави сега?

Държеше тежко ранен мъж в ръцете си, оръжие с два куршума и два коня. Наблизо имаше бандити, които можеха да се върнат и да подновят убийствената си атака. Тя не знаеше нито къде се намира, нито в коя посока е хижата. Не можеше да се върне назад към кръстопътя, където чакаше Хиде, нито да тръгне напред към Акаока.

Дори да бе възможно, Генджи не можеше да пътува. Ако не направеше нищо, и двамата щяха да замръзнат през нощта.

Изтегли Генджи под дърветата. Те бяха твърде малко, за да й гарантират защитата, на която тя се надяваше, срещу появилия се вятър или от снега, който отново бе започнал да вали. Нуждаеха се от по-добро място.

Емили намери подходяща дупка в близкия овраг. Силите й се изчерпаха, докато завлече Генджи там. Не можеше да го мести втори път. Подслонът щеше да бъде построен около него.

През първата им нощ извън Йедо Хиде и Хейко бяха използвали клони, за да направят подслон. Сега тя щеше да стори същото.

На една Коледа, когато тя се оплакваше от студа, майка й и бе разказвала за ескимосите, които живеели далеч на север, в земя, където нямало друг сезон освен зима. Къщите им били направени от лед и въпреки това били много топли отвътре. Тези студени стени задържали по-студения въздух навън, а вътре — оставал въздухът, стоплен от хората. Така й бе разказала майка й и бе нарисувала картинка на кръгла ледена къща върху равнина от лед, с щастливи, кръглолики ескимосчета, които правеха отвън снежни човеци. Вярна ли бе тази приказка? Те щеше да разбере скоро.

Нагласи клоните под ъгъл, както бе видяла да прави Хиде. Той отрязваше лесно онова, което му трябваше. Тя се опита и не успя. Трябваше умение да се владее мечът, което тя не притежаваше. Подбра най-добрите клони от тези, които бяха на земята. После разпъна шала си върху тях и направи подслон, а пласт сняг отгоре образува покрив. Запълни празнините в основата с още сняг. Не беше кръгла, както й я бе нарисувала майка й. По-скоро беше с неравна форма. Но все едно бе ледена къща, която щеше да им послужи.

Влезе вътре и затвори входа с още сняг, като остави само малък отвор, за да не се задушат. По-топло ли беше? Струваше й се, че бе по-топло. Дори да не можеше да се нарече уютна, „къщата“ щеше да ги предпази от вятъра.

Емили не разбираше нищо от рани. Генджи несъмнено изглеждаше окаяно. Раната в гърдите му бе зейнала и откриваше костите на гръдния кош. Двете рани в гърба му бяха дълбоки. Кръвта

се изливаше от тях, пулсирайки с всеки удар на сърцето. Тя свали фустата си, разкъса я на ленти и превърза раненото му тяло възможно най-бързо. Когато започна да повдига дрехите му, за да го преоблече, платът проскърца от замръзналата кръв. В чантите, които носеха конете, имаше одеяла. Тя зави Генджи с палтото си и излезе навън да ги вземе.

Конете изобщо не се виждаха. Видя в снега следи, които можеха да са от копитата им. Трудно бе да се каже със сигурност. Падащият сняг заличаваше следите. Започна да реди наум молитва и все пак тръгна по тях. Да. Ето го единия. С облекчение видя, че това е спокойната кобила, която бе яздил тя, а не неуправляемият жребец на Генджи.

— Насам, Синамон. — Синамон се казваше конят ѝ в Ябълковата долина. Беше червеникава като тази. Тя изцъка с език и протегна ръка, за да го погали. Конете обичаха да ги галят.

Конят изпръхтя и се отдръпна. Да не би да беше усетил кръвта по дрехите ѝ?

— Не се страхувай, всичко е наред. — Тя се стараеше да му говори възможно най-нежно и се приближаваше към коня, който продължаваше да се отдалечава. Тя говореше и вървеше, а разстоянието помежду им се скъсяваше. — Ти си добро момиче, Синамон. Добро, добро момиче.

Беше на една ръка разстояние от кобилата си, когато чу странно хриптене зад себе си. Протегна се да извади оръжието, което не беше с нея. Беше в палтото ѝ, а палтото ѝ беше на Генджи. Обърна се, очакваше да види вълк. Беше обаче жребецът на Генджи с приведена глава, тъпчеше снега с предните си крака. Кобилата ѝ се отдалечи и тя вече не можеше да я настигне.

Емили отстъпи бавно назад. Не искаше да прави нищо, което щеше да накара коня да я нападне. Не се опитваше да му говори. Тя се съмняваше, че ще откликне на сладки думи. Беше само на десет метра, когато изведнъж скочи и побягна в галоп, но не към нея. Нейната кобила се разхождаше по хълма. Жребецът на Генджи я последва.

Облекчението на Емили не трая дълго. Не беше обърнала достатъчно внимание накъде върви, докато следваше кобилата. Въпреки че се огледа във всички посоки, не успя да види подслона. Не виждаше дори оврага. Беше се загубила.

Снеговалежът се засили толкова, сякаш снежни облаци падаха на земята.

Снегът по дрехите ѝ започна да се топи и да прогизва през плата. Ръцете и краката ѝ вече се бяха вкочанили. Двамата с Генджи скоро щяха да умрат. Сълзите замръзнаха на бузите ѝ. Не се тревожеше от смъртта за себе си. Съдбата на Генджи бе тази, която разкъсваше сърцето ѝ. Той щеше да загине сам в тази пустош, толкова далеч от дома си, без някой да го държи в ръцете си, да му каже някоя успокоителна дума, когато душата му се отправи надолу към Чистилището, неизбежна присъда за всички, които не бяха кръстени. Беше обещала, че Господ ще спаси душата му, и се беше провалила.

Отпусна се на снега и заплака.

Не, не, това нямаше да свърши работа.

Тя потисна риданията си. Беше обещала на Господ. Докато животът, който Той ѝ бе дал, бе в тялото ѝ, тя щеше да направи всичко възможно да изпълни клетвата си. Онова, което чувстваше, не бе истинска тъга; то бе самосъжаление, най-тъмният аспект на греха на гордостта.

Мисли.

Снегът заличаваше всичко, което бе на повече от един-два метра от нея във всички посоки. Тъй като тя все едно нямаше никакъв ориентир, това почти не бе от значение. Краката ѝ сочеха наклона на планината. Ако можеше да си спомни дали е вървяла надолу или нагоре след кобилата, щеше да успее да намери обратния път.

Надолу.

Тя реши, че кобилата е тръгнала надолу. Това означаваше, че подслонът е някъде над мястото, където се намираше в момента. Не трябваше да е много далеч. Тя бе вървяла много бавно. Внимателно пристъпи в надебеляващата снежна покривка, после още веднъж и още веднъж. Следваше краката си нагоре по планинския терен. На четвъртата стъпка кракът ѝ пропадна в снега, без да намери твърда опора. Тя падна право надолу. Инерцията я хвърли по наклона на хълма с главата надолу. Не спря, докато не се удари в нещо твърдо.

Бяха клоните на подслона.

Беше тръгнала в грешна посока. Ако не беше паднала в оврага, можеше да броди в бурята, докато студът не я изпратеше във вечното ѝ жилище. Нова снежна покривка бе закръглила неравностите на

подслона. Сега съвсем приличаше на ескимоската ледена къща, която ѝ бе нарисувала майка ѝ. Емили издълба снега и влезе вътре.

Генджи едва дишаше. Гърдите му се повдигаха почти незабележимо, пулсът му бе неравен. Кожата му бе студена и посиняла. Без топлина той можеше да умре след минути. Тя нямаше одеяла, с които да го завие. Не знаеше как да направи огън. Майка ѝ бе казала, че индианците го постигат, като търкат една в друга две пръчки. Тя не беше сигурна, че е толкова просто. Не, единствената топлина, която можеше да предложи, бе топлината на собственото ѝ тяло.

Кое бе по-голям грях? Да лежи с мъж, който не ѝ е съпруг, или да седи безучастно, докато той умре? Първата от десетте божии заповеди бе да не убива. Несъмнено това бе по-важно. А и тя нямаше да легне с него в строго библейския смисъл. Това бе опит да го спаси, а не акт на блудство, съблазняване, похот или прелюбодеяние.

Емили легна отляво на Генджи, далеч от раната му в гръдния кош. Палтото ѝ го покриваше, а тя самата бе съвсем облечена. Тя изобщо не бе „легнала“ с него. Но не правеше и кой знае какво добро. Топлината от тялото ѝ се губеше в дрехите между тях.

Тя затвори очи и започна да реди молитва. Помоли Господ да се вгледа в сърцето ѝ и да види чистотата на мотивите ѝ. Помоли го да ѝ прости, ако преценката ѝ не е вярна. Ако Той може да спаси само един живот, нека това е животът на Генджи, тъй като тя бе кръстена, а той — не.

Бързо свали дрехите си, всичко, с изключение на долното си бельо. После махна и неговите без превръзката на слабините. Внимаваше да не забележи нищо, което не бива да види. Използва изцапаната му с кръв роба като чаршаф над постелката от борови иглички, а палтото си като матрак върху нея, после положи там Генджи. Покри тялото му със своето колкото е възможно по-добре, но внимаваше да не му тежи. Кървенето бе спряло, но от натиска раните можеха да се отворят наново. Използва останалите дрехи, за да направи плътен пашкул около двамата.

Кожата на Генджи бе лишена от топлина и мекота. Той дори не трепереше вече. Да го прегърнеш бе все едно да прегърнеш леден блок. Вместо тя да го стопли, изглеждаше сякаш той ще замрази нея.

Но топлината от вътрешността на тялото ѝ, притиснато толкова силно към неговото, беше по-силна от студа.

Една капка пот се появи на горната му устна.

Дишането му стана по-дълбоко.

Тя заспа с усмивка на устните си.

Генджи се събуди сляп, треперещ, болка разкъсваше тялото му. Така беше завързан, че едва можеше да помръдне. Някой го натискаше и го държеше прилепнал за земята.

— Е-е-е-й!

Той започна да блъска, извъртя се и смени положението си с това на нападателя си. Сега той бе отгоре.

— Къде сме? — Той бе затворник. Знаеше само това. Но чий?

Отговорът дойде със странен глас, който говореше преправени думи без смисъл. Гласът бе женски. Беше го чувал преди. Беше сън. Или видение.

— Госпожа Шидзука? — И тя ли беше тук, също затворничка?

Тя заговори отново. Той пак не разбра нищо. Тя се опита да се освободи от ръцете му. Той я хвана още по-здраво за китките и тя незабавно престана да се бори. Гласът ѝ звучеше успокоително. Тя му обясняваше нещо.

— Не разбирам какво казваш — отговори Генджи.

Госпожа Шидзука, ако това бе тя, продължаваше да мърмори на неразгадаемия си език.

Защо беше сляп? Да не би очите му да бяха избодени? Или беше попаднал в затвор, заключен под земята, далече от слънцето? Тази жена, да не би да беше инструмент на мъчителите му? Каваками. Лепкавото око на шогунa. Той би постъпил така. Би използвал жена. Помисли си за Хейко. Жената под него не бе Хейко. Тя ли беше? Не. Той би познал Хейко. Нали?

— Хейко?

Познатият глас заговори отново, този път по-развълнуван и точно толкова неразбираем. С изключение на две думи. „Генджи“ и „Хейко“. Която и да беше тя, познаваше го. Гласът ѝ му бе познат, но не и тялото ѝ. Беше по-голямо, отколкото на Хейко. Или поне така изглеждаше. Не беше сигурен в нищо.

Той изпаднаше в безсъзнание и пак идваше на себе си. Всеки път, когато се събуждаше, виждаше малко по-добре. Стените светеха и излъчваха светлина. Вместо коса от главата на жената излизаха златни нишки. Очите ѝ бяха синя бездна като небето. Нещо проблясваше на врата ѝ. Нещо, което бе виждал преди в друго видение.

Младият мъж забива меч дълбоко в тялото на Генджи...

Той чувства как кръвта излиза на тласъци от гръдния кош...

Изключително красива жена казва:

— Ти винаги ще бъдеш моят Блестящ принц.

Красотата ѝ не е напълно японска. Той не я познава, но лицето ѝ поражда копнеж в сърцето му. Той я познава. Или ще я познава. Това е госпожа Шидзука.

Усмивайки се през сълзи, тя му говори:

— Завърших превода тази сутрин. Чудя си дали да използваме японското име, или да преведем заглавието на английски. Какво мислиш?

— Английски — отвърща Генджи, като иска да попита какво е превела.

Госпожа Шидзука го разбира неправилно.

— Добре тогава, английски... Тя ще се гордее много с нас.

Кой ще се гордее? Няма глас, за да попита. Нещо проблясва на дългата ѝ гладка шия.

Същото виждаше сега на шията на тази жена.

Малък сребърен медальон, не по-голям от палеца му, на който е издълбан кръст, увенчан със стилизирано цвете, може би лилия.

— Господарю Генджи?

Отново бе изпаднал в безсъзнание.

Тя нежно пхна ръката му под завивката и затвори пашкула. Щеше да му е толкова топло върху нея, колкото и отдолу. На едната ѝ гърда се процеди кръв от раната му в гръдния кош. Превръзката на гърба му също бе мокра. Движенията му бяха отворили отново раните.

Ако се опиташе да го премести, той можеше да се събуди и да поднови борбата си срещу призраците от делириума и така да се самонарани.

Новото им положение обаче беше донякъде неудобно и смущаващо. Докато спеше, нямаше проблем. Ала когато се събудеше в това трескаво състояние, тя се озоваваше в много притеснителна ситуация. За нея нямаше никакво резонно основание. Нито тя, нито той правеха нещо осъдително, намеренията им не бяха греховни, както изглеждаха. Ала фактът, че сега той бе върху нея, бе, разбира се, осъдителен. Той създаваше впечатлението, че правят нещо лошо, макар че нямаше кой да ги види и следователно никой не можеше да си извади грешни умозаклучения.

Преместването му криеше много голям риск. По-добре на пръв поглед всичко да изглеждаше не както трябва, отколкото наистина да е така, защото със сигурност бе по-лошо, ако му позволи да се самонарани.

Приспиваше ѝ се все повече, докато зората озаряваше натрупания около тях сняг. Скоро и тя бе заспала.

Снегът не спря да вали цял ден.

— Още един час и щяха да са мъртви — обясняваше Шигеру. — Тя е направила отвор в подслона, но снегът го е закрил. Задущавали са се бавно.

Хиде погледна към огъня, където спяха владетелят Генджи и Емили. Той бе превързал раните на господаря и бе нахранил и двамата. Щяха да оцелеят.

Шигеру показва на Хиде револвера трийсет и втори калибър.

— Изразходвани са четири куршума и има още два. Мисля, че се е била с нападателите на Генджи. Кой знае? Там, под снега, може да има трупове. — Не каза нищо как ги бе намерил — Генджи и жената полуголи, завити заедно в дрехите си. Той не знаеше дали жената е стреляла и е спасила по този начин Генджи. Знаеше, че го е спасила с тялото си. При раните, които имаше, и загубата на кръв, без нея той би умрял от замръзване.

— Господарю Шигеру — очите на Хиде се бяха разширили от удивление. — Разбирате ли какво се случи?

— Да. Пророчеството се сбъдна. Чужденец, срещнат през Новата година, спаси живота на владетеля Генджи.

[1] Книга притчи Соломонови, 13:10, Библия, С, 1995. — Б.пр. ↑

IV
МОСТЪТ НА ЖИВОТА И СМЪРТТА

13

ЯБЪЛКОВАТА ДОЛИНА

*Мъдреците казват, че щастието и тъгата
вървят ръка за ръка. Да не би да е така, понеже,
когато намерим щастието, неизменно срещаме и
тъгата?*

Судзуме-но-кумо
(1861)

— Не съм никакъв самурай в края на краищата — говореше Генджи. Той се намираше в главната спалня на великия владетел в замъка „Облак врабчета“. Все още не я усещаше като своя стая. Присъствието на дядо му продължаваше да се чувства много силно тук.

— Как можете да говорите така, господарю мой? — възпротиви се Сайки. — Вие сте оцелели при най-опасни обстоятелства. Ето това се очаква от самурая.

Сайки и Хиде коленичиха до леглото. Генджи лежеше на лявата си страна, докато доктор Одзава обработваше раните му.

— Ти си пътувал в буря в океана, бил си атакуван от китове и си бил пленник на изменници — настояваше Генджи. — Ето това бих нарекъл най-опасни обстоятелства.

Генджи потръпна, когато засъхнала кръв се отдели заедно със старите му дрехи. И двамата самураи въздъхнаха шумно и се наведоха напред, сякаш да му предложат помощта си.

— Съжалявам, господарю мой — рече доктор Одзава. — Бях непохватен.

Генджи махна небрежно с ръка на извинението.

— Бях хванат абсолютно неподготвен от парцалива банда гладни дезертьори, бях защитен от Емили и спасен от чичо ми. Не бих казал, че това е историята, която бих искал да разкажа на празника за следващия ми рожден ден.

— Вие сте страдали от тежки рани, които биха убили по-слаб мъж — убеждаваше го Сайки. — Вашият боен дух ви е поддържал жив. Кое е по-важно за самурая от бойния дух?

— Малко елементарна предпазливост може би.

Хиде не можеше повече да се сдържа. Той притисна челото си към пода и остана така, тъй като се смяташе за недостоеен да гледа ранения си господар. Позволи си да не издаде и звук. Само потръпващите му рамене показваха колко дълбока е скръбта му.

— Какво става, Хиде? — попита Генджи. — Стани, моля те.

— Вината е моя — рече Хиде. — Едва не ви убиха заради моята небрежност.

— Та ти дори не беше там. Как можеш да се обвиняваш, че си бил небрежен?

— Защото трябваше да съм там. Аз съм главният ви телохранител. Непростимо е, че допуснах да се изправите пред опасност без мен.

— Ти отстояваше позицията си яростно, когато трябваше — настоя Генджи. — Аз ти наредих да изостанеш въпреки протестите ви с Шигеру. Не можеше да направиш нищо друго.

— Можех да ви последвам, без да знаете.

— Хиде, изправи се и престани с тези глупости. Единственият, който може да бъде обвиняван, съм аз. Толкова съм свикнал да имам край себе си добри и верни хора, че съм загубил способността си да се защитавам. Ако някой трябва да плаче от срам, това съм аз, а не ти.

— Съгласен съм с Хиде — намеси се Сайки. — Вашите наранявания наистина се дължат на неговия провал. Той трябваше да пренебрегне заповедта ви и да продължи да ви наблюдава, без да знаете. За такова неподчинение той по-късно щеше да бъде длъжен да се самоубие, разбира се, но междувременно щеше да ви е предпазил, както изискват задълженията му.

— Ами ако Кудо и хората му бяха дошли на този кръстопът? Там нямаше да има никой, за да ги спре.

— Господарят Шигеру ги е убил всичките — припомни Сайки. — Нямаше нужда Хиде да наблюдава.

— Тогава не го знаехме — упорстваше Генджи. — И кой би могъл да каже какво щеше да се случи, ако Хиде бе постъпил, както според вас е трябвало да стори. Може би пророчеството щеше да бъде

нарушено и щяхте да гледате сега трупа ми, вместо да ми преподавате мъдростта на неподчинението.

Хиде погледна нагоре.

Сайки седеше безмълвен.

Генджи се усмихна. Когато не останеха други аргументи, той се опираше на пророчеството. Какво изкусно средство. Най-сетне доктор Одзава каза:

— Раните ви са чисти, господарю мой. Няма признаци за инфекция. Забележително е, но не сте пострадали от никакво по-сериозно замръзване. Аз не бих могъл да обясня как е възможно това. Господарят Шигеру каза, че ви е намерил заровен в купчина сняг.

— Аз не бях сам — обясни му Генджи. — Моята спътница е имала познания за живота на ескимосите. Тя е приложила успешно тези свои знания.

— Какво е „ескимоси“? — попита доктор Одзава. — Чуждестранна медицинска техника?

— Техника, несъмнено — отговори Генджи.

— С ваше разрешение бих искал да обсъдя ескимосите с нея. Може би госпожа Хейко ще ни послужи като преводач?

— Сигурен съм, че ще намерите тази дискусия за поучителна — твърдеше Генджи. Той би искал да присъства. Щеше да е много забавно. Емили ще каже истината. Винаги го правеше. Да се лъже, казваше тя, е прегрешение спрямо Христос. Колко развълнувана и притеснена щеше да бъде, как щеше да се опитва да обясни какво е направила, старайки се да не разкрива кой знае колко. Представи си сцената и се разсмя.

— Господарю мой?

— Просто съм щастлив, че се възстановявам толкова бързо. Благодаря ви за помощта, доктор Одзава.

— Недейте да се пренапрягате, прекалено рано е. Всяко вторично заболяване би било опасно.

Генджи скочи от леглото. Иначе просто би чакал, докато прислужниците му облекат дрехите. Разстроен от самия себе си заради непълноценното си поведение в гората, той настояваше да се облича сам.

— Може да не съм нещо особено с меча — продължи да говори Генджи, — но съм майстор на пояса.

— Това бе първата ви истинска битка — успокои го Сайки. — Ще се справите по-добре следващия път.

— Можеше ли да е по-зле?

— Вие сте твърде взискателен към себе си, господарю мой — рече Сайки. — По време на въстанията в западните части на провинцията — това беше преди да се родите — за пръв път видях пролята кръв. Съжалявам, че ще го кажа, но аз намокрих превръзката си. За един миг.

— Не! — възкликна Генджи. — Не и ти!

— За жалост, да — потвърди Сайки.

Генджи се засмя и Хиде се приближи към него. Сайки също се засмя. Той обаче забрави да каже, че е бил тринайсетгодишен и кръвта, която бе видял, бе от двамата тежковъоръжени селяни, които току-що бе убил с първата си катана в пълен размер. Радваше се, че историята повдигна духа на Генджи. Малката жертва на собственото си достойнство, която направи, бе несъществена.

— О, извинете ме. Да не би да прекъсвам разговора? — Емили стоеше на прага. Дрехата ѝ беше подобна на онази, която бе носила преди, но ушита от копринен вместо от памучен плат. Фустата, долното ѝ бельо и чорапите ѝ също бяха копринени. Старите ѝ дрехи са бяха повредили в пустошта. Шивачките в двореца ги бяха използвали за модел, за да ѝ направят нови. Би предпочела памучни, които бяха много по-скромни. Да откаже тези подаръци на добронамерена благотворителност би било обаче нелюбезно. И ето, за пръв път в живота си бе облечена в коприна от главата до петите. Дори подплатеното палто, толкова старомодно и голямо както предишното ѝ, беше от същия фин материал.

— Точно свършихме — отговори ѝ Генджи. — Още минута-две. Моля те, влизай.

— Госпожо Емили — обърна се към нея Сайки. Двамата с Хиде се поклониха дълбоко, когато тя влезе. — Щастлив съм да ви видя вече в добро състояние.

Генджи забеляза колко по-учтиво се отнася към нея Сайки. Сега вече беше „госпожа Емили“ вместо „чужденката“. Сбъдването на пророчеството беше довело до значителна промяна в положението ѝ. Генджи се радваше. Почти изцяло сама в чужда страна, овдовяла още

преди да се омъжи, животът на Емили бе достатъчно труден. Малко любезност щеше да намали болката ѝ.

Генджи каза:

— Той изразява щастието си, че те вижда в добро здраве.

— Моля, благодарете на господин Сайки от мое име. Щастлива съм, че виждам и него в безопасност.

— Тя ти благодари за вашите добри пожелания, Сайки, и е щастлива, че те вижда в безопасност. И така, имаме ли да обсъждаме нещо друго?

— Не, господарю мой — рече Сайки. — Бунтът срещу вас беше потушен. Остава единствено да определите наказанията. Господарят Шигеру извърши вече най-трудните действия. Аз ще взема сто души за село Кагешима утре сутринта. Това ще бъде.

— Мисля, че ще е достатъчно, ако екзекутирате старейшините на селото — препоръча Генджи. — Придружете го със строго предупреждение към другите за значението на лоялността не само към техния господар, но и към великия владетел на имението.

— Това не е обичайната процедура, господарю мой.

— Знам.

— Питам се доколко мъдро е да бъдем любезни в тези времена. Това може да създаде впечатлението, че ви липсва волята да направите каквото е необходимо.

— Аз имам желанието да направя каквото е необходимо и това е, което е необходимо. В бъдеще ще има повече от достатъчно убийства. Ако трябва да убиваме, тогава нека се съсредоточим върху нашите врагове, а не върху нашите селяни.

— Да, господарю мой.

Сайки и Хиде се оттеглиха. На прага Хиде каза:

— Ще чакам заедно с конете.

Генджи се готвеше да го успокои, че неговото присъствие не е наложително. Нямаше да ходят далеч. Ала решителното изражение на лицето на Хиде го спря. Беше очевидно, че известно време той нямаше да може да язди сам.

— Много добре, Хиде.

Емили попита:

— Сигурен ли сте, че сте достатъчно добре, за да яздите, господарю мой?

— Ние ще се разхождаме — отвърна Генджи. — Няма да препускаме. Ще бъде добре.

— Може би вместо това трябва да се разходим пеш. Все още не съм разгледала голяма част от замъка. Онова, което вече видях, е много красиво.

— Ще го разгледаш. Днес обаче трябва да яздим. Искам да ти покажа нещо.

— Какво е то?

— Ела с мен и ще разбереш.

Емили се разсмя.

— Изненада? Когато бях добре, обичах изненадите. Мислите ли, че Матю ще иска да дойде с нас?

Генджи отговори:

— Той е зает с тренировки. Слушай.

Приглушен шум от изстрели се чуваше отдалеч.

— Във всеки случай това е нещо, което искам да покажа на теб, не на него.

— Става още по-загадъчно — рече Емили.

— Не за дълго — увери я Генджи.

Последната глава бе на детето, което още нямаше една година. Шигеру я набучи на копие в края на редицата глави пред портата на замъка. Зимите в провинция Акаока бяха по-топли, отколкото в планините на главния остров Хоншу. Лицето на Кудо вече бе толкова разложено, че бе неузнаваемо. Другите бяха съвсем пресни, преживяната неотдавна агония все още личеше по изразенията им. Жената на Кудо, двете му наложници, петте деца, майката вдовица, брат му, зет му, балдъзите му, чичовците, лелите, братовчедите, племенниците и племенничките. Петдесет и девет глави всичко на всичко.

Родът на Кудо бе изстребен.

Хейко се поклони и се доближи до него.

— Най-ужасната задача, господарю Шигеру.

— Но изпълнението ѝ бе необходимо.

— Не се съмнявам — потвърди Хейко. — Реката на кармата тече безмилостно.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожа Хейко?

— На това се надявам — отговори Хейко. — Накратко казано, господарят Генджи излиза на кратка екскурзия. Ще го придружава госпожа Емили. Те, разбира се, ще минат оттук.

— Разбира се. Владетелят винаги използва портата на замъка, независимо къде отива.

— Тази гледка ще изплаши госпожа Емили неимоверно много.

— Така ли? — Шигеру погледна към старателно подредената редица откъм южната страна на пътя. — Защо? На мен ми се струва, че всичко си е наред.

— Тя е изключително нежна натура. — Хейко подбираше думите си изключително внимателно. — Освен това, тъй като е чужденка, не разбира делата на кармата. Присъствието на децата особено ще й причини голяма тъга. Страхувам се, че тя няма да може да продължи разходката с нашия господар.

— И какво предлагате да направя?

— Да махнете главите.

— Не виждам как ще стане това. Традиция е от незапомнени времена съдбата на изменниците да се показва на главната порта на замъка и те да бъдат държани там, докато плътта от черепите не окапе и животните, които ядат мърша, не ги почистят.

— Традиция, достойна да бъде запазена завинаги — рече дипломатично Хейко. — Не е ли възможно да помислите да промените нещата малко, поне засега? Не може ли тази демонстрация да бъде преместена временно пред резиденцията на господаря Кудо?

— Изменникът не е господар и повече няма име.

— Извинете ме — Хейко се поклони. — Искях да кажа бившата резиденция на изменника.

— Тъкмо отивах натам да я изгоря до основи.

Хейко пребледня.

— Нима със слугите вътре?

Шигеру се засмя мрачно.

— Това беше намерението ми. Нашият господар, който е изключително жалостив и невероятно снисходителен, ми нареди вместо това те да бъдат продадени в робство.

Хейко си пое дъх с облекчение.

— Тогава мога ли да направя едно предложение?

— Аз бях под впечатлението, че правите това през цялото време.

— Само с вашето разрешение, господарю Шигеру. Мога ли да предложа да изгорите резиденцията, както планирахте, а после да разположите тези останки сред руините. Няма ли това да е ефективна възможност?

Шигеру си представи как ще изглежда. Петдесет и девет глави, набучени на копия, които се подават от димящите разрушения на изменника.

— Много добре, госпожа Хейко. Ще бъде направено.

— Благодаря ви, господарю Шигеру.

Тя не остана при него, за да проследи как ще изпълни задачата.

Когато излязоха от замъка, Генджи, Емили и Хиде срещнаха Старк и Таро, които се прибираха.

— Никога ли не свършваш куршумите си, Матю? — Емили седеше настрани на коня, вместо на седлото. Генджи я бе уговорил да облече панталон като неговия — с широки крачоли, наречен „хакама“. Той бил, твърдеше владетелят, подходящ за дами. Тя си спомни съвета на Зефаная да следва японските обичаи, доколкото те не нарушават диктата на християнския морал. Хакама изглеждаше достатъчно добродетелен. Панталонът беше достатъчно свободен, той приличаше повече на пола, отколкото на панталон според западните разбирания.

— Направих форма за отливане на нови куршуми — отвърна Старк, — а нашите домакини имат барут в изобилие. — Той показва празни гилзи в ръката си. — Тези мога да ги използвам няколко пъти.

— Надявам се, че ще бъдеш преди всичко християнски воин — рече Емили — и ще се бориш само за справедливи каузи.

— Моята мисия е справедлива — отговори Старк. — Това е сигурно.

Таро попита Хиде:

— Къде отивате?

— Недалеч. Ако си свободен, ела с нас.

— Ще го направя. Господин Старк ще се срещне с госпожа Хейко. Тя е по-добър придружител за него, тъй като говори неговия език.

Хиде и Таро яздиха известно време зад владетеля и дамата. В тяхната собствена провинция, толкова близо до замъка нападението бе почти невъзможно. Въпреки това Хиде наблюдаваше всичко наоколо с изострено внимание.

— Как стреля?

— Невероятно — възкликна Таро. — Никога не съм си представял, че е възможно подобно нещо. Той вади и стреля с оръжието си по-бързо, отколкото всеки майстор на яйдо е в състояние да извади меча си. Струва ми се дори по-бързо от Шигеру.

— И аз ти казах така.

— Да, каза ми. Мислех, че се шегуваш. Сега знам, че не си се шегувал. Също така е точен. От двайсет крачки поражда целта си от първи път девет пъти от десет, а с втория изстрел е съвсем безпогрешен. Чудя се защо тренира толкова усилено. В Япония няма никой, срещу когото да изпробва уменията си.

— Той е боец като нас — каза Хиде, — а войната наближава. Това е достатъчно основание.

Емили гледаше Генджи отблизо. Ако покажеше някакъв признак на напрежение, тя щеше да настоява да се върнат. Засега той изглеждаше добре. Самият факт, че си беше вкъщи, несъмнено му помагаше. Климатът в неговата провинция беше много по-мек, отколкото в Йедо. Там зимата бе съвсем истинска, в цялата ѝ сила. Тук бе по-скоро като ранна пролет.

— Винаги ли зимите тук са толкова меки?

— Рядко е по-студено — обясни ѝ Генджи, — затова нямаме нужда от ескимоски умения.

— Господарю мой, моля ви.

— Може би нашето население щеше да е по-голямо, ако валеше повече сняг.

Емили се загледа настрани, лицето ѝ стана горещо от притеснение. Беше сигурна, че бе червена като ябълка, готова за бране.

Генджи се разсмя.

— Съжалявам, Емили. Поддадох се на изкушението.

— Обещахте никога да не споменавате за това.

— Обещах да не го споменавам пред други хора. Не съм казал нищо, което да напомня за теб.

— Господарю Генджи, това е много неджентълменско от ваша страна.

— Неджентълменско?

— Джентълмен е човек с добър характер и високи принципи. — Тя го погледна толкова строго, колкото бе способна. — Вашето сегашно поведение не издава добър характер и високи принципи.

— Непростим пропуск. Моля да приемеш най-дълбоките ми извинения.

— Бих ги приела, ако не се усмихвахте и не се забавлявахте толкова очевидно.

— Ти също се усмихваш.

— Това е гримаса, не е усмивка.

— Гримаса.

Тя се отказа да обяснява.

Продължиха да яздят мълчаливо. Всеки път, когато тя го погледнеше крадешком, виждаше на устните му лека усмивка. Искаше да се разстрои от неговите думи, но някак си не успяваше. В същото време бе погрешно да се прави, че нищо не е казано. Жестовете му бяха неуместни, като се имаха предвид отношенията им. Тя беше мисионерка, а той бе господарят, който подпомагаше тяхната мисия. Не се бе случило нищо, което да промени това.

Тя спря и погледна назад към „Облак врабчета“. Когато го видя за пръв път, тревогата ѝ бе болезнено силна. Това ли беше замък? Тогава къде бяха високите стени и каменните кули, парапетите и защитните валове, зъберите и амбразуриите, подемният мост и ровът? Камък бе използван единствено в основите, лошо уплътнен и неиззидан, а върху него се крепяха сложни пагоди от дърво, мазилка и кирпич. Замъците бяха обиталища на рицарите като Уилфред Айвънхоу. Тя не можеше да си го представи бляскав в своята броня и шлем, с щит и пика в ръка, на бойния си кон да излиза от подобно място. Както красотата, така и замъците в Япония бяха различни. Точно колкото една разлика можеше да бъде истинска благословия, така друга беше огромно разочарование.

Колко много се бяха променили възприятията ѝ за две кратки седмици. „Облак врабчета“ сега изглеждаше толкова изящен в очите ѝ, седемте му етажа сякаш се носеха над острата скала в морето. Каменната му основа преминаваше нагоре в елегантна вдлъбната

парабола, която поддържаше стени от мазилка, бели като летни облаци. Най-отгоре на стените бяха арките и извивките на покривите, покрити със сиви кирпичени плочи. Оттам, където стоеше тя на кобилата си, на около две мили от замъка, тя можеше почти без усилие да види плочите, които приличаха на орляци врабчета, които се готвеха да излетят. В тази гледка имаше ефирна елегантност, която правеше тежките каменни структури от предишните ѝ спомени да изглеждат, за разлика от тях, жалостно приковани към земята.

Генджи се обърна към Емили:

— Много ли си ядосана, Емили?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не. Само си мисля, че не е много подходящо да се шегуваме с някои неща.

Стигнаха до място, откъдето нагоре теренът ставаше леко стръмен. Преди да поемат по него, ѝ се стори, че улавя позната миризма. Тя бързо изключи възможността това да е трик на потиснатата ѝ носталгия. След миг погледна към малката долина и усети главозамайване, както бе на седлото. Въздухът, който дишаше, изведнъж ѝ се стори разреден, сякаш се бе качила на голяма височина.

— Ябълкова градина. — Гласът ѝ не бе по-силен от шепот.

Не беше голяма, може би стотина дървета. Когато слязоха сред тях и те я заобиколиха, бе обзета от чувството, че могат да са и десет хиляди. Изпъна се на стремената, протегна се нагоре и откъсна един яркочервен плод.

— Много наподобяват ябълките, които отглеждахме в нашата ферма — рече Емили.

— Може би са същите — отговори Генджи. — Ябълките от Америка ли произхождат?

— Не, пренесени са от европейски заселници. Човек на име Джони Епълсайд целия си живот ги е засаждал навсякъде в страната. Или поне така са ми казали. Може да е приказка, а не истинска история.

— Често между двете има много малка разлика — каза Генджи. Той се протегна, за да хване един клон, пое с мъка въздух и пусна ръцете си надолу. Раните му осуетиха усилието му. — Обичах да се катеря по тези клони и да водя въображаеми разговори. Моите събеседници винаги бяха много мъдри.

— Аз също обичах да се катеря — отвърна Емили — и да играя с двамата си братя.

— Въображаеми братя?

— Истински. Том и Уолт.

— И те ли са мисионери?

— Не. Те починаха като деца.

— А родителите ти?

— Те също починаха.

— Значи и двамата сме сираци. — Той погледна към клоните нагоре. — Предполагам, че вече не можеш да се катериш.

— Моля?

— Дърветата. Можеш ли още да се катериш по тях? Ако нараняванията ми позволяваха, щях да стигна с лекота до върха.

— И аз мога — рече Емили.

— Разбира се.

— Май се съмнявате, господарю Генджи.

— Е, ти не приличаш на човек, който се катери по дървета.

— Това ми звучи като предизвикателство. — Тя, Том и Уолт си разменяха предизвикателства непрекъснато. Последния път, когато се бе покатерила на дърво и бе предизвикана, тя скочи от един клон на друг. Клонът, на който скочи, се счупи. Тя се хвана силно и полетя заедно с него към земята, като едва избегна по-сериозно нараняване.

Съжалявам, че счупих клона, татко.

По-добре клонът да се счупи, отколкото да ти се случи нещо на теб.

Да, татко.

Ти си много красива, Емили. Няма да бъдеш толкова красива със счупен крак или гръбнак.

Да, татко.

Той не пропускаше да ѝ каже колко е красива. Когато ѝ го казваше, тя се чувстваше прекрасно. Колко различна ѝ се струваше тази дума сега.

Емили свали палтото си и го прехвърли на седлото. Протегна се, хвана здраво клона над себе си и се отдели от седлото. Залюля се напред-назад, набра инерция и накрая прехвърли първо единия, а после другия си крак през клона. Изви се и седна, а краката ѝ се поклащаха весело под нея, на лицето ѝ се изписа триумфална усмивка.

Генджи се поклони дълбоко на седлото си.

— Прости ми, че се усъмних. Ти наистина се катериш превъзходно. Когато се излекувам, трябва да си направим състезание.

— И какъв ще е залогът?

— Залогът?

— Цената, която губещият плаща на победителя.

Генджи обеща:

— Ако спечелиш, ще ти подаря тази градина.

— О, не, това е твърде много. Превръща залога ни в хазарт, а не в игра.

— Много добре — съгласи се Генджи, — независимо дали спечеля, или загубя, ще ти подаря тази градина. И ти можеш да ми подариш нещо в замяна. Тогава не играем комар, нали?

— Не мога да приема толкова голям подарък — възпротиви се Емили. — А дори да го направя, нямам средства, за да се грижа за нея както трябва.

— Ще ти дам също така и средства. Освен това трите села в тази долина и едно в съседната.

— Не, не мога да приема. Моята цел е да разпространявам Божието слово, а не да вземам нещо за себе си.

Генджи посочи към възвишението, откъм което бяха влезли в долината.

— Можеш да построиш тук и черква. Не си ли дошла за това?

— Мислех, че земята за нашата мисия е в друга провинция.

— Можеш да построиш и тук. Обещавам, твоята черква винаги ще бъде пълна.

Емили се засмя въпреки притеснението си. Той щял да спази обещанието си, като издаде заповед. Пратеници щели да тръгнат към селата. Селяните щели да се отпуснат на колене, да притиснат главите си към земята и да чуят думите на своя господар. В неделите съответно щели да пълнят пейките в черквата, както им бъде наредено. Щели да слушат преведената церемония, която не означава нищо за тях. Когато им предложели да се покръстят, всеки мъж, жена и дете щели да приемат християнството.

— Не можете да принудите хората да вярват, господарю мой. Те трябва да погледнат в сърцата си и да стигнат сами до истината.

— Обещавам, че ще дойда в твоята черква и ще погледна в сърцето си.

— Господарю Генджи. — Тя не знаеше какво друго да каже.

— Ти спаси живота ми. Трябва да ми позволиш да ти се отблагодаря с подарък.

— Мога със същия успех да твърдя, че вие сте спасили моя. Никой от нас не би оцелял без другия.

— Тогава и ти ми дължиш подарък. Аз ще ти подаря Ябълковата долина. А ти какво ще ми подариш?

Емили трябваше да се облегне на ствола на дървото, за да не падне.

— Ябълковата долина?

— Така я наричаше майка ми. Ринго-но-тами. Ябълковата долина на английски. — Усмивката остана на лицето му. Изражението на очите му се промени. — Тя беше от Севера. Провинцията на баща ѝ е била прочута с ябълките си. Била е много млада, когато се е омъжила, почти дете. Липсвали са ѝ майка ѝ и сестрите ѝ. Липсвали са ѝ приятелчетата в играта. Липсвали са ѝ дърветата, по които се е катерела като малка, и плодовете, които е брала в техните клони. Липсвали са ѝ детските венци от цветове, които е носела на главата си. Баща ми засади тази градина с надеждата, че ще намали тъгата ѝ поне за един ден и ще ѝ донесе дори радост.

— И така ли е станало?

— Беше щастлива, когато засадиха фиданките. Самата тя посади няколко. Така и не видя дърветата, нито цветовете, нито плодовете. Умря същата зима при раждане. Новороденото, сестра ми, също умря.

— О, съжалявам много.

— При мен приказката за щастието и тъгата е една и съща. Когато съм тук, разбирам значението им.

Листата и клоните закриваха заобикалящия ги пейзаж от стръмни японски планини. Близостта на Тихия океан бе маскирана от аромата на ябълки. Седнала над земята, с клатещи се във въздуха крака, Емили усети, че чувството ѝ за реалност се разпада. Тя погледна надолу и видя Генджи на своя боен кон и ѝ се стори, че той не е на мястото си, а не тя. Неуместната гледка на самурай в нейната овощна градина я накара да се разсмее.

Собственият ѝ смях я върна към реалността.

Щом дойде на себе си, тя се разплака.

— Домът ми бе в Ябълковата долина — рече Емили. — Друга Ябълкова долина.

След време Генджи каза:

— Това място е било твое, преди още да си го видяла.

— Госпожа Емили е доста подвижна, като се има предвид колко е едра — отбеляза Таро. Те я наблюдаваха как се люлее на дървото.

— Всъщност не е толкова едра — рече Хиде. — Когато тези двама глупаци се самоубиха, тя припадна в ръцете на господаря. Той я подхвана с лекота. Размерите ѝ са различни от тези, с които сме свикнали, и затова не можем да преценим едрината ѝ.

— Сега, като я гледам след това, което ми каза, виждам, че си напълно прав. — Таро направи максимално усилие да погледне от правилния ъгъл. Госпожа Емили бе сбъднала пророчеството на господаря Киори. Не биваше да я възприема като огромна, тромава или грозна. Лоялността ги заставяше да я виждат във възможно най-добрата светлина. — Фактически у нея има известна дамска изтънченост. В чуждестранния смисъл.

— Вярно — потвърди Хиде. — Разкайвам се за предишните си погрешни възгледи. Несъмнено в собствената си страна, където стандартите се основават на други идеали, тя е смятана за красавица, както госпожа Хейко у нас.

Колкото и да искаше, Таро не можеше да се насили да се съгласи с приятеля си. С известно усилие би я признал за привлекателна за чужденците, поне за някои от тях. Но красотата ѝ да се сравнява с хубостта на госпожа Хейко? Какво би могъл да каже? Той умееше да си служи с меча и лъка, не и с думите.

— Можеше да е така, ако имаше база за подобно сравнение — възпротиви се Таро. — Госпожа Хейко е гейша от най-високо равнище, а госпожа Емили... — Той се бореше упорито да стигне до сигурен бряг. — В страната на госпожа Емили има ли гейши?

— Според мен — не — отвърна Хиде. Той очевидно също имаше затруднения с думите. Едната му вежда бе образувала дълбока бразда заради необичайното усилие да мисли непрекъснато.

— И аз мисля така — потвърди Таро. — Тогава дали е уместно да разговаряме с госпожа Емили и госпожа Хейко по един и същи начин?

— Изобщо не е уместно. — Хиде светна от облекчение. — Всъщност аз се изразих неправилно. Възхищението ми към нея ме накара да стигна малко далеч. Не й правим услуга, като преувеличаваме достойнствата й.

— Да, така е — съгласи се Таро. Ентусиазмът се върна в гласа му. — Те са съвсем очевидни. И не се нуждаят от фалшиво преувеличение.

— Във всеки случай колко е важно нещо толкова незначително като красотата на чужденката? — Хиде измести разговора на по-сигурна основа. — Онова, което в действителност има значение, е вътрешната красота. Там госпожа Хейко е ненадмината.

— Ти изрази ключовия смисъл. — Таро изпита задоволство от смяната на посоката на разговора. — Истинската красота е отвътре.

Двамата самураи се усмигнаха щастливо, както седяха на конете си и продължаваха да наблюдават своя господар и госпожа Емили. Бяха разрешили заедно един важен въпрос. Сега вече знаеха какво да мислят за важна персона, която не се вписваше в обичайния ред.

Хейко каза:

— Не споменахте за подробностите от нашето пътуване пред господаря Генджи.

Старк отвърна:

— Той не попита.

Седяха на столове в стая, която гледаше към вътрешните градини на замъка. Тя бе една от няколкото обзаведени според нуждите на Емили и Старк. В тази стая имаше шест стола, четири маси, голям диван, писалище и две тоалетки. Чужденците не бяха като японците. Онова, което те намираха за хубаво, японците смятаха за лошо, и обратното. Слугите на Генджи бяха приели това за свой основен принцип. В стремежа си да накарат почитаемите гости да се чувстват като у дома, те правеха за тях обратното на онова, което вършеха за своя господар. Там, където той разполагаше с голямо пространство и малко мебели, гостите имаха много мебели и малко свободно място.

Слугите правеха всичко възможно да създадат обстановка, напълно различна от онази, която щеше да бъде удобна за тях. В това отношение те бяха постигнали възхитителни успехи.

— Възнамерявам да му кажа сама — рече Хейко, — още днес.

— Вашата тайна си е ваша тайна — каза Старк. — Аз няма да кажа нищо.

— Благодаря ви за въздържанието. Оценявам го. Тайните никога не остават скрити. Вие няма да говорите за това, знам. Но слухът за битката на барикадата в крайна сметка ще стигне до господаря Генджи. Той ще разбере истината.

— Това ще причини ли проблеми?

— Да, така смятам.

— Значи той не знае за другите ви умения.

— Не знае.

— Защо ги използвахте? — попита Старк. — Спокойно можехме да се промъкнем, а ако не бяхме успели, щяхме да си пробием път със стрелба. Мечовете не могат да излязат срещу огнестрелното оръжие.

— Не бих могла да излагам живота ви на риск повече от това. Преди да умре, дядото на господаря Генджи направи предсказание. Каза, че чужденец, когото господарят Генджи ще срещне в Новата година, ще спаси живота му. Сигурна бях, че това сте вие.

— Ако бях аз, тогава нямаше да се случи нищо. Трябваше да живея, за да се изпълни пророчеството. Ако бях умрял, тогава значи не съм този, когото сте чакали. Нищо нямаше да е загубено.

— Не може да се вярва докрай, че пророчествата ще се изпълнят — аргументира се Хейко. — Без най-искрените ни усилия изходът можеше да бъде доста различен от този, на който се надявахме. Ако бяхте чужденецът, който трябваше да го спаси, но бяхте убит, преди да сте го сторили, тогава мястото ви щеше да бъде заето от друг. Но това нямаше да е чужденецът, когото очаквахме. Господарят Генджи щеше да оживее, защото така е според пророчеството. Но той можеше да бъде осакатен или обездвижен, или да бъде доведен до кома.

— Така ли става? — попита Старк. Той не вярваше на нищо от това. Но тя искаше да говори, затова той я слушаше. — Как дядото на господаря Генджи е станал ясновидец?

— Бил е роден с дарбата да предвижда. През живота си е имал много видения.

— Винаги ли е познавал.

— Винаги.

— Защо не е казал на всички, че е ставало дума за Емили?

— Виденията не винаги са свършени. Въпреки че животът е предопределен, точното му развитие зависи от това, което правим. Кармата от миналото го предопределя. От настоящата карма зависи конкретното му развитие.

— Карма?

— Може би вашата дума е съдба, но животът постоянно променя съдбата.

— Съдбата си е съдба — настоя Старк. — Тя не се променя. Не я виждаме, докато не навлезем в нея. Или тя не влезе в нас.

Понякога, когато Старк се намираше в района на Ел Пасо, той се отбиваше в заведението на Мануал Круз, където според собственика му бяха дузината най-добри курви в Тексас. Старк всъщност никога не бе преброил повече от осем наведнъж по едно и също време. Доколкото той можеше да каже, никоя не бе по-добра от курвите на другите места в града, да не говорим за щата.

— Поетична волност — твърдеше Круз. — Повдига настроението на мъжа. Прави го оптимист. Добре е за него. Добре е и за бизнеса.

— Какво означава „поетична волност“?

— Ти, момче, за какво идваш тук — да навлезеш в сложностите на езика или да те обслужат?

— Дошъл съм да чукам курва — отвърна Старк, — а не за друго.

— Педантичен мозък, това ли си ти? — попита Етан. Етан беше осиновен от Круз. Носеше оръжието си ниско на хълбока, подобно на Старк, и раменете му бяха отпуснати по същия начин. Един ден Етан щеше да разбере, че това е Матю Старк, стрелецът с прочута репутация, и да го предизвика. Или щеше да разбере, че двамата със Старк се занимават с едно и също и да му предложи партньорство. Едното или другото, някой ден.

Круз се засмя.

— Продължавай. Огледай внимателно и направи най-добрия избор.

Старк не стана постоянен посетител на заведението на Круз заради високото качество на неговата търговия. Той ходеше там, защото беше в самия край на града. А от градовете го стягаха в гърдите и гърлото. Вече не ходеше в тях, ако не се налагаше.

Ако мястото бе онова, което правеше заведението препоръчително, то в същото време го държеше и настрана. Не можеше да понася противната миризма на свинарника в съседство. В това отношение той беше от малцинството. Круз винаги имаше повече работа, когато вятърът духаше към бара, отколкото встрани от него. Това беше идеално, що се отнасяше до Старк. Единственото нещо в публичния дом, което той мразеше повече от вонята на свине, беше тълпата настървени за жени пияници. Когато влизаше в Ел Пасо, винаги проверяваше посоката на вятъра и така не му се налагаше да се разправя с тях.

Той не беше сантиментален. Нямаше любима проститутка. Беше двайсетгодишен, а бе убил с огнестрелно оръжие повече мъже, отколкото Джими Соу Фаст, и не знаеше дали ще доживее до двайсет и първата си годишнина. От повече от година не го бе преследвал никой, но той не беше толкова глупав да си мисли, че това означава, че повече никой няма да го преследва. Даваше четири монети на Круз и отвеждаше най-близкостоящата от „най-добрите в околността“ горе.

Сега, при второто му посещение, от последния път, когато бе ходил при Круз, се случи Мери Ан.

Не беше нищо специално, освен че беше по-възрастна от останалите, с които беше спал. Беше и по-любезна, а когато той изригна върху бедрото ѝ, преди да е проникнал в нея, тя го приласка и го притисна, каза му да си почине малко, че всичко е наред, че може да опитат още веднъж, без да дава на Круз други четири монети. Той се оправда, че винаги му е трудно да се удържи първия път, защото рядко е с жена. Тя му направи знак да замълчи и го остави в прегръдките си, докато той отново стане готов.

Когато свърши, изглежда, бе заспал, защото следващият му спомен бе как се буди. Слаба лампа осветяваше масата. Мери Ан спеше до него. Вятърът духаше от „грешната“ посока, търговията не вървеше. Тя не бързаше да слиза долу и да седи на твърд стол в празния бар.

На него му се плакаше. Обърна се, за да слезе от леглото, и видя две малки момиченца, които го гледаха. Стояха прави до леглото. По-малката — едва ли беше повече от четири-петгодишна, смучеше палеца си. Другата, с около две години по-голяма, бе я прегърнала покровителствено през рамо. Веднага позна, че са сестри, защото си приличаха. Знаеше също и чии дъщери са. Когато си легна с Мери Ан, от другата страна на стаята бе разпънат чаршаф, който висеше на прът. Сега той бе свален и той видя малкото легло на срещуположния край.

— Здравейте — поздрави ги Старк. Как щеше да разговаря с тях, след като трябваше да се обърне, за да обуе панталона си.

— Не знаехме, че има някой — обади се по-голямото момиче. —
Беше тихо.

— Ще си тръгна, щом се облека — рече Старк.

По-малкото момиче взе панталона му от стола и му го донесе.

— Благодаря.

— Моля — отвърна по-голямата.

Той погледна отново Мери Ан, защото реши, че гласовете им ще я събудят. Нищо подобно. Тя спеше дълбоко.

— Спяхме — продължи по-голямата, — но Луиз се събуди от жажда и аз станах с нея да й сипя вода.

— Ти си добро момиче — похвали я Старк, — след като се грижиш така за малката си сестричка.

— Дори когато не спим — обясни по-голямата, — никой не разбира, че сме там. Тихи сме като църковни мишки, за да може мама да си върши работата.

— Винаги ли сте зад чаршафа?

— Не, глупчо. Денем ходим в къщата на мисис Креншоу, с изключение на съботите и неделите. В неделите сме на неделно училище в черквата. — Тя погледна към тяхната „ниша“, после се обърна пак към Старк и се изкикоти. — Как бихме могли да стоим през цялото време в това мъничко местенце непрекъснато?

— Защо сега не сте при мисис Креншоу?

— Защото е нощем и е събота. — Този път и двете момичета се изкикотиха. — Да не би да не знаеш дори кой ден сме?

— Беки, Луиз, какво правите? — Мери Ан вдигна сънено глава от възглавницата.

— Луиз е жадна, мамо.

— Тогава дай ѝ вода и се върнете в леглото.

— Да, мамо. Довиждане, мистър.

— Довиждане. — Старк се изправи и obu панталона си, щом те излязоха. — Нали няма да отидат в бара?

— Сигурно ще идат. Водата е там.

— Можеш да държиш съд с вода в стаята си. До леглото им.

— Те не искат. — Мери Ан се претърколи по гръб, като придърпа срамежливо чаршафа около шията си и започна да го наблюдава как се облича. — Мислят, че миризмата на прасетата влиза във водата и я замърсява.

Старк не искаше да го казва, защото не бе негова работа. Но го каза:

— Това не е място за деца.

— Това не е място и за мен — отвърна Мери Ан, — а ето ги и тях, и мен. Има и по-лоши места. Круз им позволява да стоят с мен и никой не им досажда. Благодарна съм за това. Той казва, че не понася педерастите и педофилите и наистина е така.

— Какво е педофил?

— Човек, който изпитва удоволствие от блудство с дете.

Старк си спомни приюта за сираци и изненадата в мъртвешкия поглед на нощния надзирател, когато счупи черепа му с чук.

— Аз също не понасям педофилите.

— Няма нужда да си тръгваш. Те ще пият вода и ще се върнат да спят.

— Чувам гласове — рече Старк, заслушан в смеха на бара. — Клиенти.

— Момичетата са повече от достатъчно, за да се оправят с посетителите — Мери Ан въздъхна дълбоко. — Ставам мързелива, когато задуха източният вятър. Въздухът е толкова хубав, а клиентите — малко.

Старк извади още четири монети от джоба си и ги остави на масата до лампата.

— Казах ти, не трябва да ми плащаш за втория път. То наистина си беше първи път, като се замислиш. — Тя му се усмихна. Не беше усмивката на проститутка, която се шегува с теб или която се опитва да ти измъкне повече пари. Това бе приятна усмивка.

— Отивам в Мексико да работя в мина — рече Старк. Всъщност беше тръгнал към Мисури да ограбва банки. Мислеше, че ще направи по-добро впечатление, ако не го каже веднага, преди да я е опознал. — Ще се върна пролетта.

— Аз ще бъда тук — рече Мери Ан.

За пръв път Старк излъга курва. Преди не бе имало причина. Защо искаше да направи добро впечатление на Мери Ан? Защото бе майка на две деца? Това бе доста глупашка причина, ако беше така. В майчинството нямаше нищо свято. Собствената му майка, чиято самоличност остана завинаги неизвестна за него, беше оставила сама детето си на стълбите на черква в Кълъмбъс, Охайо, завито в одеяло и с нищо друго, дори без име. Получи името Матю^[1], защото това бе следващият апостол в именника. Не знаеше откъде идва фамилията му — Старк. Майките не предизвикваха у него разнежване. Може би постъпваше така, защото Мери Ан беше мила и имаше хубава усмивка. Може би защото Беки и Луиз бяха малки сладки момичета, които нямаха нищо общо с публичния дом. Това също бяха глупави причини. Старк не обичаше деца, дори не обичаше и спомените си като дете.

За пръв лъжеше курва и за пръв път казваше на курва, че ще се върне да я види. Помисли си, че това е втората лъжа след онази, че ще отиде да работи в мина в Мексико.

Излезе обаче, че е говорил истината, когато беше казал втората си лъжа. Мери Ан и Беки и Луиз не излизаха от ума му през цялото време, докато беше в Мисури. Мислеше за тях, докато беше в банката в Джоуплин и един фермер едва не отнесе главата му с пушка, но куршумът не се изстреля и Старк успя да улучи фермера в крака. Не взе никакви пари, но и не го убиха. Преследвачите от Джоуплин бяха още по петите му, когато той достигна Тексас. Тези мъже от Мисури бяха много упорити. Изобщо не бе взел от парите им, а го преследваха през два щата в трети. По време на дългото пътуване той взе решение. Ще отиде да види Мери Ан и ще се опита да разбере защо още мисли за нея, за Беки и Луиз.

— Виждаш ли какво имах предвид? — каза Круз, когато Старк влезе през вратата. — Поетичната волност настройва мъжа оптимистично. Вятърът духа от грешната посока за теб, но духът ти е приповдигнат. Имам предвид по-дълбоки неща, когато казвам, че това са дузината най-добри курви в Тексас.

— Къде е Мери Ан? — попита Старк.

— Е, ето това е първото. Ти искаш да видиш някого конкретно, нали?

— Къде е тя?

— Ти каза през пролетта — Мери Ан стоеше отгоре на стълбите.

— Все още е зима, а ти вече си тук. Да не би да затвориха мината? — Тя се усмихна с онази нейна нежна усмивка и той разбра защо се е върнал. Беше влюбен.

— Коя мина? — попита Старк.

— Онази в Мексико.

Ето това им бе лошото на лъжите. Трябваше да помниш какво си казал и на кого. Беше по-лесно да кажеш истината. Щеше да каже истината на Мери Ан, щом останеха насаме.

— Заета ли си?

— Тъкмо сложих децата в леглата. Ще заспят до няколко минути. Ела горе.

— Не за цяла нощ — предупреди Круз. Той подсили вдишването и издишването си със звук и жест. — Нищо не пълни публичния дом така, както миризмата на свине. Най-добрите курви ще има да се потрудят доста тази нощ.

— Ще платя предварително за цялата нощ — каза Старк. — Колко?

Круз присви очи, мозъкът му извършваше изчисления в обезобразения от удар с брадва череп.

— Това не е точно компаньонство. Трябва да включа и печалбата от бара, която губя, когато тя е само горе, вместо да се качва и да слиза.

— Колко, по дяволите?

— Десет американски долара.

Старк извади сребърните долари от чантата на седлото и ги хвърли на масата за карти пред Круз. Бяха част от спестяванията му от предишни, по-успешни набези в Мисури.

— Господи, момче. — Круз проверяваше монетите и ги намираше истински и задоволителни във всяко отношение. — Не си обирал банки, нали?

— Виждал ли си обяви с моя образ, че ме търсят?

— Не още.

Старк се качи горе с Мери Ан. Момичетата бяха в леглото, но още не бяха заспали. Звукът от първичните страсти се чуваше през всяка от тънките стени. Те като че ли не забелязваха.

— Здравей, мистър — поздрави го Беки. Както обикновено, Луиз не каза нищо.

— Здравей, Беки. Здравей, Луиз.

— Хей, ти си спомняш имената ни.

— Несъмнено.

— А как е твоето?

— Стив.

— Здравей, Стив.

— Ей, Беки — прекъсна я Мери, — знаеш, че не е учтиво да се обръщаш към възрастен по име. Ще го наричаш мистър... Как беше второто ти име?

— Матюз.

— Ще го наричаш мистър Матюз.

— Здравейте, мистър Матюз.

— Здравей.

— Лека нощ, мистър Матюз.

— Лека нощ.

Мери Ан отиде и дръпна чаршафа.

— Не е необходимо да го правиш — рече Старк.

Тя го погледна озадачено.

— Само ще си говорим, това е.

— Ти плати десет долара, за да си говорим цяла нощ?

— Точно така. Съгласна ли си?

— Да, ако нямаш нещо друго предвид.

— Какво друго?

— Да говориш мръсотии и децата да те слушат. Да ги караш да те гледат, докато правиш разни неща.

— За какъв мъж ме мислиш, по дяволите?

— Не знам — отвърна Мери Ан. — Ти се намиращ в публичен дом. Аз съм проститутка. Ти плати десет долара и казваш, че искаш само да си говорим и аз се чудя защо.

— Обичам те — каза Старк. Думите се изплъзнаха от устата му, преди да е разбрал. Той се надяваше да стигне по свой начин до тях. Сега може би нямаше да му се наложи.

— О, това ли било?

Мислеше си, че Мери Ан ще се радва да ги чуе или най-малкото ще се изненада. Вместо това тя изглеждаше разочарована и много уморена.

Наранен, той рече:

— Предполагам, че го чуваш непрекъснато от своите многобройни почитатели.

— По-често, отколкото си представяш — отговори тя. — Не бих ги нарекла почитатели. Просто мъже, влюбени се временно, изгубили се в някаква мечта. Не че искат мен или Беки, или Луиз. Не, те самите се виждат под друг ъгъл. Не продължава дълго. После изпадат в паника и стават зли. Обвиняват ме за неща, които не са станали така, както те са искали. Преживяла съм това. И на теб ще ти мине.

Тя отиде до леглото и вдигна ъгъла на дюшека. От малката ролка банкноти, която намери там, тя извади половината и върна останалите. Взе ръката му и сложи в нея десет долара. После пусна завесата между тях и децата и поведе Старк към леглото.

— Ще заспят до няколко минути. После ще се позабавляваме и ти можеш да се върнеш в Мексико. — Сълзите в очите ѝ не ѝ пречеха да се усмихва. — Много мило от твоя страна, Стив, наистина. Чувствата ти не са истински. Много си млад и още не го знаеш, но ще го разбереш.

— Не ми казвай какви са моите чувства — рече Старк. — Аз ще ти говоря за тях. — И го направи.

Разказа ѝ за приюта, за чука, за Илаяс Игън; за играта на карти, за засеклия пистолет „Волканик“ и за Джими Соу Фаст; за тримата стрелци, които бе убил. Разказа ѝ за банките в Мисури, за търговските постове в Канзас преди банките в Мисури; за конете и добитъка в Мексико преди търговските постове в Канзас. Разказа ѝ за парите, които спестява, без да знае защо ги пести.

— Едва не ме застреляха в Джоуплин, защото стоях с оръжие в ръка, мислех си какво ще направя с парите и знаех какво ще направя и бях толкова изненадан, че знам, че не забелязах фермера, докато не започна да прави опити да оправя пушката си.

— Мислел си си за всички хубави неща, които можеш да купиш, само ако имаш жена, за която да ги купиш. — Мери Ан все още

изглеждаше нетърпелива, като човек, който изслушваше позната история за пореден път.

— Не — отвърна Старк, — мислех си, че бих искал да имам ранчо в хълмистите местности на Тексас. Да отглеждам добитък. Ако знаеш как се събира, колко трудно се отглежда, ето за това си мислех. Да построя малка къща, в която да не е кой знае колко студено през зимата и не много горещо през лятото. Да прекарвам достатъчно време на открито и това да стане важна част от живота ми.

— Вероятно ще стане — каза Мери Ан.

— Мислех за мястото, през което минах преди две лета, на север от Ашвил, и разбрах къде ще построя къщичката. Когато мислех за къщичката, те видях вътре да готвиш задушено говеждо от добитък, който сами сме отгледали, а отвън беше Беки, която се грижеше за Луиз под сянката на дърветата в малката горичка, а когато ожадняха, си взеха чиста вода от нашия кладенец. — Старк се протегна и взе ръката на Мери Ан в своята. Все още усмихната, но тъжна, тя започна да измъква дланта си. Той отбеляза: — Не виждам, нито чувам, нито помириствам миризмата на нито едно проклето прасе.

Тя престана да се опитва да измъква ръката си. След това го погледна в очите продължително, а после нежно се отпусна в прегръдката му.

На следващата сутрин Мери Ан каза:

— Етан е много бърз с неговото оръжие. Когато се върне, ще тръгне след нас, дори Круз да ме пусне, което той няма да направи.

— Круз ще те пусне — сигурен бе Старк, — а Етан няма да знае къде да те търси.

— Има един огромен дивак от Тихия океан, който язди заедно с него и умее да проследява като индианец.

— Ако ни намерят — рече Старк, — много скоро ще им се иска да не са ни откривали.

— О? И защо? Имаш много приятели в Тексас, така ли?

— Чувала ли си за Матю Старк?

— Кой не е? — Тя го погледна замислено. — Сега си спомних. Хората казват, че той е този, който надминал Джими Соу Фаст по бързина, а не ти. Нищо чудно, че твоята история ми звучи толкова познато.

— Аз съм Матю Старк.

Мери Ан знаеше, че Матю Старк е най-бързият стрелец в Западен Тексас, зъл гигант с белег на лицето, който биел проститутките до смърт, докато бил с тях в леглото. Тя започна да се смее, защото това сладко, красиво момче или лъжеше, или бе лудо. После смехът ѝ премина в плач, защото тя и дъщерите ѝ нямаше да отидат никъде, не и с такъв лъжец или лунатик, както предпочитате. На Старк му трябваше близо час, за да я убеди, че преди известно време той и репутацията му са тръгнали по различни пътища. Мислеше, че като ѝ каже кой е, това ще я накара да се чувства в по-голяма безопасност и тя ще престане да се тревожи за Етан. Вместо това той едва не я изгуби.

Той изчака, докато Мери Ан, Беки и Луиз приключиха с опаковането на оскъдните си вещи във вехт куфар, превързан с дълго въже, за да не се разтвори. После провери двата си пистолета и слезе долу.

— Е, по дяволите, не изглеждаш много отпочинал — рече Круз — за човек, прекарал цялата нощ в леглото.

— Трябва да поговорим по работа. — Старк седна на масата за карти срещу Круз. Сводникът седеше точно там, където бе прекарал цялата нощ, само че ядеше свинска пържола, вместо да играе покер, и беше сам, вместо с три прасенца.

— Вятърът все още духа от същата посока. Цената все още е десет долара на нощ.

— За нея няма да има повече нощи — отсече Старк. — Тя напуска.

— Сигурно ще стане — отговори Круз, — ако имаш петстотин долара. Това ми дължи. Плати ги и прави с нея каквото искаш. Знаеш ли, тя ще се върне, щом извадиш главата от задника си и се събудиш.

Старк имаше повече от петстотин долара. Но тези пари му трябваха, за да купи ранчо в хълмистата местност.

— Ще ти дам сто.

Той видя как Круз отмества поглед и забеляза бармана да заобикаля бара с пушка двуцевка. Хвърли се наляво към Круз, а изстрелът превърна масата в купчина трески. Първият му куршум мина през дясното рамо на бармана, вторият — през дясното бедро на мъжа. Барманът пусна двуцевката и падна на двора, притискайки с все още здравата си ръка кървящите си рани. Когато погледна обратно към

Круз, той видя насочен към него едрокалибрен пистолет. Старк го застреля в лицето. Големият куршум четирийсет и четвърти калибър отдели част на черепа на Круз, там, където той се разполовяваше от стария удар с брадва.

Някои хора не знаеха кога да спрат. Старк знаеше. Той никога повече не обра друга банка, нито отиде при друга проститутка. Мислеше си също, че няма да убие и друг човек и може би щеше да е прав и за това, ако зависеше от него.

През цялото време, докато правеше признанието си, Хейко държеше ръцете си на рогозката пред себе си, привела ниско глава. Нямаше смелостта да погледне Генджи в лицето. Какво ли си мислеше за нея, за тази дяволска двулична жена, която твърдеше, че го обича, въпреки че чакаше заповед да го убие? Тишината след последните й думи на разкаяние бе непоносима. Единствено гордостта й не й позволяваше да се разплаче. Щеше да бъде твърде безсрамно да разчита на мъжкото му съчувствие. Не позволи да падне и една сълза. Щеше да я убие или, каквато нежна душа беше, само да я изхвърли. Независимо от решението му, това бе последният й ден на земята. Не можеше да живее без него. Ако излезеше жива от замъка, тя знаеше точно какво да направи.

Щеше да отиде на нос Мурото.

Преди шестстотин години първият господар на Акаока, предшественикът на Генджи, Хиронобу, бе спечелил битка в тамошните гори и бе установил суверенитета си. Сега там имаше малък будистки храм, който принадлежеше на една неизвестна дзенбудистка секта, на върха на отвесните скали, струпани при морето. Деветстотин деветдесет и девет стъпала се изкачваха от скалистия бряг до храма. Щеше да спира на всяко едно, за да потвърди вечната си любов към Генджи. Щеше да моли Аматерасу-о-миками, богинята на Слънцето, да го къпе с божествената си светлина през целия му дълъг и плодотворен живот. Щеше да моли Канон, Състрадателния, да види искреността в сърцето й и да я обвърже наново с него в Сухавати, Чистата земя, където нямаше страдания.

Когато стигнеше върха, щеше да благодари на боговете и будите за това, че са я дарили с деветнайсет години живот, на отдавна

напусналите този свят родители, че са й дали живот, на Кума, че я защитаваше и я бе отгледал, и на Генджи — за любовта, която не заслужаваше. Тогава щеше да пристъпи през ръба, към Голямата бездна, без страх, без съжаление, без сълзи.

— Как щеше да го направиш? — попита я Генджи.

— Господарю? — Хейко все още не смееше да погледне.

— Убийството ми. Каква техника щеше да използваш?

— Господарю, умолявам ви, повярвайте ми. Никога не бих сторила нищо, което да ви нарани дори най-малко.

— Хиде — повика го Генджи.

Вратата се плъзна и се отвори незабавно.

— Да, господарю.

Нищо по лицето на Хиде не показваше дали е чул дори част от разговора. Ръката му обаче беше на дръжката на меч.

— Помоли Ханакото да донесе саке.

— Да, господарю.

Хейко знаеше, че той няма да го направи лично. Щеше да изпрати Таро, който беше зад вратата от другата страна на стаята. Хиде щеше да остане на мястото си, готов да се втурне вътре, ако е необходимо. Нямахше да остави господаря си незащитен с предателска жена нинджа.

Генджи се готвеше да й предложи да пийнат като пречистващ ритуал, преди да произнесе присъдата. Неговата милосърдност разкъсваше сърцето й. Тя едва успяваше да продължава да сдържа сълзите си.

— Предполагам, че щеше да го направиш през нощта, докато спя. Това е най-милият начин.

Хейко не можеше да отговори. Ако кажеше още една дума, емоциите й щяха да я предадат. Трепереща, безмълвна, тя не отделяше очи от рогозката.

— Господарю мой — гласът на Ханакото се чу от другата страна на вратата.

— Влез.

Очите на Ханакото бяха червени и подути. Тя се поклони и влезе с табла в ръце. Върху таблата имаше шише със саке и една чаша. Генджи, разбира се, нямаше да пие с Хейко. Тя щеше да пие сама, да се разкайва и да чака съдбата си.

Ханако се поклони ниско на Генджи. После се обърна и се поклони точно толкова ниско на Хейко. Когато го направи, от гърлото ѝ се изтръгна ридание, а раменете ѝ потрепнаха. Тя плачеше жалостиво.

— Госпожа Хейко — рече тя и отново зариде.

— Благодаря ти за приятелството — отвърна Хейко. — И двете сме сираци, а съдбата ни направи сестри за кратко време.

Неспособна повече да се контролира, Ханако се изправи на крака и избяга разплакана от стаята.

— И чужденците ли плачат колкото японците — попита Генджи. — Съмнявам се. Ако го правеха, вместо наука, щяха да имат кабуки^[2] като нас. — Той погледна таблата. — Донесла ни е само една чаша. Какво си е мислила? О, да.

За учудване на Хейко той взе чашата и я протегна да му бъде напълнена. Вцепенена, тя можеше единствено да го гледа.

Генджи каза:

— Предпочитам го изстудено, а ти?

Като не знаеше какво да направи, Хейко взе шишето от таблата и му сипа. Той отпи и предложи чашата и на нея.

— Господарю мой — рече Хейко. Тя не направи движение да поеме чашата от ръката му.

— Да?

— Не мога да пия от една чаша с вас.

— Защо не?

— Осъдените не могат да докосват това, което е докосвало устните на господаря.

— Осъдените? За какво говориш? — Той взе ръката ѝ в своята и сложи чашата в нея.

— Господарю мой — спря го отново Хейко. — Не мога. Моите престъпления ще станат само още по-отвратителни.

— Какви престъпления? — попита Генджи. — Да не би да съм умрял? Или да съм осакатял? Издадени ли са най-съкровенията ми тайни на моите врагове?

— Не бях разкрила истинската си същност пред вас, господарю мой.

Генджи въздъхна.

— За такъв глупак ли ме мислиш?

— Господарю мой?

— Най-красивата гейша на Йедо избира за свой любовник един от най-малко великите владетели. Тя го прави, защото съм много красив, очарователен и остроумен. Разбира се. Каква друга причина може да има? Какъвто съм глупак, никога не ми е хрумвало, че има някаква уловка, така ли?

Генджи вдигна шишето. Хейко трябваше да протегне чашата, за да не залее той цялата рогозка със саке.

— Знаех, че работиш за Лепкавото око — обясни й Генджи. — Друго не бе възможно. Човек понякога изпитва съмнения без каквито и да било основания. Аз знаех и предполагах, че през цялото време ти знаеше, че аз знам, и знаеше, че аз знам, че ти знаеш. Ние не сме нито деца, нито чужденци в края на краищата. Подобна повърхностна измама е нормата. Тя е като да поздравиш някого. Едва ли можехме да започнем без нея, нали?

Той й даде знак да пие. Тя бе твърде шокирана, за да не се подчини. Той взе отново чашата и тя му сипа.

— Не можете да игнорирате моето предателство — настояваше Хейко, — нито да го оставите ненаказано. Вашите васали ще загубят всякакво уважение към вас.

— Заслужавам ли наказание?

— Вие, господарю мой? Не, разбира се, че не. Не сте направили нищо лошо.

— Тогава защо да се самонаказвам?

— Не бива. Аз съм тази, която трябва да бъде наказана.

— Така ли? Чудесно. Направи предложение.

— Не е моя работа аз да казвам.

— Заповядвам ти да ми предложиш.

Хейко се поклони.

— Екзекуция или изгнание са единствените възможности, господарю мой.

— От една страна, ти си гейша и моя любовница. От друга, си нинджа и агент на тайната полиция на шогуна. Как е възможно да се избегне един или друг компромис? Ние живеем в свят на множество конфликтни лоялности. Не чистотата, а естеството на баланса, който постигаме, показва истинския ни характер. Не виждам вина у никого от нас. И двамата следователно сме извинени.

— Господарю мой, не бива да ми прощавате с такава лекота.

Генджи взе двете й ръце в своите. Тя се опита да ги измъкне, но той не я пускаше.

— Хейко, погледни ме. — Тя не вдигна очи. — Наказанията, които ми предлагаш, ще ми причинят непоносимо страдание. Справедливо ли е това?

Тя не отговори. Той я пусна.

— Значи любовта, която твърдиш, че изпитваш към мен, е толкова слаба, че предпочиташ смъртта — каза Генджи.

— Ние с Кума сме единствените живи нинджи от нашия род — обясни му Хейко. — Как мога да пренебрегна обета си и да продължа да живея? Освен себе си ще обезчестя и него.

— Ако умреш, за мен няма живот, само безрадостно негово подобие. Трябва ли да издам подобна присъда за себе си?

— Не мога да направя нищо повече. Такава е кармата ни.

— Така ли? Кой друг в замъка знае освен Старк?

— Вече всички. Лошите вести пристигат бързо.

— Искам да кажа, официално.

— Само вие, господарю мой.

— Ето го решението — отсече Генджи. Той остана замислен известно време. — Ти само си се преструвала, че работиш за Лепкавото око. През цялото време си докладвала на мен. Дори сега ние чертаем планове как да продължиш да предаваш полезна дезинформация на Каваками, като го омайваш с фалшива сигурност. Когато станем готови, ще подготвим капан и ще го хванем във фатална грешка.

— Това е буквално смешно. Никой няма да ни повярва.

— Не е необходимо някой да повярва. Само дете ще се преструват, че вярват, както ще се преструваме и ние. Хиде, Таро.

Вратите от двете страни се плъзнаха и се отвориха.

— Господарю.

Генджи каза:

— Дойде времето да ви разкрия моята най-тайна стратегия. Влезте и затворете вратите.

— Господарю.

Когато Генджи свърши с разкритието си, Хиде и Таро се поклониха дълбоко на Хейко. Таро каза:

— Благодарим ви, госпожо Хейко, че сте рискували живота си в такова опасно начинание. Крайният ни триумф ще се дължи до голяма степен на вашия кураж.

Хиде допълни:

— Моля се на боговете и будите да получа дори частица от вашите заслуги.

Гласовете на двамата мъже не трепваха. Сълзите падаха свободно от очите им, сълзи, които те се преструваха, че не ронят.

— Може ли да има самурай или гейша без кабуки? — попита Генджи. — Много обичаме мелодрамата, нали?

Тя го погледна и видя сълзи и в неговите очи и тази гледка срина цялата ѝ решимост.

— Генджи — промълви тя и не можа да каже нищо повече, замлъкнала и заслепена от собствените си сълзи.

[1] Матей. — Б.пр. ↑

[2] Популярен театър в Япония, характерен със сложни костюми, стилизирана актьорска игра и участие само на мъже актьори. — Б.пр. ↑

14

СЕКИГАХАРА

*Когато атакуваш, изчакай точния момент.
Когато чакаш, балансирай като голям
камък на ръба на три хиляди метрова пропаст.
Когато се удаде подходящ момент, се
хвърли в атаката като камък, който пада в
бездната.*

Судзуме-но-кумо
(1344)

Фактът, че Кудо не успя да се прибере от планината, не изненада Сохаку. Той се бе надявал неговият съюзник да ликвидира Шигеру. Беше се надявал, но не го бе очаквал. Онова, което го бе изненадало, бе присъствието на нинджи около Генджи. Заедно с Кудо и Сайки той бе един от тримата командири на армията на провинцията. Никога нинджи не бяха следвали флага с врабчетата и стрелите. Поне той не знаеше за това. Възможно ли бе нинджите да бъдат държани в толкова строга тайна, че той да не научи? Изглеждаше невъзможно. Кудо щеше да разбере и да му каже. Сайки щеше да знае и това щеше да е изписано на лицето му. Никой, дори лукав човек като владетеля Киори не би могъл да ги заблуди и тримата. Би ли могъл? Дори да бе успял, приготовленията щяха да се провалят веднага след смъртта му. Споразуменията с нинджите се подпечатваха с лични клетви.

Не беше възможно Генджи да ги е наел еднолично. Та той дори не знаеше къде да ги намери. Неговата област бяха сакето и гейшите, а не шпионите и убийците. А кой нинджа би повярвал на думите на толкова слабоволен човек? Освен ако също не бъдеше заблуден от брътвежите за пророческата му дарба. Не, нинджите бяха дълбоко отдадени на житейските реалности. Не можеха да бъдат подведени лесно.

Всички тези аргументи оставяха само един доста обезпокояващ кандидат. Каваками. Нинджите бяха известни като едни от най-използваните хора от тайната полиция на шогуна. Да не би Лепкавото око да бе планирал да елиминира Сохаку и Кудо, за да отслаби Генджи? Може би никога не е възнамерявал да ги приеме като лоялни нему? Кудо бе загинал в капан, заложен от Каваками в планината. Но и това изглеждаше невероятно. Не беше умен ход. Умен ход, ако Каваками искаше да ги предаде, беше да остави Кудо да убие Шигеру, да помогне на Сохаку да хване в капана Генджи и после да ги убие и тримата едновременно.

Никой от вариантите нямаше смисъл. Сохаку трябваше да си изясни ситуацията, и то скоро, защото в противен случай действията му нямаше да дадат добри резултати, а и той трябваше да действа без отлагане. Имаше със себе си по-малко от осемдесет души. Васалите му в Акаока бяха или мъртви, или вече не му бяха васали. Докато разбере какви са намеренията на Каваками, не можеше да рискува да се върне в Йедо. Вместо защита можеше да го очакват арест и разпити.

Поне семейството му бе на сигурно място. Когато стана абат, те се преместиха в провинцията на тъста му на Кюшу, най-южния от четирите главни острова на Япония. Следователно бяха в безопасност и извън обсега на отмъщението на Шигеру.

Изоставяйки всякаква надежда и страх, той имаше нужда да намери спокойствие в самата същност на своето същество. Тогава основното решение щеше само да излезе на повърхността.

Имаше само едно място, където можеше да постигне това.

Манастирът Мушиндо.

Каваками мрачно погледна през телескопа към флота британски и френски бойни кораби, хвърлили котва в залива Йедо. Арогантност с такава величина бе немислима. Съвсем неотдавна те бяха обстрелвали града. Сега седяха, все едно нищо не се бе случило. Не, дори по-лошо от това. Държаха се, сякаш те бяха засегнатата страна.

Някои владетели на юг бяха обстрелвали чуждестранни търговски кораби в протока Курошима. За отмъщение британците и французите бяха сринали със земята фортовете им, после бяха продължили към Йедо, за да разрушат дворците на оскърбилите ги

владетели. Тъй като целта им бе по-широка, както и разбиранията им, чужденците обстрелваха района Цукиджи доста безразборно. Вместо да се разкаят, те поискаха да им се плати компенсация за щетите на търговските им кораби, да им бъде отправено официално извинение от отговорните владетели и обещание от шогуна, че подобни действия няма да се повторят.

Колкото и притеснителни да бяха тези събития, нищо не бе така унижително като съобщенията, които получаваха от бойното поле. Когато британският морски флот се доближи до брега, куражът на самураите във фортовете на Курошима се изпари. Изправени пред дисциплинирани войски, множество мускети и поддържаща артилерия, те избягаха, изпълнени с презрян ужас. Шестстотин години по-рано техните предци безстрашно срещнаха и победиха монголските орди на хан Кублай. Сега те избягаха, без дори да влязат в битка. Какъв срамен ден в дългата история на тяхната история на воители.

Шогунът не беше в състояние да вземе решение за подходящ отговор. Някои буйни глави го съветваха да обяви война на чужденците, на всички едновременно. Други, по-изплашени, но не непременно по-разумни, призоваха незабавно да се приемат исканията на чужденците. Беше необходим консенсус, за да се запази правителството от разцепване. За да го постигне, шогунът предприе безпрецедентна стъпка. Вместо да вземе решение и да излезе с декларация, той покани великите владетели, дори тези, които не му бяха съюзници, да дойдат в Йедо, да се съберат в съвета и да работят с него, за да изковат общ отговор. На практика той предложи подялба на властта с традиционните си врагове, изключените родове, които чакаха от времето на Секигахара да отмъстят на рода Токугава. Сцената за историческото възмездие беше подредена.

Възможността това действително да се случи поболя Каваками. Това означаваше край на търпеливо подготвяните му планове да съсипе претенциозния род Окумичи. Още по-лошо, в тези несигурни времена репутацията на неговите представители за пророчески видения можеше да им позволи да се въздигнат още повече от незаслужената висота, до която те вече бяха издигнати поради мнението на народа. Каваками почти можеше да си го представи.

Генджи щеше да присъства на съвещанието. Щеше да направи някакъв безцеремонен коментар, който шогунът да приеме като

сериозен съвет. Щяха да бъдат предприети действия. При едно от онези съвпадения, които, изглежда, често се материализираха около владетелите на Акаока, щеше да се стигне до по-добър резултат, отколкото човек можеше да си представи. Шогунът, който бе в слаба позиция и се хващаше за всяка илюзорна надежда, тогава щеше да реши да назначи Генджи във вътрешния си съвет от консултанти. Не беше необходимо Каваками да е пророк, за да предвиди собственото си бъдеще, ако това се случеше. Отмъстителният Генджи щеше да намери претекст да принуди шогун да нареди на Каваками да извърши ритуално самоубийство. Беше служил през целия си живот в семейството на шогун. Но ако неговият господар трябваше да избира, той щеше да избере Генджи. Ако вярваше в онова, в което вярваше шогунът, Каваками би направил същото на негово място. Беше лесно да се справи с шефовете на тайната полиция. Пророците бяха друго нещо.

Какъв неприятен обрат на събитията.

Но, чакай малко. Засега нищо не се бе случило. И нямаше да се случи, ако Генджи не доближеше Йедо. Каваками имаше последен шанс. Този път това трябваше да стане неофициално, тъй като Генджи вече не беше извън закона и всъщност никога не е бил благодарение на прекратяването на действието на Закона за алтернативното жителство със задна дата. Страната беше в безпорядък, а в такива времена се случваха неочаквани неща.

Сохаку бе изпратил съобщение, че временно се оттегля в манастира Мушиндо. Това подразни Каваками. Сега обаче той видя в това изгода. По пътя към Йедо Генджи щеше да мине между Мушиндо и село Яманака. Каваками възнамеряваше да бъде в селото в подходящото време заедно с личните си васали, около шестстотин души. Всички въоръжени с наполеоновски мускети и добре обучени да ги използват. И като се вземеше всичко предвид, се оказваше, че ситуацията не се развива непременно в напълно незадоволителна посока.

Единственото друго притеснение, а то не беше съществено, беше продължаващото загадъчно отсъствие на помощника му Мукай. Каваками бе изпратил трима пратеници до малката северна провинция на тъпака. Никой не се бе върнал. Това бе много странно, наистина много странно. Възможно ли беше някаква неотложност в дома му да

го е отвела далеч и да го е погълнала дотам, че да не може да отговори? Каваками си спомни съпругата на Мукай, която бе срещал при няколко неизбежни светски събития. Тя беше почти толкова безлична и невзрачна, колкото съпруга си. Същото можеше да се каже за двете му държанки. Те, изглежда, съществуваха само за да се изпълнят очакванията, че владетел от неговия ранг трябва да има поне две. Немислима бе проява на непреодолима страст.

Рано или късно Мукай щеше да се появи и да изложи напълно рационална, абсолютно отегчителна причина за завръщането си вкъщи. Може би глупашки бе разтълкувал разрешението на шогуна да се напуска Йедо като заповед. Точно такава решение той би взел, без да е инструктиран от Каваками.

Той отхвърли от съзнанието си тази своя грижа. По-неотложни проблеми изискваха вниманието му. Неговите шпиони наблюдаваха Акаока. Хейко все още споделяше постелята с Генджи. Неговата възможност щеше да се появи скоро.

— Първо, настоятелно ви съветвам да не предприемате това пътуване — говореше Сайки. — Второ, ако пътуването бъде осъществено, настоятелно съветвам да се тръгне с военна сила. Не по-малко от хиляда души. Две хиляди ще е още по-добре. Трето, съветвам настоятелно да се пътува в компанията на поне още един господар, за препоръчване някой, който е смятан за надеждно неутрален и от двете страни. Това ще намали вероятността от засада по пътя.

— Благодаря ти за искрената загриженост — рече Генджи. — При други обстоятелства опасността несъмнено би била толкова голяма, колкото се опасявате. Но аз отивам в Йедо по покана на шогуна. Само това е достатъчно, за да ми гарантира безопасно пътуване.

— Преди десет години това щеше да е вярно — съгласи се Шигеру. — Сега шогунът няма вече такъв твърд контрол. Чуждите военни кораби обстрелват столицата му безнаказано. Все по-често неговите съюзни владетели, както и изключените владетели, не зачитат властта му, както им се иска. В много провинции режимите на самите велики владетели са нестабилни. Сайки е прав. Не бива да отивате.

Генджи се обърна към Хиде:

— Ти какво мислиш?

— Независимо дали ще тръгнете, или не, решението е извън моята компетентност, господарю. Ако тръгнете, тогава съм съгласен с господаря Сайки. Трябва да тръгнете с военна сила. Хиляда мъже ще бъдат достатъчни, ако вземете най-добрите.

Генджи поклати глава.

— Ако тръгна към Йедо с хиляда мъже, шогунът ще го приеме като акт на агресия и съвсем правилно.

— Информирайте го своевременно — посъветва го пак Сайки. — Кажете, че ще останете с тях извън града, но близо до равнината Канто, ако шогунът пожелае те да се присъединят към неговите сили срещу чужденците. Можем да използваме за целта манастира Мушиндо.

— Във всеки случай ще спрем там по пътя — рече Генджи. — Емили иска да провери състоянието на сградата на мисията. Имаш ли представа дали строителството изобщо е започнало?

— Не, господарю мой. — Сайки се бореше с раздразнението, което го обзе. Беше много благодарен на госпожа Емили, че спаси живота на Генджи. Той обаче намираше за недопустима загрижеността от нейната неуместна мисионерска работа, за да става обект на такава сериозна дискусия. — Възнамерявате ли да разрешите на госпожа Емили да ви придружи до Йедо?

— Да.

— Тогава трябва да добавя четвърто предложение — рече Сайки. — Четвърто, настоятелно ви съветвам това да не става.

— Дворецът „Спокоен жерав“ е възстановен — възпротиви се Генджи. — Емили трябва да наглежда някои етапи от строителството. Не би могла, ако не е там.

Сайки заскърца със зъби.

— Да не би архитектурата да е една от дарбите ѝ?

— Не. Но нашите архитекти се нуждаят от съвета ѝ за строежа на черквата.

— Черквата?

— Поръчах да бъде изградена малка християнска черква.

— Какво? — Сайки беше поразен.

Шигеру се разсмя, което изненада всички. Случваше му се рядко.

— Защо се притесняваш, Сайки? Преди хиляда години будизмът е бил чуждестранна религия, донесена у нас от китайски и корейски мисионери. Сега той е японска религия, както ние сме японци. След хиляда години същото ще бъде казвано за християнството, което тези чужденци донасят.

Сайки успя да каже:

— Не съм си представял, че сте толкова оптимистично настроен, господарю мой.

— Уча се от племенника си.

— Смятате ли, че е благоразумно да се позволи жена да тръгне на това потенциално рисковано пътуване?

— Не една жена — поправи го Шигеру. — Няколко жени. Госпожа Хейко и Ханакото също ще дойдат.

Сайки се въздържа да изрази по-нататък неодобрението си. Той само отбеляза:

— Петото ми предложение е да се отнесем към това пътуване със сериозността, която то заслужава.

— На Хейко й липсва Йедо — настоя Генджи, — а Хиде не бива да бъде лишаван от възможността да си осигури наследник.

— Най-голямата опасност не е преминала — упорстваше Сайки, но не си позволяваше да реагира на фриволната същност на това разсъждение. — Тя предстои.

— А когато дойде, ще я посрещнем — обеща му Генджи. — Дотогава нека не се отдаваме на безсмислено безпокойство.

Сайки се поклони. Каква ирония, ако след като оцеляха от неотдавнашните опасности, загинат по време на пътуването до Йедо. Природата на кармата бе такава и сега той се покланяше колкото на господаря си, толкова и на кармата.

— Слушам и се подчинявам, господарю.

— Благодаря ти, Сайки.

— Колко мъже да подготвя?

— О, мисля, че два-три-четири ще бъдат достатъчно. Няма да останем в Йедо задълго.

— Нашите разузнавачи докладваха, че Сохаку е в Мушиндо — съобщи Хиде. — Ако още координира действията си с Каваками, хилядата мъже, които господарят Сайки предлага, съвсем не са много.

— Мушиндо ще бъде изчистен много преди Генджи да стигне там — намеси се Шигеру. — Безименният изменник скоро ще координира усилията си само с гладните призраци.

— Не мога да повярвам на очите си — възкликна Емили. — Първо ябълковата градина. А после това.

Двамата със Старк седяха сред зимните рози. Цветът им бе най-белият от бялото и най-червеното от червеното, а помежду им се виждаха всички нюанси на розовото — от бледото до наситеното.

Старк каза:

— Тази градина заслужава славата си.

Емили го погледна въпросително.

— Хейко ми каза, че другото име на замъка е „Пазител на розовата градина“.

— „Пазител на розовата градина“ — повтори Емили. — „Облак врабчета“. Каква поезия, за да опишеш крепост, печално предназначена за водене на война.

— Войната е поезията на самурая — обясни й Старк.

— Е, Матю, ти, изглежда, си научил доста за тях по време на неотдавнашното ти пътуване с Хейко.

— Имахме известна възможност да разговаряме — отвърна той. После стисна челюсти. По-добре беше да не казва нищо повече. Хейко бе казала, че ще разкаже всичко на Генджи. Може би щеше да го направи, може би — не. Това бе нейна работа, не негова.

В розовата градина ги заведе Ханако, след като Емили успя да обясни, че предпочита да е навън, отколкото вътре. Прекомерната претрупаност със столове, маси, бюра и лампи в нейната стая й създаваха чувство за клаустрофобия; а гостната, която споделяха със Старк, не беше по-добра. Слугите бяха изнесли неподходящите плюшени кресла, на които седяха. Емили си отбеляза наум да разкаже на господаря Генджи за градинските мебели. Той изглеждаше силно заинтересуван да научи колкото може повече за американската цивилизация, както и за американския език.

— Тя изглежда такова деликатно създание — отбеляза Емили. — Лишенията в пустошта трябва да са й причинили значителен дискомфорт.

— Тя се справи добре. — Старк се опитваше да пренасочи разговора по друга тема. — Вие с господаря Генджи сте преживели повече приключения, отколкото ние. Ако слуховете са верни, ти си ангел, който е направил чудеса, за да спаси живота му.

Емили се обърна и се загледа съвсем нарочно в отдалечения розов храст. Надяваше се той да не е видял червенината, която плъзна по лицето ѝ.

— О, слухове. Знаеш как става. Някой, който не знае нищо, казва нещо и нищото нараства и нараства.

— Хейко не ми прилича на клюкарка. Тя каза, че господарят Шигеру я информирал, че ви намерил с Генджи в снежна къща, която ти си построила. Наистина ли си построила къща от сняг?

— Това бе просто убежище от клони, върху които наваля сняг.

— Тя каза, че господарят Генджи ѝ обяснил, че си запазила него и себе си от замръзване благодарение на познания, придобити от ескимосите.

— През живота си не съм срещала нито един ескимос — отвърна Емили колкото можеше по-твърдо.

— Не си мисля, че си срещала — съгласи се Старк. — Изглежда, тя не го е разбрала добре. Или аз не съм я разбрал. Та как го направи?

— Кое?

— Да останете живи. Бяхте в неизвестност близо два дни в бушуваща снежна буря. Направила си нещо, за да ви предпазиш от замръзване, нали?

— Убежището ни пазеше от вятъра — отговори Емили. Не можеше да лъже. Нито, Господ да ѝ е на помощ, да каже истината. Това щеше да бъде по-притеснително, отколкото тя можеше да понесе. — Въпреки че стените около нас бяха от сняг, те все пак бяха стени. Предпазваха достатъчно от стихията, така че вътре бе забележимо по-топло, отколкото навън.

— Добре е това да се знае — рече Старк, — ако някога попаднем в сходна ситуация.

— Сигурна съм, че няма — уверено заяви Емили. Тя се протегна към един яркочервен цвят. — Чудно ми е какъв сорт е това.

Генджи каза:

— „Американска прелест“.

Емили се обърна и го видя да стои недалеч. Очевидната му веселост ѝ говореше, че е стоял достатъчно дълго край тях, за да чуе поне част от мъчителния ѝ разговор със Старк. Когато забеляза стреса на лицето ѝ, той веднага започна да се държи по-сериозно. Пристъпи към цветето, на което тя се любуваше, измъкна късия си меч и едва докосна стеблото с острието му. Цветето се отдели от храста и падна в ръката му. Бодлите паднаха незабавно, щом ги докосна леко с оръжието си.

Той се поклонил и подаде култивираната роза на Емили.

— Благодаря ви, господарю мой.

— Това име е странно за японско цвете — обади се Старк.

— Това име е валидно само тук — обясни Генджи. — Един от моите предци имал... — Той се готвеше да каже видение. Когато си спомни колко много тази дума разстрои Емили, когато я използва, той каза вместо това — ... сън. На следващата сутрин той излязъл с прокламация, в която обявил, че най-хубавите рози, които цъфтят в замъка, ще се наричат оттук насетне, „Американска прелест“.

Емили си помисли, че обяснението на Генджи звучи подозрително и прилича повече на поредното твърдение за видения. Но то събуди любопитството ѝ.

— И какво е сънувал?

— Така и не разказал какво точно. Същия ден обединил армията си с хората на рода Такеда. Той бил с тях, когато те атакували укрепленията на Нагашино, може би най-известната кавалерийска атака в националната ни история. Умрял в разгорял се пожар, предизвикан от масирана стрелба на вражески мускети, заедно с хиляди други воители на коне. Оттогава никой не е организиран подобна атака.

— Сънят му ли го е довел до тази лудост?

— Да. Преди нападението той казал на васалите да не се страхуват. Появата на „Американска прелест“ зад стените на „Облак врабчета“ станала сигнал за окончателния триумф на нашия род. Неговият сън, казвал той, го гарантирал.

Преди да успее да се въздържи, Емили каза:

— Е, това звучи доста налудничаво. — Искаше ѝ се да си бе прехапала езика. — Съжалявам, господарю мой, изразих се лошо.

Генджи се разсмя:

— Той се опитал да накара реалността да се приспособи към неговия сън. Лудите хора често го правят. За жалост това не е необичаен недостатък за моето семейство. Нито е правило сънищата да се тълкуват фатално грешно. Неговият приемник оставил прокламацията да служи като предупредително напомняне.

— Това е било твърде умно от негова страна — отбеляза Емили, която се опитваше да поправи непохватния си гаф, като отправи за компенсация похвала.

— Щеше да бъде още по-мъдро, ако той самият я бе запомнил — отбеляза Генджи. — Собствените му сънища го убедили при Секигахара да застане на противниковата на Токугава страна. Бил убит, родът ни почти бил унищожен и ето ни тук, в постоянния списък на най-коварните врагове на шогуна.

Емили почувства едновременно съчувствие и неодобрение. Сблъсъкът между тях предизвика необичайно мръщене на лицето ѝ. Тя каза:

— Това без съмнение са знаци, че подобни сънища трябва да се приемат едно към едно. Само като сънища. В Библията се казва, че пророчеството служи не на тези, които не вярват, а на онези, които вярват.

— Може би. Това не ме тревожи кой знае колко. Аз сънувам значително по-рядко от моите предци.

Докато езикът, устните, дробовете и ларинксът му образуваха тези думи, светът около него изчезна и Генджи се озова на друго място.

Нежен вятър охлажда неговата донякъде трескава кожа.

Бели цветове изпълват клоните над него и насищат въздуха с тяхната сладост.

Ябълковата долина цъфти.

Трябва да е пролет.

Заобикалящата го красота стяга гърдите му и предизвиква сълзи в очите му. Той е щастлив и въпреки това...

Какви са тези противоречиви чувства, които изпитва? Не е сигурен. Бъдещият Генджи можеше да знае. Въображеният обаче не знаеше. Точно както беше и при първия опит, той се намираше у човек, който тепърва щеше да дойде на белия свят. Ръцете, които държаха

юздите, отпуснати върху лъка на седлото, не бяха по-различни от дланите, поднесли розата на Емили. Ако този ден е отдалечен от настоящето, той не е толкова отдалечен от момента, в който той става възрастен.

Генджи оставя коня си да върви накъдето иска. Той няма посока. Чака. Какво? Нетърпението го кара да слезе от седлото. Разхожда се напред-назад. Поглежда нагоре и вижда клона, на който седеше Емили, когато той ѝ подари тази долина. В същия ден Хейко му направи признание. Докато мисли за двете жени, се усмихва.

Красивата гейша, която знаеше повече отколкото трябва.

Наивната чужденка, която знае само каквото иска да знае.

Мисли си за тях и отново се сееща за жестоките ограничения на пророческите видения.

Усеща вибрирането на земята, преди да чуе копитата на галопиращите коне. Когато поглежда към мястото, където започва долината, вижда сграда със стръмен покрив и камбанария. Върху камбанарията има бял християнски кръст. Хиде отминава черквата на Емили, яздейки стремително. Без да го чака да пристигне и да донесе вестта, Генджи отново яхва коня и препуска към „Облак врабчета“.

Слугите са се събрали на двора. Покланят се, когато той пристига. Той не се спира, влиза незабавно в замъка. От другия край на коридора той чува плача на новороденото си дете, който идва откъм собствената му спалня. Отривистите му стъпки го отвеждат бързо там.

Прислужница държи детето, за да му го покаже. Но той се тревожи за майката, а не за детето. Поглежда го само бегло. Преди да е успял да влезе във вътрешната стая, доктор Одзава излиза оттам и затваря вратата след себе си.

— Как е тя?

— Раждането беше много трудно — казва доктор Одзава. Лицето му е мрачно.

— Извън опасност ли е? — пита Генджи.

Доктор Одзава поклаща глава. Покланя се дълбоко.

— Съжалявам, господарю мой.

Само едно, непримесено с нищо друго, чувство го завладява след думите на лекаря. Безмерна тъга. Той се отпуска на колене.

Доктор Одзава коленичи до него.

— Вие сте баща, господарю Генджи.

Генджи е твърде съкрушен от скръб, за да се съпротивлява, когато слагат бебето в ръцете му. Усети някаква искрица в гърлото си. Въпреки че сълзите замъгляват образа, той го разпознава веднага. Виждал го е два пъти преди това.

Веднъж в друго видение.

Веднъж в снежната къща.

Малък сребърен медальон с вграден кръст, върху който е гравирано едно-единствено цвете, може би лилия.

Доктор Одзава беше строг:

— Предупредих ви да не се преуморявате, господарю мой.

Генджи почиваше на леглото в стая с изглед към розовата градина. Не си спомняше как е попаднал тук. Спомняше си само, че припадна.

— Само разговарях.

— Тогава сте говорили прекалено много. Моля ви, говорете по-малко.

Генджи седна.

— Добре съм.

— Хората, които са добре, не припадат без причина.

— Видение — опита се да го подведе Генджи.

— А — доктор Одзава се обърна към вратата. — Ханako.

Вратата се плъзна и Ханako надзърна вътре.

— Да, докторе. — Тя се усмихна на Генджи въпреки тревожното си изражение и му се поклони.

— Донеси чай.

— По-добре саке — поиска Генджи.

— Чай — повтори доктор Одзава.

— Да, докторе — отговори Ханako и се оттегли.

— Да ви го разкажа ли?

— Ако желаете — рече доктор Одзава. Той бе лекар на рода от почти четирийсет години. Преди Генджи негови пациенти бяха Киори и Шигеру. Той знаеше всичко за виденията. — Съмнявам се, че мога да предложа полезни тълкувания. Никога не съм могъл.

— Винаги има първи път.

— Не непременно. Понякога няма първи път.

Генджи описа в най-големи подробности какво е видял, доколкото му бе възможно. Чакаше доктор Одзава да заговори, но той седеше мълчаливо и пиеше чай.

— Това е като първото — обясни му Генджи. — То повече обърква, отколкото просветлява. Коя е майката на детето? Трябва да е госпожа Шидзука от първото ми видение. Детето носи медальона на майка си. Но в първото госпожа Шидзука е жива, а аз умирам, а в това е обратното. Неразрешимо противоречие.

— Така изглежда.

— Според вас какво съм видял — каквото трябва да бъде или каквото би могло да е?

— Всичко, което вашият дядо сподели с мен, се случи. — Доктор Одзава отпи от чая си. — Знам обаче, че той не е споделил всичко. Нищо, което чичо ви каза, не се е материализирало. Досега. Вашето е друго — съвсем различна ситуация. Имали сте две видения и ще имате само още едно. И с това при вас нещата ще приключат. Това обстоятелство е много по-благоприятно, струва ми се, отколкото при Киори или Шигеру. Нито ви е съвсем ясно, нито съвсем неясно. По-скоро е достатъчно, за да увеличи предпазливостта ви.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Как бих могъл? — попита доктор Одзава. — Какво знам за бъдещето? Аз съм просто лекар, а не пророк.

— Подобна философска неутралност не е полезна — рече Генджи. — Имам нужда от съветник.

— Колебая се да предложа нещо, което ще е само мнение, а няма да бъде съвет — каза доктор Одзава.

— Бих го приел въпреки това.

— Тогава трябва да говорите с жена.

— Да — съгласи се Генджи, — но с коя?

— Това трябва да е очевидно.

— Така ли? Кажете ми.

Доктор Одзава се поклони.

— Искях да кажа, че трябва да е очевидно за вас, господарю мой. Вие сте този, който има видения.

Хейко слушаше, без да го прекъсва. Когато той свърши, тя продължи да мълчи. Генджи разбра. За нея не бе лесно да научи, че той ще стане баща на дете от друга жена. Но с кого би могъл да сподели случилото се? Не вярваше на никой друг толкова много.

— Само едно ми е ясно — говореше той. — Преди всичко това да се случи, Шидзука трябва да срещне Емили, защото медальонът, който тя носи, онзи, който дава на детето ни, сега е на Емили. Освен това аз съм напълно объркан.

Тя го попита:

— Не ми ли разказа веднъж за един чужд учител и неговото острие? Не мога да си спомня името му.

— Да не би да се сещаш за историята на Дамокъл и висящия меч?

— Не, не е това. — Хейко се замисли. — Името му приличаше на дзен учителя Хакуин Дзенджи. Хакуо. Хокуо. Окуо. Окао. Острието на Окао. Нещо такова.

— Бръсначът на Окъм.^[1]

— Да, това е.

— Какво по-точно?

— Когато казваш, че нещо ти е ясно, ти не използваш бръснача на Окъм.

— О? Ти развиваш мислене на чужденец?

— Няма какво толкова да развивам. Доколкото си спомням, според Бръснача на Окъм, когато си изправен пред много възможности, е най-вероятно правилната да е онази, която изисква най-просто обяснение.

— Аз се ограничих само до тази част от видението, която може да бъде обяснена. Как да не съм приложил бръснача на Окъм.

— Ти допускаш, че майката е Шидзука, с която все още ти предстои да се срещнеш. Че идентифициращият медальон някак си ще се озове у нея от Емили и после ще отиде при детето. Има по-просто обяснение.

— Не съм успял да го видя.

Хейко му разясни:

— Детето получава медальона направо от Емили.

— Защо Емили ще дава медальона на детето ми?

— Защото то е и нейно дете — отвърна Хейко.

Генджи бе шокиран.

— Това е буквално абсурдно. Също и обидно. И изобщо не е в съответствие с правилото на простотата. За да стане майка на детето ми, ние първо трябва да спим заедно. Аз не виждам обикновен, пряк път към това, а ти?

— Любовта има свойството да улеснява и най-сложните и трудни ситуации — дълбокомислено заключи Хейко.

— Не съм влюбен в Емили, а сигурно и тя не е влюбена в мен.

— Може би не още, господарю мой.

— Никога — настоя Генджи.

— А какво е отношението ви към нея?

— Не изпитвам никакви чувства към нея, не от такова естество, за каквото говориш ти.

— Виждала съм ви да се смеете заедно с нея — не отстъпваше Хейко, — а и тя се смее често във вашата компания.

— Едва не умряхме заедно — отговори Генджи. — Вследствие на това между нас се породила връзка, която няхме преди, така е. Приятелска, а не любовна връзка.

— Все още ли я намирате отблъскваща и тромава?

— Отблъскваща не. Но само защото свикнах с външния ѝ вид. „Тромава“ е също твърде силен израз. — Генджи си припомни как легеше в снега и размахваше ръце и крака, за да направи снежния ангел. Представи си я как се изкачва по ябълковото дърво, без ни най-малко да се притеснява. — Предполагам, че по нейния си чуждестранен начин тя е без съмнение невинна красавица.

— Говорите за нея така, сякаш изпитвате привличане към нея.

— Ще призная, че я харесвам. Но от харесването до любовта има дълъг път.

— Преди месец ви се налагаше да мобилизирате цялата си самодисциплина дори за да погледнете към нея. Сега я харесвате. Любовта не изглежда толкова абсурдна.

— Между двете има критично важна разлика. Сексуалното привличане.

— Кое то тя не предизвиква?

— Да.

— Разбира се, има още по-просто обяснение — продължи Хейко.

— Надявам се и да е по-приятно — заяде се Генджи.

— Вие го казвате това, господарю, не аз. — Хейко погледна към ръцете си, които стискаше в скут. — Едва ли е необходимо да се създадат нови условия, които да отведат вас с Емили в леглото, след като вече сте били там.

— Хейко, не съм спал с Емили.

— Сигурен ли сте?

— Не бих те лъгал.

— Знам.

— Тогава какво се опитваш да кажеш?

— Бълнувахте, когато Шигеру ви намери.

— Бил съм в безсъзнание. Бълнувал съм преди това.

— Преди да ви открие, вие с Емили сте били в покрито със сняг убежище в продължение на един ден и една нощ. — Тя погледна нагоре и впи очи в него. — Господарю мой, спомняте ли си как точно е станало така, че не сте замръзнали?

— Толкова се радвам да ви видя на крака — каза Емили. — Всички ние много се тревожихме. Моля, седнете.

— Благодаря ви — вътрешното аз на Генджи беше в безпорядък. То просто съответстваше на външното аз, което беше в една агония, състояние, което му бе причинено незабавно от погрешната форма на чуждестранния стол. Гръбнакът му излезе от изправеното си състояние, щом седна, а вътрешните му органи се притиснаха неестествено един в друг, препятствайки потока на енергията ки и причинявайки натрупване на опасни токсини. Отлично. Сега беше се разболял доброволно.

— Госпожа Хейко спомена, че искате да разговаряте с мен.

— Каза ли ви защо?

— Обясни ми само, че е по много деликатен въпрос. — Емили го погледна. — Може би беше по-добре аз да дойда във вашите покои, отколкото вие при мен. Може би не сте се възстановили напълно от последния епизод.

— Няма за какво да се тревожиш — успокои я Генджи. — Това беше само умора. Сега съм по-отпочинал.

— Тъкмо щях да пия чай. — Емили отиде до масата, на която имаше чуждестранен чаен сервиз. — Ще ми правите ли компания?

Хейко бе достатъчно любезна да ми достави някои английски разновидности.

— Благодаря.

Всяко отлагане бе добре дошло. Как щеше да подхване темата? Не можеше да си представи толкова нехарактерен за мъжа и по-унизителен акт от този да задава въпроси на жена — жена, с която нямаше близки отношения, а отгоре на всичкото — чужденка, дали е спал с нея, защото не можеше да си спомни!

Емили вдигна малка гарафа и сипа малко гъста бяла течност в чашите им. После добави черен чай. Ароматът не можа да прикрие факта, че листата, използвани за варене, са ферментирали. Накрая тя добави захар и разбърка.

Първата глътка предизвика усмивка на лицето ѝ.

— Толкова отдавна беше, бях забравила колко е вкусно.

Генджи опита от странната смес. Щом тя докосна вкусовите му рецептори, той се задави. Любезността му попречи да направи това, което инстинктът изискваше, а то беше да изплюе незабавно отвратителната течност. Пренасищането със захар, силната бергамотова миризма и напълно неочакваното присъствие на гъста животинска мазнина атакуваха до непоносимост сетивата му. Твърде късно той се сети какво представлява бялата течност — сгъстено мляко от гротескните вимета на крави.

— Има ли нещо, което не е наред, господарю мой?

Силната течност в устата му му попречи да отговори. Той застина и преглътна.

— А, не, просто съм изненадан от вкуса. Нашият чай не е толкова силно подправен.

— Да, разликата е значителна. Чудно е, че се правят от едни и същи листенца.

Те разговаряха за приликите и разликите достатъчно дълго, за да може Генджи да сложи настрана чашата си, без да привлича внимание към факта, че не отпи от нея втори път.

Все още неспособен да мине пряко на причината за посещението си, Генджи се опита да го направи по заобиколен път.

Той започна:

— Когато бяхме заедно в снега, забелязах нещо.

Бузите на Емили веднага пламнаха. Тя сведе поглед към чашата си за чай.

— Господарю Генджи, ще ви бъда задължена в много голяма степен, ако никога повече не споменавате за това.

— Разбирам неудобството ти, Емили, наистина.

— Простете ми, че изразих недоверие, господине. — Тя веднага вдигна зашеметяващо странните си сини очи и го погледна обидено и с неодобрение. — Изглежда, намирате особено забавление в честото и публично споменаване на това.

— За което искрено се извинявам — Генджи се поклони. Сега, когато той се озова в аналогична позиция на силно притеснение, той разбра, че чувствата ѝ не можеха да бъдат много различни от неговите. — Преди не съм се отнасял към притеснението ви със съответното уважение.

— Ако извинението ви е искрено, тогава ще забравите този въпрос веднъж и завинаги.

— Обещавам да сторя така след това. За съжаление за последен път трябва да разговаряме за това.

— Тогава ще ме разберете защо не приемам извинението ви сериозно.

Генджи знаеше един-единствен начин да демонстрира искреността си. Това правеше всеки ден в храма на предците си. Никога не го бе правил пред други живи хора извън двореца на шогуна, а още по-малко си представяше, че ще го стори пред чужденка. Застана на колене и се поклони ниско до пода.

— Питам само защото се налага.

Емили знаеше, че за самурая гордостта е всичко. Видът на владетеля, който се унижава пред нея, предизвика сълзи от срам в очите ѝ. Кой бе самодоволният в случая? Кой бе арогантният? Чия бе суетата? В Книга на Иова се казваше: „Съда Ми ли искаш да обориш, да Ме обвиниш ли, та себе си да оправдаеш?“^[2] Тя също падна на колене и взе ръката му в своята.

— Простете ми за моята егоистична суета. Моля, питайте каквото трябва.

Генджи също бе твърде шокиран, за да отговори веднага. Той бе буквално непривикнал особата му да бъде хваната натясно по този начин. Всъщност, ако някой от телохранителите присъстваше в стаята,

главата на Емили сега щеше да се търкаля по пода. Да се докосва великият владетел без разрешение, бе неппростима обида.

— Грешката е моя. Не се обвинявай.

— Обвинявам се, трябва — настояваше Емили. — Колко опасна и измамна е гордостта.

Минаха седем минути, преди те да се върнат на столовете си и тя да дойде на себе си в такава степен, че да може да продължи разговора.

— Може да не е било нищо, само плод на бълнуването ми — започна Генджи. — В снега видях едно колие на шията ти.

Емили се протегна към яката на блузата си. В ръката ѝ се появи тънка сребърна верижка, а на верижката висеше медальон с кръст и стилизирано цвете.

— Това ли беше?

— Да — отговори Генджи. — Какво е цветето на кръста?

— Лилия във форма, известна като „флър де лиз“^[3]. Френските крале са ги използвали като свой символ. Семейството на майка ми е от френски произход. „Флър де лиз“ е спомен от моите предци.

Тя отвори медальона и се наведе да му покаже какво има вътре — миниатюрен портрет на млада жена, която много приличаше на Емили.

— Това е моята майка на седемнайсет години.

— Възраст, която скоро ще достигнеш.

— Точно така, откъде знаете?

— Попитах те, когато правеше снежния ангел.

— Разбира се. — Когато си спомни, тя се усмихна. — Вие не се впечатлихте много от моя ангел.

— Това е провал на възприятията ми, а не на твоето изкуство.

Емили се облегна и въздъхна облекчено.

— Е, това не е толкова лошо. Очаквах — не знаех какво очаквах, но си помислих, че линията на въпросите ще е много по-неприятна.

Нямаше как да избегне задаването на по-трудния въпрос.

— Не съм свършил — рече Генджи.

— Давайте тогава. Готова съм.

Тя наистина изглеждаше толкова готова, колкото и се чувстваше, което всъщност не означаваше, че е истински готова. Но тъй като нямаше какво друго да се направи, той продължи:

— След като бях ранен, спомените ми са откъслечни и неясни. Спомням си, че лежахме заедно с теб. Голи. Така ли беше?

— Да.

— Правихме ли нещо друго, освен да лежим заедно?

— Какво имате предвид?

— Любихме ли се?

Емили извърна глава, шокирана, че е възможно той дори да споменава подобно нещо. Макар да изглеждаше невъзможно, по бузите ѝ изби още червенина.

— За мен е много важно да знам — обясни ѝ Генджи.

Тя не можеше нито да го погледне, нито да каже и една дума.

Накрая, след като тишината премина от мигове в минути, Генджи се изправи.

— Ще забравя този разговор и събитията, довели до него.

Той плъзна вратата и пристъпи навън в коридора. Вече затваряше вратата, когато тя заговори.

— Топлехме се — каза Емили, — за да спасим живота си. Нищо повече. Ние не... — Да говори с точните думи бе мъчително. — Не се любихме.

Генджи се поклони дълбоко.

— Много съм ти благодарен за твоята искреност.

Той си тръгна, без да изпита облекчението, което очакваше. Емили още не беше бременна. Срещата с госпожа Шидзука също предстоеше. Това бяха добри неща. Ала надеждите му бързо се топяха. Другата възможност, за която спомена Хейко — той да се влюби в Емили, — вече не беше толкова невъобразима, колкото му изглеждаше. По време на посещението му, докато бе говорил за времето, което бяха прекарвали в снега, и си бе спомнил какво бе видял и почувствал и бе наблюдавал невинните емоции, толкова неконтролируемо показани от нея, се случи нещо наистина неочаквано.

Той бе установил, че се възбужда.

— Продължавам да смятам, че владетелят Генджи и господарят Шигеру ще поведат нашия род към неговото унищожение — говореше Сохаку. — Следователно не съжалявам за моето решение.

Той бе извел седемдесет и девет самураи от планината и ги бе върнал в манастира Мушиндо. Шейсетте, които бяха останали, се бяха събрали пред него в залата за медитация. Останалите бяха изчезнали преди срещата. Сохаку не се съмняваше, че не след дълго ще ги последват още. Събитията вървяха срещу него.

Не беше успял да убие двамата останали наследници на рода Окумичи.

А главата на Кудо се разлагаше вече, набучена на копие пред „Облак врабчета“. Прокламацията на шогуна за прекратяване на действието на Закона за алтернативното жителство бе направила човек извън закона Сохаку, а не Генджи.

Каваками настояваше все още, че плановете им могат да успеят. Той можеше да си позволи да говори така. Беше ръководител на тайната полиция и велик владетел на Хино. Имаше си място и го знаеше. А Сохаку нямаше нищо. За него не бе останало нищо освен финален смел удар. Без значение беше, че той няма да промени нищо, независимо дали резултатът щеше да е победа или поражение. Единственото важно съображение беше как ще умре, как ще го запомнят семейството и враговете му. Някога бе командвал най-добрата кавалерия от всички владения в Япония. Предпочиташе атаката пред по-пасивното ритуално самоубийство.

Според неговите разузнавачи Генджи бе напуснал Акаока и бе потеглил към Йедо, придружен от по-малко от трийсет самураи. Сега Сохаку разполагаше с два пъти повече мъже. Нямаше да ги има задълго. Съмняваше се, когато напусне храма, че с него ще бъдат и десет души.

Сохаку каза:

— Утре сутринта ще срещнем владетеля Генджи в битка. Освободени сте от клетвите си за вярност към мен. Призовавам ви или да потърсите помирение с него, или да отидете на служба при друг господар.

— Празни думи — избухна гневен мъж на четвъртия ред. — Независимо дали сме освободени от клетвите си или не, ние все още сме обвързани от нашите действия. Помирението е невъзможно. А и кой господар ще приеме изменници като нас?

— Ти да мълчиш — сгълча го един друг мъж. — Рисковете ти бяха известни. Приеми съдбата си като мъж.

— Ти приеми своята — отвърна гневният мъж. Изведнъж мечът му проблесна. Кръвта пръсна от срязаните артерии на мъжа, който му бе направил забележка. Нападателят си проправи път през първите три реда, които го деляха от Сохаку.

Сохаку нито хвана, нито измъкна меча си.

Мъжът бе почти до него, когато друг самурай го съсече откъм гърба.

— Простете му, преподобни абате. Семейството му не успя да избяга от Акаока навреме.

— Няма какво да му прощавам — отвърна Сохаку. — Всеки човек взема решенията си сам за себе си. Ще оставя тук мечовете си и ще отида в колибата за медитация за един час. После ще се върна. Ако някой от вас желае да ме придружи в битката, нека чака тук.

Никой не се отнесе сериозно към поканата му да отиде и да го убие. Когато се върна в залата след час, двата трупа ги нямаше. Всички други самураи бяха по местата си. Щеше да разполага с петдесет и осем мъже срещу трийсетте на Генджи.

Сохаку се поклони ниско на лоялните си васали.

— Нямам думи, с които да изразя благодарността си към вас — рече той.

Смелите и обречените отвърнаха на поклона му.

— Ние сме тези, които сме благодарни — обади се мъж от първия ред. — Не бихме могли да последваме по-добър господар.

— Преподобният абат отказва да координира атаката си с вашата — съобщи пратеникът. — Той ще потегли от манастира на разсъмване.

Каваками разбра. Сохаку знаеше, че смъртта е неговата съдба, независимо какво щеше да се случи с Генджи, затова бе избрал да умре с меч в ръка. Вече не се тревожеше дали ще успее, или ще се провали в кампанията. Това бе станало без значение.

— Предайте моите благодарности на преподобния абат за това, че ме информира за действията си. Кажете му, че ще се моля на боговете за неговия успех.

— Господарю.

Каваками бе с шестстотинте си мъже в село Яманака. От тях едва сто бяха първокласни фехтовачи. Те бяха там, за да защитават другите,

полк от мускетари, срещу пряка атака. Той не очакваше да се стигне до това. Въпреки че силите на Сохаку надхвърляха тези на Генджи в съотношение две към едно — това, в случай че при него се задържат всичките му хора, в което Каваками се съмняваше, — атаката му щеше да бъде пълен провал. Щеше да се провали, защото единствената му грижа бе да демонстрира смелостта си, а не да победи. За жилав кавалерист, какъвто беше Сохаку, се очакваше да причака Генджи в прохода Мие. Там склоновете бяха идеални за атака от върха към подножието от две страни. Ако направеше това срещу военна сила като формирането на Каваками, той и всичките му хора щяха да бъдат съсечени много преди да са успели да пролеят и една капка кръв с техните мечове. Но хората от рода Окумичи не бяха стрелци с мускети. Подобно на Сохаку, те бяха живи реликви от друга епоха. Щяха да срещнат атаката с атака и двете страни да влязат в стълкновение с катани и уакидзаши, с юми, яри, нагината и танто, с оръжията и безразсъдната смелост на древните си предци.

Бяха обречени, всичките. Сохаку щеше да умре в прохода Мие. Генджи и Шигеру щяха да срещнат смъртта в Мушиндо, където ще отидат, след като победят Сохаку. Каваками, разбира се, ще ги чака там. Ще вземе главите на последните господари от рода Окумичи и ще ги занесе в храма на предците си в провинция Хино.

След двеста и шейсет години битката при Секигахара щеше да свърши.

В продължение на няколко продължителни сеанса Генджи изслуша разказа на Шигеру за неговите видения. Чичо му описваше толкова странни събития, че те можеха да се случат само в далечно бъдеще, ако изобщо това станеше. Устройства, които позволяваха да се осъществяват комуникации на огромни разстояния. Летящ кораб. Въздух, който не можеше да се диша. Вода, която не можеше да се пие. Вътрешно море, което сега бе пълно с морски дарове, претърпкано с умираща риба, а бреговете му населени от деформирани негодяи. Такава пренаселеност, че хората се блъскат един в друг, натоварени в каруци с дължина от няколко мили и това не им прави впечатление. Навсякъде огромен брой чужденци, а не само в ограничените райони

на Йедо и Нагасаки. Толкова кръвопролитни и разрушителни войни, че цели градове изчезват в пламъци само за една нощ.

Генджи реши да запише думите на Шигеру за семейните анали и да ги остави за следващите поколения. Те вече не носеха никаква полза. Надеждата му, че собствените му видения ще се изяснят чрез тях, бяха напълно осуетени. С едно-единствено неочаквано изключение.

Във видението на Генджи за собствената му смърт той бе видял нещо, което се явяваше във всяко видение на Шигеру — нямаше никакви мъже с вързани високо коси, мечове или кимона. Самураите бяха изчезнали. Колкото и невероятно да изглеждаше, поне това щеше да се случи в живота на Генджи.

Той погледна към мъжете, които яздеха с него. Беше ли това наистина възможно? Дали през няколко кратки години нямаше да бъдат пометени от чуждестранно пълно завладяване на Япония, както смяташе Шигеру?

Хиде и Таро бяха от двете му страни. Хиде каза:

— Господарю мой, приближаваме прохода Мие.

— Смяташ ли, че там наистина ни дебне опасност?

Таро потвърди:

— Да, господарю. Абат Сохаку е мой командир от пет години. Това е точно теренът, който предпочита. Може да атакува на скорост от двете страни на долината.

— Много добре — отговори Генджи. — Кажи на Хейко и Ханako да отстъпят с Емили и Матю.

— Да, господарю — рече Хиде. — Колко мъже да оставя да ги пазят?

— Никой. Ако Сохаку ни причаква, той няма да се занимава с тях. Единствените, които го интересуват, сме ние с чичо ми.

— Господарю.

Генджи се обърна към Сайки.

— Ти не изказа съображенията си.

— Вашите инструкции са доста уместни, господарю мой, и пълни. Нямам какво да добавя. — Сайки беше спокоен. Каквото щеше да се случи, щеше да се случи. Не знаеше дали ще живее, или ще умре. Знаеше само, че ще действа като лоялен васал. Това му бе достатъчно да знае.

Хейко не беше доволна от инструкциите, които получи. Въпреки това им се подчини. Вече бе обещала, че ще се подчинява, като условие да получи извинение.

Докато аз кажа, ти ще си само гейша. Няма да използваш другите си умения нито срещу Сохаку, нито срещу Каваками. Договорихме ли се?

Мога да се съглася за Сохаку, но не и за Лепкавото око. Той трябва да бъде елиминиран в първия възможен момент.

Не съм искал мнението ти. Съгласна ли си или не? Изражението му не издаваше и най-малко чувство за хумор.

Да, господарю мой, съгласна съм.

И ето я сега, облечена в пъстро, многопластово кимоно за пътуване — много красиво и напълно неудобно, ако трябваше да влезе в битка. Яздеше на седло кобила, която бе точно толкова спокойна, колкото и онази, която носеше Емили. Изобщо нямаше оръжия, като се изключат ръцете ѝ.

— Госпожа Хейко? — повика я Ханako.

— Да?

— Ако ви дотрябват, в дясната чанта на седлото ми има кинжали за хвърляне, а в лявата чанта — къс меч.

— Господарят Генджи ми забрани да ги нося.

— Не ги носите вие, госпожо, а аз.

Хейко се поклони от благодарност.

— Нека се надяваме, че няма да потрябват.

Емили се обърна към Старк:

— Какво ще стане, ако човекът, когото търсиш, не е в манастира?

— Тогава ще продължа да го търся.

— Ами ако е умрял от епидемията?

— Не е.

Чрез Хейко той бе разговарял с Таро за монаха чужденец в Мушиндо. Японците го наричаха Джимбо, което бе съкратена форма от името на мъжа. Джим Боханън. Тъй като японската дума за монах бе „бодзу“, това бе също и каламбур. Както и да се бе нарекъл, описанието му като Етан Круз пасваше точно.

— Какво е каламбур? — попита Старк.

Игра на думи, обясни му Хейко — в случая един звук предаваше повече от едно значение.

О, да.

Хейко и Старк се спогледаха. И двамата се разсмяха. Старк каза, предполагам, че ще трябва да ме учиш на английски, преди да започнеш да ме учиш на японски.

— Не знам с какво те е засегнал — обърна се към него Емили, — но отмъщението е горчив плод. По-добре е да простиш. В Библията се казва, че ако простиш на хората техните грехове, небесният Отец също ще ти прости.

— Амин — отговори Старк.

— Шигеру не е с тях — съобщи разузнавачът.

— Разбира се, че не е — каза Сохаку. — Той обикаля, за да ни направи засада, когато ние направим засадата, която той очаква, че ще направим.

Той се засмя и заместникът му се засмя заедно с него. Подобно на всички обречени хора, те бяха в леко приповдигнато настроение, понеже все още стъпваха по земята, и бяха напълно лишени от страх. Един от тях извади мускета си от калъфа, огледа го така, сякаш го виждаше за пръв път, и го хвърли на земята. Другите мускети също започнаха да падат, докато всички бяха изхвърлени.

Сохаку се обърна към петте реда кавалеристи зад него.

— Готови ли сте?

Един самурай се изправи на стремената, вдигна копието си и изкрещя с всичка сила.

— Десет хиляди години! — Не след дълго неговият вик бе подет от всички. Мъжете, които се смееха малко преди това, сега плачеха и крещяха едни и същи думи в един глас.

— Десет хиляди години!

— Десет хиляди години!

— Десет хиляди години!

Сохаку измъкна меч и пришпори коня си в атака.

Емили чу силни възклицания откъм пътя пред тях.

— Банзай! Банзай! Банзай!

— Да не би някой да приветства владетеля Генджи? — попита тя.

— Да — потвърди Хейко.

— Какво означава „банзай“?

— Древен начин да се каже „десет хиляди години“. Истинското значение е по-трудно за обяснение. Може да се обясни като израз на най-дълбока искреност и вяност. Изговарящият го изразява готовността си да размени вечността за един кратък момент.

— А, тогава това са съюзници на владетеля Генджи — заключи Емили.

— Не — отвърна Хейко. — Това са смъртните му врагове.

Старк извади и двете си оръжия и пришпори коня си към Генджи.

Когато навлязоха в прохода, хората на Сохаку не бяха посрещнати от контраатака, както очакваха, а от град мускетен огън, който идваше откъм дърветата на левия им фланг. Четвърт от тях паднаха, повечето, защото техните коне бяха ударени. Следвайки командира си, останалите заобиколиха фланга и атакуваха по посока нагоре, към линията на дърветата. Мускетният огън се изсипа още на два пъти и бе много по-опустошителен. Едва тогава хората на Генджи отново станаха кавалеристи и предприеха атака извън прикритието на дърветата.

Сохаку се насочи право срещу Генджи. Той си проби път през първите двама мъже, които срещна. Следващият, Масахиро, беше самурай, когото той бе обучавал и бе обучил добре. Масахиро отклони острието, насочено към него и блъсна коня на Сохаку със своя. Сохаку усети, че коляното му прищрака. Като използва само единия си крак, за да се уравни на стремето, той се приведе с цялата си тежест напред, за да попречи на Масахиро да нанесе смъртоносния удар. Това забавяне спаси живота му.

Старк яздеше до Генджи с револвер във всяка ръка и застрелваше доближилите се най-близо нападатели. Стреля единайсет пъти и деветима от хората на Сохаку паднаха мъртви на седлата си. Енергичните усилия на Масахиро държаха Сохаку на дистанция. Това бе единствената причина, поради която дванайсетият куршум не влезе в сърцето му. Той видя Старк да насочва огромен револвер срещу него и забеляза струйка дим. Странно, но не чу нищо. Невидим удар с

огромна тежест порази лявата страна на гърдите му. После чувството за безтегловност като че ли щеше да го издигне в небето. Той се хвърли напред и се прилепи към шията на коня, като се опитваше да не губи съзнание и се бореше яростно да се задържи на седлото.

— Преподобни абате! — Някой хвана юздите му, но той не бе с достатъчно ясен разсъдък, за да разбере кой. — Дръжте се!

Един кон галопираше под него. Колко срамно бе да умре от огнестрелна рана, без нито веднъж да е кръстосал меч с господар от рода Окумичи.

Когато чу виковете на хората на Сохаку, Шигеру разбра, че е допуснал грешка. Никой не го чакаше в засада. Той препусна към хребета на хълма точно навреме, за да види атаката. Докато пристигне, всичко бе свършило.

Сайки го уведоми:

— Загубихме шестима души. Сохаку тръгна право срещу нашите мускети.

— Това е препотвърждение на Нагашино — отбеляза Генджи. — Той използва тактика, която се е провалила преди триста години.

— Тя обаче беше подходяща за целите му — намеси се Шигеру. Той слезе от коня си и започна да разглежда мъртвите врагове.

— Не е сред убитите — каза му Сайки. — След като мистър Старк го застреля, един от хората му го отведе.

— И ти го позволи?

— Не съм стоял на едно място — оправда се Сайки. — По-неотложни дела изискваха вниманието ми.

Шигеру не си направи труда да отговори. Той отново скочи на коня и го пришпори към манастира Мушиндо.

— Този метод на водене на битката е много ефективен, господарю мой — рече Сайки.

— Не виждам да си толкова доволен, колкото показват думите ти — отговори Генджи.

— Аз съм стар човек — оправда се Сайки. — Моят начин е старият начин. Участието в битка, която се решава от огнестрелни оръжия, не ми носи радост.

— Дори когато си на печелившата страна?

Най-сетне Сайки се усмихна.

— По-добре е да си на печелившата страна. Това поне мога да приема с щастие.

Не им отне много време да огледат мъртвите врагове. От уважение към Емили Генджи забрани обезглавяването и дори нареди телата да бъдат покрити колкото може по-добре, докато тя минава край тях.

Той си помисли, че Шигеру ще намери Сохаку бързо и ще го чака, когато той наближи манастира Мушиндо. Бившият му кавалерийски командир, изглежда, имаше смъртоносна рана от куршума на Старк. Не би могъл да язди надалеч. Но когато Генджи наближи стените на манастира, чичо му не се виждаше никъде. Очевидно Сохаку бе останал жив достатъчно дълго, за да се наложи по-продължително преследване.

Сайки предложи:

— Господарю мой, моля, почакайте тук, докато се уверим, че не ви очакват никакви уловки. — Той се запъти напред с Масахиро.

— Точната ви стрелба е впечатляваща — каза Генджи на Старк. — Сигурно в Америка малцина могат да се сравняват с вас.

Силна експлозия попречи на Старк да отговори.

Залата за медитация се разпадна и оттам се разхвърчаха обломки във всички посоки. Неколцина от придружаващите ги бяха ударени и намериха моментално смъртта си. Част от тежка греда счупи предните крака на коня на Генджи и хвърли животното и ездача на земята. Почти в същия момент заобикалящата ги гора избухна в масиран мускетен огън.

Хейко затегли Емили от седлото и я покри със собственото си тяло. Ако тя щеше да е майката на наследника на Генджи, не биваше да бъде наранена. Всички около тях — хора и коне — загинаха. Телата им поглъщаха куршумите, които продължаваха да летят из въздуха. Хейко не можеше да вдигне глава, за да види какво става с Генджи и Старк. Тя се молеше безмълвно на Амида Буда да ги защити с лъчистата си благодат.

Сякаш в отговор на молбата ѝ откъм гората се чува гласове:

— Прекратете огъня! Прекратете огъня!

Стрелбата спря. Друг глас каза:

— Господарю Генджи! Господарят Каваками ви поканва да се приближите и да обсъдите условията на вашата капитулация.

Хейко видя Таро и Хиде да измъкват Генджи изпод мъртвия му кон. Той каза нещо на Хиде. Главният телохранител се изсмя и се поклони на господаря си. После каза:

— Господарят Генджи кани господаря Каваками да се приближи и да обсъдим условията на неговата капитулация!

Предчувствайки подновяването на атаката, всеки оцелял от придружителите на Генджи се притисна още по-силно към земята. След няколко мига тишина откъм гората дойде отговор.

— Господарю Генджи! Вие сте обкръжен от шестстотин души! С вас има жени и чужденци! Господарят Каваками ще гарантира живота им, ако се срещнете с него!

Хиде отбеляза:

— Очевиден трик.

Генджи бе на друго мнение.

— Може би не. Той не се нуждае от трикове. Ние не можем да избягаме. Достатъчно е само да стегне обръча с огнестрелните оръжия около нас и много скоро ние ще бъдем мъртви.

— Господарю мой — разтревожи се Хиде, — несъмнено вие не приемате неговата покана?

— Приемам я. Очевидно той иска да ми съобщи нещо достатъчно неприятно, щом е готов да отложи удоволствието да ме убие.

— Господарю — намеси се Таро, — щом ви хване веднъж, той никога няма да ви пусне.

— О? Нима го предвиждаш? — Това заглуши всички протести, както Генджи си знаеше. Всяко позоваване на пророчествата вършеше работа.

Удоволствието, което Каваками изпитваше, изискваше възможно най-дългото протакане. Той посочи към разнообразната храна и питиета, които адютантът му бе сервирал пред Генджи.

— Няма ли да се възползвате от възможността да се подкрепите, господарю Генджи?

— Благодаря ви за гостоприемството, господарю Каваками, но няма.

Каваками се поклони, с което даде знак, че не се е почувствал обиден от отказа на госта си. Генджи каза:

— Признавам, че не мога да видя причината за тази среща. Изглежда, нашите позиции са на двете крайности. Моите заместници смятат, че възнамерявате да ме задържите.

— Дадох думата си за обратното — отвърна Каваками — и смятам да я удържа. Искях да ви видя преди смъртта ви, която и двамата знаем, че е предстояща и неизбежна, така че най-сетне всичко между нас ще се изясни.

— Говорите така, сякаш сме чужденци. Яснотата и окончателността са онова, към което те се стремят и следователно, което намират. Ние сме безкрайно по-изтънчени. — Генджи се усмихна. — Вечната неопределеност е същността на нашето разбиране. Следователно нищо между нас няма да се изясни и няма да има край, независимо кой ще продължи да живее и кой ще умре днес тук.

— От вашите думи някой би си помислил, че има съмнение кой ще е това.

Генджи се поклони.

— Аз съм вежлив. Изобщо няма съмнение.

Каваками не допусна скандалният подтекст на Генджи да го ядоса, нито постоянната му усмивка да го подразни, както обикновено ставаше. Вместо това той също се обърна с усмивка на лице и продължи да говори в приятелски дух.

— Разбира се, аз не претендирам, че съм вечен. Не съм нито дете, нито идиот, нито чужденец, за да повярвам в подобна небивалица. Имах предвид да изясня онова, което подлежи на изясняване, и да сложа край само на онова, на което може да се сложи край. Основният ми мотив, и аз не се колебая да го призная, е, че по този начин ще изпитам удоволствието окончателно да разоблича фалша на пророческите ви способности.

— Самите тези способности са с двойствена натура и аз съжалявам заради вас, че този аспект на вашия предполагаем триумф няма да се материализира.

— Моля, спестете си съчувствието към онези, които ще се възползват от него, тъй като вие сте способен да го гарантирате. — Каваками направи знак с поглед. Адютантът му пристъпи напред с дървена кутия, загъната в бяла коприна, поклони се и я сложи между Генджи и Каваками. — Позволете ми честта да ви поднесе този подарък.

— Тъй като нямам какво да ви подаря в замяна, трябва да отклоня любезното ни предложение.

— Самото приемане на подаръка ще бъде за мен дар с още по-голяма стойност.

Генджи знаеше какво има в кутията, не от някое видение, а защото го разбра по изражението на лицето на Каваками. С поклон той пое кутията, развърза коприната и я отвори.

Шигеру яздеше, без да бърза, към манастира Мушиндо, тялото му бе отпуснато, а по лицето му нямаше и следа от загриженост. Сетивата му обаче бяха нащрек. Знаеше, че ще открие Сохаку и беше сигурен, че ще го убие без особено затруднение. По-сериозният проблем бе Каваками. Атаката на Сохаку — смело нападение по един фронт с кавалерия без подкрепата на пехота — очевидно не бе част от стратегия, която е дело на Каваками. Това означаваше, че някъде напред е заложен друг, по-хитър, много по-смъртоносен капан. Лепкавото око никога не би предприел открита атака, независимо колко голямо бе численото му превъзходство в хора и оръжия. По-скоро щеше да прибегне до някаква форма на засада. Точни стрелци най-вероятно, които стрелят от далечно, безопасно разстояние.

Той навлезе в долината под манастира, шмугна се в малка горичка и изчезна.

— Къде е той? — попита първият стрелец.

— Говори тихо — изшътка вторият. — Шигеру има уши на вещица.

— Ама къде отиде?

— Спокойно — обади се третият стрелец. — Спомнете си каква награда ще получим, ако отнесем главата му.

— Там. Видях нещо да се движи между дърветата.

— Къде?

— Там.

— А, да, виждам го. — Първият стрелец въздъхна с облекчение.

— Чакай. Това е само кон.

— Какво?

Тримата стрелци се приведоха напред.

— Не виждам никакъв кон.

— Там. Не, това е само сянка.

— Ще излезе оттук — не издържа първият стрелец. — Златото не е необходимо на мъртвеца.

— Спри, глупако. Където и да е, той е твърде далеч, за да ни причини каквото и да било. Трябва да прекоси това открито място. Ще бъде лесно да го застреляме.

Вторият стрелец скочи и хукна след първия.

— Щом е толкова лесно, ти го направи.

— Глупаци! — Но третият също стана и последва втория.

— Нещо става. Виж. — Един от тримата стрелци на втори пост посочи тримата мъже, които напуснаха позицията си на съседното възвишение.

— Млъкни — сгълча го водачът — и се скрий.

Мъжът изпълни нареждането. Но започна да се оглежда нервно във всяка друга посока освен надолу, към долината.

Три поста стрелци. Вече два, след като първият бе изоставен. Шигеру продължи да чака. След минути останалите стрелци също избягаха.

Шигеру се намръщи. Трудно бе да се наблюдава подобна липса на дисциплина дори да се проявяваше само сред враговете.

Той отново пришпори коня си напред.

— Татко.

Беше детски глас. Синът му.

— Нобуйоши?

Отговор не последва.

Той се огледа на всички страни и не видя нищо. Щеше да приеме на драго сърце видението, ако то можеше да върне Нобуйоши при него, дори за най-кратък момент, дори като вампир, прогизнал в кръв, който държи собствената си глава в ръцете си и проклина Шигеру.

— Нобуйоши?

Насилваше се да види онова, което го нямаше. Толкова пъти преди това бе виждал против желанието си. Сигурно веднъж, поне веднъж би могъл да види каквото желяеше?

Ала пред погледа му бяха единствено дърветата и зимното небе. Никакви видения, никакви халюцинации, никакви срещи с мъртвите. Беше ли чул изобщо глас?

— Господарю Шигеру. Правите ми чест. — Сохаку яздеше по пътеката напред, придружен от един самурай. Отвлечен от мисли по сина си, Шигеру едва не се сблъска с него. Сохаку не показваше никакви признаци, че има огнестрелна рана, както бе съобщено. Оръжието му беше безупречно, тялото му — исправено, а гласът му, когато заговори, силен.

— Изобщо не си представяй подобно нещо. Идвам за главата ти. Нищо повече.

Сохаку се разсмя:

— Ще бъдете разочарован. Надценявате я. От моята несъмнено нямам голяма полза. А ти, Йоши, от своята?

— Не, преподобни абате, съжалявам, но не.

Шигеру пришпори коня си в атака. След миг Сохаку и Йоши отвърнаха. Още миг, преди да се срещнат, Сохаку се приведе напред на коня си и нанесе удар нагоре към Шигеру и неговия кон. Йоши атакува в долната част. Шигеру, предчувствайки и двете движения, парира удара на Сохаку и избегна удара на Йоши, като разсече до половината бедрото на Йоши и разкъса бедрената артерия. Йоши усети как Шигеру се завъртя с коня си. Сохаку, забавен от счупеното си коляно, не беше в състояние да води битката с Шигеру, както би могъл като напълно здрав. Когато се обърна, Шигеру вече го нападаше отляво. Сохаку се извъртя на седлото и блокира ниския удар на Шигеру с катаната, а с по-късия уакидзаши в лявата си ръка Шигеру преряза с лекота ставата на дясното рамо на Сохаку.

Сохаку изживя всеки следващ момент така пълноценно, че нямаше чувство за последователност.

Кръвта блисна от мястото, където преди бе ръката му. Виждал ли бе преди по-ярка кръв?

Ръката му още стискаше меча, само че сега мечът и ръката бяха на необичайно разстояние от него — на земята при копитата на коня му.

Той се носеше в безтегловност из въздуха, земята бе отгоре, небето — отдолу.

Лицето на Шигеру се появи пред него, изпръскано с кръв, изпълнено с мъка. Сохаку бе обзет от съчувствие, което не можеше да изрази с думи.

Слънчева светлина проблесна от острието, което изписа дъга във въздуха. Той позна елегантната форма, металургичната марка в единия край и почти белия цвят на стоманата. В страната имаше само два меча като този. Катаната и уакидзаши, наричани заедно „Ноктите на врабчето“.

Обезглавеното тяло падна под него. То беше без дясна ръка. Тя държеше оръжието. Това не бе важно.

Сохаку се изгуби в безкрайната ярка светлина на състраданието на Амида Буда.

Шигеру вдигна главата на Сохаку и го погледна в лицето. Ако бе имал някакви мисли за това колко често напоследък бе убивал приятели и роднини, вече ги нямаше.

— Огън!

Тринайсет от четирийсетте малки мускетни гюлета, които прелетяха във въздуха към него, намериха целта си. Въпреки че го повалиха, нито едно от тях не го нарани фатално. Шигеру се изправи на крака. Докато стоеше, катаната падна от парализираната му дясна ръка. Куршумите бяха раздробили ръката от лакътя надолу. Той затича към дърветата срещу тези, от които бе дошъл огънят. Почти бе стигнал до тях, когато двайсет стрелци с мускети излязоха от прикритието си пред него и стреляха почти в упор.

Той падна втори път. Когато се опита да стане, не успя да помръдне дори пръста си. Не се изненада, когато видя Каваками да го гледа.

— Отрежи му главата — нареди Каваками.

— Той е още жив, господарю мой.

— Чакайте тогава. Донесете ги тук. Покажете му ги. — Адютантът вдигна „Ноктите на врабчето“, така че Шигеру да ги види. — Моля, вижте, господарю Шигеру. — Двама мъже го привдигнаха. Трети започна да удря катаната и уакидзаши, докато не ги разполови.

— Добре — каза Каваками. — Сега му отрежете главата.

Каваками се увери, че триумфалното изражение на лицето му изпълни очите на Шигеру. Колко удовлетворително беше, че това бе последното нещо, което великият воин щеше да види през несретния си живот.

Ала виденията на Шигеру го бяха отвели другаде.

— Татко! — викаше Нобуйоши, докато тичаше към Шигеру. Нямаше кръв, нито отрязана глава, нито проклетия. Момчето се смееше и теглеше малко цветно хвърчило във формата на пеперуда. — Виж какво ми направи братовчедът Генджи!

— Нобуйоши — промълви Шигеру и се усмихна.

Каваками бе приготвил главата на Шигеру според изтънчения етикет. Очите бяха затворени, лицето бе изчистено, без следа от болка или страдание, косата бе безупречно сресана, а ароматът на сандалово дърво почти напълно маскираше миризмата на кръв и започналото разлагане.

— Благодаря ви, господарю Каваками — рече Генджи. — Вашето благородство ме изненадва. Мислех, че ще предпочетете да я подарите на вашите предци.

— О, ще го направя, господарю Генджи. Моля ви, не се обременявайте с тази грижа. Когато вие умрете, ще възстановя както вашата глава, така и тази.

— Мога ли да попитам за местонахождението на тялото? Когато се върна в „Облак врабчета“, ще трябва да бъде извършена пълна кремация.

Каваками се разсмя, въпреки че не му беше до смях. Гостът му не реагира с ужас и страх, както Каваками очакваше. Ако Генджи имаше надежда за спасение, тя трябва да беше свързана с чичо му. Гледката на отрязаната глава на Шигеру би трябвало да го пречупи. Той даде знак на адютанта си, който затвори кутията и отново я зави с коприната.

— За жалост, тялото му, както и трупът на абат Сохаку бяха в залата за медитации. Можете да приемете, че кремацията вече е била извършена.

— Благодаря ви отново за вашата гостоприемност. — Генджи се поклони и се приготви да си тръгне.

— Моля, не бързайте. Трябва да обсъдим още нещо.

Генджи отново седна. Леката, постоянна, дразнеща усмивка бе все още изписана на устните му. Но не за дълго. Каваками искаше да обуздае гнева си. Не искаше негативните емоции да се смесват с предчувствието му какво ще се случи. Това бяха спомени, които той щеше да цени и да си припомня през следващите години.

Каваками продължи:

— Разбирам, че сте много щастлив, защото сте си осигурили привързаността на несравнимата красавица госпожа Майонака-но-Хейко.

— Така изглежда.

— Да, така изглежда — повтори Каваками. — Много често привидното и реалното са твърде различни. Онова, което ни прилича на любов, може да е омраза или, по-лошо, действие, предназначено да обърка и разсейва. Онова, което изглежда красиво, може да е невъобразима грозота. — Той направи пауза, очаквайки остроумна реплика, но Генджи мълчеше. — Понякога онова, което изглежда, и онова, което е, не е едно и също, но и двете са реални. Хейко например изглежда красива гейша и това е така. Но тя е и нинджа. — Той отново направи пауза. Генджи продължаваше да мълчи. — Съмнявате ли се в думите ми?

— Не, господарю Каваками. Не се съмнявам, че казвате истината.

— Не изглеждате изненадан.

— Както вече отбелязахте, посъветвани сме да не обръщаме прекалено голямо внимание на онова, което изглежда, че е така.

— Господарю Генджи, моля ви, бъдете така любезен да се престорите, че вярвате в наличието на малко интелигентност у мен. Без съмнение на вас ви е известен двойственият ѝ характер.

— В името на спора нека го допуснем. — Сега Генджи направи пауза и погледна към него така, че Каваками бе убеден в обзелото го силно безпокойство. — Има и още нещо, разбира се.

— Разбира се. След като знаете, че тя е нинджа, тогава би трябвало да знаете също и че тя е на служба при мен.

— Да, стигнал съм до този извод.

— И аз, разбира се, съм знаел, че вие сте разкрили всички тези факти много отдавна. — Каваками разреши на удовлетворението, което изпитваше, да се изпише на лицето му. — Като всички умни хора, а вие сте умен, господарю Генджи, никой няма да ви го отрече, вие имате склонността да не уважавате ума на другите. За такъв глупак ли ме смятахте, че ще си въобразя, че тайната на Хейко ще си остане тайна?

— Трябва да призная, че преди имах подобни мисли — отвърна Генджи. — Виждам, че са били погрешни.

— Много по-погрешни, отколкото си представяте. Мислехте, че съм изпратил Хейко в леглото ви, за да може тя да ви предаде, дори да ви убие в момент, който сметна за подходящ. Не е неоснователно, след като самата Хейко смята, че това е задачата ѝ. Може би двамата сте обсъдили това в известни подробности досега?

Каваками даде на Генджи възможността да отговори, но той не се възползва от нея.

— Как съм могъл да направя такъв план? За да направи Хейко подобни неща, тя трябва да е предателка и измамница до абсурдност. Никаква външна красота не би могла да скрие подобна грозота от човек с вашата изтънчена проникателност. Обратното, истинската ми цел изискваше напълно различен тип жена. Жена с огромна чувствителност, страст, искреност, задълбоченост. С други думи, точно Хейко. Като силно любящ баща имах само едно желание за нея. Да намери истинската любов.

Каваками отново направи пауза, предвкусвайки момента. Нарастващото объркване по лицето на Генджи го опияняваше.

— Мога ли да си позволя да се надявам, че я е намерила?

Докато Каваками се издигна до титлата на велик владетел на Хино, която преди това принадлежеше на чичо му, той си въобразяваше, че е бил третиран неуважително от Йоримаса, син и наследник на Киори, велик владетел на Акаока. Случаят не беше важен. Нараняването — реално или въображаемо, само нажежи още повече и без това съществуващата вражда още от времето на Секигахара. Още повече го обиждаше да види как пиан и пристрастен към опиума неудачник беше уважаван заради ясновидските си способности, които се предполагаше, че се предават в рода му по наследство. Каваками знаеше, че истинското видение се базира на информация, с която другите не искат да разполагат. Придобиването ѝ изискваше усърдие, умение и вродена способност, която да бъде разработвана последователно. Наследената магия нямаше нищо общо с това.

Известно време той обмисляше наказателните възможности, които му се отваряха. Дуелът беше изключен. Дори пиан, Йоримаса бе по-смъртоносен с меч от Каваками през всичките му десет най-добри дни, взети заедно. А ако въпреки здравия разум той успееше да надделее, тогава щеше да се наложи да си има работа с по-младия брат на Йоримаса — Шигеру, чиято репутация вече започваше да съперничи на легендарния Мусаши. Победата беше равностойна на излизане от сферата на невероятното и навлизане в сферата на категорично невъзможното.

Убийството бе по-разумно. Чрез един исторически инцидент, чийто произход ставаше все по-неясен с течение на времето, родът Каваками беше придобил за васали малък род нинджи. Когато Каваками си представяше смъртта на Йоримаса по такъв таен начин, той не изпитваше ни най-малка радост. Не беше от значение, че всички знаеха кой е отговорен. Но Йоримаса трябваше да разбере, преди да умре, иначе откъде щеше да дойде удовлетворението?

Отговорът дойде при него един ден, когато той придружаваше Риоги, сводника, на обиколка из селата в отдалечените райони на провинция Хино. Интересът на Каваками към гейшите го бе накарал тайно да вложи пари в няколко водещи публични дома. Интересът му обаче не бе към секса, а към информацията. Гейшите знаеха неща, неизвестни другиму.

— Някои, които си въобразяват, че са познавачи, твърдят, че маниерът е всичко — казваше Риоги. — Това е принцип в старата школа на Киото, разбира се. — Риоги се разсмя. — Такъв е възгледът на слепците. Външността, господарю мой, е много по-важна. Поведението може да бъде заучено. А външността или я има, или я няма. Една жена не може да бъде принудена да е красива.

Каваками кимна одобрително, защото това изискваше най-малко усилие, въпреки че не беше съгласен. Не прекарваше времето си с Риоги, защото искаше да разменя думи с него. Възрастният сводник беше грубоват, суров и глупав, отдаден на различни порочни навици, и изключително отблъскващ в почти всяко отношение, което човек можеше да си представи, особено в личната хигиена. Имаше само едно положително качество — поразяващата способност да види рядка хубост у жената, когато тя е още дете. Тъй като не се ползваше с голямо уважение, находките на Риоги никога не стигаха до най-добрите къщи за гейши и поради това така и не бяха подхранвани. Красотата, която в крайна сметка разцъфтяваше, неизменно бе пропилявана в някой евтин бордей в най-лошите райони на Плаващия свят. Ето как Риоги привлече вниманието му. В няколко случая Каваками бе забелязал изключително красиви лица да надничат зад дървените барове на някои от най-скапаните бордеи в Йедо. Проучването разкри две неща. Първо, жените, преждевременно съсипани от годините на изхабяващ живот, независимо колко млади са, бяха неизменно неподходящи за неговите цели. Второ, всяка бе продавана на собствениците от един определен човек.

Каваками придружаваше Риоги на това пътуване за набавяне на нови попълнения, защото се надяваше сам да придобие уменията му. В това отношение той не успя. Трите малки момичета, избрани в селата, които бяха посетили, бяха красиви, но той не можа да различи обща черта или качество, което да подсказва красотата, която Риоги бе уверен, че се крие вътре в тях и чака удобния момент да излезе наяве.

— Благодаря ти за урока — рече Каваками. Той даде знак на помощника си да плати на Риоги уговорената сума.

Риоги пое златните монети с раболепен поклон.

— Нямаше ли друго село в последната долина? Видях дим. Мисля, че долових и някаква миризма.

— Ета — обясни Каваками. Ета бяха потомствените отрепки, които вършеха най-отвратителната работа. Те бяха презрени дори и от най-нискостоящите селяни.

— Касапи? — попита Риоги и подуши въздуха като помияр.

— Кожари — уточни Каваками. Той обърна коня си в обратната посока, към замъка, далеч от отвратителната воня, която променливият вятър сега носеше точно към него.

— Ще погледна — реши Риоги. — Никога не знаеш къде ще откриеш красавица, а?

Каваками тъкмо се готвеше да му пожелае приятен ден, когато размисли малко по-сериозно. Да разбере онова, което другите не знаеха, понякога налагаше да отиде там, където другите не желяеха да отидат.

— Тогава ще те придружа още малко.

— Господарю мой — обърна се към него старшият му телохранител. — Не рискувайте да се замърсите, като влезете в селище на отрепки. Няма причина за това. Как е възможно да има красавица сред тези, които дерат и обработват кожата на закланите зверове?

— А ако има — обади се друг телохранител, — кой мъж би преодолял отвращението си, за да се занимава с нея?

— Въпреки това ще продължим с нашия водач.

Щом видя детето, около тригодишно, Каваками разбра. Нямаше нужда Риоги да му казва, въпреки че той го направи.

— Тя ще съсипе много мъже — рече Риоги, — преди да бъде изхабена от тях. Кои са родителите ѝ, братя, сестри?

Насъбралите се отрепки продължаваха да притискат главите си към земята. Никой не говореше. Всички бяха прекалено вцепенени и уплашени от присъствието на Каваками. Никога преди това самурай — още по-малко самият наследник, не бе стъпвал в селото им.

Каваками каза:

— Отговорете.

— Господарю. — Мъж и жена се придвижиха на ръце и колене, без да вдигат поглед от земята. Следваха ги две момчета и момиче на възраст между пет и осем години.

— Хей, жено, погледни ме.

Тя изпълни заповедта колебливо, вдигна глава, но така и не погледна. Лицето ѝ бе забележително красиво, въпреки че бе отминал

първият руменец на младостта, и тялото ѝ почти не бе загубило елегантността си. Ако Каваками не знаеше, не би подозрял прокълнатия ѝ произход.

— Не е лошо — отбеляза Риоги. — Но майката е нищо в сравнение с това, което ще бъде дъщерята.

По сигнал на Каваками един от телохранителите хвърли малко монети на земята. Малкото момиче беше поставено на една от кротките кранти, които вървяха след неговия кон. Групата потегли. В замъка Хино Каваками плати на Риоги с премия за отличните му инструкции. Сводникът тръгна за Йедо на следващата сутрин заедно с четирите нови стоки от търговията с хора. През нощта спря на пътна станция. Когато не дойде да закуси, ханджията отиде да провери какво става. Намери Риоги с прерязан врат от ухо до ухо. Три от малките момичета с него бяха напуснали живота по същия начин. Четвъртото липсваше.

Както бе инструктиран, Кума Мечката взе детето ета в своето село, дома на малкия род нинджи, на който той принадлежеше.

— Как се казваш?

— Мицуко.

— Аз съм твоят чичо Кума.

— Не си. Нямам чичо Кума.

— Имаш. Просто не си знаела досега.

— Къде е мама?

— Съжалявам, Мицуко. Стана ужасен инцидент. Майка ти, баща ти, братята и сестрите ти отидоха в Чистата земя.

— Не!

— Вече се познавате с Кума — говореше Каваками, — въпреки че запознанството не бе официално. Вашият чуждоземен приятел Старк го застреля веднага след обстрела на Йедо. Може би си спомняте.

— Да.

— Не е необходимо да казвам, че Мицуко — знаете я, разбира се, с професионалното ѝ име — не е сираче. — Той даде знак на адютанта си, който му сипа саке. Това бе случай, който изискваше нещо по-празнично от чай, въпреки че се налагаше да пие сам. — И двамата ѝ

родители още са живи, както и двамата ѝ братя и по-голямата ѝ сестра. Помежду им има невероятна прилика. Особено между Мицуко, майка ѝ и сестра ѝ. Сега, когато е голяма, това личи още повече. Естествено, неизбежните трудности на живота на ета са взели своя данък. Но не и от Мицуко. Сигурен ли сте, че няма да ми направите компания с малко саке, господарю Генджи? То е наистина с най-добро качество. — Беше сигурен, че Генджи не е пропуснал ударението, което направи на „наистина“.

— Не, благодаря ви.

— Не бихте ли могли да кажете някои остроумни или мъдри думи, господарю мой?

— Не.

— Жалко, че не сте могли да предвидите това.

— Не, наистина — потвърди Генджи. — Но нищо не се е случило. Чувствата ми не са засегнати от вашето злословие.

— Вашите чувства? — Каваками се разсмя. — Те трябва най-малко да ви тревожат. Великият владетел дели леглото си с една ета, замърсените потомци на вонящите, хранещи се с помия, разпъващи кожи дегенерати. Съжалявам, че няма да преживеете фурора, който тази новина ще предизвика, когато стане публично достояние. Това ще хвърли неприятно и неотстранимо петно върху репутацията на вашия род дори когато вече е унищожен. Единственото по-добро нещо — или по-лошо в зависимост от гледната ви точка — е, ако вие с Хейко имате деца или дори се ожените. За съжаление натискът, който оказват чужденците, предизвика сгъстяване на събитията във времето. Когато те са тук, сякаш всичко се ускорява, нали?

— Никой няма да повярва на подобно смешно твърдение — настоя Генджи.

— Мислите ли, че няма? — попита Каваками. — Представете си майка ѝ и сестра ѝ от двете ѝ страни. Тогава ще има ли човек, който да се усъмни и най-малко?

— Това няма да се случи — упорстваше Генджи.

— О? Да не би да пророкувате?

Генджи се усмихна. Усмивката му бе лека и бе лишена от увереността на предишната му усмивка, но въпреки това подразни Каваками.

— Пророкувам каквото е необходимо. И чувам пак само това. С ваше позволение, няма да ви се натрапвам повече.

Адютантът и телохранителите на Каваками го погледнаха в очакване на сигнал да съсекат Генджи. Той не го даде. Остави го да се върне при Хейко. Нека я погледне и почувства онова, което неизбежно ще почувства. Такава мъка, че Каваками можеше да си представи как тя е много повече от незабавната смърт на Генджи.

Търпението носеше своите удоволствия.

Никога друг път, както сега, Генджи не бе чувствал болезнените ограничения на пророчеството. Колкото и безнадеждна да изглеждаше ситуацията, той знаеше, че няма да умре тук. Трябваше да живее, за да бъде убит на друго място, по друго време и да срещне госпожа Шидзука, която ще плаче за него, и да му се представи третото и последно видение. Но каква полза имаше от това, което знаеше? Беше влязъл като слепец в един от най-лошите капани.

Ета.

Той можеше да се опитва да се преструва пред Каваками, но не и пред себе си. Разкритието за произхода на Хейко го съсипа.

Ета.

В целия живот на Генджи не бе допускано нито един ета да застане пред погледа му. Касапи, кожарски работници, боклукчии, гробари, превозвачи на трупове.

Хейко бе една от тях.

Ета.

Той се бореше с повдигането на стомаха си.

— Господарю мой, зле ли ви е? — Откакто Генджи се върна, Хиде го чакаше търпеливо да наруши тишината. Само загрижеността, че Генджи може да е бил отровен от вероломния Каваками, накара Хиде да заговори пръв.

— Имам лоши новини — отвърна Генджи. В негово отсъствие останалите живи от неговите мъже бяха изградили стена от мъртвите коне около малкия им редут. Едрите им тела правеха позицията безопасна от куршуми. Генджи щеше да е повече в състояние да оцени тяхната находчивост, ако телата на животните не му напомнях натрапчиво онова, което току-що бе научил. Той дори не погледна

лицата на хората, насъбрали се около него. Ако вдигнеше поглед, щеше да е принуден да погледне Хейко или тя щеше да забележи, че той не е в състояние да я погледне, а той все още не можеше да я погледне. Затова държеше очите си приковани в завитата в бяла коприна кутия, която носеше със себе си.

— Господарят Шигеру е мъртъв.

Присъстващите зяпнаха от изненада и затаиха дъх и това показва на Генджи, че те са се надявали на това, на което и той се е надявал. Че Шигеру ще дойде в последната минута и някак си по чудо ще разгони стотиците врагове, които ги бяха обградили. Ако някой можеше да го направи, това бе само Шигеру.

— Сигурно ли е, господарю? — попита Хиде. — Каваками обича да прави трикове. Да не би да е това?

Генджи се поклони на кутията и я разгъна. Докато го правеше, забеляза, че Хейко говори спокойно с Емили, която незабавно сведе поглед към земята пред себе си. Той изпита благодарност към любезността на Хейко и срам от собствената си упорита неспособност да я възприеме в друга, освен в стресиращата светлина.

Хората отново затаиха дъх, когато отвори кутията. Неколцина от мъжете започнаха да ридаят. Не след дълго всички плачеха. Всичките единайсет самураи, които бяха оцелели от атаката на Сохаку и засадата на Каваками, някои от тях тежко ранени, бяха обучавани от Шигеру. Твърд, точен, непреклонен и безмилостен, той беше последният от майсторите по бойно изкуство в стар стил. Никой член на рода не бе предизвиквал повече страх, омраза и почит. Загубата му разкъсваше същността на война, която той бе изковал дълбоко в сърцето на всеки от мъжете.

Емили, която не можеше да сдържа емоциите си, каза на Хейко със задавен глас:

— Трябва ли войната да се води с такава жестокост? Смъртта не е ли достатъчно ужасна?

— Смъртта изобщо не е ужасна — убеждаваше я Хейко. — Само безчестието е ужасно. За господаря Каваками да представи главата на господаря Шигеру на собствения му род е най-голяма обида. Това оплакват неговите хора. Провала си да защитят господаря Шигеру от такъв срам. Най-осезателно чувстват собственото си безчестие.

По време на затишието Старк бе изтеглил чантите от седлото. Имаше два заредени револвера, четирийсет куршума за четирийсет и четвърти калибър и осемнайсет за трийсет и втори. С настъпването на нощта щеше да си пробие път към стените на манастира. С малко късмет щеше да успее да стигне дотам, да намери вътре Етан Круз и да го убие. Надяваше се експлозията да не го е направила вече.

— Хиде, кажи на госпожа Хейко и госпожа Емили, че те трябва да ни напуснат сега — нареди Генджи. — Господарят Каваками гарантира тяхната безопасност. Господин Старк също е свободен да си тръгне, ако предпочита.

— Да, господарю. — Хиде отиде да каже на Хейко.

Хейко чу думите на Генджи доста ясно, тъй като тяхната бутафорна крепост не бе много голяма и тя се намираше на не повече от десет крачки от него. Тя се зачуди защо не ѝ го каза направо на нея. Откакто се бе върнал, не бе я погледнал нито веднъж. Да не би Каваками да беше казал нещо, с което да разклати доверието му в нея? Със сигурност, каквото и да беше, Генджи нямаше да му повярва. Ако имаше нещо сигурно в несигурния свят, той трябваше да знае, че нейната любов към него е истинска.

Преди Хиде да заговори, Хейко каза:

— Няма да тръгна.

— Госпожо, нямате избор — рече Хиде. — Господарят Генджи нареди така.

Хейко с бързо движение измъкна кинжала си и опря върха му в шията си. Бърз удар щеше да отвори югуларната ѝ вена. Тя отново каза:

— Няма да тръгна.

Емили, вцепенена от ужас, само успя да изрече:

— Хейко — но Хейко не ѝ обърна внимание.

Старк, който бе непосредствено зад нея, си помисли да хване ръката ѝ. Мисълта му още не бе отминала, когато тя измести ръката си така, че той се отказа от идеята. Тя беше готова за това, а той нямаше да успее преди нея. Хиде погледна Генджи:

— Господарю мой.

Генджи знаеше, че Каваками няма да убие Хейко, ако имаше полза. Тя щеше да бъде показана заедно с роднините си като окончателно доказателство за най-големия му триумф. Нейното

унижаване щеше да бъде по-мъчително от смъртта на Генджи. Можеше да ѝ спести това мъчение, като просто настоява тя да си тръгне. Не се съмняваше, че ще пререже гърлото си за миг, без да се колебае. Но не можеше да го направи. Каквото и друго да чувстваше към нея, той също така я обичаше. Той не можеше да бъде инструментът на нейната смърт. Все още имаше надежда. Неговото видение обещавахе живот. Може би осигурявайки го, Хейко щеше да бъде защитена.

Накрая Генджи я погледна. Той ѝ се поклони дълбоко.

— Надявам се да се окажа достоен за подобно лоялно отношение.

Хейко свали кинжала. Отвърна на поклона му и каза:

— Отношението не се определя от достойнствата или лоялността, господарю мой.

Генджи се насили и се разсмя:

— Толкова безусловно? Тогава дългът ми към теб наистина е огромен.

— Да — каза Хейко почти с маниера на гейша, — и как ще го изплатите?

Сега мъжете се разсмяха също. Господарят и госпожата се държаха буквално все едно не се тревожеха от нищо. А как другояче биха могли да се държат? Сълзите бяха изтрити.

Емили попита:

— Хейко, какво правеше?

— Правех демонстрация — отговори Хейко. — Понякога за самурая думите нямат никакво значение.

Генджи отново заговори:

— Емили, Матю, можете да тръгвате. Моят враг няма да ви нарани.

— За къде да тръгваме? — попита Старк.

— Сигурно ще гарантира сигурността ви до резиденцията на американския консул в Йедо. Можете да се качите на следващия кораб за Америка.

— Аз не отивам в Америка — възпротиви се Старк. Той посочи към манастира Мушиндо с револвера четирийсет и четвърти калибър, — а там.

Емили допълни:

— Смятам, че вече ви казах, господарю Генджи, мисията ми е тук, в Япония.

— Заобиколени сме от неколкостотин мъже — отговори Генджи, — които ще направят всичко възможно да ни убият с пушки и мечове само за няколко минути. Наистина ли искате да останете тук?

— Ще бъда там, където Господ избере — настоя Емили.

Старк се усмихна и освободи предпазители на двата револвера.

Генджи се поклони и насочи вниманието си към мъжете.

— Господарят Каваками възнамерява да си вземе обратно главата на чичо ми, когато дойде за моята. Във всеки случай не бих искал да го задължавам.

— Вместо това ние ще вземем неговата — бойко обяви Хиде. — Ще я забием да се разлага пред стените на собствения му горящ замък.

— Да! — възкликнаха едновременно много гласове.

— Защо да чакаме? Нека я вземем сега!

— Спрете — нареди Генджи тъкмо навреме, за да попречи на половината от шепата негови хора да предприемат незабавна самоубийствена атака срещу дулата на войниците на Каваками. — Някога в миналото получих видение, което изяснява настоящето. Това не е краят. — Той не добави, че видението му не показваше задължително оцеляването на някой друг освен на самия него. Думите му обаче постигнаха желания ефект. Видя увереността да се връща в очите и стойката на мъжете. — Разбира се, всеки, който силно желае да се самоубие, има разрешението ми да организира атака.

Дали бе поради съвпадение във времето или в резултат на гнева на Каваками, че усеща добро настроение сред обречените, но заобикалящите го пушки откриха огън. Между изстрелите нямаше никаква пауза. Мускетните гюлета разкъсваха защитните им стени от животинско месо така силно, че най-лошо ударените части започнаха да се разпадат. Над тях свистяха куршуми на вълни.

Дали това му беше показано във виденията? Генджи започна да се съмнява. Сега изглеждаше доста по-вероятно неговата глава и главата на чичо му скоро да висят от седлото на Каваками — или може би, тъй като Лепкавото око изглеждаше доста по-изтънчен, от седлото на адютанта му. Но той си спомни едно правило, което знаеше от дядо си.

Можеш да бъдеш уверен, че предсказаното ще се случи по непредвиден начин.

Хиде видя усмивката на лицето на Генджи и почувства, че увереността му нараства, независимо че ситуацията като че ли се влошаваше бързо. Повечето от конете, разкъсани от мускетни гюлета, започнаха да се разпадат и месото им се превръщаше в гъста каша. Преден крак удари Хиде по рамото и се стовари в кървавата течна маса. В кръга от накълцано животинско месо всички бяха прогизнали в конска кръв. Адът се материализираше около тях. Но Генджи продължаваше да се усмихва. Хиде се хвана още по-здраво за меча си. Повече от всякога той бе сигурен в тяхната победа. Как обаче щяха да я постигнат, беше пълна мистерия.

— Ако е възможно — нареди Каваками на адютанта си, — хванете Генджи и Хейко живи. В никакъв случай не повреждайте лицето на госпожата.

— Да, господарю. Но те и двамата може вече да са умрели, а лицата им да са обезобразени. Изстреляхме неколкостотин куршума по тях.

— Единственото, което направихме, бе да убием на няколко пъти едни и същи коне — сопна се Каваками. — Те чакат да се приближим, за да ги хванем. Тогава те ще се бият. Оставете огнестрелните оръжия и ги нападнете с мечовете.

— Да, господарю.

— Чакай. Нека десетимата най-добри стрелци задържат оръжията си. Възложи им да убият чужденеца с пистолетите веднага щом той се покаже.

— Да, господарю.

Каваками наблюдаваше от голямо разстояние както винаги. Хората му прибраха мускетите и измъкнаха мечовете. Преди го правеха с голямо удоволствие. Не и сега. Вече бяха повярвали в превъзходството на огнестрелното оръжие. Както и Каваками. Не защото неговите шестстотин оръжия имаха предимство срещу десетте или двайсетте меча от страната на Генджи. Това не доказваше нищо. А защото пушките бяха убили непобедимия Шигеру с лекота. Едно селско момче с мускет би могло да го стори. След двуседмични

тренировки селянин с оръжия можеше да победи самурай, който прекарваше години, за да усъвършенства уменията си с меч. Нямаше друг аргумент срещу това, освен историческата инерция.

Все още предстоеше да се разработи нова тактика. Или да се научи от чужденците. Не се изискваше кой знае каква проникателност за използване на пушки при отбрана или из засада. Все още проблемна бе атаката особено срещу въоръжен по сроден начин противник. Нуждата огънят да се прекрати, за да може оръжието да се презареди, изглеждаше непреодолимо препятствие пред непрекъснатата атака. Как го правеха чужденците? Каваками беше твърдо решен да научи. Когато свършеше с Генджи, той щеше да посвети вниманието си на огнестрелните оръжия и бойната тактика с тях. Може би сред чужденците имаше майстор, равен на Сун Цу^[4]. Ако беше така, Каваками щеше да изучи неговата версия на „Изкуството на войната“. Контролът на рода Токугава върху шогуната отслабваше. Той щеше да бъде отвоюван скоро от него, но не по древния метод — от самураи с мечове. Новият шогун щеше да вземе властта с огнестрелни оръжия. Можеше да е той самият. Защо не? Ако старите правила вече не се прилагаха към войната, те не можеха да се прилагат и към йерархичните прецеденти. Родословието щеше да има по-малко значение от огнестрелната мощ.

Оръжия. Той имаше нужда от повече оръжия. По-добри оръжия. По-големи. Оръдия. Бойни кораби.

Чакай. Нямаше полза да изпреварва сам себе си. Първо Генджи.

Каваками се придвижи напред, но внимателно. Хората на Генджи, колкото и малко да бяха, също имаха мускети. Колко трагично, ако го застрелят в момента на най-големия му триумф. Той внимаваше да държи предпазна стена от дървета между себе си и врага.

— Защо прекратиха стрелбата? — попита Хиде.

— Главата ми — обясни му Генджи. — За да я вземат, трябва да използват мечове.

Таро внимателно надзърна през защитаващите ги конски трупове.

— Ето ги, идват.

Генджи погледна към своите хора. Всеки един държеше меч. Мускетите се въргаляха на земята в кървавата маса. Щеше да е много по-ефективно да посрещнат атаката с изстрели вместо с мечове. Но в момента те не мислеха за ефективността. Те бяха самураи. В решителния момент на живота или смъртта, работа вършеше само мечът.

Генджи измъкна собствения си меч. Може би той бе последният Окумичи и като последен представител на рода виденията му бяха напълно фалшиви. Никакво убийство не го чакаше в бъдеще. Нямаше никаква госпожа Шидзука, нямаше да се роди наследник, нямаше да има трето видение. Всичко бе пълна заблуда. Той погледна Хейко и видя, че тя го гледа. Усмивките се изписаха едновременно на лицата им. Не, не всичко е било заблуда.

— Пригответе се — нареди Генджи на своите хора. — Ще атакуваме. — Това бе начинът един самурай да умре. В атака. Като огромен камък, който пада от огромна височина в бездънна бездна. — Готови...

Силен мускетен огън откъм стените на манастира Мушиндо заглуши последните думи от командата му. Половината от първия ред самураи на Каваками паднаха. Настъплението веднага се превърна в хаотично отстъпление, обзети от паника мъже бягаха във всички посоки от Мушиндо. Последва втори залп от мускетен огън и още от хората на Каваками изпопадаха.

Генджи видя дулата на около четирийсет мускета на стената. Кои бяха те? Нямаше време да разсъждава. В тила на позицията на Каваками настъпи нов безпорядък. Земята под тях се разтрепери от ударите на конски копита.

— Кавалерия! — извика Хиде. — Някой атакува Каваками!

— Подкрепления! — каза Таро.

— Откъде? — попита Хиде. — Нашата провинция е на три дни път за човек с бърз кон.

— Погледни — посочи Таро, — връщат се.

Батальонът на Каваками отчаяно се опитваше да избегне атаката на кавалерията и бягаше към Мушиндо. Опустошителен мускетен огън ги пресрещна отново. Но докато стрелците презареждаха, тълпата от уплашени мъже поднови нападението си. Генджи и неколцината самураи с него трябваше да се борят отчаяно, за да запазят живота си.

Остриета проблясваха във всички посоки. Кръвта на умиращи мъже и мъртви коне се смеси в калта. Генджи чу револверите на Старк да стрелят дванайсет пъти, после замлъкнаха.

Нямаше време за презареждане. Старк вдигна меча, хвана го с две ръце и го размаха като брадва, като съсичаше тела, раздробяваше черепи и отсичаше крайници.

Хейко и Ханакo стояха в центъра, между тях бе Емили, те посичаха и пронизваха, който се приближеше към тях.

Един от хората на Каваками се промъкна зад Хиде, който и без това вече се биеше с още няколко, и се хвърли към него.

— Хиде! — Ханакo изкрещя името му, за да го предупреди и се хвърли между него и нападателя. Падащото острие прониза ръката ѝ над лакътя.

Откъм гората нахлуха кавалеристи. Импровизирани знамена с врабчета и стрели се вееха от прътовете за флагове. Те си пробиваха път към Генджи с удари вляво и вдясно през отстъпващата тълпа, крещейки името му като боен вик.

— Генджи!

— Генджи!

— Генджи!

Хейко каза изненадана:

— Виждате ли кой е, господарю!

— Да, виждам — отговори Генджи. — Но мога ли да вярвам на очите си?

— Наредих стрелбата да спре — гневно просъска Каваками.

— Това не са наши оръжия, господарю мой. Изстрелите идват откъм манастира.

— Невъзможно. Всички там трябва да са били избити от експлозията.

— Може би са дошли още от хората на владетеля Генджи. — Адютантът погледна страхливо през рамо. — От началото изглеждаше невероятно, че ще пътува с толкова лек ескорт. Възможно ли е това да е бил капан, господарю мой?

— Това е невъзможно — отговори Каваками. — Ако беше така, Генджи никога не би се срещнал с мен. Нямаше да подлага на риск

живота си, ако имаше друга възможност.

Каваками виждаше как неговите хора се изтеглят от манастира към него и хаосът бързо нарастваше.

— Нашите сили се движат в грешната посока.

— Неочакваният огън причини известно объркване — обясни му адютантът.

— Тогава отивай напред и възстанови реда.

— Да, господарю. — Но адютантът не понечи да тръгне напред с коня си.

Каваками се готвеше да избълва поток от ругатни, когато бе прекъснат от викове зад себе си.

— Генджи!

— Генджи!

— Генджи!

Крецейки бойния вик на рода Окумичи, самураи на коне се врязаха в незащитения тил на позицията на Каваками. Сварени без коне, с прибрани мускети, които не можеха дори да достигнат, хванати натясно между масирания огън и нападащата кавалерия, войниците от батальона на Каваками се пръснаха, изпаднали напълно в паника. Мнозина хвърлиха мечовете си и хукнаха към единствения изход от капана — пътя към Йедо. Куршуми, мечове и конски копита ги унищожаваха по време на бягството им.

Каваками и адютантът му бяха заобиколени, преди да са избягали далеч. Съпротивата им бе вяла и двамата бяха заловени почти без проблем.

— Стойте — обърна се към нападателите си Каваками. — Аз съм по-ценен за вас жив, отколкото мъртъв. Аз съм господарят Каваками. — Въпреки че бе пленник, чувството му за значимост не бе пострадало. Това бе просто отстъпление, а не окончателно поражение. — Въпреки флаговете, които развявате, вие не сте самураи на Окумичи, нали? Кой е вашият господар? Заведете ме при него.

В продължение на петнайсет години Мукай бе лоялен, раболепен помощник на началника на тайната полиция на шогуна. Правеше, каквото господарят му, Каваками, му кажеше да прави, без да се притеснява особено от често изпитваната мъка и рядкото

удовлетворение, което носеше работата му. Целта на живота му беше не да търси конкретни забавления в крайна сметка, а да почита и да се подчинява на онези над него и да командва и да следи за дисциплината на тези под себе си.

Почти прекалено късно той научи, че подобно съществуване не е живот, а е не повече от смърт приживе. Ето това бе животът.

Грубата животинска сила на атакуващия боен кон под него не можеше да се сравни с виталността, която изригваше от собственото му същество.

— Генджи!

— Генджи!

— Генджи!

Наелектризиран от почти болезнен екстаз, Мукай се почувства като живо възплъщение на Бог Гръмовержец, когато поведе настъплението за спасяването на Генджи. Любовта му показва възможности, които никога преди не бе дръзвал да си представи. Действайки от името на любовта, той се освободи завинаги. Щастието, което чувстваше, беше егоистично, лично, много чисто. Не го терзаеше никаква мисъл за дълг, семейство, място, история, традиция, задължение, лице или срам. В него нямаше нищо друго, освен любовта му, не съществуваше друг свят освен единението между него самия и Генджи.

Сто и осемдесет верни васали го последваха в отчаяна езда от малката му северна провинция. Те бяха убедени да го сторят от пророчеството на Генджи за сигурна победа. Доколкото Мукай знаеше, Генджи не бе правил подобно пророчество. Мукай просто излъга, и то излъга изключително добре. Любовта загадъчно го дари с красноречието, което му бе необходимо. Неговите васали, привикнали с непохватния, винаги скромнен господар с вързан език, бяха изненадани дотам, че повярваха и се подчиниха.

Сега флагът с врабчета и стрели се развяваше над него като в сънищата му, а Мукай бе надскочил страха и надеждата, живота и смъртта, миналото и бъдещето. Той нанасяше удари по мъжете, които се изпречваха на пътя му радостно и пламенно.

— Генджи!

Крещеше името на любовта си, това бе декларация, боен вик, свещена мантра.

Полудели от страх заради летящите куршуми и тъпчещите конски копита, много от хората на Каваками се опитаха да намерят убежище в кръга на Генджи. Натискът на толкова много паникьосани мъже с мечове криеше риска да направи това, което планираната атака на Каваками не успя. Генджи и неговите придружители бяха на ръба да бъдат победени.

Да не би да беше стигнал толкова далеч само за да пристигне мигове по-късно? Мукай прокле слабите си познания по стратегия, които му попречиха да разбере къде Каваками ще устрои засадата; ако имаше по-добър военен мозък, той щеше да знае къде да отиде и щеше да е пристигнал преди дни. Той прокле също и лошото си чувство за ориентация, което го поведе по грешната пътека след другата по пътя му през планината; при по-добри познания за звездите, вятъра, сезонното движение на птиците, той нямаше да изгуби ценни часове да върви на изток вместо на запад; прокле петнайсетте години, които бе преживял в килиите за разпити, които нямаха прозорци; всеки човек, който прекарваше повече време навън, би познавал географията на района, а това би компенсирало провала на стратегическите способности или липсата на чувство за ориентация.

Не! Те не можеха да умрат разделени. Не и след като любовта и съдбата ги бяха сближили толкова. Той се откъсна от телохранителите си и се втурна напред във вихрената маса от хора и мечове.

— Генджи!

Раздавайки бясно удари наляво и надясно върху всяка глава, която виждаше, той си проправи път до позицията на Генджи. Огромното множество от оръжия на врага скоро порази коня му. Той едва почувства ударите на копие и посичането на меч, които разкъсваха тялото му. Трябваше да достигне Генджи. Продължаваше да проправя пътя си напред пеш.

— Господарю Мукай! Чакайте! — Васалите се бореха да го хванат.

— Генджи!

— Мукай!

Той прескочи стената от конски трупове откъм Генджи.

— Господарю мой. — Той се поклони. — Дойдох, както обещах.

— Внимавай! — Генджи използва меч си, за да парира удара, предназначен за гърба на Мукай. — Трябва да оставим настрана

любезностите засега. Нека само да кажа, че съм много изненадан и много щастлив да те видя, Мукай.

— Господарю мой — промълви Мукай.

Така както любовта го бе дарила с красноречие, така сега му го отне.

— Господарю мой.

Това бе единственото, което можеше да каже.

Генджи бе пропит с кръв от главата до петите. Дали бе неговата собствена или на враговете му, или от разкъсаните останки на конете, Мукай не можеше да каже. Имаше ли значение? В този прокълнат и драгоцен момент заедно с Генджи, при възможността да се бие на негова страна в условията на абсурдно превъзходство на врага, всякакво чувство за това кой е той и кой е другият изчезна. Нямаше нито субект, нито обект, нито липса на субект и обект. Нямаше нито ход на времето, нито отсъствие на ход на времето. Какво бе в него и какво бе извън него? Не само че той не можеше да намери отговора, но и самият въпрос бе глупав.

— Господарю мой.

За няколко отчайващи момента изглеждаше, че настъпва краят. Хората на Каваками бяха твърде много, а на Генджи — прекалено малко. На мястото на всеки, когото убиваха, идваха трима нови. Тогава, точно когато кръг от мечове около тях започваше да се стеснява, друг залп от мускетен огън дойде откъм стените и цялата съпротива рухна. Изведнъж като по безмълвна команда хората на Каваками пуснаха оръжията си и се хвърлиха на земята.

Всичко свърши.

Мукай каза:

— Триумфът е ваш, господарю мой.

— Не — рече Генджи, — триумфът е твой, Мукай. Тази победа е само твоя.

Усмивката на Мукай бе толкова лъчиста, че той имаше чувството, че цялото му тяло блести.

— Мукай! — Генджи го подхвана, тъй като той се отпусна, напълно лишен от сили.

— Господарю! — Васалите на Мукай пристъпиха напред. Той им направи знак да отстъпят, без да откъсва очи от лицето на Генджи нито за миг.

— Къде си ранен? — попита Генджи.

Мукай не се притесняваше от раните си. Той искаше да каже на Генджи, че мечтите се сбъдват не само за ясновидците, но и за обикновените хора като него, ако са дълбоко искрени. Искаше да му каже също, че си е представял този момент съвсем ясно — кръвта, прегръдката, смъртта, безстрашието и по-специално вечното, трансценденталното, екстазно единение отвъд всички ограничения на възприятието, определеността и разбирането.

После престана да иска дори това, остана само усмивката.

— Господарю! — Хората на Мукай наблюдаваха шокирани как Генджи леко полага тялото на техния господар на земята. Беше им казал, че Генджи е предрекъл победата. Но не беше казал нищо за собствената си смърт.

— Господарят Мукай е мъртъв — каза им Генджи.

— Господарю Генджи, а какво да правим ние? Без господаря Мукай ние оставаме без владетел! Той няма кръвен наследник. Шогунът може да конфискува имението му.

— Вие сте лоялните васали на най-лоялния и самопожертвувателен приятел — обърна се към тях Генджи. — Всички, които искат, могат да останат на служба при мен.

— Тогава отсега нататък сме ваши васали, господарю Генджи. — Бившите заместници на Мукай се поклониха дълбоко на новия си господар. — Какво ще наредите?

— Добре, добре — обади се Каваками, — колко трогателно, колко драматично. Може би един ден това ще стане сцена от пиеса кабуки за вашия живот, господарю Генджи. — Той ги погледна от седлото си, а изражението му както винаги издаваше увереност. Респектирани от положението на Каваками, хората на Мукай го придружаваха по-скоро като гост, отколкото като пленник. В пълен контраст с всички останали той и адютантът му бяха облечени безупречно, незамърсени от битката.

— Слезте от конете — нареди Генджи.

Каваками се намръщи.

— Разрешете ми да ви предупредя да не отивате твърде далеч. Единствената промяна е просто подобряване на шансовете ви за оцеляване. — Той не беше добър с меча. Неговото изкуство бе друго. По ирония на съдбата това беше изкуството да се получават сведения

— това характерно качество, което се предполагаше, че родът Окумичи притежава, за разлика от всички останали. Именно сведенията щяха да му осигурят крайната победа. — Ако преговаряте интелигентно, може наистина да постигнете значителна полза. Мога ли да предложа...

Генджи се протегна, сграбчи Каваками за ръката и го хвърли на земята.

Каваками, задъхващ се и задушаващ се, вдигна лице от калта.

— Вие...

Мечът на Генджи описа дъга над Каваками и срязва врата му от горе надолу, отдясно наляво. Главата на мъртвия мъж се търкулна между раменете му, задържана единствено от гръбнака. Кръвта блисна във въздуха за момент, после секна, щом кръвното налягане падна на нула. Трупът падна напред в калта, главата все още се държеше между раменете, а изуменото лице гледаше към небето.

Генджи погледна към адютанта. Той беше в палатката, когато Каваками говореше за произхода на Хейко.

— Господарю Генджи — каза адютантът.

— Убийте го — заповяда Генджи.

Мъжете от двете страни на адютанта нанесоха удар незабавно. Трупът се намери на земята на три части — глава, дясно рамо и останалото.

Генджи огледа вцепенилите се от страх пленници, може би триста души. Те бяха редови самураи, които вероятно не разполагаха с важна информация. Каваками винаги се чувстваше очарован да знае това, което бе неизвестно на другите. Той не можеше да се наслаждава на това преимущество, като го споделяше с мнозина. Адютантът знаеше. Вероятно Мукай също е знаел. Кой още? Съпругата му? Наложниците му? Други гейши? Дори ако предприемеше убийства в цялата страна, не можеше да бъде сигурен, че ще елиминира всяка възможност. След като Каваками бе мъртъв, може би не беше необходимо. Малцина биха дръзнали да разпространяват такива възмутителни твърдения без доказателства. Това, разбира се, бе ключът. Доказателството.

Генджи нареди:

— Проверете манастира за още експлозиви. След като се уверите, че е чисто, подгответе банята.

— Ами пленниците, господарю?

— Освободете ги. Без оръжията.

— Да, господарю.

Щеше да се оправи с доказателството веднага щом може. Първо, имаше среща с шогуна, на която трябваше да присъства.

Като по чудо Сайки не беше убит от масираната експлозия вътре в манастира. Той беше в безсъзнание, когато стрелците на Мукай го намериха, покрит с останките на Масахиро и коня му. Той бе съвсем отпаднал, докато лежеше на носилката, която го отнасяше към Йедо. Ушите му все още звъняха и той не можеше да чуе нищо друго. Ала онова, което го притесняваше най-много, беше, че е пропуснал обезглавяването на Каваками.

Би искал да види това. Когато слухът му бе възстановен, той щеше да поиска подробен доклад от Хиде.

Етан Круз не беше в манастира. Но той бе някъде и бе жив. Трябваше да е. Старк погледна назад. За втори път минаваше по този път. Спомни си пътеката. Щеше да намери пътя оттук до Йедо.

И да открие Етан Круз.

Емили не усещаше седлото под себе си. Едва чувстваше тялото си. Въпреки че очите ѝ бяха отворени, нищо, което виждаше, не ѝ правеше впечатление.

Беше в шок.

Толкова много кръв.

Толкова много смърт.

Тя се опита да си припомни утешителен стих от Библията. Не се сети за нищо.

В този момент, когато изглеждаше, че всички ще умрат, очите на Генджи срещнаха нейните и той ѝ се усмихна по познатия начин. Оттогава той отново започна да я избягва. Внимаваше това да не си

проличи. Но Хейко го забеляза. Нюансът и неуловимото бяха сред специалните й таланти.

Какво бе казал Каваками на Генджи на тяхната среща?

Ханако погледна Хиде от носилката, на която лежеше. Гордееше се много с него. С всяка криза той съзряваше все повече, ставаше все по-смел, по-концентриран. Дори стойката му на коня се промени. Беше на път да се превърне в отличен самурай, какъвто тя винаги е знаела, че може да бъде. Единственото, което му липсваше, беше съпруга, подходяща за позицията му в живота.

Каза му:

— Освобождавам ви от нашия брак — и извърна глава настрана. От очите й не потекоха сълзи, а тя контролираше дишането си, за да не покаже колко страда.

Хиде се обърна към Таро, който яздеше до него:

— Тя блънува.

Ханако продължи:

— Вече не съм подходяща за ваша жена.

Таро каза на Хиде:

— Да, несъмнено блънува. Дори най-силният воин, който страда от тежко раняване, понякога бърбори глупости. Според мен причината е в загубата на кръв и шока.

Ханако настояваше на своето:

— Имате нужда от партньорка в живота, която не е осакатена, която може да върви до вас, без да ви причинява срам и да ставате за посмешище.

Хиде и Таро продължаваха да не й обръщат внимание. Хиде попита:

— Видя ли я как се хвърли под меч?

— Прекрасно — отвърна Таро. — Виждам съм подобна сцена в театър кабуки, но никога в реалния живот.

— Когато виждам празния й ръкав — каза Хиде, — ще си спомням с дълбока благодарност какво й струваше да спаси живота ми.

— Не мога да държа табла — не спираше Ханако, — нито да нося чайник или шише със саке. Кой може да изтърпи да му сервира инвалид с една ръка?

— За щастие тя запази ръката, с която може да държи меч — отбеляза Таро. — Кой знае кога ще ти потрябва пак до теб?

— Вярно — отговори Хиде. — А една ръка е повече от достатъчно да държи дете до гърдите си или ръката на дете, когато то се учи да ходи.

Ханако не можеше да се сдържа повече. Тя трепереше от емоция. Горещи сълзи на любов и благодарност потекоха от очите ѝ. Тя искаше да благодари на Хиде за неговата вяност, но думите ѝ не можаха да си проправят път през риданията.

Таро се извини с поклон и пришпори коня си към тила. Там сред бившите васали на Мукай той също даде воля на неподлежащите на контрол сълзи.

Хиде остана със сухи очи. Със стоманения самоконтрол, който бе научил в битката, той не позволи никакви сълзи да навлажнят очите му, никакви викове да изтощят тялото му. Тъгата му заради нараняването на Ханако бе дълбока, но тя бе нищо в сравнение с уважението, което изпитваше към смелостта ѝ като на самурай и нарастващата любов, която тя хранеше.

Суровостта на войната и радостта на любовта. Те бяха наистина едно цяло, а не две отделни неща.

Хиде седеше изправен на седлото и яздеше към Йедо.

[1] По името на Уилям Окъм (1285–1347), францискански философ, теолог и политолог, късен схоластичен мислител, смятан за основател на едно от теченията в номинализма. Неговият принцип, че „множеството не бива да се допуска без необходимост“, става известен като „Бръснача на Окъм“. — Б.пр. ↑

[2] Книга на Иова, 40:3, Библия, С., 1995. — Б.пр. ↑

[3] Fleur-de-lis (фр.) — обикновено стилизирано изображение на ирис, на който трите листа са превързани с панделка. Използва се в орнаменти и гербове. — Б.пр. ↑

[4] Китайски военен стратег и генерал, на когото се приписва авторството на трактата върху военната наука „Изкуството на войната“ (IV в. пр. Хр.). — Б.пр. ↑

15

ЕЛ ПАСО

*Думите могат да причиняват вреда.
Тишината може да лекува. Да знаеш кога да
говориш и кога да не говориш е мъдростта на
умния.*

*Знанието може да е пречка.
Невежеството — да освобождава. Да знаеш
кога да знаеш и кога да не знаеш е мъдростта на
пророците.*

*Без да бъде препятствано от думи,
тишина, познание или невежество, острието
реже гладко. Това е мъдростта на воините.*

Судзуме-но-кумо
(1434)

Джимбо огледа студоустойчивите зимни растения, за да се нахрани. Самият акт на гледането им, осъществен с благодарност и уважение, беше подхранващ организма. Старият абат Дзенген му бе разказвал за последователи на дзенбудизма, които стигнали толкова далеч, че повече не им се налагало да се хранят. Те живеели от въздуха, който дишали, от гледките, които виждали, от чистата медитация, която постигали. Тогава той не повярва. Сега не му изглеждаше толкова невероятно.

От време на време Джимбо спираше и си мислеше за Старк. Знаеше, че бившият му враг може евентуално да дойде. Не знаеше кога. Но не мислеше, че ще е след дълго време. Беше ли той в малката група самураи и чужденци, които минаха през манастира Мушиндо преди три седмици? Нямаше смисъл да разсъждава.

Две неща бяха сигурни. Старк ще дойде и ще се опита да го убие. Той не се притесняваше за собствения си живот. Това бе престанало да го тревожи отдавна. Или може би не толкова отдавна.

Поне така изглеждаше. Онова, което го интересуваеше, бе животът на Старк. Ако той убиеше Джимбо, мъката му нямаше да се стопи. Гладът за отмъщение го тласкаше от предишните убийства към следващото. Смъртта на Джимбо, причинена от него, само щеше да увеличи страданието му и товара му от лоша карма. Какво трябваше да се направи? Ако покажеше на Старк новия човек, в който се бе превърнал, човек с истински вътрешен мир, освободен от болката и страданието на омразата, дали и той щеше да види пътя? Джимбо щеше да застане пред него без страх и да поиска опрощение. Ако не го получеше, бе готов да умре.

Нямаше да се бие.

Нямаше да убива.

Никога повече нямаше да вдигне ръката си за насилие.

Леко движение на синапен лист привлече вниманието му. Той внимателно взе малкия бръмбар и го пусна на земята. Бръмбарът бързо побягна на шестте си крака, а двете му антени се движеха във всички посоки. Бръмбарът не го видя. Животът му, толкова енергичен, но и крехък, колкото и неговият, беше в други измерения. Поклони се почитателно на съществото с човешки усещания и продължи да събира вечерята си.

Ниският храст зад него се раздвижи. Той позна леките, бързи движения. Беше Кими, малкото умно момиче от селото.

— О, Джимбо — каза Кими. — Толкова си безшумен, че не разбрах, че си тук. Едва не стъпих върху теб.

— Благодаря ти, че не го стори.

Кими се изкикоти.

— Толкова си смешен. Виждал ли си Горо? Отиде да те търси преди час. Страхувам се, че пак се е загубил.

Джимбо и Кими стояха спокойно. Те слушаха.

— Не го чувам да те вика — рече Кими. — Може би се лута в съседната долина.

— Моля те, намери го. Когато се загуби, той започва да се вълнува силно. А когато изпадне в това състояние, става невнимателен.

— И после се наранява — допълни Кими. — Ако го намеря преди вечерната ви медитация, ще го доведе да го видите.

— Би било добре.

— Довиждане, Джимбо. — Тя се поклони, склонила длани в „гашо“, будисткия жест за мир и уважение. Тя беше първото от селските деца, което имитираше Джимбо, а сега и останалите го правеха, след като се бяха научили от Кими, както обикновено.

— Довиждане, Кими — Джимбо отвърна на поклона и нейния гашо.

Джимбо стигна до портата на Мушиндо точно когато два галопиращи коня я приближаваха от запад. Той позна в първия ездач бившия монах Йоши. Вторият мъж, който бе паднал напред и едва се държеше на седлото, беше преподобният абат Сохаку.

И двамата мъже бяха лошо ранени. Сохаку — по-сериозно от Йоши.

— Помогни ми да го превържа — рече Йоши. — Бързо, иначе ще му изтече кръвта.

— Добре — отвърна Джимбо. — Ти се погрижи за себе си. Пронизан си, имаш порезна и огнестрелна рана.

— Това ли? — Йоши посочи раните си и се разсмя. — Повърхностни са.

Едрокалибрен куршум бе влязъл в гърдите на Сохаку отляво, бе преминал през белия дроб и бе отворил голяма дупка в гърба. Цяло чудо бе, че още бе жив.

— Е, Джимбо — заговори Сохаку, — какви мъдри думи ще кажеш за смъртта?

— Нищо конкретно. Всички умираме, нали?

Сохаку се изсмя кратко. Фонтан кръв плисна през устата му и спря смеха му. Успя да каже:

— С всеки изминал ден говориш все повече като абат Дзенген.

— Преподобни абате, трябва да легнете.

— Нямам време. Превържи ме. — Той се обърна към Йоши. — Отиди в оръжейницата. Намери ми друга броня.

— Да, преподобни абате.

Джимбо каза:

— Там, където отивате, няма да имате нужда от броня.

— Греша. Отивам да се бия. Ще имам нужда от броня, за да ме държи изправен, в противен случай никога няма да стигна там.

— Абат Сохаку, вие няма да се биете повече.

Сохаку се усмихна.

— Отказвам да бъда убит с куршум.

Джимбо превърза раната колкото може по-добре с лапа от лечебни билки, после обви с копринен плат гърдите на Сохаку. Външното кървене бе спряно. Нищо не можеше да спре вътрешното кървене, освен смъртта.

Йоши помогна на Сохаку да облече новата броня, след което завърза здраво връзките й. Торсът му, слабините и бедрата сега бяха покрити с плочки от желязо, лакирано дърво и кожа. Той взе шлема, но отказа да сложи стоманената яка, която можеше да запази гърлото и врата му, и лакираната маска за лицето.

— Преподобни абате — обърна се към него Йоши, — рискувате да бъдете обезглавен.

— Според теб кой ни следи?

— Без съмнение господарят Шигеру — отговори Йоши.

— В най-добрия случай, дори вятърът и светлината да са от моя полза и всеки бог да ми се усмихва, бих ли могъл да го победя?

— При изброените условия, може би.

— А както съм ранен, какви са шансовете ми?

— Никакви, преподобни абате.

— Точно така. Затова предпочитам да му дам възможността да нанесе чисто удара си.

Джимбо се намеси:

— Независимо дали отидете, или останете, резултатът ще е смъртта. Затова останете и умрете в мир.

— В края на краищата всичките ми дългове се сведоха само до един. Онова, което дължа на владетеля Генджи, онова, което дължа на моите предци, онова, което дължа на себе си, е едно и също. Смърт в битката.

Сохаку сгъна крака си под ъгъла, който щеше да заеме, когато седнеше на седлото. Йоши го завърза в тази поза с кожени връзки. Той помогна на Сохаку да се качи на коня и го настани на седлото.

— Как стана така, че поведохте борба срещу господаря Генджи?
— попита Джимбо.

— Предполагаемите му пророчества водят рода към унищожение. Мислех, че ще го спася, като го сваля от власт. Провалих

се. Сега трябва да се извиня.

Джимбо не каза нищо.

Сохаку се усмихна.

— Мислиш, че ритуалното самоубийство е обичайната форма. Точно така. Този конкретен случай изисква битка. Много по-удовлетворително е да убиеш бунтовник, отколкото да го откриеш самоубил се. Искреността на моето извинение изисква да направя най-доброто, което ще се хареса на онези, на които искам да се извиня.

— Разбирам — отговори Джимбо, — въпреки че не съм съгласен. Ако трябва да умрете, тогава е по-добре да го направите, без да вдигате ръката си в насилие. Кармата ви няма да е толкова тежка.

— Грещиш, Джимбо. Моята карма изисква битката. — Сохаку се поклони. Усилието го накара да сгърчи лицето си от болка. — Припомни за мен на твоя Бог или на Буда, когато отидеш при него. Ако изобщо го има.

— Защо отиваш да медитираш в планината? — попита го Кими.
— Мислех, че за това имаш зала за медитация.

— Джимбо — каза Горо и се усмихна щастливо.

— За известно време трябва да съм далеч от всеки и всичко — рече Джимбо.

— Дълго ли няма да те има?

— Джимбо, Джимбо, Джимбо.

— Не, не дълго.

— Ще те чакаме тук.

— Ще липсваш на родителите си.

Кими се разсмя.

— Моите родители имат единайсет деца, глупако.

— Тогава ще се видим, когато се върна — обеща Джимбо. Той се поклони, ръцете му бяха склучени в гашо. Кими направи същото.

— Джимбо, Джимбо, Джимбо — викаше Горо.

Планинската колиба, която Джимбо използваше за медитация в уединение, бе по-скоро предположение, отколкото истинска постройка. Беше направена от стари клони, сплетени хлабаво. Отгоре се виждаше

повече небе, отколкото покрив, стените едва прикриваха гледката към околните дървета и изобщо не бяха сериозна преграда пред вятъра или лошото време. Колибата бе направена от стария абат Дзенген. Много приличаше на схематичните му рисунки на планини, животни и хора. Онова, което липсваше, описваше изображението много по-живо, отколкото това, което беше там.

Думите на Сохаку тегнеха на Джимбо.

Кармата ми изисква битка, бе казал той.

Това да не би да беше също и кармата на Джимбо?

Той не бе човекът, който беше някога. В това беше сигурен. Помалко ясно беше дали напълно бе освободил себе си от миналото. Дали бе изоставил цялото усещане за себе си, както смяташе, и по този начин дали действаше самостоятелно, за да насочи Старк към собственото си освобождение от мъките? Или измамността на поизкусната и изтънчена гордост го обвързваше все по-силно за заблудата?

Дишането на Джимбо стана по-дълбоко и се задълбочи още повече. Вдишванията и издишванията ставаха все по-незабележими. Съдържанието на ума му и на света бяха неразличими. Той навлезе в огромната празнота в същия момент, в който тя влезе в него.

Мери Ан излезе от къщурката с блеснала на лицето усмивка, тъй като очакваше да види Старк. Когато видя Круз, тя се обърна и изтича вътре.

Круз я сграбчи, преди да е успяла да насочи оръжието срещу него, и я удари в слепоочието с барабана на пистолета си. Двете малки момичета започнаха да викат и се сгушиха едно в друго.

Когато Том, Пек и Хейлоу влязоха, Круз вече бе съблякъл Мери Ан гола.

— Ами малките кучки? — попита Том.

— По-добре ги изведи навън — рече Хейлоу. — Не бива да гледат това.

— Съблечи и тях — заповяда Круз. Мери Ан не беше съвсем на себе си. Той я изправи до стената, вдигна ръцете ѝ над главата, събра дланите и прокара ножа си през тях, като по този начин я прикова. Тя дойде на себе си с крясъци.

— Исусе, Богородице, Йосифе — възкликна Пек, — всички благословени светци, майко Божия и Света Троице.

— Етан — повика го Том.

Хейлоу закри малките момичета и ги притисна към едрото си тяло.

— Казах да ги съблечеш — повтори Круз.

— Не и тях — възпротиви се Том. — Те не са сторили нищо.

— Били са родени — настоя Круз. — Ще направиш ли каквото ти казах или не?

Том и Пек се спогледаха. После погледнаха Круз. Раменете му бяха отпуснати, а ръката му бе съвсем близо до пистолета. Пек каза:

— Винаги правим това, което казваш, Етан, ти го знаеш.

— Не виждам да го правите.

Лицето на Хейлоу беше мокро от сълзи. Той не каза нищо. Не издаде и звук. Удари с юмрук в челюстта по-голямото момиче, после и по-малкото. И двете момичета подскочиха от пода от силните удари на мъжа и после се стовариха тежко. Може и да бяха живи. Бяха обаче неподвижни като мъртви. Той разсъблече по-малкото внимателно, а Том и Пек, следвайки примера му, направиха същото с по-голямото.

— Не, не, не! — крещеше безнадеждно Мери Ан.

Круз вдигна по-голямата за косата и набута лицето ѝ на няколко сантиметра от Мери Ан.

— Как се казва?

Мери Ан крещеше и плачеше. Круз каза на Пек:

— Дай ми ножа си.

Пек му го даде. Круз го насочи към гърлото на момичето:

— Попитах, как се казва?

— Беки — отвърна Мери Ан. — Беки. Моля, моля...

Круз заби ножа в корема на момичето и го разпори до сърцето. Хвърли малкия труп в краката на крещящата жена и отиде за по-малкото момиче.

Том избяга навън от къщата.

Пек падна на пода и започна да отстъпва назад по дупе. Когато удари в стената и нямаше накъде повече да бяга, се обърна и повърна, после спазмите на стомаха му продължиха, въпреки че нямаше какво повече да повръща.

Хейлоу стоеше и плачеше.

— Как е нейното име? — попита Круз.

— О, Боже, о, Боже — стенеше Мери Ан.

Круз сложи детето на масата и взе брадвата зад печката.

— Луиз! — изкрещя Мери Ан, сякаш името можеше да спаси живота ѝ. — Луиз?

Круз удари толкова силно, че разполови масата под тялото на момичето. Отсечената глава тупна на пода и се търкулна пред леглото. Той погледна Мери Ан и каза много тихо:

— А сега е твой ред.

Тя не би могла да чуе гласа, тъй като го заглушаваше звукът от крясъците ѝ.

Джимбо не знаеше колко дълго е медитирал. Когато отвори очи, светлината беше същата, както когато ги затвори. Колко време бе минало — миг или дни. Когато се раздвижи, влагата, замръзнала в дрехите му, изпука. Коленете му — сковани, тъй като бяха прегънати дълго време, го заболяха, след като освободи краката си от позата лотос. Повече от момент. Поне два-три дни.

Той напусна колибата и отиде до купчината камъни до коритото на потока. По време на наводненията, които идваха на всеки десет години, тези камъни също ставаха част от коритото. Сега бяха сухи. Джимбо махна няколко от тях, докато видя промазана тъкан. Протегна се и измъкна пакета. Къде да го разопакова? Тук, на открито? Или в Мушиндо? Не, той знаеше идеалното място. Върна се обратно в колибата.

Като конструкция тя по-скоро не бе колиба, отколкото колиба, мъжът, който по-скоро нямаше нищо общо с Етан Круз, отколкото бе Етан Круз, придоби вида на това, което бе някога.

Ето, тук бе шапката му, смачкана, изгубила всякаква форма. Той направи калъп от клони и я намокри със снега, който се топеше в ръцете му. До утре сутринта щеше да изглежда чудесно. Във всеки случай достатъчно добре.

Ето, тук бяха ризата му, панталонът, самото и ботушите. Миришеха на застояла пот и мухъл. Той ги облече.

Ето, тук бяха барабаните и прикладът на неговата двуцевка. Той събра частите и ги монтира. В отделна промазана кърпа имаше шест

патрона. Той зареди двуцевката и изхвърли празните гилзи. Нямахме да има нужда от презареждане.

Ето, тук беше и кобурът му, а в него револвер „Колт“ трийсет и шести калибър, който Мануал Круз му бе дал много отдавна.

Каза ми, че пасеш добитък, момче.

Да, господине. Така казах и това правя.

А-ха. С това се занимаваш, както чух, и с още неща. Възможно ли е да си пропуснал някоя подробност за пашата на добитък?

Не съм сигурен какво искате да кажете, господине.

Не е необходимо да ми казваш „господине“, Етан. Подробността, която имам предвид и ти знаеш, е, че се занимаваш с паша на животни, придобити със средства, които могат да те доведат до бесилото.

Могат да ме обесят само веднъж. Грабежите по пътищата също се наказват с бесило и ако ме искат, те все едно ще ме хванат достатъчно скоро. А в актива ми са и онези двама глупаци, които застрелях там. За тях също могат да ме обесят.

Защо, да не би да си израсъл, за да бъдеш крадец на добитък, разбойник по пътищата и бърз стрелец, а, момче?

Етан чакаше, очакваше да му изнесат лекция.

Караше ме да се гордея с теб, каза Круз. Караше ме да изпитвам чувството, че животът ми все пак има някакъв смисъл. Защото, нека ти кажа, в търговията с курви няма особен смисъл.

Круз му подаде ръка.

Аз съм бащата на Етан Круз. Е, пастрокът. Почти същото е. По дяволите. Понякога в крайна сметка нещата се развиват добре.

Същата нощ Круз свали от кръста си „Колт“ трийсет и шести калибър и го даде на Етан.

Мнозина предпочитат модела „Арми“, четирийсет и четвърти калибър. По-тежък куршум, по-сигурно попадение, смятат те. Но трийсет и шести калибър има едно достоинство за човек, който разполага с възможността да прецизира целта си. Той е с двеста и трийсет грама по-лек от четирийсет и четвърти калибър. Можеш да го измъкнеш много по-бързо. Някой ден, когато противникът ти умира на земята, ще си спомниш за мен с чувство на обич.

Етан усети, че нещо стяга гърдите му. Искаше да каже на Круз, че го помни с обич, независимо дали му беше дал „Колт“ трийсет и шести калибър, или не, но не го направи. Етан не беше многословен.

Затова единственото, което каза, беше: Ами ако ти потрябва? Няма да имаш полза, ако виси на моя колан.

Етан можеше да види усмивката на лицето на Круз и влагата, която се появи в очите му, защото бе разбрал какво иска да му каже, без да го е казал. Круз беше многословен, за разлика от Етан, но в този случай той не каза нищо, въпреки че би могъл. Всъщност той замълча за известно време. Просто седеше и се усмихваше.

После каза: За какво ми е? Няма да влизам в стълкновения с оръжие. Круз му показва своя едрокалибрен пистолет. Това е повече от достатъчно за този стар комарджия, търговец на курви. Каквато и стрелба да има, тя ще стане от толкова близко разстояние, че това изобщо няма да е разстояние.

Когато Джимбо се върна в манастира, по-голямата част от него бе разрушен. Обгорените останки очертаваха голяма яма, където преди това беше залата за медитации. Навсякъде бе посипана пепел от погребалните купчини. Единственото, което бе останало непокътнато, бяха външните стени, банята, стаята за индивидуална медитация на абата и временната затворническа колиба, която хората на Сохаку бяха построили за Шигеру.

Като че ли по-голямата част от децата от селото бяха тук и играеха в руините, фантазирайки върху парчетата и късовете, които намираха.

— Виж. Това е нечия лакътна кост.

— Не, не е. Това е парче дърво.

— Ръка е. Виждаш ли? Накрая има топче.

— Ужасно. Изхвърли я.

— Внимавай. Идва някакъв чужденец.

— Това е онзи, който беше с господаря Генджи. С двата пистолета.

— Не е той. Друг е.

— Бягай! Ще ни убие!

— Джимбо — рече Горо, усмихна се и тръгна напред. — Джимбо, Джимбо.

— Не, Горо, недей. Не е Джимбо. Бягай бързо.

Кими обаче каза:

— Джимбо е. — Тя изтича до него, бе разширила очи от изненада. — Защо си облечен така?

— Трябва да направя нещо, което не мога да направя с другите дрехи. — Той погледна ямата. Сякаш всичкият барут от съседната оръжейница бе избухнал наведнъж. — Какво се е случило?

— Имаше голяма битка, докато ти отсъстваше...

— Умряха стотици самураи...

— Господарят Генджи попадна в капан...

— Джимбо, Джимбо, Джимбо...

— ... главата на Шигеру в кутия...

— ... мускети на манастирската стена...

— ... самураи на коне нападناха...

— ... покрит с кръв от главата до петите...

Не всичко от плетеницата с информация беше ясно. Беше чул достатъчно, за да разбере, че чужденецът с господаря Генджи се казва Су-та-ку и е оцелял в битката. Щом сражението е свършило, той претърсил руините на Мушиндо за Джимбо. Жена с невероятна красота, очевидно известна гейша, попитала Кими дали знае къде е Джимбо и Кими отговорила на госпожата, че той е отишъл в планината да медитира. Тогава госпожата казала нещо на Су-та-ку на неговия език. Кими не знаеше какво му е казала.

В отговор на настояванията на децата той им разказа за продължителната си медитация, за влагата по дрехите си, превърнала се в лед, за посещенията на трите ангела, изпратени от Майтрея, Буда на бъдещите времена, които възвестили вечно щастие за децата от селото, защото те всички ще бъдат преродени в Сухавати, Чистата земя на Амида, Буда на състрадателната светлина.

Същата нощ, след като децата си тръгнаха, той вървеше през променения терен на манастира. Старк беше тук. Щеше да се върне. Дали Джимбо бе по-добър стрелец от Старк? Някога може би. Не и сега. Той не бе практикувал, а Старк със сигурност беше. Старк щеше да го свали, преди да е извадил оръжието си от кобура.

Така би било прекалено лесно. Джимбо щеше да го причака из засада. Старк бе прекалено гневен и обзет от мъка, за да внимава колкото бе необходимо. Засадата щеше да свърши работа.

След завръщането им в Йедо минаха няколко дни, преди Емили да се възстанови достатъчно, за да може Старк да потегли. Процесът бе ускорен, след като Генджи я насърчи да участва активно в изграждането на черквата във възстановения дворец „Спокоен жерав“. Под очите ѝ все още имаше тъмни кръгове, а духът ѝ още не се бе възстановил. Щеше да отнеме повече време. Шокиращата касапница, която бе наблюдавала толкова отблизо, не можеше да се забрави лесно. Но все пак тя отново се усмихваше.

— Трябва ли да се върнеш в манастира толкова скоро?

— Да, Емили, трябва.

Тя погледна четирийсет и четирикалибровия на хълбока му и трийсет и две калибровия, втъкнат в колана му, и не зададе повече въпроси.

— Ще се върнеш ли?

— Поне така възнамерявам.

Внезапно Емили го обви с ръце и го прегърна силно. Той усети сълзите ѝ на врата си.

— Внимавай, Матю. Обещай ми, че ще се пазиш.

— Обещавам.

Генджи изпрати Таро и петима самураи да ескортират Старк. Те знаеха, че трябва да позволят на Старк да продължи за Мушиндо сам, след като стигнеха селото. Той не говореше японски, а те не знаеха английски. Пътуваха в мълчание.

Старк мислеше, че мълчанието ще му бъде добре дошло, но не стана така. Нападнаха го спомени. Не можеше да се освободи от тях. Омразата му към Круз не беше толкова силна, колкото любовта му към Мери Ан.

Мери Ан му каза: Това е най-щастливият ден в живота ми, Матю, кълна се.

И за мен, отвърна той.

Стоеше с Мери Ан, Беки и Луиз под сянката на дърветата на земята, която владееше законно. Мисля да построя нашата къщичка тук. Хей там да има градина. Цветя и зеленчуци. Добитъкът ще е на това място.

Беки попита: А къде ще са прасетата?

Няма да има прасета, отговори Старк.

Беки примигна с недоверие.

Няма да има прасета, каза тя на Луиз.

Няма прасета, повтори Луиз.

Мери Ан погледна Старк.

Това са първите думички, които каза.

Няма прасета? — попита Старк.

Мери Ан кимна. Няма прасета, потвърди тя.

Няма прасета, рече Луиз.

Няма прасета, каза Беки и се засмя.

Скоро всички те се смееха. Смяха се толкова, че не можеха да се спрат. По-късно всички седнаха под дърветата и само се усмихваха и усмихваха.

За Луиз изобщо не можеше да се каже, че е бърлива. Това бе специалитет на Беки. Но след това тя казваше от време на време по някоя думичка. Понякога я провокираше да говори формата на облака или присъствието на вятър, или отсъствието му. Друг път провеждаше кратък разговор с дърветата или с преминаващ елен. А когато бе щастлива, което ставаше често, Старк я чуваше да казва сама на себе си: Няма прасета.

Ако продължаваше да мисли за тях, мислите му щяха да забавят ръката му и да стегнат раменете му, а Круз щеше да го застреля с лекота. Знаеше го, но не можеше да се спре. Само те бяха пред очите му — усмихваха се, смееха се, разговаряха.

Джимбо стоеше абсолютно неподвижен под сянката на дърветата и наблюдаваше как Старк приближава манастира. Беше на около двайсет метра, с гръб към Джимбо, с пистолет във всяка ръка. Когато Старк мина през портата, Джимбо тихо остави оръжието, което носеше. Вече бе махнал патроните и ги бе сложил в джоба си. След това последва Старк.

Старк завърза коня си за дървото и тръгна към манастира с трийсет и две калибровия в лявата си ръка и четирийсет и четирикалибровия — в дясната. Не отиваше на състезание за бързо вадене на оръжие. Това не беше яйдо с пистолети. Щеше да намери

Етан Круз и да го убие. Това бе всичко. Трябваше да внимава. Круз можеше да е навсякъде. Старк искаше той също да има оръжие.

Малката група деца последва Кими през задната стена на Мушиндо.

— Тихо — прошепна тя. — Ако ни хванат, ще бъдем наказани.

Едно от другите момичета сложи ръката си на устата на Горо:

— Тихо.

Горо кимна. Когато момичето махна ръката си, той сложи своята на устата си.

Те се скриха зад падналите греди от залата за медитация и започнаха да наблюдават хижата на абата. Новият чужденец идваше откъм селото. Джимбо вероятно медитираше в хижата. Когато чужденецът дойдеше, Джимбо щеше да излезе и да го посрещне. Бяха облечени доста еднакво. Какво възнамеряваха да правят? Каквото и да бе, щяха да го правят заедно.

Когато премина през портата, Старк тръгна настрани, с гръб, прилепен към стената. Стори му се, че чу нещо да се движи из руините. Круз можеше да е там. Или да е в хижата, в банята, в килията. А дори да е зад тях. Или под тях. Или скрит в някоя сянка. Той провери отново оръжието си. И двата пистолета бяха със свален предпазител. Отдели се от стената и тръгна бавно към развалините. Несъмнено там имаше някой. Трябва да беше Круз. Старк се надяваше Круз, ако наистина беше там, да има само пистолети като него. Ако беше с карабина или още по-лошо, с пушка, можеше да повали Старк, преди той да е успял да стигне достатъчно близо до него.

Старк вървеше напред. Нямаше избор.

— Нито крачка напред, Старк.

Старк почувства допира на метала на дулото отзад във врата си.

— Хвърли оръжието си или ще те застрелям.

Джимбо знаеше, че Старк няма да се разоръжи. Не и сега. Не и след като го бе преследвал толкова дълго и бе дошъл толкова отдалеч и

накрая го бе намерил. Не, дори намирането му да означаваше, че оръжието на Круз — защото той мислеше, че е намерил Круз — е опряно в главата му вместо обратното. Не, дори това да означаваше, че ще умре той вместо Круз.

Беше дошъл да търси смъртта. Ако смъртта не застигнаше Круз, и неговата собствена щеше да свърши работа.

— Хвърли оръжието — повтори Джимбо и каза, каквото би казал и Круз: — Ще отнесе главата ти.

Старк направи каквото Джимбо очакваше, че ще направи. Хвърли се на една страна и се превъртя при падането, като стреля и с двете оръжия, преди да е успял да се прицели. Джимбо го държеше под око през цялото време. Сърцето му бе спокойно, ръката му беше сигурна, целта му не беше деформирана от емоции. Той насочи дулото на своя трийсет и шести калибър леко вдясно от Старк и стреля миг след като тежкият четирийсет и четирикалибров куршум на Старк разкъса гърдите му.

— Джимбо!

Този път не бе Горо, а Кими. Ужасена, тя скочи на крака и се втурна към Джимбо. Другите деца я следваха. Горо продължаваше да държи ръка на устата си. Ала когато Старк се изправи, те спряха, отпуснаха се на колене и се поклониха почитателно. В селото самураите на владетеля Генджи бяха казали, че Старк е равен на господар и трябва да бъде почитан. Те притиснаха челата си към земята, въпреки че се държаха едно за друго и плачеха.

Джимбо не виждаше нищо освен небето и не чувстваше нищо физически. Отначало си помисли, че се е отделил от физическото си тяло и че това е моментът преди съзнанието да се разтвори във вакуума. После видя Старк.

Старк стоеше над Круз. Изглеждаше сякаш бе прекарал целия си живот в гледане на Круз. Беше го открил. Беше го застрелял. Очите, които гледаха Старк, бяха ясни. На лицето не бе изписана болка.

Джимбо искаше да каже на Старк, че семейството му не е страдало, че той ги е застрелял, когато ги е намерил, и те са умрели веднага. Ето това искаше да му каже, но куршумът бе разкъсал сърцето и десния му бял дроб, не му бе останал глас. Така бе по-добре. Да говори лъжи бе всъщност проява на милост към самия него, отколкото към Старк. Старк не искаше от него думи, искаше отмъщение и го бе

получил. Сега зависеше от Старк да намери онова, от което наистина имаше нужда. Джимбо пожела Божията милост за Матю Старк и състраданието на Буда, както и защитата и насоките на десетте хиляди богове. Би се усмихнал, но знаеше, че ще бъде разбрано погрешно, затова запази усмивката в сърцето си.

Старк насочи своя четирийсет и четвърти калибър в лявото око на Круз, а трийсет и втори калибър — в дясното, и стреля три пъти с четирийсет и четвърти калибър и четири пъти с трийсет и втори калибър. Щеше да стреля повече, ако в оръжията му бяха останали още куршуми. Но спусъкът попадна на използвани гилзи след третия и четвъртия куршум. Когато най-сетне спря да натиска спусъка на празните си пистолети, той погледна мъртвото тяло и кръвта, раздробените кости и кървавата маса, където трябваше да бъде лицето. Пъхна в колана си двата револвера и си тръгна.

Децата останаха с приведени към земята глави, докато Старк не се изгуби. После изтичаха при Джимбо, но се спряха на разстояние, когато видяха какво е останало от него.

Само Горо продължи да върви. Той се отпусна на колене край Джимбо и започна да крещи и да стене. Махаше безпомощно с ръце над тялото, сякаш се опитваше да прегърне това, което вече го нямаше.

Кими коленичи до Горо и го прегърна през рамо. С непоколебима решителност тя отпечата мислено спомена за Джимбо върху обезобразеното лице и го видя такъв, какъвто искаше да го запомни.

— Не плачи, Горо — започна да го успокоява тя, въпреки че все още плачеше. — Това вече не е Джимбо. Той отиде в Сухавати, Чистата земя, и когато ние стигнем там, той ще ни посрещне и ние няма да се страхуваме. Всичко в Сухавати ще бъде прекрасно.

Тя беше сигурна в това, защото така ѝ бе казал Джимбо, а той винаги им казваше истината. Тя вярваше, но още не бе в Чистата земя, а бе на тази тъжна и ужасна земя, а тук всичко не беше прекрасно.

Джимбо бе мъртъв.

Двамата с Горо се прегърнаха и заплакаха.

Старк се качи на коня си. Чуваше риданията на плачещите деца зад стените на манастира. Чуваше ги, но не изпитваше нищо.

Нито по-добро.

Нито по-лошо.

Същото като преди, което бе нищо.

Пъхна петите си в стремената и конят тръгна.

А земята бе безформена и пуста; тъмнина покри лицето на бездната.

V
НОВОГОДИШНИЯТ ДЕН
ПЪРВОТО НОВОЛУНИЕ СЛЕД ЗИМНОТО
СЛЪНЦЕСТОЕНЕ ПРЕЗ 16-АТА ГОДИНА НА
ИМПЕРАТОР КОМЕЙ

„СПОКОЕН ЖЕРАВ“

На смъртното си ложе господарят Якуо бе посетен от отец Виера. Отец Виера го попита за какво най-много съжбява в живота си.

Господарят Якуо се усмихна.

Упорит, каквито са обикновено християнските свещеници в това отношение, отец Виера попита дали има нещо, което е направил, и нещо, което не е направил.

Владетелят Якуо каза, че съжалението е еликсирът на поетите. Той е изживял живота си като груб, необразован воин и ще умре като такъв.

Отец Виера, като видя усмивката на устните на владетеля Якуо, попита дали съжбява, че е бил воин вместо поет.

Владетелят Якуо продължи да се усмихва, но не отговори.

Докато отец Виера задаваше въпросите си, владетелят Якуо влезе в Чистата земя.

Судзуме-но-кумо

(1615)

— Мина цяла година — каза Емили. — Не мога да повярвам.

— Повече от година — отговори Генджи. — Вие пристигнахте на вашата Нова година, която е шест седмици преди нашата.

— А, да, така е, нали? — Емили се усмихна, смутена от собствената си небрежност. — Станало е, без да забележа.

— Коледната инсценировка за децата погълна голяма част от вниманието ти — отбеляза Хейко. — Затова не е чудно, че не си забелязала.

— Зефаная щеше да се радва да я види — обади се Старк. — Толкова млади обещаващи християни.

Седяха в голямата стая, която гледаше към вътрешния двор на „Спокоен жерав“. Дворецът бе възстановен толкова педантично точно, всяко дърво, храст и камъче в градината изглеждаха същите, както преди. Гледката се променяше леко само в североизточния ъгъл. Това се дължеше на камбанария, която завършваше с малък бял кръст. Архитектите на Генджи се бяха представили блестящо. Желанието на Емили за черква беше изпълнено, бе спазено и изискването да не се вижда от останалата част на Йедо. Кръстът се забелязваше от почти всяка вътрешна точка в двореца и от никъде извън него. Стратегическото разположение на стените и високите дървета с гъста листна маса постигаха тази цел.

Черквата не се използваше за обичайните церемонии и служби. Емили не бе свещеник. Тя беше прекалено срамежлива и не бе никак уверена, както би трябвало да е свещеникът, че нейната вяра е тази, която изповядва изключителната истина. В продължение на година тя бе видяла достатъчно милосърдие, съчувствие, самоотверженост, себеотдайнаост и всички други християнски ценности да бъдат притежавани от езичници и поради това вече се съмняваше, че изключителността е част от плановите на Бог. Загадката на благочестието е огромна, каза си тя сама на себе си и завърши с „амин“.

Вместо да проповядва, тя преподаваше в неделното училище на будните деца. Родителите им, нерядко последователи и на Буда, и на Божия път, очевидно не възразяваха на уроците от друга вяра. Как бе възможно някой дори да си помисли, че изповядването едновременно на три религии ще бъде една от многото невероятни загадки, с които Емили се бе сблъскала в Япония.

Разказваните от нея истории и притчи, преведени от Хейко, се посрещаха радушно от малките ѝ слушатели, които нарастваха убедително по брой. Напоследък и някои от майките оставаха да слушат. Досега не бе идвал никой от мъжете. Генджи ѝ бе предлагал той самият да я посети, но тя не можеше да разреши. Ако той дойдеше, неговите васали щяха да го последват от чувство за дълг заедно със своите съпруги, наложници и деца, само от задължение към Генджи, а не от глад за Божието слово, който да усещат в гърдите си.

Всички самураи бяха последователи на дзенбудизма, религия, в която не се проповядваше, нямаше и учение, което тя да може да изучи, всичко се свеждаше до сериозност, мрачност и тишина. Дали това изобщо бе религия? Веднъж тя помоли Генджи да ѝ обясни, а той само се засмя.

Няма нищо за обяснение. Аз само се забавлявам с него. Много съм мързелив, за да го правя наистина.

Какво се прави ли?

Той седна в акробатска поза, наречена „лотос“, при която стъпалото на единия крак се поставяше на бедрото на другия крак и обратно, и затвори очи.

А сега какво правите? Струва ми се, че не правите нищо.

Оставям да ме напусне, обясни Генджи.

Да ви напусне? Какво да ви напусне?

Първо, телесното напрежение. Второ, мислите. Трето, всичко останало.

До каква степен?

Като типичен представител на Запада ти винаги мислиш за края, каза Генджи. Парите са края. Ти седиш. Ти се оставяш да те напусне.

И след като си го оставил да те напусне, тогава какво?

Тогава се оставяш да те напусне оставянето да те напусне.

Не разбирам.

Генджи се усмихна и разпусна кръстосаните си крака, а после каза: Според стария Дзенген това е добро начало. Аз не съм подходящият пример. Никога не съм стигал по-далеч от освобождаване от телесното напрежение, а често не стигам дори дотам. Когато преподобният абат Токукен слезе от планината, ще обясни по-добре. Той беше най-добрият ученик на стария Дзенген. Но не бива да разчитаме на това. Той вече може да е постигнал такава яснота, че изобщо да не е в състояние да говори.

Понякога говориш такива глупави неща, каза тя. Колкото по-голяма е яснотата, толкова по-прецизно е обяснението и по-перфектно е предадено схващането. Ето защо Бог ни е дал дарбата да говорим.

Дзенген ми каза веднъж, че най-голямата яснота е пълната тишина. Всъщност това са думите, които изпратиха Токукен в планината. Той ги чу и на следващия ден замина.

Кога беше това?

Преди пет или шест години. Може би седем.

Емили се усмихна сама на себе си. Помисли си, че е възможно до края на живота си да остане в Япония и въпреки това да не я разбере. Тя погледна нагоре и видя Генджи да ѝ се усмихва. Може в края на краищата не беше толкова важно да я разбере. Може би по-важно беше да има отношение.

— Добро утро, господарю. — Хиде се поклони на входа към стаята. Ханако, която се бе поклонила зад него, люлееше новороденото им.

— Избрахте ли му вече име? — поинтересува се Генджи.

— Да, господарю. Мислим да го наречем Ивао.

— Хубаво име — похвали ги Генджи. — „Стабилен като камъка.“ Може би ще е такъв, като баща си.

Хиде се поклони, беше притеснен от комплимента.

— Баща му е тъп като камъка. Надявам се той да е по-умен.

— Може ли да го подържа? — попита Хейко.

— Моля — отговори Ханако.

Тя се движеше с такава грация, че липсата на лявата ѝ ръка изобщо не привличаше внимание. Във всичките ѝ движения се усещаше необичайна плавност. Тя по-скоро, помисли си Хейко, е придобила, отколкото се е лишила от женственост.

Хейко възкликна:

— Какво красиво момченце. Сигурно в бъдеще ще разбие много сърца.

— О, не — възпротиви се Ханако. — Няма да го допусна. Щом се влюби веднъж, ще бъде верен от началото до края. Няма да разбие дори едно сърце.

— Хиде, повикай в нашия род историк — поръча Генджи. — Твоят син очевидно ще бъде първият и последният в това отношение.

— Можете да ми се присмивате — рече Ханако също през смях, — но не виждам нищо лошо в едно обикновено, праволинейно сърце.

— Това е така, защото имаш късмет — отбеляза Хейко — да спечелиш обичта на същото такова сърце.

— За мен не могат да се кажат такива неща — скромно рече Хиде. — Моите склонности и обичаи са по-скоро мързелът, неискреността и разточителността. Ако поведението ми е по-добро от това, то е защото вече нямам свободата да бъда по-лош.

— Това лесно може да се оправи — предложи Генджи. — Кажете една дума и аз веднага ще разтрогна този най-неподходящ брак.

Хиде и Ханакото се погледнаха с много топлота.

Хиде каза:

— Опасявам се, че е много късно. Привикнах твърде с моето пленничество.

Старк се обърна към Емили:

— Мога ли сега да ти пожелаем честит рожден ден, Емили, тъй като тогава няма да съм тук.

— Благодаря ти, Матю. — Емили се изненада, когато си спомни. — Благодаря ти много. Времето минава толкова бързо, че не след дълго ще стана стара мома. — Тя го изрече много очарователно, но не за да предизвика комплимент или отричане, а като нещо, което действително очакваше. Колкото по-хубава е жената, толкова повече губи тя със смяната на всеки сезон. Тук, в Япония, тя поне нямаше никаква красота и поради това нямаше и нищо, за чието наличие или загуба да тъжи.

Хейко учтиво я опроверга:

— Има много време, преди да станеш стара мома. Осемнайсет години се смятат за начало на женствеността, времето на първото истинско разцъфтяване.

Генджи се намеси:

— Ние имаме следната поговорка: „Дори евтиният чай има хубав вкус при първото варене. Дори дъщерята на вещицата е красива на осемнайсет години.“

Емили се разсмя:

— Е, господарю Генджи, не знам защо, но не се успокоявам от това.

— Наистина, господарю мой — рече Хейко, — това ли е най-добрият ви комплимент?

— Като че ли думите ми не бяха най-подходящите за случая, а?

Междувременно Хейко забеляза, че когато Емили погледнеше Генджи, очите ѝ се смееха, кожата ѝ почервяваше и тя не чувстваше никаква обида, каквото и да ѝ кажеше.

— Може ли? — попита Ханакото.

— Разбира се — Хейко ѝ върна сина ѝ.

— Колко далеч ще пътувате? — поинтересува се Ханакото.

— Още нищо не е решено — отвърна Хейко, — мисля, може би, до Сан Франциско за известно време. Поне докато гражданската война в Америка приключи.

— Колко вълнуващо. И колко страшно. Не мога да си представя да живея извън Япония.

— Аз също — отговори Хейко. — За щастие, преживявайки го, няма да ми се наложи да си го представя.

— Каква чест — продължи да разсъждава Ханако, — че владетелят Генджи ви избра да бъдете неговите очи и уши през морето.

— Да — потвърди Хейко. — Наистина висока чест.

Америка? Защо трябва да отида в Америка?

Защото не вярвам на никой друг толкова, колкото на теб.

Простете ми, че го казвам, господарю мой, но ако наградата е изгнанието, за мен ще е по-лесно, ако не ми вярвате толкова.

Не те пращам в изгнание.

Аз съм изпратена принудително извън родината си, отвъд морето във варварска земя, която е напълно непозната за мен. Ако това не е изгнание, какво тогава е?

Подготовка за бъдещето. Имах видение. Много скоро всичко ще се промени. Анархията и вълненията ще разрушат пътищата, които следваме от две хиляди години. Трябва да имаме място за убежище. Това е твоята задача. Да намериш такова място.

Генджи, ако не ме обичаш вече, само кажи. Не е необходимо да правиш такава хитра уловка.

Обичам те. Винаги ще те обичам.

Думите и действията ти не са в хармония. Човек не изпраща жената, която обича, на другия край на света.

Прави го, ако възнамерява да се присъедини към нея.

Ти да напуснеш Япония? Невъзможно. Ти си велик владетел. След време можеш да станеш и шогун. Не можеш да заминеш.

Колко много невъзможни неща вече са се случили, настояваше Генджи, след като са били пророкувани видение след видение от няколко поредни представители на рода Окумичи. Изглежда невъзможно, но можем ли да се съмняваме? Ти ще отидеш в Америка и един ден аз ще те последвам.

Кога ще дойде този ден?

Не съм сигурен. Може би друго видение ще ми покаже.

Не ти вярвам.

Как е възможно да се съмняваш в мен след всичко, през което преминахме? Защо ще искам да заминеш, ако не е истина? Защо ще възлагам на Старк да те направлява и пази? Защо ще изпращам с теб цяло състояние злато? Хейко, колкото и странно да ти се струва, единственото обяснение е това, което ти дадох. Това е доказателство за любовта ми, а не за липсата ѝ.

Тя се съгласи. Какво друго ѝ оставаше? Вярваше, че той все още я обича. Виждаше го в очите му и го чувстваше, когато я докосваше. Ала той я лъжеше. За какво и защо?

Откакто бе отишъл да говори с Каваками преди битката при манастира Мушиндо, нещо се бе променило. Какво му бе казал Каваками? Генджи твърдеше, че не му е казал нищо специално, само го е поканил на среща, за да може да му се надсмива. Това не можеше да е вярно. Каваками му бе казал нещо. Какво?

Емили попита:

— Матю, не си ли от Тексас?

— Да.

— Тогава ще се биеш ли във войната, когато се прибереш у дома?

— Той не може да се бие — отговори Генджи, — поне не веднага. Трябва да основе търговска компания и да я държи като наш довереник.

— Все едно няма да се бия — каза Старк. — Бях дете в Охайо, станах мъж в Тексас. Как бих могъл да вдигна оръжие срещу Севера или Юга?

— Радвам се — рече Емили, — че няма да се биеш за робството.

— Господарю — един самурай коленичи на прага. — Пристигна пратеник от пристанището. Започнал е сутрешният прилив. Корабът трябва да отпътува скоро.

— Все още сме обвързани с прилива — отбеляза Генджи.

— Не за дълго — успокои го Старк. — Капитан Маккейн ми каза, че „Звездата“ ще бъде снабдена с парен двигател, след като пристигне в Сан Франциско.

— Парата може да освободи корабите — отвърна Генджи, — но не и сърцата ни. Подобно на слънцето и луната, ние сме свързани завинаги с притеглянето на морето.

— А не е ли вярно и обратното? — попита Емили. — Нима морето не откликва на движенията на слънцето и луната?

— За нас е вярно другото — държеше на своето Генджи — и винаги ще бъде така.

Хейко, Ханако и Емили сипаха саке на мъжете. После Генджи, Хиде и Старк сипаха саке на жените. Вдигнаха чаши заедно за последен път.

— Нека приливът на смелостта ви понесе напред — каза Генджи, като гледаше Хейко право в очите, — а приливът на спомените ви върне у дома.

ЧУЖДЕНЦИТЕ

*Боговете и Будите, предците и
призраците, демоните и ангелите, никой от тях
не може да изживее вашия живот или вашата
смърт. Нито пророчеството, нито
способността да се надниква в умовете на
другите ще ви покажат пътя, който е само ваш.*

Това успях да науча аз.

Другото оставям да откриете вие.

Судзуме-но-кумо
(1860)

Емили стоеше с Генджи на прозореца, който гледаше към залива Йедо. „Витлеемска звезда“ все още се виждаше едва-едва на хоризонта.

— Ще ви липсва много — каза му Емили.

— Знам, че тя ще намери щастието си там, където отива — отговори Генджи, — затова съм щастлив за нея.

Трийсетте мъже на Генджи бяха облечени в черно, анонимни като нинджи. Той различи Хиде и Таро, защото ги познаваше много добре, както и неколцина от другите по конете им. Зад шала, който прикриваше собствената му самоличност, той направи гримаса. Какво говореше това за водач, който познаваше по-добре конете, отколкото хората? Може би ако водачът е кавалерист, това говореше хубаво, а не лошо. Може би.

— Има един лесен начин да се излезе от селото — каза той. — Не заставайте срещу него. Оставете селяните да дойдат при вас. Внимавайте за всеки, който се опитва да премине през заобикалящите

хълмове. Четирийсет и един мъже и момчета и шейсет и осем жени и момичета. Всеки един трябва да се вземе предвид. Разбрахте ли ме?

— Да, господарю. — Мъжете се поклониха. Никой не попита защо са маскирани. Никой не попита на висок глас защо господарят им проявява подобен интерес към едно жалко селце на ета в провинция Хино. Никой не попита защо той самият трябва да води атаката. Разбраха единствено това, което им бе необходимо да разберат — че ще влязат в селото и ще убият всички, един по един. Затова отговориха: Да, господарю, и се поклониха.

— Тогава нека тръгваме.

С извадени мечове Хиде и още петнайсет мъже нахлуха в селото. Конете, чиито копита чаткаха под тях, събудиха всички, които не бяха станали по изгрев-слънце. Някои вече бяха навън и изпълняваха първите задачи за деня. Те бяха съсечени моментално, много други намериха смъртта си в момента, когато прекрачваха прага на жилищата си. Когато стигнаха другия край на селото, Хиде и хората му слязоха от конете и се върнаха в центъра, като убиваха всеки срещнат по пътя. Останалите самураи влязоха или отстрани, или обикаляха покрайнините, за да хванат онези, които се опитваха да избягат.

Генджи не се колебаеше. Убиваше редом със своите хора. Убиваше както мъже, които се опитваха да се бият със земеделски сечива, така и онези, които бягаха. Влизаше в колиба след колиба и убиваше децата в леглата им, майките, които прикриваха бебетата си и самите бебета. Огледа лицата на умрелите и не видя никой от тези, които търсеше.

Може би Каваками го бе излъгал. Генджи изпитваше болка, че толкова много хора трябваше да умрат заради това, но знаеше, че болката щеше да е по-голяма, ако Каваками беше казал истината. Надеждата за по-малко болка започна да мъждука в него, когато влизаше в последната колиба, близо до центъра на селото.

Хиде вече бе влязъл вътре. Той гледаше как жената се е свила на кълбо от страх и е притиснала дъщеря си към себе си. Между тях имаше дете, което гукаше невинно доволно. Млад мъж стоеше пред тях, за да ги защити, с уред за вършеене в ръце. Един по-възрастен мъж, бащата в домакинството, лежеше мъртъв в краката им.

— Господарю — Хиде местеше ужасен поглед от жените към Генджи и обратно.

Генджи не можеше да се насили да я погледне директно. Очите на Хиде му говореха какво ще види. Разгледа падналия мъж. Дали нещо в устните на възрастния мъж му напомняше за изражението на Хейко, когато бе изпълнен с решителност? Стори му се, че е така.

Чу някой да влиза зад него и отмести поглед.

Таро каза:

— Господарю. — Същият тон на шок и изумление както при Хиде усети и в неговия глас.

Генджи вече не можеше да избегне гледката. Насили се да погледне и видя собственото си проклятие.

От старата жена, през годините и усиления труд в живота на отрепките, надничаше размазано, но несъмнено отражение на лицето на Хейко. Младата жена, притиснала се към нея, сигурно бе дъщеря ѝ. Грубоватата ѝ хубост, разцъфтялата ѝ младост напомняха за по-голямата, по-изтънчена красота, която Генджи така добре познаваше. Смелият млад мъж, който държеше уред за вършеене, трябва да бе съпругът ѝ, а бебето — тяхното дете. Майката на Хейко, сестра ѝ, племенничето ѝ и зетят ѝ. На земята лежеше баща ѝ. Някъде в другата част на касапницата той знаеше, че ще намери братята ѝ.

— Господарю — отново рече Таро.

Генджи нареди:

— Нека никой друг не влиза в тази колиба.

— Да, господарю — отговори Таро.

Генджи чу, че той излиза.

— Можеш да го последваш — обърна се Генджи към Хиде.

— Няма да ви оставя сам — отказа той.

— Излизай — заповяда Генджи. Не искаше да има свидетели на престъплението си. Нека това бъде вечен срам само за него.

— Няма, господарю мой — не се съгласи Хиде и с внезапно движение в следващия момент съсече младежа. Преди Генджи да може да реагира, следващите бързи удари на острието на Хиде паднаха върху двете жени, после, след мигновено колебание, той разреза гърлото на бебето.

— Таро — повика го Хиде.

Таро влезе вътре.

— Да?

— Отведи господаря Генджи при коня му и с езда стигнете до сборния ни пункт. Ще завърши задачата с останалите хора.

Таро се поклони.

— Така и ще сторя.

Генджи се препъна, излизайки на утринната светлина. Изобщо не знаеше какво прави, нито къде отива.

— Господарю мой? — Таро се опита да го отведе до коня му.

— Не — Генджи стоеше и наблюдаваше, докато Хиде търсеше сред трупите и разглеждаше внимателно лицата им. Той посочи телата на двама от мъжете. Генджи се досети, че това трябва да са братята на Хейко. Те бяха вкарани в колибата, която Генджи току-що бе напуснал, и колибата бе подпалена. Едва когато всички трупе бяха преброени и те заедно с цялото село бяха подпалени, чак тогава те се качиха на конете и препуснаха.

Беше ли вината на Генджи по-малка, защото Хиде му бе попречил да извърши сам убийствата? Не. Мечът бе на Хиде, а намерението — на Генджи. И какво бе постигнал? Живото доказателство бе унищожено. Това обаче не гарантираше, че тайната на Хейко ще остане скрита. Възможно е да я знаят други, в други села. Някои оцелели близки на Каваками е възможно да са подочули нещо, докато са пили саке с него и са наблюдавали луната. Унищожаването на семейството беше необходима мярка, но дори да убиеше половината нация, пак нямаше да е убил достатъчно хора, за да скрие завинаги истината. Единственото място, където Хейко със сигурност щеше да е в безопасност, беше извън Япония. Истината нямаше да я последва толкова далече, а ако това се случеше, нямаше да има никакво значение.

В Америка малцина знаеха за съществуването на Япония, още по-малко на ета.

Генджи не отричаше, че Хейко му липсва. Дали Емили искаше той да го отрече? Тя не можеше да разтълкува изражението му. На устните му бе изписана усмивка, разбира се, леката усмивка, която присъществаше неизменно. Четеше ли се тъга в очите му? Би трябвало да има.

Почувства кратка внезапна болка в сърцето, която се надяваше да не е ревност. Какво чувстваше в действителност? Хейко беше най-добрата ѝ приятелка в Япония, и то истинска приятелка. Щеше много да липсва на Емили, въпреки че постоянното ѝ присъствие щеше да усложни и без това оплетените ѝ чувства. Любовта бе достатъчно трудна, когато беше обикновена и без трудности, както при Хиде и Ханакo. Колко по-трудно ставаше, когато две жени бяха влюбени в един и същ мъж, а тези две жени бяха близки приятелки. Не че помежду им е имало някаква конкуренция или от страна и на Хейко, и на Генджи е имало дори намек, че чувствата ѝ са разкрити. Емили не занимаваше мислите им. Тя беше чужденка, гротескна, грозна фигура, която беше трудно дори да гледаш. Тя нямаше да бъде обичана никога. Но беше свободна да отдаде сърцето си дори никой друг да не разбере. Това беше достатъчно. Така ли? Или тя искаше отново да я смятат за красива, както в Америка? Понякога си мислеше, че иска въпреки болката, която това неизбежно щеше да ѝ причини, ако Генджи също я възприемеше като красива.

— Как можете да бъдете сигурен? — попита го Емили. — Щастieto не е задължително съдба за всеки.

— Просто интуиция.

— Интуиция. Не твърдете, че сте имали видение за нейното щастие, надявам се.

— Не. Аз няма да имам повече видения, не и такива, каквито ти имаш предвид.

— Наистина ли приемате това? — въпросът на Емили бе сериозен. Ако той можеше да се откаже от всички претенции за пророчество, щеше да бъде много по-близо до спасението.

— Е — отговори Генджи, — остава само още едно. Ще го позволиш ли?

Емили се намръщи и погледна настрани.

— Тук не става въпрос дали ще позволя, или няма да позволя, господарю Генджи, както добре знаете. И, моля ви, престанете да ми се усмихвате така. Богохулството ни най-малко не ме забавлява.

Генджи не преставаше да се усмихва. Той обаче и не говореше и след минута мълчание Емили съжали за грубия тон, който бе използвала в разговора си с него. Отношението му към религията беше болезнено несериозно. Ако всеки бъдещ патрон на християнството в

Япония беше като него, нямаше да мине много време, преди „Правдивото слово“ да се превърне в секта на будизма или на „Пътя на боговете“ не чрез промяна на формата, а чрез добронамерено и непланирано поглъщане. Това я притесни, но не толкова, колкото някога, не и толкова, колкото би трябвало. Когато мислеше за Генджи, вече религията не беше първото, което ѝ минаваше през ум.

— Можеш ли все още да го виждаш? — попита Генджи.

— Да, така мисля — отвърна Емили. — Ето. — Нажежена до бяло светкавица на ръба на света. Пътуване на мачтата на „Витлеемска звезда“. Или пръски вода от гребена на далечна вълна, донесени от вятъра.

Кога се влюби в него и защо? Как може да направи нещо толкова глупаво, толкова безнадеждно, толкова обречено да завърши нещастно?

— Господарю мой — Таро се поклони на входа на стаята.

— Да?

— Съжалявам, че ще ви информирам, но по-рано днес при Йокохама е имало инцидент.

— Какъв инцидент?

— Някои от хората на господаря Гайхо са направили забележка. Нашите се почувствали длъжни да отговорят.

— Също с думи?

— Не, господарю. С мечове. Петима от хората ни са ранени, никой — сериозно.

— Толкова много? Възможно ли е уменията ни да са отслабнали толкова много за така кратко време?

— Не, господарю. — За пръв път, откакто докладва, Таро изглеждаше доволен. — Седем от васалите на господаря Гайхо се пренесоха в отвъдното, а още седем вероятно ще го направят скоро, благодарение на раните си.

— Кой проучи това?

— Аз, господарю. Веднага след сблъсъка.

— Значи си бил в Йокохама — поинтересува се Генджи, но си пристигнал твърде късно, за да предотвратиш насилието.

— Не, господарю мой — Таро се поклони дълбоко. — Бях там, когато сблъсъкът започна. Аз лично нанесох първия удар.

Генджи се намръщи:

— Това е разочароващо. Знаеш, че стабилността на шогуна се разклаща от признаци за неподчинение пред чужденците.

— Да, господарю.

— Даваш си сметка, че Йокохама има голямо население от чужденци, както постоянни жители, така и временно пребиваващи.

— Да, господарю.

— Е?

— Бяха отправени нетърпими обиди — очите на Таро се стрелнаха към Емили. — Смятам, че отговорих както трябва.

— Разбирам — отговори Генджи. — Да, мисля, че може би си го направил. Можеш по-късно да ми дадеш пълен доклад. Междувременно информирай господаря Сайки. Сигурни сме, че ще получим мъмрене от шогуна. Той трябва да подготви официален писмен отговор.

— Да, господарю.

— Помни, че трябва да говориш високо и ясно. Господарят Сайки вече не чува както преди експлозията в манастира Мушиндо.

— Да, господарю — Таро се усмихна. — По предложение на Хиде ние започнахме да практикуваме да придружаваме устните си доклади с писмени.

— Много добре. Моите похвали за Хиде. И, Таро, благодаря ти, че си защитил честта на дамата.

— Не е необходимо да ми благодарите, господарю. — Таро се поклони към Емили. — Тя е чужденката от пророчеството.

Когато той си тръгна, Емили попита:

— Защо той ми се поклони?

— Така ли?

— Да. Поне така изглеждаше.

— Предполагам, че се е зарадвал да те види.

— Не мисля така — настоя Емили. Интуицията ѝ казваше, че тя бе предмет на разговора. Тя не чу името си — Е-ме-ри, — но Таро я гледаше, докато говореше, а Генджи преднамерено не я погледна нито веднъж. — Пак съм причинила неприятности, нали?

— Как би могла? — Генджи ѝ се усмихна обезоръжаващо. — Не си направила нищо.

— Самото ми присъствие носи неприятности.

— Не изглупявай, Емили. Това не е вярно и ти би трябвало да го знаеш.

— Моля ви, аз не съм дете, за каквото ме смятате.

— Не те мисля за дете.

— Известни са ми силните ксенофобски чувства. Опасявам се, че се превръщам в ужасен товар за вас. Моля ви, кажете ми. Какво се случи?

Генджи погледна откритото ѝ лице и честното ѝ простодушно изражение и въздъхна. За него беше изключително трудно да я лъже.

— Някакви невежи васали на враждебен господар са си позволили известни коментари. Сигнало се е до малко спречкване. Някои от моите хора са ранени, но не сериозно според Таро.

— А васалите на другия господар?

— Този следобед са по-малко, отколкото са били сутринта.

— О, не — Емили закри лицето си с ръце. — Все едно, че съм ги убила със своите ръце.

Генджи се бе разположил на стола до нея. Той седеше изправен на края, както се бе научил, вместо да се отпусне, както правеше преди. Вътрешните му органи се чувстваха много по-добре, когато стояха на мястото си, вместо да се притискат неестествено един в друг. Той постави леко ръцете си на раменете ѝ.

— Поемаш твърде много неща върху плещите си, Емили.

Щом почувства докосването му, тя се разплака.

— Така ли? Ако не бях тук, никой нямаше да каже нищо за мен и никой от вашите хора нямаше да бъде принуден да прави каквото и да било. Как мога да си мисля, че не съм виновна?

— Ако те нямаше тук, щяхме да намерим други причини, за да се убиваме. Винаги го правим.

— Не. Не можете да ме успокоите с подобни елементарни лъжи. — С огромно усилие на волята тя престана да плаче, въпреки че продължаваше да трепери. Погледна го и му каза това, което смяташе за редно, но което не би искала да изрече никога. — Не бива да оставам близо до вас.

Генджи също я погледна замислено. Накрая кимна и отговори:

— Права си. Чудя се защо съм бил сляп толкова дълго време. Решението е толкова очевидно, толкова ясно. За да се спасим от понататъшно насилие, ти трябва да си тръгнеш веднага. Не само от

двореца, не само от Йедо, но и от Япония изобщо. Ако бях проумял тази истина по-скоро, можеше да се качиш на борда на „Звездата“ тази сутрин с Хейко и Матю. Няма значение, ще се разпоредя незабавно да те качат на следващия параход. Ще стигнеш Хонолулу преди тях и ще се присъединиш към Хейко и Матю за останалата част от пътуването до Сан Франциско. Щом ти си отидеш, ние най-сетне ще заживеем в мир.

Той стана и отиде бързо до вратата. Когато стигна там, спря и се обърна. Тя го гледаше изумена. Генджи се разсмя.

— Виждаш ли глупостта на разсъжденията си? Ние сме се убивали взаимно в продължение на хиляда години, преди ти да пристигнеш. Защото някой си стъпил върху сянката на друг. Защото предната вечер гейшата сервира на другия, преди да сервира на този. Защото прародителят на единия предал прародителя на другия преди десет поколения. Ако не беше цветът на очите ти, заради който да се избиваме, повярвай ми, нямаха да ни липсват причини.

Ефектът върху Емили не бе този, който Генджи очакваше. Тя примигна безмълвно на няколко пъти, после се разрида толкова жално, че предишната ѝ скръб вече изглеждаше нищожна.

— Емили — Генджи седна до нея. Той хвана брадичката ѝ с ръка и се опита да я успокои, като повдигна лицето ѝ. Тя се обърна настрани и продължи да плаче. — Ако съм казал нещо нередно, прости ми, само исках да ти покажа чрез преувеличение, че отсъствието ти не е решение.

Ридаейки, тя успя да каже:

— Бях много щастлива тук.

— Не ми изглеждаш щастлива.

— Господарю — на прага коленичи Ханako.

— А, Ханako, моля те, влез. Съвсем се обърках.

Щом чу името на Ханako, Емили се обърна. Тя изтича при нея и я прегърна, без да спира да плаче. Генджи направи движение да се приближи към тях, но Ханako поклати глава.

— Ще се погрижа за нея — обеща тя и отведе плачещата жена със себе си.

Генджи остана на мястото си, сам и удивен. Това не беше трудно да се разбере. Но беше невъзможно. Той се отпусна на стола си, после се изправи, отиде до прозореца, забеляза, че не вижда нищо, и седна на

възглавницата на пода. Може би във вакуума на медитацията нещата щяха да му се прояснят. Той обаче не можеше да излезе от вихрушката от мисли, които го вълнуваха. Не успяваше да освободи дори напрежението от мускулите си. След като липсваше дори най-елементарен телесен контрол, как можеше да се надява на контрол върху ума си? Не можеше, продължаваше да стои и не знаеше как да постъпи.

Когато Хейко за пръв път му спомена за възможността толкова нелепа в онзи момент — Емили да бъде майка на детето му, очевидно непреодолимата пречка бяха собствените му чувства или по-точно липсата им. Не беше необходимо мъжът да обича жената, за да има дете от нея. Изискваше се обаче сексуално привличане, а то липсваше.

После изведнъж, необяснимо, то се появи.

Възприятието му за физическото ѝ същество не се бе променило. И как би могло? Гърдите ѝ бяха прекалено големи за наличие на правилен естетически баланс, талията задущаваше центъра на тялото ѝ в малък кръг, който ограничаваше здравословното протичане на енергията ки, неестествено късо тяло и неестествено дълги крака, твърде широки бедра, прекалено закръглено и изпъкнало дупе. Не можеше да си представи подобни гротескно издути форми в кимоно. И дори да бе възможно някак си да бъдат превързани и обуздани, какви цветове, какви десени биха могли да отвлекат и на йота вниманието от скандалната ѝ златиста коса? Би било невъзможно да се постигне елегантност.

Ако трябваше да се изброят още нейни дефекти, не можеше да не се спомене за ръста ѝ. Не беше по-ниска от него с една глава — идеал, на който Хейко отговаряше перфектно. Емили, напротив, бе висока колкото Генджи. Когато го гледаше, не гледаше нагоре. Гледаше право напред с тези свои главозамайващи сини очи.

Ала с всеки изминал ден той установяваше, че я желае все повече, не заради физическите ѝ качества — в крайна сметка не бе полудял, — а въпреки тях. Сърцето ѝ бе толкова отворено, толкова готово да види доброто, толкова сляпо за лошото, толкова невинно и беззащитно, че отвори и неговото без коварство и манипулации. С нея той можеше да се разкрие докрай, можеше да бъде себе си, подобно на нея, обикновен, а всяка мисъл направо намираще път до думите, които изговаряше. Той я желаше, защото я харесваше такава, каквато бе,

независимо от външния ѝ вид. Обичаше я заради поведението ѝ, когато беше с него.

Той я обичаше.

Осъзнаването на този факт беше голям шок за него. Как се бе случило? След пророчеството, което го предупреди, трябваше да се досети, че това предстои, но не му бе минало през ум. Дори сега, когато се връщаше назад, той не можеше да намери времето, мястото или повода.

След като призна, че невъзможното му се е случило, той все още хранеше надежди, че тълкуването на пророчеството от Хейко е погрешно. Независимо дали я желаше или не, тя със сигурност не го желаше. Тя беше християнска мисионерка, почти решена изцяло да се отдаде на разпространяване на словото на своята религия. Една бариера бе паднала, но другата, още по-висока от собствената му съпротива, оставаше.

После и това изчезна. Чувствата на Емили, които тя съвсем нехарактерно се опитваше да скрива, вече бяха излезли наяве. Всеки тригодишен в двореца можеше да се преструва по-добре от нея. Последната надежда на Генджи беше Старк. След смъртта на бившия годеник на Емили, преподобния Кромуюел, Старк бе представен като бъдещ съпруг. Ала тази надежда също рухна. Старк нямаше да се ожени за Емили. Щом помогна за изграждането на мисията, която бе дошъл да построи, той се върна в Америка. Джимбо — когото той познаваше като Етан Круз — беше мъртъв. Нищо не го задържаше повече в Япония. Всъщност Старк остана няколко месеца след това. Нищо повече не го задържаше в Япония, но очевидно нищо бързо не го теглеше към Америка. Все пак искаше да замине и тази сутрин го стори.

Емили и Генджи бяха разделени само от нейното неведение за чувствата му и от самоконтрола му. Той можеше да продължи да разчита на нея да играе ролята си. Досега тя беше твърде благопристойна, за да подозира какво чувства той. За себе си не се съмняваше, но това бе друга сигурност. Той знаеше, че съпротивата му в крайна сметка ще отслабне, а щом това се случеше с него, щеше да стане и с нея. Знаеше го, защото най-сетне разбра първото си пророчество.

Докато това не бе станало, той можеше да продължава да се надява, че между него и Емили няма да се случи нищо. В противен случай второто пророчество предсказваше, че тя ще умре при раждането на детето, а колкото повече любовта помежду им нарастваше, толкова повече се виждаше краят ѝ. Несъмнено животът не можеше да бъде толкова жесток.

Ала сега знаеше, че може да е толкова жесток. Бе разкрил самоличността на Шидзука, не във видение, а в момент на просветление, когато всичко, което знаеше, се подреди с изненадваща яснота. Това му разказа трагичното осъществяване на неизбежното.

— Господарю мой — Ханакo коленичи на прага.

— Как е тя?

— Доста по-добре.

— Ще дойде ли тук, при мен?

— Мисля, че ще е по-добре, господарю мой, ако вие отидете при нея.

— Много добре.

Ханакo придружи Генджи по коридора до стаята на Емили. Тя искаше да говори, но го чакаше да ѝ даде възможност и да ѝ разреши. Генджи направи точно това.

Той я попита:

— Какво ме съветваш?

— Не бих си позволила да ви давам съвети, господарю мой.

— Разбира се, че не. Жените никога не са допускали да ме съветват.

Ханакo върна усмивката на Генджи и се поклони.

— Тя е много чувствителна, когато става дума за превода. Надявам се, че ще можете да оцените усилията ѝ, дори да не са перфектни.

— Сигурен съм, че усилията ѝ заслужават висока оценка.

— Преводът е трудно изкуство — рече Ханакo. — Нямах представа колко е трудно, докато не започнах да помагам на Хейко в неделното училище на госпожа Емили. Нашият и нейният език са много трудни. Не просто думите, но и самите мисли.

— Всяко истинско общуване дори между двама души, които говорят един и същи език, изисква превод — отбеляза Генджи. — В

края на краищата нашите сърца трябва да чуят онова, което не може да се изговори.

— Променям датите в съответствие със западния календар — обясни му Емили. Очите ѝ бяха подути и червени, но усмивката се бе върнала на лицето ѝ, а обичайният ентусиазъм — в гласа ѝ. — „Седмата година на император Го-тоба“ не говори на английския читател нищо като хронология. Ако вместо това кажем 1291 година, тогава читателят ще знае кога се е случило събитието — по времето, когато последното Кралство на кръстоносците в Свещената земя^[1] е завладяно от сарацините. Мислите ли, че така ще е добре?

— Да, струва ми се добре.

— Има толкова много материал — отбеляза Емили. — Надявам се, че не отнемам много от времето ви, като ви карам да правите суровия превод от японски.

— Правя го с голямо удоволствие. — Генджи седна до нея. Когато накрая го погледна, той се усмихна. Тя се обърна срамежливо с лека усмивка и веднага се върна към страниците на бюрото пред себе си. Силно желаше да я прегърне, но не го направи.

— Едно нещо, в което не съм сигурна, е заглавието.

— Емили.

— Да.

— Много съжалявам, че те разстроих.

— О, не. — Тя постави ръката си утешително върху неговата. — Виновна е моята свръхчувствителност. Какво толкова си казал? Само истината.

— Понякога се шегувам, когато не трябва. Не бива да се надсмивам над всичко.

— Не — потвърди Емили и погледна надолу, — не над всичко. — Тя започна да изтегля ръката си от неговата, но той я задържа.

— Ние сме приятели — каза Генджи. — Имаме неразбирателства, както всички. Но никога няма да допуснем те да застанат между нас. Договорихме ли се?

Тя отново погледна към ръцете им, преди да го погледне в очите.

— Договорихме се.

— Е, сега нека видя какво си направила.

Тя сложи листовете хартия пред него.

— Засега оставих заглавието на японски. По-късно, ако решим, ще го заместя със заглавие на английски.

— Да — съгласи се Генджи. Той знаеше, че когато преводът накрая бъде завършен, след много години, заглавието наистина ще бъде на английски, тъй като „английски“ ще е последната дума, която ще каже приживе.

Мечът потъва дълбоко в гърдите на Генджи и всичко става бяло. Когато отваря очите си, вижда над себе си разтревожени лица.

Госпожа Шидзука се появява и без да се притеснява от кръвта, го взема в прегръдката си и го притиска към гърдите си. По лицето ѝ се стичат сълзи, които падат на неговото лице. За няколко момента пулсът на сърцата им се слива.

— Ти ще бъдеш винаги моят Блестящ принц — казва тя. Тя му се усмихва през сълзи. — Завърших превода тази сутрин. Питам се дали да използваме японското име, или да преведем заглавието и на английски. Какво мислиш?

Генджи вижда, че красотата ѝ не е напълно японска. Очите ѝ са лешникови, а не черни, а косата ѝ е светлокестенява. Чертите ѝ обаче са по-изострени и по-драматични от обичайното, повече чуждестранни, отколкото японски. Но не изцяло. Въпреки че прилича повече на майка си, отколкото на баща си, той сякаш също наднича от лицето ѝ, особено с леката усмивка, която винаги е на устните ѝ.

— Английски — промълвява Генджи.

— Добре тогава, английски — казва госпожа Шидзука. — Това ще бъде поредният скандал. „Пак Генджи, ще кажат хората, с тази ужасна негова Шидзука.“ Но нас това не ни интересува, нали? — Устните ѝ треперят, клепките ѝ пърхат, но усмивката ѝ е неизменна. — Толкова ще се гордее с нас.

Да, иска да каже Генджи, тя ще се гордее с теб, както и аз. Но не му е останал глас.

Нещо проблясва на шията ѝ. Сребърният медальон на Емили с кръст и лилия.

Той отмества поглед от медальона към Шидзука и красивото лице на дъщеря му е последното нещо, което вижда приживе.

— Направила си превъзходен превод — похвали я Генджи.

— Така ли мислиш? — Емили сияеше от щастие. — Но ако е така, направили сме го ние, а не аз. Трябва да напишем и твоето име.

— Можеш да казваш, че си се консултирала с мен. Нищо повече. Ти си преводачът.

— Но, Генджи...

— Настоявам.

Емили въздъхна. Нямаше полза да спори с него, когато той упорстваше. Може би по-късно щеше да успее да го убеди.

— Ще започвам да работя върху следващата част.

— Достатъчно засега — спря я Генджи. — Не можеш наведнъж да изучиш записаната мъдрост и лудост отпреди шестстотин години. Денят е хубав. Нека излезем и погледаме зимните жерави.

Емили се разсмя с нейния очарователен детски смях. Генджи го чу и го оцени като крехко мимолетно съкровище, каквото наистина беше.

— Добре — Емили се изправи и взе ръката му в своите, — това е чудесна идея.

— Може би ще вали сняг — рече Генджи.

— Генджи! — в гласа ѝ се усети лек укор. Ала когато произнесе името му, тя се усмихваше.

[1] Дн. Палестина. — Б.пр. ↑

„ВИТЛЕЕМСКА ЗВЕЗДА“

Ето я твоята катана.

За да бъде направена, в огъня се хвърля стомана, която се прегъва и изчуква отново и отново, докато двацет хиляди пласта пречистен метал се слоят в едно. От всеки слитък, който влиза в пламъците, само една част от шест оцелява и се превръща в острие с дръжка.

Помисли върху това внимателно. Ясно разграничи разликата между определение и метафора и несъвършенствата на всяко от тях. Само тогава ще успееш да извадиш от ножницата това оръжие и да решиш въпросите на живота и смъртта.

Судзуме-но-кумо (1434)

Йедо се загуби отвъд хоризонта, после изчезнаха и върховете на планините, цялата Япония се стопи, а „Витлеемска звезда“ плаваше на изток към далечните брегове на Америка.

Старк стоеше до парапета на десния борд, който преминаваше към кърмата. Извади от колана си джобен пистолет „Смит и Уесън“ трийсет и втори калибър и го изхвърли зад борда. След това измъкна револвер „Колт“ армейски модел с шестинчово дуло, но го извади побавно, отколкото друг път. Хвана го с две ръце и го държа дълго време. После отвори барабана, освободи го от куршумите, стисна ги здраво, след което разтвори дланта си. Шестте куршума паднаха в морето. Бяха толкова малки, че не предизвикаха никакъв забележим плясък. Последва барабанът, после корпусът и дръжката. Разкопча кобура и го изхвърли и него.

Продължи да стои до парапета, много спокоен, мълчалив.

Без да иска, промълви:
— Мери Ан.
Без да иска, заплака.

Хейко стоеше на носа на кораба и гледаше безкрайната шир на открития океан отпред. Как щеше да оцелее в тази варварска земя на отсрещния бряг? Имаше голямо състояние благодарение на златото, което Генджи ѝ бе поверил. Имаше защитата на Матю Старк, на когото вярваше напълно като на приятел и боен другар. Но нямаше до себе си Генджи. Знаеше, че никога отново няма да го има.

Думите му към нея на раздяла бяха чиста лъжа. Каза ѝ, че е видял във виденията си, че ще е последният велик владетел на Акаока. Нямало да има приемник. След няколко кратки години нямало да има самураи, шогун, велики владетели и владения. Цивилизация на две хиляди години щяла да изчезне буквално за двайсет и четири часа. Така казваше Генджи. Може би това също бяха лъжи. Те несъмнено звучаха като лъжи. Но те не я тревожеха. Само една от лъжите имаше значение. Беше излъгал, когато ѝ бе казал, че ще отиде при нея.

Знаеше, че това няма да стане, защото той го бе видял в своите две видения.

В едното той срещаше загадъчната госпожа Шидзука. Която и да бе тя, тя никога нямаше да се появи в Америка. Така че Генджи щеше да я срещне в Япония. Във второто видение съпругата, наложницата или любовницата му — той не я бе видял, така че това можеше да е Емили, Шидзука или някоя друга — умира при раждане, малко след като му показва неговия наследник. Велик владетел или не, Генджи никога нямаше да позволи детето му да израсне и да достигне зрялост другаде, освен в родината му.

Той я бе излъгал, а тя още не знаеше защо.

Беше я излъгал и ето че тя пътуваше към страна, в която Емили бе считана за красива. На подобно място едно бе сигурно, ако изобщо имаше нещо сигурно. Хейко ще бъде смятана за отвратителна и отблъскваща. Приписваната ѝ приказна красота нямаше да ѝ послужи за нищо. Хората щяха да се извържат от нея отвратени. Тя ще бъде презряна, осмивана, третирана с жестокост и неуважение.

Не беше необходимо да чака времето да съсипе красотата ѝ. На двайсет години тя я бе изоставила в страната, която вече не се виждаше отвъд хоризонта.

Ала тя нямаше да плаче.

Нямаше да се страхува, да се отчайва или да рухва.

Тя бе нинджа в края на краищата, и то от достойното потекло на Кума Мечката, нейния чичо, най-великия нинджа през последните сто години. Ако някога бе имала причина да се съмнява в себе си, трябваше само да почувства как кръвта тече във вените ѝ, за да усети отново увереност. Не, тя не беше никаква си ревлива гейша, изоставена от любовника си. Тя беше изпратена на мисия от господаря си, Окумичи-но-ками Генджи, велик владетел на Акаока, красив лъжец, който със сигурност един ден щеше да бъде шогун на Япония.

Нямаше да се поддаде на самосъжалението.

Отиде да потърси Старк. Имаха да обсъдят много неща. Първо, трябваше да гарантират сигурността на златото. Макар че едва ли щеше да бъде откраднато, докато бяха на борда на мисионерския търговски кораб, те не можеха да си позволят да се отпускат.

Старк стоеше на кърмата. Беше много спокоен. Когато Хейко се приближи, раменете му започнаха да се тресат и той падна на колене на палубата, виеше с безумното стенание на животно, което е било пронизано, но не убито.

Хейко коленичи до него. Щеше ли да я удари, ако се протегнеше да го докосне? А ако го направеше, как щеше да постъпи тя? Не, нямаше да се отдава на предчувствия. Отиваше в непозната страна, а единственият път пред нея бе пълен с неизвестност. Щеше да стъпи на него всеки момент.

Хейко свали корсажа под външното и под вътрешното кимоно, който представляваше обикновен бял шал от най-фина коприна, неароматизиран, но напоен с аромата на собственото ѝ тяло, и се протегна да изтрие сълзите на Старк.

Старк не се възпротиви. Когато коприната докосна лицето му и попи сълзите му, той изплака за последен път, докосна ръката на Хейко толкова нежно, че тя едва усети, и каза:

— Благодаря ти.

Хейко се поклони и започна да дава учтив отговор. От устата ѝ обаче не излезе нито една дума. Вместо това, както гледаше гладкото

му, искрено лице на чужденец, топли сълзи бликнаха от собствените ѝ очи, въпреки че на устните ѝ бе изписана уверена усмивка.

Сега Старк се протегна към нея. В ръката му падна първата капка, която бе напуснала бузата ѝ.

Блестеше в дланта му като малък диамант.

И „Витлеемска звезда“ плава, а Старк казва: Благодаря ти, а коприненият шал на Хейко попива сълзите му, докато нейните се ронят през усмивка, а „Витлеемска звезда“ плава ли, плава.

VI
„ОБЛАК ВРАБЧЕТА“

СУДЗУМЕ-НО-КУМО

СВИТЪК ПЪРВИ, ГЛАВА ПЪРВА

Превод от японски език Емили Гибсън

В консултация с Генджи Окумичи, даймио на Акаока

В годината на нашия Бог Исус Христос 1861

В края на лятото на 1291 година моят дядо, баща ми и по-големите ми братя бяха убити в битката при нос Мурото заедно с повечето от нашите доблестни воители. Така аз, Хиронобу, станах господар на Акаока на шест години и единайсет дни.

Когато победоносната армия на узурпаторите Ходжо се приближи, майка ми, госпожа Кийоми, ми помогна да се подготвя за ритуално самоубийство. То трябваше да стане на брега на потока, който бе пълноводен само сезонно и минаваше край нашия замък. Облякох се целият в бяло. Небето бе ясно и синьо.

Моят телохранител Го стоеше до мен с вдигнат меч. Той щеше да ме обезглави веднага след като аз забиех ножа в корема си. Точно когато се готвех да го направя, от сухото корито на потока започнаха да се издигат врабчета — стотици и стотици врабчета. Те летяха над мен толкова нагъсто, че хвърлиха сянка като облак.

Десетгодишното конярче Шиничи, който най-често ми беше другар в игрите, изкрещя:

— Спрете! Това е безпрецедентно предзнаменование! Господарят Хиронобу не бива да умре!

Го се разплака и падна на колене пред мен с думите:

— Господарю, трябва да ни водите в битката! Боговете го искат!

Той не обясни как е разтълкувал предзнаменованието по този начин. Но васалите, които също се разплакаха, се съгласиха.

— Нека атакуваме дръзко, както подобава на истински воители!

— Няма по-добри ездаци от кавалеристите на Окумичи. Ще разбием редиците им с решителна атака!

Точно това се случи същата вечер. Поведох останалите самураи от рода, на брой сто двама и един, срещу петхилядната армия на

Ходжо.

Майка ми, усмихната през сълзи, се сбогува с мен, като каза:

— Когато се върнеш, ще измия кръвта на арогантните ни врагове от твоя меч.

Рюсуке беше моят най-високопоставен васал, който бе оцелял. Той искаше да се впуснем в бойните редици на врага на изгрев-слънце сутринта. Щяхме да прекосим открит плаж сред летящи стрели и да се изправим срещу воители на коне, над десет пъти по-многобройни от нас, а после да срещнем пиките и копията на три хиляди пехотинци. Само след като направехме пробив в редиците им, имахме шанс да атакуваме и да убием страхливите командири на Ходжо.

Казах:

— Довечера врагът ще лагерува в гората Мурото. Това е призрачно място, което винаги ме е плашело. Може би то ще изплаши и тях.

Го ме погледна изненадан.

— Младият господар ни даде ключа към победата — рече той.

Скрихме се в сенките. Самоувереният Ходжо, преждевременно триумфиращ, пи и празнува цяла нощ. В най-тъмния час преди зазоряване, докато нашите врагове спяха в пиянско опиянение, ние проникнахме в лагера им, влязохме в палатките на техните предводители и светкавично ги обезглавихме.

После изстреляхме горящи стрели в средата на спящата орда, като в същото време крещяхме и стенехме с гласовете на вампирите от Земята на мъртвите.

Врагът се втурна да се подрежда в боен ред и откри отвратителните глави на убитите господари, затъкнати в кървавите дръжки на собствените им мечове, чиито пречупени остриета бяха забити в земята.

Армията на Ходжо изпадна в паника и се превърна в безредно бягаща тълпа. На плажа нашите стрелци ги убиваха със стотици. В гората, която също познавахме толкова добре, нашите мечове сваляха хиляди глави от раменете им. За наш късмет зората донесе гъста и тъмна мъгла от океана, която обърка и изплаши врага още повече. Когато на следващата вечер си тръгнахме от гората Мурото, оставихме три хиляди сто и шестнайсет глави на войници на Ходжо, забити на копия, увиснали като гнили плодове от дърветата, разпръснати по

плажа и вързани за опашките и гривите на техните полудели от миризмата и гледката на кръв коне. До ден-дневен костите на мъртвите се въргалият като боклук, когато при буря вълните се разбиват в брега.

На следващата пролет господарят Бандан и господарят Хикари от двете най-близки владения се съгласиха да се присъединят към нас в кампания срещу общите ни врагове. Нашата обединена армия от три хиляди самураи и седем хиляди пехотинци се насочи първо срещу Ходжо. Флагът ни беше едно врабче, което избягваше стрели от четири посоки.

Когато армията ни мина през гората Мурото, втори облак врабчета се издигна от мястото на клането. Господарят Бандан и господарят Хикари скочиха от седлата си и паднаха на колене до моя кон. Това второ предзнаменование ги накара да ми се врекат във вярност като на техен сюзерен. По този начин аз, Окумичи-но-ками Хиронобу, бях издигнат до статут на велик владетел. Тогава още няхах седем години.

Това бе началото на въздигането на нашия род Окумичи и началото на нарастващото значение на нашата провинция Акаока.

Вие, които идвате след мен, обърнете внимание на думите в тези тайни летописи на нашия род, летописи на мъдростта, историята и пророчеството, написани с кръвта на нашите предци. Не забравяйте да продължите делото ми.

Нека всички богове и Буди на десетте хиляди небеса се усмихват на вас, които укрепват провинция Акаока.

Нека всички призраци и демони на десетте хиляди ада преследват вечно онези, които не са отстоявали честта ви.

Издание:

Автор: Ташаши Мацуока

Заглавие: Облак врабчета

Преводач: Боряна Семкова-Вулова

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Прозорец“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2003

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: Инвестпрес АД

Редактор: Марта Владова

ISBN: 954-733-344-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4613>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.